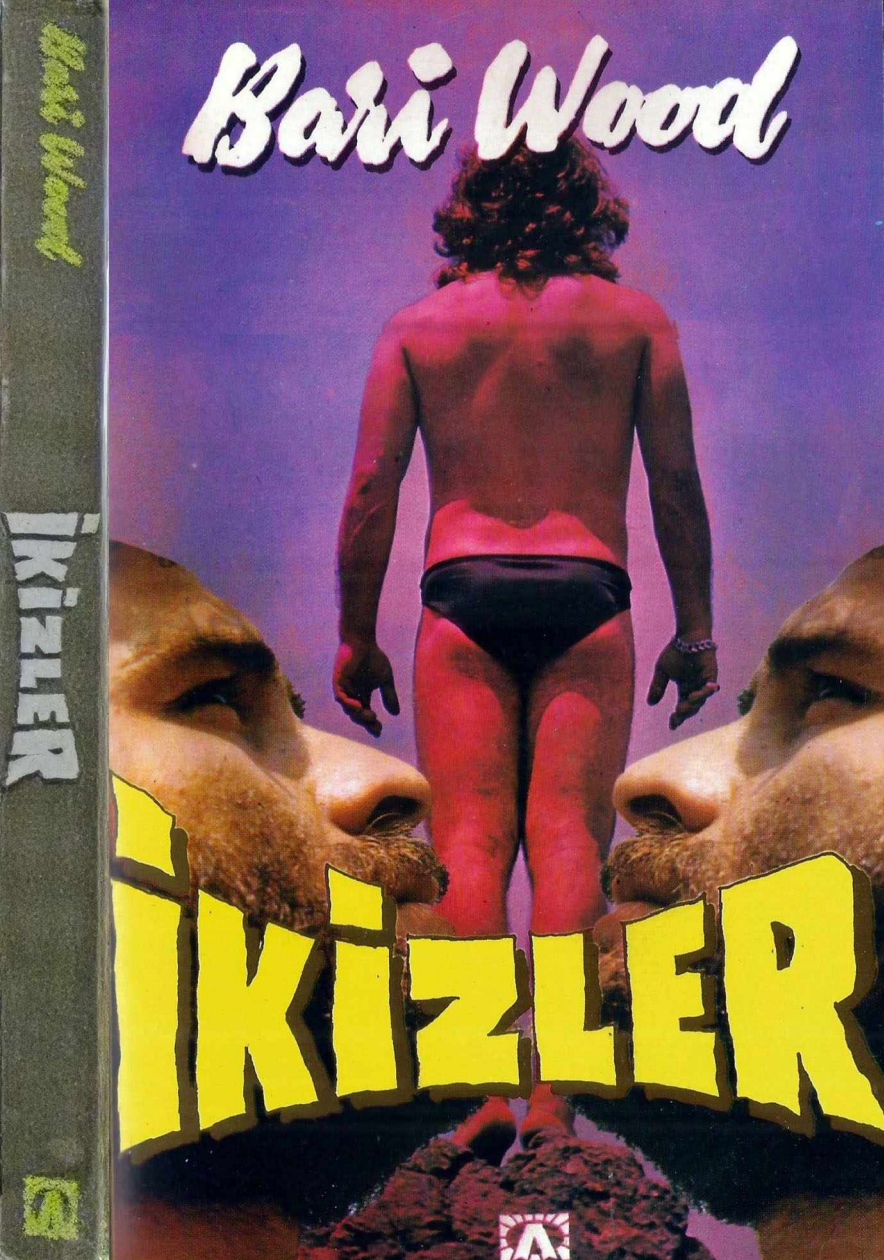
Bari Wood
İKİZLER
Bari Wood
İKİZLER

7.77.70

altın kitaplar
yayınevi

Bu Dizi
Doğan Hızlan
Başkanlığında
Bir Kurul
Tarafından
Hazırlanmaktadır.

Birinci Baskı : Temmuz — 1977
Altın Kitaplar Basımevi

BARI WOOD

JACK GEASLAND

İKİZLER

(Twins)

Dilimize Çeviren :

Özay SÜSOY

(C) Copyright : Bari Wood / Jack Geasland —
Kesim — Altın Kitaplar — 1977

gelecek kuşaklara

Maymun ipi (*) iki ucundan bağlıydı;
Queequeg'in geniş yelken bezinden kemerine ve de
benim dar, deri kayışıma.
İyi günler için de, kötü günler için de,
biz ikimiz... evlenmiştik; zavallı Queequeg
bir daha çıkmamak üzere sulara gömülse,
seref ve gelenek borcu olarak,
benim de ipi keseceğim yerde
onun ardından gitmem gerekecekti...
Queequeg benim ayrılmaz ikiz kardeşimdi (ve)
özgür iradem öldürücü bir yara almıştı.

MOBY DICK

(*) Maymun ipi : Denizcilerin bir yere erişmek için birbirlerinin bedenlerine düğümlenerek meydana getirdikleri uzantı.

başlangıç

Kathy onun Michael olduğundan emindi. Odayı hızla aşıp telefona sarıldı.

Oysa arayan John Anders'di.

«Seni almaya zamanında gelemeyeceğim, Kathy,» dedi John Anders, «Altıdan önce buradan kurtulmam olanaksız.»

«Yaa...?» Kathy'nin sesi öylesine mutsuz çıkmıştı ki John Anders gülmekten kendini alamadı.

«Merak etme, orada buluşuruz nasıl olsa.»

«Nerede?»

«Maggie'de. Seni gelip alamadığım için üzüldüğünü sandım da.»

«Evet, öyle... gelmeni isterdim,» diye Kathy yalan söyledi. «Maggie'ye gideceğimizi unutmuşum yalnızca.»

«Kathy, iyi misin?»

«Evet. Elbette iyiyim...» Oysa Kathy son kez ne zaman doğru dürüst bir yemek yediğini bile hatırlamıyordu. Pazartesiden beri de başı ağrıyordu. Ama bunu söylese John Anders koşarak gelirdi. Ne var ki, Michael geldiğinde Kathy'nin yalnız olması gerekliy-

di. Çünkü eğer Michael, Anders'in apartmana girdiğini görür ya da sesini kapıdan duyarsa ürküp kaçar. Kathy de onu bir daha hiç göremezdi.

«Özür dilerim, John. Galiba gelemeyeceğim.»

«Kathy, bir haftadır ortada yoksun. Herkes seni merak etmeye başladı.»

Ederlerse etsinler.

«Ben de bir haftadır görmedim seni. Ne oluyor?»

«Hiç. Yalnızca öyle istedim işte...»

«Eğer saat sekizde orada olmazsan seni almaya geleceğim.»

Kathy karşılık vermedi.

«Dediğimi yapacağım, Kathy.»

Kathy çabucak düşündü.

Michael burada, kanepeye uzanır, her zaman yaptığı gibi cam duvardan yıldızları seyredebilirdi. Yalnız kalmak onu ürkütmezdi... Onu ancak Anders ürkütüp kaçırırdı.

«Orada olacağım, John.»

«Anlaştık.» Kathy telefonu kapamak istedi. Ama John Anders hâlâ konuşuyordu.

«Kathy,seni seviyorum.»

Kathy'nin de onu sevdiğini söylemesini bekledi. Ama bu kez Kathy böyle bir şey söylemedi.

«Saat sekizde görüşürüz,» dedi yalnızca.

Telefonu kapatır kapatmaz Kathy gitmeye razı olduğundan pişmanlık duydu. Saat beş buçuk olmuştu. Saçlarını günlerdir yıkamamıştı. Üstelik ne giyeceğini de bilmiyordu.

Michael'ın numarasını yine çevirdi. Ama kimse cevap vermedi.

**
*

Ada Klein hemen hemen seksen yaşlarındaydı. Duyuları eskisi kadar güçlü değildi. Kulakları iyi duymuyordu. Gözleri her yıl biraz daha zayıflıyordu. Bazen giderek yiten güçlerinin bıraktığı boşluğu dolduracak bir şeyler düşlediğinin de farkındaydı. Yine de kokuyu düşlemediğinden emindi. Bu koku dün başlamıştı. Başlangıçta koku yüzünden yakınmak zorunda kalmayacağını ummuştu. Çünkü ne zaman apartmanın durumuyla ilgili bir şikâyette bulunsa, ona üzgün üzgün bakmakla yetiniyorlardı. Onunkinden başka katta dört daire daha vardı. Ada Klein bir başkasının şikâyette bulunacağını düşünerek bekliyordu. Oysa bu sabah koku hâlâ vardı. Hatta daha da ağırlaşmıştı. Temmuz sıcağı komşularından çoğunu kent dışına sürmüştü. Ada Klein apartmanın onbirinci katında bu pis kokuyla yapayalnızdı.

Aşağıya yine telefon etti. Ama bu konuda hiç bir şey yapılmadı. Öğleden sonra koku çekilmez bir hal aldı.

**
*

Kathy ıslak saçlarına bir havlu sardı. Dolabın kapağını açıp askılardaki elbiselere baktı. Bütün elbiseler bej rengiydi... Açık bej, koyu bej, sarı bej, gri bej... Sonra, dolabın arkasında Michael'i terkettiği gece sır-

tında olan mavi elbiseyi gördü. Uğursuz elbise. Bu elbisenin içinde hayatının en kötü gecesini yaşamıştı. Ama bej olmayan bir tek bu elbise vardı dolapta. Belki de elbisenin uğursuzluğu kalmamıştı artık. Onu giymeyi kararlaştırdı.

Sonra kendine bir cin - tonik hazırladı. Michael'i bir kez daha aradı. Cevap yoktu. Dün telefonu sekiz, dokuz kez çaldıktan sonra ancak gündüz servisinde çalışan kızı bulabilmek o da Kathy'e doktorların kent dışına gittiklerini, bir haftadan önce dönmeyeceklerini söylemişti. Ama acil bir durum varsa onları... Kathy kızın söylediklerinin doğru olmadığını biliyordu. Onlar bir yere gitmemişlerdi. Gidemezlerdi. Yine de Yetmişikinci caddeye kadar yürüyüp oradan nehrin karşı tarafına geçmiş; parka arkasını vererek durup 22 Riverside Drive'nin onbirinci katına bakmıştı. Onbirinci kattaki dairenin oturma odasında ışık vardı. Bir yere gitmemişlerdi. Kathy çıkıp bakmayı geçirdi aklından. Sonra vazgeçti Michael 'bir hafta' demişti. Oysa daha dört gün olmuştu.

***

«Bayan Klein, çöp yakılan fırına baktık,» dedi Tom Jonas, sabırlı olmaya çalışarak. «Fırında yanmamış hiç bir şey yok.»

«Ama siz kokuyu almadınız mı?...»

«Bu koku servis bölümünden değil.»

«Peki, koridordan ne haber?»

«Koridorda koku yapacak bir şey yok,» dedi Jo-

nas.

Bayan Klein bir an düşündü. Jonas ev içi telefonun aşağıdaki ucunda bekliyordu. Zavallı adam sinirlenmeye çalışıyordu. Bayan Klein olur olmaz şikâyetlerde bulunan biri değildi ama yaşlı kadının bu yakınması dünden beri sürüp gidiyordu... 'Koku, koku, koku' diye tutturmuş, başka bir şey demiyordu.

Bayan Klein, «Ya hava borularında bir şey varsa...» dedi, «Ya borularda ölü bir fare ya da başka bir şey kaldıysa? Böyle bir şey koridoru kokutamaz mı?»

Bayan Klein haklıydı. Hava borularına bir şey tıkanıp kaldıysa pis koku yapabilirdi. Ama Tom Jonas bunu kabullenmeyecek kadar sinirliydi. Böyle bir apartmanda ölü fare bulunamayacağını Bayan Klein'i ayıplar bir ses tonuyla bildirdi.

Saat yedi buçukta Kathy saçlarını taramış, giyinmişti. Ama yorgundu. Mavi elbise de onu daha zayıf, daha çökmüş gösteriyordu.

Hava öylesine sıcaktı ki bir taksi bulmak için Central Park West'e dek olan yarım blokluk yolu yürümek bile mavi elbisenin koltuk altlarını ter içinde bırakmıştı. Ağaçların yaprakları başının üzerinde ölgün sarkıyordu. Bir taksiye seslendi.

Şöföre 4 Doğu Altmışsekizinci caddeye giderken 23 Riverside Drive'den geçmesini söyledi.

«Ama orası yolumuzun üzeri değil, hanım,» dedi şöför.

«Biliyorum. Siz yine de geçin lütfen.»

Geçtiler. Apartmana yaklaştıkça Kathy daha çok ter döküyor, bu kez dairenin pencerelerini ışıksız gö-

rürse ne yapacağını, ne yapması gerektiğini düşünmeye çalışıyordu. Ancak bunu düşlemesi bile çok zordu yıllar önce, 'ya Michael kalkıp bir başkasiyle evlenirse ya da artık Kathy'i sevmediğine karar verirse, ne yaparım' diye düşündüğü zamanlarda olduğu gibi...

Araba, Kathy'nin isteğine uyarak bir 'u' dönüşü yapıp 23 numaranın karşısında durdu. Kathy başını pencereden uzattı. Yukarı bakarken kalbinin sesi kulaklarında uğulduyordu. Pencerelerde ışık vardı; Soğutma aygıtından da su sızıyordu. Başını çekip arkasına dayandı. Yüzünü kâğıt mendille sildi. Şöföre devam etmesini söyledi.

Bayan Klein duygularının ona oyun oynayabileceğini biliyordu ama Muriel Levy daha altmış iki yaşındaydı... Yedinci Bulvar'da bir dükkanı vardı; kadın çantaları satıyordu ...Pazar öğleden sonraları oynamayı adet edindikleri Canasta için geldiğinde ilk sözü koku oldu.

Bayan Klein, «Belki Bay Jonas sana inanır,» dedi, «Beni dinlemiyor bile.»

«Giderken söylerim,» dedi Muriel Levy.

«Şimdi söylesen?»

«Neden?»

«Bilmiyorum, Muriel... ben...» Bayan Klein'in gözleri birden yaşlarla doldu. Yıllardan beri, kocasının ölümünden bu yana hiç ağlamamıştı Bayan Klein. Muriel ona şaşkın şaşkın bakakaldı.

«Ada, nen var?»

«Bilmiyorum... Ama bana korkunç bir şey oldu gibi geliyor... korkuyorum.»

Muriel Levy ev içi telefonunu kaptı.

«Bay Jonas, ben Muriel Levy.» dedi, «Bayan Klein'dayım. Bu koridorda bir şey var. Çürümüş bir şey kokusu. Şimdi hemen kıçını kaldırıp buraya gelmeni istiyorum.»

***

Maggie Calhoun'un sekreteri ve özel temsilcisi Alice Boyer, Kathy'i görünce kaşlarını çattı. Sonra çantasından pudriyerini çıkarıp Kathy'nin alnını pudraladı.

«Sıcak kendini belli ediyor,» dedi.

Kathy gülümseyerek gri renkte ipekten kâğıtlarının üzerine sıralanmış Degas tablolarıyla süslü merdivene yöneldi.

Alice, «John burada,» dedi, «Seni aşağıda üç kez aradı.»

Kathy başını salladı.

«Onu sıkıntıdan ne zaman kurtaracaksın?»

'Yakında,' diye düşündü Kathy. 'Öbür günden, en geç salı gününden sonra Michael'le ben artık ne sizi, ne de John'ı rahatsız etmeyeceğiz.'

«John öyle...» Alice uygun kelimeyi arandı.

«Süklüm püklüm,» dedi Kathy.

«Yo, hayır. Yalnızca kaygılıydı.» Alice, Kathy'nin John Anders'e olan tutumunu hiç beğenmiyordu. Belki hepsi de Alice'nin düşüncesindeydiler.

John Anders şimdi ona doğru geliyordu. Açık renk halıların üzerinde elinden geldiğince hızlı yürüyordu. Öteki konuklar onun yanında cüceleşmiş gibi

duruyorlardı. Kathy bir kez daha onun ne denli yakışıklı, ne denli düzenli olduğunu görerek şaşırdı. Michael'le tam bir zıdlık oluşturuyorlardı.

Yakışıklı, nazik, zengin, iyi kalpli John.

John Anders, Kathy'i öptü. «Hiç iyi görünmüyorsun.»

«Teşekkür ederim.»

«Kathy, nen var?»

«Sıcaktan olmalı.»

Anders ona başka bir şey sormadı. Cin tonik getirmek için gitti.

Konuklar Kathy'nin elini sıkıyor, bir iki lâf ediyorlardı ama Kathy şu anda onları tedirgin ettiğini biliyordu. Oradan gider gitmez hepsi ağız birliği etmişler gibi ondan konuşacaklar, ne kadar kötü göründüğünü söyleyeceklerdi... Tıpkı Michael için konuştukları gibi. Bir keresinde, yıllar önce, Al Weiss'ın Kramer'e, «Ross o elbiseyi nerden aldı sanıyorsun?» dediğine kulak misafiri olmuştu. Kramer, «Canal Street'teki Max'tan,» diye karşılık vermişti, «En pahalı elbiseler orada satılır.»

Bu, David'in üçyüz dolarlık elbiseleri, otuz dolarlık gömlekleri, Dunhill kravatları ve Gucci ayakkabılarıyla dönmesinden önceydi elbette. Kathy, David'in iç çamaşırlarını nerden aldığını hep merak ederdi. Bir an için David'e duyduğu o eski nefreti olanca gücüyle canlandı. Bir Cezanne tablosunun altındaki duvara dayandı. Bu tablonun iki milyon dolara sigorta edildiği biliniyordu. Maggie, Kathy'e gelmesi için işaret ediyordu. Kathy o yana giderken Minne Lasker'ın yanından geçti. Michael'ın adını duyunca durdu.

«Michael aylardan beri ortada yok. Ama David

geçen haftaya kadar vardı. John elinden geleni yaptı ama David kurul toplantısına çıkıp kendini sovunma zahmetinde bile bulunmadı. Bir tanesini sokakta gördüğümü sandım! Ama hangisi olduğunu anlayamadım. Michael zayıfladığında ancak onları birbirlerinden ayırabiliyordum... Ama duyduğuma göre ikisi de...» Minne Lasker sustu. Kathy onu dinlemekten kendini alamıyordu. «Bir şey alıyorlarmış... Bu işi bilenler seconal olduğunu tahmin ediyorlar. İkisi de.. Üstelik de hâlâ doktorluk yapıyorlarmış, hastaları varmış.»

Al Weiss'le Will Grandeson, Kathy'i görmüşlerdi.. Ama Minne onun farkında değildi.

«Bir düşünün hele, hiç akla hayale sığar mı?» diye devam etti, «Bunların, bu iki uyuşturucu madde tutkununun doğum yaptırmaları!» Sonunda Minne Lasker karşısındakilerin tedirginliklerini farketti. Dönüp baktı. Ve de kıpkırmızı kesildi. Ama aynı ses tonuyla konuşmasını sürdürdü:

«Ah, Kathy, özür dilerim. Ama...» Sustu. Sonra, «Ne yazık,» diye ekledi. «Michael iyi bir doktordu.»

Minne Lasker ağlayacak duruma gelmişti. Kathy onun önüne eğdiği kır saçlı başına baktı. «Boş ver, Minne,» dedi, «Michael eskisi gibi olacak. Görecek sin.»

***

Asansörün kapısı onbirinci katta açılır açılmaz Jonas, Ada Klein'in aklını kaçırmamış olduğunu anladı. 1945'de Almanya'da savaşa katılmıştı. Bu kokunun ne olduğunu biliyordu.

Yalnızca kokunun nerden geldiğini bulması gerekiyordu. Ağzını açık tutup koridor boyunca ilerledi. Kapıların önünden geçerken Ross'larla Ada Klein dışında herkesin kent dışında olduklarını farketti. Ross ikizlerinin kapısı önünde durdu. Bir an için ağzını kapadı. Bunu yapar yapmaz da kokunun nerden geldiğini anladı. Elinden geldiğince hızla aşağı indi. Polisi aradı.

***

Garsonlar ve uşaklar odanın uzak bir köşesinde büfeyi hazırlamaya başladıklarında Kathy, John Anders'le dansediyordu. O sırada Alice Boyer gelip John'a kendisini telefondan aradıklarını haber verdi.

John, «Önemli olmadığına eminim,» diyerek yine Kathy'e döndü.

Alice, «Polis aradı, John,» dedi.

«Mutlaka **Redbook'a** abone etmek istiyorlardır.»

«Bir konuşsan iyi edersin.» Alice'nin ürkmüş bir hali vardı. Kathy geri çekildi. Hastanede bir şey olmuştu herhalde. Bir yangın, belki de bomba ihbarı yapılmış, panik çıkmıştı. Böyle şeyler eskiden de olmuştu.

«Pekâlâ... Hemen dönerim, Kathy. Bana biraz havyar ayır.»

Kathy yemek odasına yürüdü. Ama aç değildi. Tuvaletler meşgüldü. O da üçüncü kata, Maggie'ninkine çıktı. İçtiği cin - tonik'ten midesi bulanıyordu. Tuvalette gözleri kapalı birkaç dakika oturdu. Sonra saçlarını taradı. Kirpiklerine rimel sürdü. Oysa mak-

yaj gözlerinin altındaki mor halkaları derinleştirmekten, rengini daha da soldurmaktan başka bir işe yaramamıştı. Hayatında böylesine kötü göründüğünü hatırlamıyordu. Sonra aynadaki görüntüsüne gülümsedi. Daha önce hiç kırküç yaşında olmadığını da düşündü. Ama Michael yanında olduğu sürece hiç bir şeyin önemi yoktu.

Michael;

Aynadaki solgun, yorgun görüntüsüne baktı. Birden herşeyi toparlamaya başlamıştı. Telefonun çalması, durmadan çalması... Polis... Michael!

Tuvaletin kapısını açarken zangır zangır titriyordu.

Müzik hâlâ çalıyordu. Merdivenlerden Mary Hughes çıkıyordu. Kadında korkunç bir şey duymuş gibi bir hal yoktu. Kathy elinden geldiğince sakin olmaya çalışarak merdivenlerden inip yemek salonuna girdi. Konuklar omlet yapan ahçının önüne sıralanmışlar, isteklerini bildiriyorlardı. Işıkların altında kocaman kocaman somon balıkları ışıldıyor, pirinç pilavından dumanlar yükseliyordu. Fırında kızartılmış dana eti servise hazırdı. Herşey normaldi ama görünürde Maggie yoktu. John da, Bill Friedman da. Kathy yeniden hole döndü. İçinde dalga dalga kabaran panikle mücadele ediyordu. Bir merdiven daha indi. Sesler duydu. Alice'nin bürosunun kapısını açtı. Hepsi masadaydılar. Maggie'nin sırtı kapıya dönüktü. «Kathy'e henüz bir şey söylemese iyi olur,» dedi.

«Neyi söylemeseniz?»

Anders doğruldu. Ona doğru geldi. Kolunu Kathy'nin omuzuna attı. Hepsi de susuyorlardı.

Kathy sesini kontrol etmeye çalışarak, «Bana neyi söylemeyeceksiniz?» diye yineledi.

«Polisten telefon ettiler, Kathy.» John Anders haberi elinden geldiğince geciktirmeye çalışıyordu. Kathy de bunun farkındaydı.

«Ne dediler, John?»

John Anders karşılık vermedi. Kathy tırnaklarını onun koluna gömdü. John Anders kolunu kurtarmak istedi. Ama Kathy bırakmadı.

«Kathy, rica ederim.»

«Ne söylediler?»

Sonunda Maggie karşılık verdi. Çünkü John Anders'in konuşacak durumda olmadığını anlamıştı.

«İkizler öldü, Kathy. Polis onları biraz önce bulmuş.»

Ne garip. Demek Kathy, Minne Lasker'i dinlerken polis Michael'i bulmuştu... John'la dansederken... Maggie'le konuşurken, ya da Beth'le... Michael'e dokunmuşlar mıydı acaba? Yoksa öldüğü gibi duruyor muydu?

«Beni... çağırıyorlar...» dedi Anders, «Onları... teşhis... etmem... için... Çok güç...»

«Ah,» dedi Kathy, «Hiç de zor değil. Onlar asla tıpatıp birbirinin benzeri değildi. Benim için asla.»

Maggie'ye döndü. «Sen birbirine benzediklerini mi düşünürdün. Bence hiç benzemezlerdi.»

Anders'e tutundu. Ağlamaya başladı.

***

Anders ağzından soluk alıyor, ağzının içini bir astar gibi kaplayan kokuyu düşünmemeye çalışıyor-

du. Friedmann holde fenalaşmış, Kathy'le beklemesi için aşağı kata gönderilmişti. John Anders 11 A numaralı daireye alındı. Oturma odasının döşemesi konserve kutuları, TV hazır yemek kutuları, alimunyum paket kâğıtları, şişeler, kahverengi kese kâğıtlarıyla doluydu. Eski mobilya hâlâ yerli yerindeydi. Anders onları eski günlerden hatırlıyordu: Kathy'nin diktiği perdeler, yerdeki gri halı pislikten renklerini yitirmişti. John Anders, Mayer'in ardından yatak odasına giderken ayakları çöplere gömülüyor, hışırtılı sesler çıkartıyordu. Holde Kathy'nin Michael'e verdiği sandalye duruyordu. Bunu nerden biliyordu Anders? Belki de Kathy söylemişti. Belki de Michael'in kendi. Biri sandalyenin üzerine büyüğünü yapmıştı. Anders bakışlarını başka tarafa çevirdi. Kendi kendine, 'bakışlarını Mayer'in sırtından ayırma,' dedi. Neye, nereye bastığını düşünmeden içki şişeleriyle dolu banyoyu geçip onların bulunduğu yatak odasına girdi.

Üzerinde boksör şortundan başka hiç bir şey bulunmayan bir tanesi karyolada yan dönmüş yatıyordu. Anders onun yüzünü görebilmek için öteki yana geçti. Yüz yumuşak yağlıydı, Şişmeye başlamıştı. Öteki, karyolanın yakınında yerde yatıyordu. Sanki yatağa çıkmak istemiş gibi bir eli karyolanın üzerindeydi. Sırtında kareli bir gömlekle iç donu vardı. Bir saat ya da birkaç dakika önce ölmüş olabilirdi. Çünkü yüz hatları hâlâ belirgin ve düzgündü.

Mayer, «Bunlar Ross kardeşler mi?» diye sordu.

«Evet.»

«Hangisinin hangisi olduğunu biliyor musun?» Kapıcı yerde yatanın Michael olduğunu söyledi. Çünkü onu bu elbiselerle görmüştü.

Onca koku ve pisliğe karşın Anders eğilip yerde yatanın yüzüne baktı.

İncecik bir sis perdesiyle örtülü gözler ona bakıyordu... Kathy'nin Michael'ı. Anders'ın eski düşmanı.

«Evet, sanırım bu Michael.»

Mayer, «Kaç yaşındaydılar?» diye sordu.

«Kırkbeş. Ona dokunabilir miyim?»

«Ne için?» Mayer kuşkuyla sordu.

«Gözlerini kapamak istiyorum da.»

Mayer başını olumlu anlamda salladı. Anders, Michael Ross için asla duyacağını sanmadığı bir üzüntüyle cesedin göz kapaklarını indirdi. Doğrulduğunda Michael'in yanındaki masanın üzerinde bir cüzdanla bunun üzerine konmuş küçük, pirinçten yapılma bir manta - ray gördü. Gerçekte eni altı metreyi bulan vatoz cinsi garip bir balıktı bu. Sanki kardeşlerden biri odadan çıkarken bunları alıp gidecekti.

«Ne olmuş burada?» Sanki Anders bu soruyu yerdeki ölüye sorar gibiydi.

«Otopsi...»

«Hayır, bunu kastediyorum.» Anders elini odanın tümünü kapsayacak biçimde salladı.

Mayer omuz silkti.

Anders yine Michael'e, sonra da odaya baktı. Kartondan dondurma kutuları, boş kek kapları, içki şişeleri... Sanki bir parti veriyor gibiydiler... Çocuklar için verilen bir parti... aylarca süren. Mike'le Dave Ross, ikizler, bütün bunların ortasında yiyip içmişler, eğlenmişlerdi. İç çamaşırlarıyla. Yalnızca küçük, pirinç balık odaya hiç uygun düşmüyordu. Pırıl pırıl, tertemizdi. Bir başka zamandan kalma bir anıydı sanki.

Mayer onun koluna dokundu. «Dr. Benson konuşmak için sizi bekliyor.»

«Geliyorum,» dedi Anders. Mayer'in ardından yatak odasını terketti.

Mayer koridorda durdu. «Hımm...» dedi, «Dr. Benson'ı görmezden önce bir iki sorum var.»

Anders başını salladı.

«Ortalıkta bir yığın şişe bulduk,» dedi Mayer «Bazılarının etiketlerinde Seconal, bazılarında da Desoxyn yazılı. Benson'ın dediğine göre Desoxyn uyarıcı, Seconal da yatıştırıcıymış. Tamam mı?» Anders yine başiyle evetledi.

«Yalnız bir tanesinin ne için olduğunu bir türlü anlıyamadık.» Mayer cebinden bir şişe çıkardı. Boştu şişe. Etiketinde Dilantin yazıyordu.

Anders, «Buna neden gerek duymuşlar?» diye sordu.

«Bilmiyoruz. Benson da bilmiyor. Yalnızca bunun ne yatıştırıcı ne de uyarıcı olduğunu söyledi. O kadar.»

«Evet. Bu ihtilaçları önleyen bir ilâçtır.»

«Nasıl ihtilaçları?»

«Yüksek ateşten ötürü ileri gelen kasılmaları, nöbetleri ya da... ya da...» Anders sustu. Bir an düşündü. Sonra, «Ya da uyuşturucu maddeyi bırakınca meydana gelen yoksulluk krizlerini önlemek için kullanılır.»

«Seconal ya da Desoxyn bağımlılık yaratan türden ilaçlar mıdır? Bunları bırakınca yoksunluk krizleri olur mu?»

Anders ona baktı. «Siz bir polissiniz, Mayer. Seconal'in ne olduğunu bilirsiniz. Beni denemeyin.»

Mayer omuz silkti. «Herkesi denemek, sorguya çekmek zorundayım. Seconal'in yoksunluk belirtileri nesildir?»

«Kötü.»

«Öldürecek kadar kötü mü?»

«Bazen.»

«İhtilaçlara yol açar mı?»

Anders başiyle onayladı.

«Demek Dilantin alınca...»

«Seconal'i bırakınca ortaya çıkacak çırpınmalı, kasılmalı krizleri önlemek için Dilantine içilir.» diye atıldı Anders.

Tıp Muayene servisinin baş patolojisti Peter Benson onları oturma odasında bekliyordu.

Odanın pisliği, karışıklığı içinde ellerini önünde kavuşturmuş duruyor, çevreden rahatsız olmuş görünmüyordu. Kokunun da farkında değil gibiydi. Anders onun burnundan soluk alıp verdiğine dikkat etti

«Dr. Anders, sizinle karşılaştığımıza memnun oldum.»

Anders, Benson'un bunları rahatlıkla söylediğine inanamadı.

«Ross ikizleri, değil mi?»

Anders bunu başını sallıyarak onayladı.

«Onlardan söz edildiğini duymuştum elbette. Bir tanesi bir yıl kadar önce Calhoun Ödülünü kazanmıştı, değil mi? Hangisiydi bakayım...» Benson hatırlamaya çalışırken gözlerini iri iri açtı.

«Mchael,» dedi Anders.

«Evet. Tamam. Michael'di.» dedi Benson. Sanki serin, tertemiz bir lokantada oturmuş birer kadeh iç-

ki içiyorlarmış gibi konuşuyordu. «Hayattayken Ross ikizlerini hiç görmedim ben. Ama benzerlik dikkati çekmeyecek gibi değil.»

Anders karşılık vermedi.

«Kesinlikle olağanüstü bir şey.»

Mayer bile tedirgin olmaya başlamıştı.

«Bazı benzerlikler vardır ki asla olağan karşılayamazsınız,» diyordu Benson, «Kollarının biçimi, örneğin; el parmaklarının ya da ayak tırnaklarının biçimi. Gerçekten şaşırtıcı.»

«Bunda şaşırtıcı olacak ne var anlamadım,» dedi Anders, «Onlar tek yumurta ikizleriydi.»

«Elbette. Ama ben daha önce de ikiz gördüm.» Benson otopsi örneklerinden konuşan bir adli tıp patolojisti değil de ders veren bir öğretmen gibi konuşuyordu. «Üstelik onlar sandığınız kadar benzer de değil. A, evet, kuramsal açıdan benzer olduklarını kabul ediyorum. Ama yaşam biçimlerinin, tutumlarının değişik olması kaçınılmaz.»

«Evet... evet...» dedi Anders. Bir parça temiz hava almazsa bayılacağından emindi. Bayılacağı halinden de belli olmalıydı ki Benson onu kolundan tuttu.

«İyi misiniz?»

Anders başını olumsuz anlamda salladı. «Hayır, değilim.»

«Çabuk, çabuk,» dedi Benson. Anders'i Mayer'in yanından geçirip koridora çıkardı.

Anders asansörün önündeki sıraya çöktü. Beynine kan hücum edinceye dek başını öne eğik tuttu. Sonra Benson'a bakıp, «Onlara ne oldu?» diye sordu.

«Bilmiyorum. Ama intihar ettiklerini sanmam.»

«Neden?»

«Dilantin. Boş bir Dilantin şişesi bulduk. Eğer fazla dozda Seconal içerek intihar etmek istərseniz, bir şişe dolusu Dilantin almazsınız.»

«Ama bir terslik olur da Seconal bulamazlarsa diye düşünüp Dilantin'i el altında bulundurmak istemiş olabilirler. Belki de yavaş yavaş içtiler Dilantin'i.»

«Hayır. Etiketten anlaşıldığına göre Dilantin'i geçen çarşamba satın almışlar.»

«Ne zaman öldüler?»

Benson omuz silkti. «Yerde yatanı belki de birkaç saat önce ölmüş.»

Demek Michael öleli birkaç saat olmuştu. Öyleyse Kathy, Maggie'lere geldiğinde hâlâ sağdı. Anders, Kathy'nin bu gerçeği asla öğrenmemesini diledi.

«Karyolada yatansa Dilantin satın alındığında ölmüştü.»

«Peki, David öldüğüne göre Michael neden Dilantin satın aldı? Hem de neden bütün bir şişeyi içti? İçtiyse Dilantin neden etkisini göstermedi?»

«Etkisini gösterdiyse,» dedi Benson, «O zaman Michael'i ne öldürdü? Nasıl - Neden - Nasıl. Bir yığın soru, doktor.»

«Siz ne düşünüyorsunuz?»

«Bunun intihar olmadığını.»

***

Beth Friedman, Kathy'yi soyup yatağa yatması için Anders'e yardım etti. John Anders, Kathy'e bir Librium iğnesi yapıp uyuyuncaya dek başında bekledi. Sonra Kathy'nin annesine telefon etti. Kadın, ba-

basının cenaze töreni için Sam'ı okuldan alıp New York'a getireceğini söyledi. Ertesi gün basınla uğraşmak zorunda kaldılar. O, Gargan, Cross ve Maggie Calhoun'un halkla ilişkiler memuru. Sorular oldukça ılımlıydı çünkü ikizlere ne olduğunu gerçekten bilen yoktu.

Anders daha sonra Kathy'e gitti. İçki hazırladı. Onun konuşmalarını dinledi. Uyuyacak kadar sarhoş olmasını bekledi. Kathy uyuyunca da onun yanına uzandı.

Bir gün... Bu gece... Anders için hayatta tek önemli kişi Kathy idi. Hastane yönetimini bırakmayı, Maggie Calhoun'a, Arlene Vale'e, S. Gardiner Reese'ye paralarının da, hastanelerinin kendilerinin olmasını söylemeyi, hepsine 'canınız cehenneme' demeyi, Kathy'le Sam'i alıp gitmeyi düşledi. Belki Maine'ye giderlerdi. Presque Isle ya da Bangor'da doktorluk yapardı. Sonra başını olmaz gibilerinden salladı. Çünkü yirmi yıldır doktorluk yapmadığını hatırlamıştı. Yaptığı zaman bile bu işten nefret etmişti... Hastalardan nefret eden bir doktordu o.

Bir süre Kathy'e baktı. Sonra kalkıp hastaneye telefon etti. Soğutma aygıtının çalışmasına karşın hava yine de boğucuydu.

Hastaneden, Peter Benson'un onbeş dakika önce arayıp telefon numarası bıraktığını söylediler. John Anders'in kendisini en kısa zamanda aramasını istemişti.

Anders, Benson'a telefon etmek istemiyordu. Saat sabahın biriydi. Bu saatte arayan bir kişi asla iyi bir haber vermezdi. Mutfağa geçti. Buzun üzerine bir parça votka koydu, bir az da limon. Sonra pey-

nirii sandviç yaptı. Ekmeğin bir yanına mayonez, bir yanına da hardal sürmüştü. İşi ağırdan, çok ağırdan alıyordu. Çünkü bir saate kadar Benson'a telefon etmek için çok geç kalmış olacaktı. Oysa içkisini de, sandviçini de bitirmişti artık. Bütün bu işler ancak onbeş dakikasını almıştı. Oturma odasına geçti. Kahverengi kadife kanepeye oturdu. Boydan boya cam olan duvardan gökyüzüne baktı. Saat bir buçuğu vuruncaya dek bekledi. Sonra Benson'ın numarasını çevirdi.

«Dr. Anders. Nerdeyse umudumu kesiyordum.»

«Ne için aramıştınız Doktor?»

«Tahlil için Ithaca'ya yolladığımız doku örneklerinin sonuçları geldi.»

«Neden söz ediyorsunuz siz?»

«Otopsi sonuçları kesin olmayınca toksikoloji deneyleri yapıyoruz. Yeni başladık buna. Ross ikizlerinin durumunda da otopsi sonuçları açık ve kesin değildi. Biz de toksikoloji uyguladık. Yardımcım alınan sonuçları bildirdi.»

«Bunu bana iletmek için sabahı bekleyemez miydiniz?»

«Hayır, çünkü sabaha basın haberi alır. Ben de sizin hazırlıklı olmanızı istedim...»

«Neye hazırlıklı?» Anders'in elleri buz kesilmişti. Benson'ın derin bir soluk aldığını duydu.

«Michael Ross uyuşturucuyu bırakma sonucu yoksunluk krizinden ölmüş. Onda uyku ilacı namına bir şey bulamadık. Bu yüzden onun uyuşturucuyu bırakmaktan ve ayrıı zamanda gıdasızlıktan öldüğüne karar verilmiş.» diyen Benson bir an durdu sonra devam etti:

«Ama biri David Ross'a, bir fili öldürmeye yetecek kadar seconal enjekte etmiş.»

«Neden, 'biri' diyorsunuz?» diye atıldı Anders, «Bunu kendi de yapamaz mı?»

«Hayır. Bir kere hiç iğne izi bulamadık.»

«İğne izi yoksa, iğne de yapılmamıştır.»

«İğne izi gerekli değil, doktor. David Ross'da emoroit vardı.»

«Onun yaşında pek çok erkekde vardır.»

«Evet. Doğru. Mesele şu: Emoroite yapılan iğnenin izi kalmaz.»

Benson bekledi. Ama Anders bir şey söylemedi. O zaman Benson konuşmasını sürdürdü:

«Hepsi bu kadar da değil, doktor. David Ross'un midesinde de onu öldürecek kadar değilse de bayıltacak kadar seconal bulundu. Bu da birinin onun emoroitine iğne yaptığını gösteriyor. Üstelik iğne yapıldığında David Ross uyuyormuş.» Anders soluğunu tuttu. «Başka bir deyişle,» diye Benson devam etti. «Yerde yatan ikiz, yatakta yatan ikizi öldürdü.»

Anders, Benson'la vedalaşmadan telefonu kapadı. Yatak odasına geçti. Kathy uyuyordu.

Anders votkasını yudumlarken ona baktı. «Michael, David'i öldürdü,» diye fısıldadı.

Kathy kıpırdamadı.

Saat nerdeyse iki olmak üzereydi. Saat altı ya da yedide sabah gazeteleri çıkardı. Telefon erkenden çalmaya başlayacaktı herhalde. Kathy dinlenmeliydi. Çünkü bu gece, onun uzun bir süre için çekeceği en üzüntüsüz, en rahat uyku olacaktı.

İçkisini alıp oturma odasına geçti. Kendisinin de uyuması gerektiğinin farkındaydı. Pantolonunu, gömleğini çıkarıp kanapeye uzandı. Ama hep David'i düşünüyordu.

Birden dimdik doğruldu. İçini bir ürperme kaplamıştı. Seconal narkoz etkisi yapmazdı. O halde Michael ilacı enjekte ettiğinde David yalnızca uyuyordu. Bilinçsiz değildi. Bir emoroit'e yapılan iğnenin acısı herhalde dayanılır gibi olmamalıydı... David'i kendine getirecek kadar acı vermişti. Vermiş olmalıydı. O zaman Michael'in iğne yaptığını ya da yapacağını biliyordu David. Öleceğini biliyordu.

Yardım istemesi için Michael'e yalvarmış mıydı acaba? Michael'den bunu neden yaptığını açıklamasını rica etmiş miydi? Yoksa herşeyi biliyor muydu?

birinci kitap

birinci bölüm

Danny'nin annesi, «Sadel, artık ikizleri görebilir o?» dedi.

Sadel olur gibilerinden başını salladı. İkizlerin ellerinden dondurmalarını aldı. Saçlarını, kravatlarını düzeltti, öteki kadınlarla, çocuklar onları seyrediyorlardı.

«Dondurma eriyecek,» dedi David. Ama ona aldırış eden çıkmadı. İkizler, Perera'ların evinin uzun koridorundan yaşlı adamın odasına götürüldüler.

Michael, Salvatore Perera'nın yüzüne bakar bakmaz felâket kokusu aldı. Yaşlı adam öne doğru eğilmiş, ikizlerin babalarıyla konuşuyordu. Elinde, bir peçeteye sarılmış çay bardağı vardı. Michael'le David'in babası da çay içiyordu. İkizler beklediler. Michael'in içinden David'in elini yakalayıp bu odadan kaçmak geldi. Koridordan koşup merdivenleri çıkar, odalarına kapanırlardı. Kapıyı da kilitlerlerdi. Sonra da yataklarına yatar, uyuyor numarası yaparlardı. Ta ki yaşlı adam Brooklyn'e dönünceye dek. Danny Perera'nın büyükbabası olan yaşlı adam ailenin gurur kaynağıydı. Perera'ların yanına gelip temelli yerleşmişti. Şim-

diden sonra hep burada, Michael'in odasının hemen altındaki odada kalacaktı. Hem de gece gündüz. Michael, David'in elini tutmak istiyordu ama bunu yapmamaları gerekecek kadar büyümüşlerdi. İçinden ağlamak geliyordu; ama bunun için de yaşı büyüktü.

Babaları onları gördü. Yaklaşmaları için işaret etti. Sonra yaşlı adam döndü. Gülümsedi. Sakalının arasından dudakları kıpkırmızı ve ıslak görünüyordu. Ama onları görünce gülümseme yüzünde dondu kaldı. Sonra da, Michale'in tahmin ettiği gibi, bu gülümseme tümüyle silindi. İkizler yaşlı adamın koltuğundan bir iki adım geride durdular.

Babaları, «Gelin, Danny'nin zaida'sını öpün,» dedi «Sizi bekliyordu.» Oysa yaşlı adam hayır gibilerinden elini kaldırmış, başını olumsuz anlamda sallıyordu. Michael onun kendileri tarafından öpülmek istemediğini biliyordu.

Odadakiler havada bir gariplik bulunduğunu hissetmiş, yerlerinde tedirgin tedirgin kıpırdanıyorlardı. Sam oğullarına baktı. Sonra da yaşlı adama. Hiç bir şey anlamamıştı. David bile ortada neler döndüğünü bilmiyor gibiydi. Yalnızca Michael'le yaşlı adam birbirlerini anlıyorlardı. Birbirlerine, sonunda çevrelerinde bir perde oluşuncaya dek baktılar. Michael kendini odada yaşlı adamla yalnız kalmış gibi hissetti.

Yaşlı adamın gözleri maviydi; Danny ve Danny'nin babasınınkiler gibi donuk ve açık mavi değil, parlak ve koyu mavi renkteydi bu gözler... Buz gibi. Michael yaşlı adamın gözlerinde bir şeyler görmeye başlamıştı. Bomboş bir gökyüzü, donmuş bir okyanusun üzerinde uzanıyordu. Bir buz dağının özüydü sanki. Güneşte erimek için parçalanmıştı. Yaşlı adam uzun,

sarı renkteki sigarasından bir nefes çekti. Duman ağzından çıktı. Sakalının çevresinde puslu bir hava oluşturdu. «Ikizler,» dedi alçak bir sesle, «İkizler.» Michael yerinden kımıldamadı. «Aynı giysiler,» diye ekledi yaşlı adam, «Aynı yüz, aynı ev, herşey aynı, değil mi?» Şivesi bozuktu ama Michael onu anlıyordu. «Okul da aynı, aynı sınıf, aynı arkadaşlar.» Odada hiç kimse kıpırdamıyordu. «Peki, büyüyünce ne olacaksınız?»

Buna David karşılık verdi. «Doktor olacağız. Babam gibi.»

Yaşlı adam Michael'ın bir şey söylemesini bekledi. Ama Michael söylemedi. «Ve de büyüdüğünüzde, aynı kadınla mı evleneceksiniz?» David bu soruyu da onaylamak üzereydi ki kararsız, durdu. Yaşlı adam acımasızca devam etti: «Ve aynı evde oturup aynı çocuklara mı babalık edeceksiniz?» Sonra aynı ses tonuyla, sanki David orada yokmuş gibi yalnızca Michael'e bakarak, «Gidin buradan...» dedi, «Birbirinizden ayrılın. Beni işitiyor musunuz?»

O anda yaşlı adam kendine gelir gibi oldu. Sesindeki katılık bir dereceye kadar kayboldu. Orta ve kuzey Avrupa Yahudilerine özgü dille keder üzerine bir şeyler söyledi. Sonra yine İngilizce konuşmaya başladı: «Eskiden bizim ülkede ikizlerin lanetli oldukları söylenirdi... 'Bir kişiden çok, ama iki kişiden az'... böyle denirdi. Ama biz lânetlerden kurtulacağımıza inanırız, değil mi?» Michael'in gözleri yaşlarla dolmuş, yaşlar yanaklarından akmaya başlamıştı. Yaşlı adam bu göz yaşlarını görmüş olmalıydı. Üzülmüş gibi başını Michael'den çevirip babasına baktı.

«İki tane güzel, zeki çocuk... Onların iyi birer in-

san olarak yetişmelerini istiyorsun. Koca, baba olmalarını diliyorsun, mensche... O halde onları birbirinden hemen ayır. Yoksa asla büyümeyecekler.»

***

Michael, yatağının üzerine gelen tavandaki çatlağa baktı. Çatlak sıvanmış, üzeri de boyanmıştı ama yine de ortaya çıkmıştı işte. Michael bu çatlağı seyretmeyi severdi; çatlak bazen ince dalları olan çıplak bir ağaç, bazen de bir haritada ikinci, üçüncü derecede kolları bulunan bir nehir olurdu. Bu gece ise kısa kısa yolların ayrıldığı geniş bir yoldu. Michael çatlağa baktıkça onun geçtiği kentleri, kasabaları, köyleri, nerede sona ereceğini düşlüyordu... Yol bir sınırda bitiyordu. Michael'in geçebileceği bir sınırdı bu. Gözleri kapandı. Bitişik yatakta uyuyan David'in soluk alıp verişleri ona ninni gibi gelmişti. Uyudu.

Düşünde kendini yaşlı adamın odasında gördü. Ama bu kez oda dumanla doluydu. Michael hiç bir şey göremiyordu. David'in orada olduğunu, onu bulması ve buradan çıkıp gitmeleri gerektiğini biliyordu. Yaşlı adam gelmeden gitmeliydiler. Michael her yana baktı. David'i bulamadı. Seslendi. Cevap alamadı.

Kapının açıldığını duyuncaya kadar kardeşine seslendi. Yaşlı adamın dumanların içine gizlenmiş olarak içeri girdiğini biliyordu. Hıçkırıklarını tutmaya çalışmaktan boğazı ağrımıştı. Yaşlı adamın kendisine dokunmasını dehşetle bekledi. Yaşlı adam ona, Michael'ın iliklerini titreten bir yumuşaklıkla sarıldı. Du-

daklarını Michael'in yanağına dayamıştı. Sonra dumanlar dağıldı. David oradaydı. Odanın ortasında durmuş, ne Michael'in, ne de yaşlı adamın farkında değilmiş gibi ayakkabısının iplerini bağlıyordu.

Michael çaresizlikle, «Hayır,» diye soludu.

Yaşlı adam, «Kaç,» dedi.

Michael, «Hayır,» diye bağırdı yine.

«Ondan kaç,» diye fısıldadı yaşlı adam. David'i işaret ediyordu, «Kaç! Kaçmazsan öleceksin. Kaçmazsan o seni öldürecek.»

Sonra yaşlı adam onu bıraktı. Michael David'den de, yaşlı adamdan da kaçmak istiyordu. Ama geç kalmıştı. Çünkü hareket edemiyordu. Yaşlı adamın David'e de aynı şeyleri söylemesinden çekiniyordu. Kardeşini uyarmak istiyordu... Konuşamadığını da farketmişti. Oysa yaşlı adamın sözleri yalnızca Michael içindi. Çünkü yaşlı adam, şimdi gitmiş, o David'le yalnız kalmıştı. Sonunda David döndü. Kardeşini gördü. Ona doğru geldi. Oysa bu David değildi. Uzun, gür, kıvrık kirpikli, ıslak, kırmızı dudaklı, David'den çok daha güzel biriydi.

Michael kendine de bir şeyler olduğunu hissederek dehşete kapıldı. Kendi yüzü de sertleşiyordu. Yanaklarını David'inkiler gibi pembeleştiren bir sıcaklığın farkındaydı. Dişleri de odunlaşmıştı sanki. Buradan gitmediği takdirde bütün vücudunun aynı biçimi alacağını anlamıştı. Ama olan olmuştu bile. Bacakları felce uğramıştı. Kolları da. Hatta ciğerleri bile. Çünkü soluk alıp veremiyordu. Yalnızca David hareket edebiliyor, kayar gibi felce uğramış kardeşine yaklaşıyordu. Michael o anda yaşlı adamın sözlerin-

de haklı olduğunu anladı. İkizi kendine yaklaştığı anda onu öldürecekti.

Michael bağıra bağıra uyandı. Ter içinde kalmıştı. David onları ayıran boşluğu atlayarak yanına geldi. Michael'in yatağına girdi. Onu kendine çekti. Ne olduğunu fısıldıyarak sordu. Michael ona düşünü anlatınca David bir şey söylemedi. Michael ona sokuldu. «Beni salla,» diye yalvardı.

David kardeşinin sırtını okşadı. «Terden sırsıklam olmuşsun,» dedi. Çarşafı ikisini de saracak biçimde sırtlarına attı. Çarşafın altında, birbirlerine sokulmuş yatıyorlardı. David kardeşine sarılmış, onu sallıyordu. Kendi uyumak üzereydi. Ama Michael'in gözüne uyku girecek gibi değildi.

«Durma, korkuyorum.»

«Annemi çağırmamı ister misin?»

«Hayır. Yalnızca sen yanımda kal.»

David onun yanında kaldı. Ama Michael durmadan terliyordu. David de sırılsıklam olmuştu onun teriyle. Sonunda Michael uyudu. David havanın ağarmak üzere olduğunu görünceye dek bekledi. Sonra o da uyudu.

Michael ertesi ve daha ertesi gecelerde de aynı düşü gördü. Sonunda bunu babalarına anlattılar. Baba Michael'ı kucağına aldı. «David'in seni incitebileceğini düşünebiliyor musun?» diye sordu.

Michael başını hayır gibilerinden salladı. Sam oğlanın gözaltlarının mor halkalarla çevrelenmiş olduğunu gördü. Üstelik kilo da vermişti.

«Elbette incitmez... Seni sever o... Şimdi bunu sen de yinele... Kendini daha iyi hissedersin... 'David beni incitmez' de.»

«David beni incitmez.»

Zaten Michael, David'in kendisine bir zarar vereceğini düşünmemişti. Ne düşündüğünü, neden böyle bir düş gördüğünü bilmiyordu. Yine de babasının yinelemesini istediği sözcüklerin yararı dokundu... Geceleri yatmazdan önce tavandaki çatlağa bakıp kardeşinin kendisine asla kötülük yapmayacağını yineledi. Bir hafta kadar düş görmedi. Sonra yine görmeye başladı. Ondan sonra da sık sık gördü... Ta ki onüç yaşına girdikleri, büyük babanın öldüğü kışa gelinceye dek.

***

Sam, babasının ölümünün gerektirdiği işlemleri yerine getirmek için Aaron Perera ile hastaneye gitti. Bu sırada Perera ailesi evde **shiva** için hazırlık yapıyorlardı. Sam öğle yemeğine zamanında geldi. Günlerden cumaydı... 'Kutsal bir gün,' diye mırıldanmıştı Sam, 'Tam ölünecek bir gün.' Yemekte **challah**, çorba, kızarmış tavuk vardı. Oysa Michael hiç bir şey yiyemiyordu. Aklı küçük sinagogda yalnız başına yatan yaşlı adamdaydı. Kendini mutlu hissetmesi gerektiğini düşünüyordu.... Ama boğazına bir şey tıkanıyor, yaşlı adamdan biraz daha söz edilirse ağlamaya başlayacağını hissediyordu. «Ne güzel bir ölüm,» diyordu Sam. «Örtüler kirlenmemiş bile.» Michael başını önüne eğmiş, kaldırmıyordu. Yaşlı adam için ağlasa, ona deli gözüyle bakacaklarının farkındaydı. David'in bakışları üzerindeydi. Sonunda Kelly masayı topladı. Michael'in elini bile sürmediği tabağını aldı. Ama bu

konuda bir şey söylemedi. Sam matem için gazete ilânı hazırlamak üzere aşağı indi. Sadel kahvesini alarak çalışma odasına radyo dinlemeye gitti. İkizler masanın çevresinde dolaştılar. Çalışma odasındaki radyodan bir şarkı duyuluyordu: «Seni bir yerde bulacağım...»

«Hadi gel,» dedi David, «Bay Keen söylüyor.»

«Gelemem.»

David bekledi.

Michael, «Ben onun odasına gitmek zorundayım,» dedi.

«Neden? Ölü sinagogda.»

«Yalnızca görmek istiyorum...» Michael ne diyeceğini bilemedi... Odayı ve yatağı boş, perdeleri kapatılmış görmek... Yaşlı adamla ilgili bütün izler silinmiş miydi acaba? O zaman o düşü bir daha hiç görmeyecekti.

David, «Gerçekten istiyor musun?» diye sordu.

Michael başiyle onayladı.

«Pekâlâ, hadi gidelim.»

Perera'ların ön kapısı açıktı. İkizler koridorda yürüyerek babalarının öteki erkek arkadaşlarıyla oturduğu oturma odasından, kadınların oturduğu yemek odasından geçip yatak odalarına giden arka hole çıktılar. Michael ilk kapıyı açtı. Burnuna nikotin kokusu çarptı. Doğru odaya geldiklerini anladı.

«Burada bekle,» dedi David'e. Hemen odaya girdi. Kapıyı arkasından kapadı. Herşey karabasanda olduğu gibiydi. Yalnızca yaşlı adamın giysileri toplanıp düzgünce katlanmış, birine verilmek üzere karyolanın üzerine konmuştu. Dolapta yaşlı adamın ayakkabılarından başka bir şey kalmamıştı. Geleneğe gö-

re ölünün ayakkabıları kimseye verilmez, atılırdı. Çünkü hiç kimsenin bir ölünün ayakkabılarıyla dolaşması doğru değildi. Yaşlı adamın talis'iyle dua kitabı masanın üzerindeydi. Gömlekleri, iç çamaşırları mendilleri çamaşır dolabının çekmecelerini doldurmuştu. Michael herşeye baktı, her şeye dokundu ama hiç bir şeyi yerinden oynatmadı. Sonra yaşlı adamın karyolasının yanındaki masada, üzerinde SMP (Salvatore M. Perera) markası kazınmış altın bir sigara tabakası gördü. Michael tabakayı eline aldı. Parmağıyla kapağını ovuşturdu. Tam tabakayı yerine koyacaktı ki kapı açıldı. Eşikte babasının silueti göründü.

«Michael? Mike? Burada mısın?» Michael hiç düşünmeden altın tabakayı cebine koydu. Aynı anda da babası elektrik düğmesini bulup çevirmişti.

***

«Michael, Tanrı aşkına! Michael, onüç yaşındasın.» Sam ne diyeceğini bilememiş, Michael'in yaşını ileri sürmüştü. «Onüç yaşındasın. Kocaman bir adam oldun. Seni seviyorum ben. Kardeşini de. Korkma.»

Michael bekledi. Annesi masanın karşı tarafında oturmuş onlara bakıyordu.

«O olayın üzerinden dört yıl geçti Mikey. Sen hâlâ bir hırsız gibi sessiz sedasız, kimseye görünmeden aşağıya iniyorsun. Neden?»

Michael karşılık vermedi.

«David bundan hiç etkilenmedi. Niçin sen o denli üzüldün?»

***

Yine cevaplandırılamayacak bir soru. Neden David o kadar güzel yüzüyor, futbol oynuyor, arkadaşlar ediniyor, kızları kolaylıkla güldürebiliyordu da, Michael bunları yapamıyordu? David'in yapabildiği, Michael'in yapamadığı şeylerin bir listesini çıkarmaya kalksalar sabaha kadar bitiremezlerdi. David ona bakıyordu. Michael bakışlarını kaçırdı. David'in bu tür karşılaştırmalardan ne denli nefret ettiğini biliyordu. David onların her bakımdan aynı olmalarını istiyordu. Küçükken babaları onlara, «tek yumurta,» demişti, «tek sperm... benzer kromozom zincirleri. Olağanüstü!» Ve de babaları onlara sarılmış, göğsüne bastırmış, öpmüştü.

«David bunun lanetli bir şey olduğunu asla düşünmedi,» dedi Sam.

«Biliyorum.»

«David bu konuda düş de görmedi.»

«Biliyorum.» Sam, oğluna bakarak oturduğu yerde hafifçe sallandı. «Unutma Michael o Polonya'dan gelmiş yaşlı bir adamdı.»

Michael, «Danny onların İspanyol olduğunu söylemişti,» diye babasını uyardı.

«Belki de onaltıncı yüzyılda İspanyol'dular. Ama Salvatore Perera Polonyalı. İngilizce okuma yazma bile bilmiyordu. Neden söz ediyoruz biz? Bütün bu yıllar boyunca onun bir sözünün seni çıldırtmasına neden izin veriyorsun?... Yaşlı, cahil bir insanın saçma sapan sözleri... Hepsi bu kadar. Böyle düşünmeye çalış hep.»

Michael çalıştı. Onu yeterince uyardılar. Söylediler. Yaşlı adam Michael'in hatırladığı gibi karalar değil, gri elbise giyiyordu. Sakalı bembeyaz ve yumu-

şaşırtı... David buna 'melek sakalı' diyordu. Ve de onun odası Michael'in aklında kaldığı gibi duman dolu değildi.

Sonra Sam, «Yaşlı adamın ne dediğini hatırlıyor musun?» diye sordu.

Michael karşılık vermedi. Çünkü yalnızca onların kendisine ne dediklerini ve kendinin ne hatırladığını biliyordu. Bunların ikisi birbirinden çok farklıydı.

Sam, «O, birbirinizden ayrılmazsanız olgun birer insan olmayacağınızı söylemek istedi,» dedi. «David'in sana zararı dokunacağını, David'in seni inciteceğini söylemedi. David senin kardeşin, ikizin! O seni elbette kırıp incitmez.»

Cevap yok.

«Evet, incitir mi? David seni incitir mi?»

«Hayır,» Yine eski numara.

«Buna inanırsan yaşlı adamın sözleri seni neden rahatsız etsin? Neden onun odasına gidiyorsun?»

«Çünkü oraya gidersem, odayı görürsem... ben...»

«Ben ne?»

Hepsi beklediler: Babası, annesi ve David. Hatta Kelly bile büfenin orada durmuş, onun ne söyleyeceğini bekliyordu.

«Bilmiyorum. Kendimi daha iyi hissederim diye düşünmüştüm.»

Altın sigara tabakasını öyle sıkı tutuyordu ki, eğrilmesinden korkup elini cebinden çekti.

«Peki şimdi kendini daha mı iyi hissediyorsun?» diye sordu babası.

Michael, «evet,» diye yalan söyledi, «Çok daha iyi hissediyorum.»

**
*

Michael sigara tabakasını, ötesini berisini koyduğu çekmecenin en dibine sakladı. Orada onu hiç kimsenin bulamayacağını düşünüyordu. Sonra yatağına girdi. Tavandaki çatlağa bütün dikkatiyle baktığı sırada David banyodan döndü. Michael gözlerini kapadı. David bir süre ona baktı. Sonra kardeşine yaklaştı.

«Hayır... beni yalnız bırak.» Michael ondan elinden geldiğince uzağa çekildi. Ama karyola çok dardı. Kalkmaya çalışınca da David gülerek onu tutup geri çekti. Michael karşı koyarken David onun kaburgalarını dürtükledi, gıdıkladı. Michael da gülmeye başladı. David parmaklarını kardeşinin karnında dolaştırdı. Michael kahkahayı basarak iki büklüm oldu. David'in üzerine düştü. Sam duvara vurup susmaları için bağırdı. Bu kez iki kardeş ses çıkarmamayı çalışarak yatakta boğuştular. Michael kurtulmaya çalışıyor, David bırakmıyordu... Michael'in canını asla yakmıyor ama ellerini de üzerinden çekmiyordu. Sonunda Michael yorgun düşüp David'in yanına uzandı. Kardeşine sarıldı. Bir yandan da ikiz olmayanları, geceleri yataklarında yalnız başına yatanları düşünüyordu. Şimdi kardeşler sessiz ve sakindiler. Anayoldan bir kamyonun geçtiği duyuldu. Michael daha da rahatladı. Soluk alıp verişleri düzene girdi. David onu tedirgin edercesine sokuldu. Michael kıkır kıkır gülerek.

geri çekildi. Ama David yine yetişti. «Yapma,» diye fısıldadı Michael.

«Neden?»

«İstemiyorum.» Michael ne diyeceğini bilememişti. Aslında 'yaşlı adam daha yeni öldü' demek istiyordu. Gerçek buydu. Oysa David ileri gitmişti. Michael de artık onu durduracak gücü kendinde bulamıyordu. Michael, David'in isteklerine boyun eğmek zorundaydı.

Daha sonra David, Michael'in uyumasını izledi. Aslında ona dokunmak istememişti. Kendine engel olamamıştı. Uzandı, kardeşini öptü. Michael başını çevirdi ama uyanmadı.

ikinci bölüm

David, Don Santore'nin kollarının suyu birer bıçak gibi kesişine baktı. Su damlaları güneş ışıklarını yakaladı, David'in gözlerini kamaştırdı. David gözlerini kapadı. Kendini daha yavaş soluk alıp vermeye zorladı. Kulaçlarını daha rahatlıkla atmaya çalıştı. Santore kendini tümüyle işine vermişti. Daha gidilecek çeyrek milleri vardı. David yine baktı. Öteki çocuk yavaşlamaya başlamıştı bile. Kıyıda Michael'le Arnie köknar ağaçlarının önünde iki kara leke gibi duruyorlardı. Başka yüzücüler David'in arkasındaydı ve giderek de geride kalıyorlardı. Yalnızca Santore vardı rakip olarak. O da pek uzakta değildi. David soluk almak için başını uzattı. Sonra başını gözleri açık olarak yine suya soktu. Su öylesine berraktı ki dibi görebiliyordu. Başını çıkardı, gökyüzü, güneş, ağaçlar ve... Michael.

Yavaş, yavaş... Şimdi Santore'le yanyanaydı. Santore deli gibi kulaç atıyordu ama yine de geride kalmaya mahkûmdu. Sıkma kendini! David öne geçti. Kıyıdan gelen çığlıkları duyuyordu. Babası, annesi ve Michael. Santore'nin kulaç sesleri uzaklaşıncaya

dek hızla yüzdü. Birkaç metre daha kalmıştı. Michael bekliyordu.

«Oldukça iyi,» dedi Arnie.

Michael karşılık vermedi. David yine kazanacaktı. David mezuniyet sınıfının birincisiydi. Ulusal Skolâstik Yazı Yarışmasını kazanmıştı; satranç turnuvasının birincisi olmuştu. Ve de okulun en güzel kızı herkese David'e âşık olduğunu söylemişti. Ross ailesi David, Toque Tıp Hazırlık Okulu bursunu kazandığı için göle gelmişti. Babaları bunu kutlamak için Catskils'deki Kiamesha gölü kıyısında kurulmuş, kulübelerden Klein'ların bitişiğindekini kiralamıştı. Şimdi David yüzme yarışını da kazanacaktı. Michael güneşin ışıklarına karşı gözlerini kıstı. Kardeşinin suya girip çıkan kollarını izledi. David yaklaşıyordu. Birkaç metre daha... Annesi sağında durmuş sevinçten, heyecandan zıp zıp zıplıyordu. Babası memnunluktan kıpkırmızı kesilmiş, başkaları da oğluna bakıyorlar mı diye çevresini dikizliyordu. Michael hayluyu sallayıp «Hadi, Davey!» diye bağırdı. Ama aslında suyu, bunu çevreleyen ormanı düşünüyordu. Dün ormanda dolaşmışlardı. Her yer öylesine sessiz ve sakindi ki Michael sık sık durup çevresine kulak vermiş, David de her seferinde onunla birlikte durmuştu.

Bağırışmalar çoğaldı. Michael şimdi babasının sesini de duyuyordu. David yarı beline kadar suda doğruldu. El salladı. Sonra Michael'e doğru kayar gibi geldi. Michael de ötekiler gibi elini sallamaya başlamıştı. Gülümsüyordu.

David'i havluya sarıp ovuşturdu. Saçlarını kurulamasına yardım etti. David'in teni serin ve yumuşaktı.

«Tam bir balık gibisin.»

«Ve de kaygan,» dedi David, «Görünüşüm *nasıl*?»

«İyisin.» Michael, David'in omuzunun üzerinden ormana doğru baktı.

***

David'le Arnie, Michael'a seslendiler ama o cevap vermedi.

Ormanın kıyısında durmuşlar, ağaçların aralarından içeriyi görmeye çalışıyor, Michael'i çağırıyorlardı. Michael cevap vermesi gerektiğini biliyor ama cevap vermiyordu. Bir parça daha yaklaştılar. Michael bulunduğu yerden kıpırdarsa onu göreceklerini biliyordu. Tam ortaya çıkmayı düşündüğü sırada rüzgâr esmeye başladı. Şimdi ağaç dallarından ayak seslerinin çıtırtısını bastıracak kadar gürültü çıkıyordu. Ne yapacağını bilmeden koşmaya başladı... David ya da Arnie'ye değil, ormanın derinliklerine doğru koşuyordu. Rüzgâr kesilince o da durdu. Kulak verdi.

Ağaçların arasından, «Michael... Michael...» diye sesler geldi. David'in sesi kaygılıydı geri dönmesi gerektiğini biliyordu. Ama rüzgârın yeniden esmeye başladığı anda o da yine koşmaya başladı. Bu kez rüzgâr kesildiğinde de durmadı. Çünkü içgüdüsel olarak ayak seslerinin duyulamayacağı kadar uzaklara geldiğinin farkındaydı. Sonunda yolun, gölün kıyısında kumlu bir noktada bittiği yere geldi. Şimdi bir koydaydı. Uzun, ince bacaklı bir kuş kumsalda durmuş, ona bakıyordu.

«Merhaba kuş.» Kuş yerinden kıpırdamadı.

Michael başını kaldırıp gökyüzüne, sonra orma-

na, yeniden göle baktı. Çevrede kimseler yoktu. Kollarını iki yana açıp başını geriye attı. Dönmeye başladı. Başı dönünceye kadar hızla döndü. Sonra kendini kumların üzerine bıraktı. Sırt üstü dönüp üzerindekileri çıkardı. Çırılçıplak kalınca gölden esen rüzgârda terini kuruttu. Sonra rüzgâr kesildi. Michael sıcakta haraketsiz yattı. Yine terlemeye başlamıştı. Hayatında hiç yalnız kalıp kalmadığını merak ediyordu. Galiba kalmamıştı. Bu anın yalnızlığı, dinginliği ona beklenmedik bedensel bir zevk veriyordu. Uzanıp cinsel organına hafifçe dokundu; dokunuşları ritmik bir biçimde hızlandı. Bir yandan da David'i, yalnız olmayı, Arnie'nin kendilerine bulacağına söz verdiği kızı düşünüyordu. Michael onun yazlık bölgenin lokantasında çalışan iri memeli, yuvarlak karınlı garson kıza, benzemesini diliyordu. Yavaş, yavaş, aralıklı titremelerle doyuma ulaştı. Kalbi öylesine atıyordu ki bir an bayılacağını sandı.

Sonra kendi kendine gülümseyerek uykuya daldı. Oraya hiç beklenmedik bir anda gelecek birinin bu haline ne diyeceğini düşünmüştü... Güneşin altında çırılçıplak yatan, ter içinde bir vücüdun kurumaya başlayan bir salgı gölü... Uyandığında göle gitti. Yüzdü. Yıkandı. Sonra koyun kıyısındaki ağaçların arasına gizlenip gölün karşı tarafına baktı. Kaldıkları kulübeleri görebiliyordu. Çimenlik boştu. Gerçi hava daha aydınlıktı ama vaktin bir hayli geç olduğunu anlamıştı. Gölü çevreleyen köknar ağaçlarının gölgeleri yere düşmeye başlıyordu. Büyük yemek salonunun ışıkları yakılmıştı. Kimseye görünmemek için çömeldi. David büyük binadan çıktı. Çiemnlerden iskeleye doğru koştu. Oradan, tam Michael'in saklandığı yere doğ-

ru baktı. Michael, David'in onu görmese bile orada olduğunu bildiğini düşündü.

«Michael... Mike...» diye seslendi David. Pek yüksek sesle bağırmamıştı ama rüzgâr sesini Michael'e kadar getirmişti. Bu ses küçük bir kuşu ürküttü. Ayaklarını karnına çeken hayvan ağaçların üzerinden uçup gitti. Michael yerinden kıpırdamadı.

David bağırdı: «Michael!»

Michael yorgun yorgun doğruldu. Kardeşine doğru suda yürümeye başladı. Bir yüzdü, bir yürüdü. Sonunda David daha fazla bekleyemedi. Suya giysileriyle atladı. Michael'e doğru yürüdü. Ona ulaştı. Sarıldı. «Sen donuyorsun,» dedi. Michael'i kendi vücuduyle ısıtmaya çalıştı. «Giysilerin nerde senin, Tanrı aşkına?»

«Orada.»

Ana binadan insanlar çıktı. David gömleğini çıkarıp Michael'in beline bağladı.

Arnie'nin onlara bulduğu kız beş dolar istedi. İkizlerden bir parça ürkmüş gibiydi. Önce Arnie'nin başlamasını istedi. Ama Arnie hazır olmadığını söyledi. «Sen başla, Mike... Hadi.» Michael'i öne doğru itti. Michael kızın önünde durdu. Kızın etekliğini kalçalarına yapıştıran bir rüzgâr vardı. Ayışığında pek solgun ve sanki bu dünyadan değilmiş gibi görünüyordu. Arnie onun temiz pak olduğunu söylemişti. Michael'in umduğundan çok daha güzeldi.

«Etekliğini çıkarmayacak mısın?»

«Hava soğuk. İçimde başka bir şey yok. Ya biri gelirse?» Michael bu düşünceyle tedirginleşip çevresine bakındı. Kız hareketsiz duruyordu. Michael yak-

laştı, sarılıp dudaklarından öptü. Göğüslerine dokundu. Elini kızın duyarlı yerlerine götürdü. Ama bundan sonra ne yapacağını bilemiyordu. Kız gülmeye başladı. Michael ona daha sıkı sarıldı.

«Sizin ağzınız süt kokuyor daha.» Michael onun onyedi yaşlarında olduğunu tahmin ediyordu. Onlarsa onaltısındaydılar. Çok küçük sayılmazlardı. Yine de kız elini tutup elini oraya götürünceye dek bekledi.

«Şimdi yat.» Michael'in dokunuşu kızı heyecanlandırmıştı. Michael onun kendisinden hoşlandığını anlıyordu.

David, kızın hareketleriyle kardeşinin yüz ifadesinin nasıl değiştiğini gözlüyordu. Kızın, Michael'i soyuşunu, ellerinin onun üzerinde dolaşışını izledi. Michael'in başı iki yana sallanıyordu. «Lütfen,» diyordu Michael, David'in bakışları altında, «Oh, lütfen, şimdi...» Ama kız gülümseyerek bekliyordu.

Sonra, «Şimdi mi?» diye kız gülerek sordu. David onları kendinden geçmiş bir halde seyrediyordu.

Michael yine yalvardı: «Lütfen... lütfen... lütfen...» Kız çimenlerin üzerine uzandı. Hazırlandı.

Önce David başka tarafa bakmak istedi. Ama yapamadı. Çabuk ol. Tanrım, Michael, çabuk ol, acele et. Daha fazla bekleyemeyeceğim.

Sonra Michael doyuma ulaşıp, kızdan uzaklaştı. Arnie'nin bakışları da değişmişti. Kıza doğru geldi. David onu yana öylesine sert itti ki, Arnie yere yuvarlandı. David kıza Michael'den hemen sonra sahip olmak istiyordu.

David, Junie'nin bacakları arasına diz çöktü. Bu sırada Michael, hemen yanı başlarında, ayışığının ay-

dınlattığı çimenin üzerinde uzanmış yatıyor, kızın kardeşine yaptıklarına bakıyordu. «Hadi, Davey,» diye fısıldadı. «İstediğini yap ona.»

David kızı geriye itti. Bacaklarını açmaya zorladı. «Seni incitmek istemiyorum,» dedi. Junie güldü. O da son derece tahrik olmuştu. David, gözleri karanlıkta kocaman kocaman ışıldayan ayışığının aydınlattığı Michael'i görebilmek için yüzünü ondan yana çevirdi.

**
*

Kiamesha'ya kadar çocuklar gibi güldüler. Jim'in Yeri denilen, kasabanın hemen dışındaki bir büfede durdular. Bira alıp Arnie'nin arabasının arkasında içtiler. Sonra ikizler kendilerinden geçmiş bir halde Arnie'yi terkedip birlikte güle oynaya kulübelerine doğru koştular. David bira şişesini kaldırıp kardeşinin şerefine içti.

«Başardın. Ah, Tanrım. Michael Ross, Kiamesha Krali.»

«Fevkalâde.»

«Gerçekten öyle,» dedi David.

Michael öylesine yorgundu ki güçlükle ayakta duruyordu. Şöyle bir yıkanıp kendini yatağa attı. Gözlerini kapadı. Uyumaya hazırdı.

Sonra kendisi işini bitirdikten hemen sonra Junie'yle birleşen David'i düşündü... Güzel, iyi, yumuşacık duygularla dolu olduğu, kızı göğsüne bastırmak istediği bir anda David gözlerinde çılgın bir ifadeyle kızın üzerine adeta atılmıştı. Junie de gülmüştü. Michael bu sahneyi silebilmek için gözlerini sımsıkı ka-

padı. Aynı anda da yıllardan beri ilk kez yaşlı adamı gördü: Babalarına doğru hafifçe eğilmişti. Elinde çay fincanı vardı. Konuşuyor, başını sallıyordu. Gözlerini de Michael'dan hiç ayırmıyordu. Yalnız şimdi yaşlı adamın ürkütücü bir hali yoktu. Yüzünde kaygılı bir ifade vardı. Sanki az sonra söyleyeceklerine üzülüyormuş gibiydi.

New York'a döner dönmez Michael ötesini berisini koyduğu çekmeceyi açtı. Herşey bıraktığı gibi duruyordu. Yaşlı adam öldüğünden beri bu çekmeceye ne bir şey koymuş, ne aradan bir şey almıştı. Çekmeceyi sonuna dek açtı. Sigara tabakası yoktu. İyice aradı. Yoktu. O zaman tabakayı David'in almış olduğunu anladı. Sorsa David gerçeği söylerdi: **Elbette ben aldım, Mikey. Seni öyle ürkütmesinden nefret ediyordum. Gördüğün o düşe inanıyormuş gibi tabakayı orada tutman beni tedirgin ediyordu. Oh, onu nehre attım. Belki bir gün Portekiz'in kumsalına vuracaktır. Belki de onu bir balık yutmuştur Bir gün birinin yemek tabağında çıkar.**

üçüncü bölüm

Sam mutfakta yalnız başına oturmuş kahve içiyordu. Evde herkes hâlâ uykudaydı. Sadel'in evin içinde görmek istemediği Yahudi gazetesini karıştırıyordu.

Michael onu David uyurken işte orada kıstırdı:

«Seninle konuşmak istiyorum, baba.»

Sam gazetesini istemeye istemeye bıraktı. «Konuş öyleyse.»

«Tıp fakültesi hakkında...» Michael sustu. Sam kahvesinden bir yudum alıp bekledi.

«Emin değilim...» Michael yine sustu.

Sam oğluna dikkatle baktı.

Michael da, David de dört yıl boyunca hep iftihar listesine geçmişlerdi. Ama bunu başarmak için Michael'ın çok çalışması gerekmişti. Oğlan şimdi yorgun görünüyordu. Sam kahve fincanını ona doğru itti. Michael bir yudum aldı. «Tost ister misin?» diye sordu.

Michael başını sallıyarak istediğini belirtti. Michael duraklaya duraklaya konuşurken Sam bir tost yeptı.

«Evet,» dedi Sam sonra, «Hangisi? Doktor olmak istediğinden mi, yoksa hangi tıp fakültesinde okumak istediğinden mi emin değilsin?»

Michael güldü. Başını salladı. «Neden emin olmadığımdan bile emin değilim.»

«İşte bu harika doğrusu. Ama yine de bir düşüncen olmalı?»

Michael tostunu çiğneyerek başını salladı.

«Tamam. O halde sorunları teker teker ele alalım. Bir kere, ne seçersen seç, sonunda bir takım pişmanlıkların olacaktır. Bundan kaçınılmaz. Bir şeye başlamadan önce bunu anlaman gerek.»

«Anlıyorum.»

«Güzel. Şimdi söyle bakalım tıbbın nesi var?»

«Hiç.»

«Doktorlar çok para kazanır.»

«Ama sen kazanmıyorsun.»

«Çünkü ben bir **schmuck**'um da ondan. Yine de durumum fena değil.»

«Benim de bir **schmuck** olmadığımı nerden biliyorsunuz?»

Sam güldü. «Bilmiyorum. Aslında sen de tıpkı benim gibisin. Ama kardeşin değil. David hem kendini, hem de seni idare edebilir. Birlikte büyük başarı kazanırsınız. Sonra doktor olmazsan ne olmak istiyorsun, Mikey?»

Michael, babasına kamyon şöförü olmak istediğini söylese ne der acaba diye merak etti. Şu yeni dizelleri, buz dolaplarını taşıyan, direksiyon çevirmekten pazuları kocaman kocaman, gözleri güneşe bakmaktan kısılan şöförlerden biri olmak istiyordu.

«Belki de Devlet Üniversitesine gitmek zorunda değilimdir,» dedi Michael.

«Peki nereye gideceksin?»

«Kolombiya. New York'takine.»

Sam başını olumsuz anlamda salladı; «Buna gücüm yetmez.»

«Ama oraya gidersem evde kalabilirim. Siz de masraftan kurtulursunuz.»

«Devlet Üniversitesine gidersen Yast amcanda kalacaksın. Bana yine fazla bir masraf çıkmayacak.»

«Ya bir burs kazanırsam?»

«Burs kazanırsan, bundan gurur duyarım. Ama bunun kolay olmadığını bildiğini sanıyorum.»

Michael tostonu, kahvesini bitirdi. Sam, «Peki, kardeşin ne diyor?» diye sordu.

«O Devlet Üniversitesine gitmekten memnun.»

«Sen Devlet Üniversitesine gitmezsen kardeşin memnun olacak mı?»

«Bilmiyorum.»

«Demek bu konuyu onunla henüz konuşmadın?»

«Hayır, konuşmadım.»

O zaman Sam, Michael'in kardeşinden uzaklaşmak istediğini anladı. Michael'in bunu söylerken gerçekten, ne yapmak istediğini bilmediğini sanıyordu. Ama Sam anlamıştı. Kahvesinden bir yudum daha aldı. Kahvenin buharı gelmesin diye gözlerini kıstı. Bu oğlu, Michael, sessiz, suskundu. Oysa Sam şimdi David için üzülüyordu. Birden David için olağanüstü bir üzüntü duymaya başlamıştı. Arnie'nin düğün gecesi geldi aklına... Anneler, babalar ve ikizler hep bir masaya oturmuşlar, güzel vakit geçiriyorlardı; ta ki Michael, Arnie'nin kuzeni, kahverengi gözlü, kıvırcık saç-

lı, dolgun kalçalı Ida'yı görünceye dek. Ve de Michael kalkıp Ida'yla dansetmişti.

Bir dans, iki dans... David onları gözlüyordu. Michael kıza gerektiği kadar yakın duruyordu. Belki bir parça da gerektiğinden fazla. Eğer Sam kızın babası olsa bu yakınlıktan hiç hoşnut olmazdı doğrusu. Ama gençti onlar, biraz da heyecanlı. Sam'ı kaygılandıran, David'in bu duruma gösterdiği tepki olmuştu. David kıskanıyordu. Bu kindar bir kıskançlık değildi. Istırap verici bir kıskançlıktı. Michael gülüp yanağını İda'nınkine sürdüğünde, David'in gözlerini kırpıştırdığını, vücudünde bir yer sancımış gibi yüzünü buruşturduğunu görmüştü Sam. Bir baba olarak ona acımıştı.

«Git Ida'yla dans et,» demişti David'e. «Michael kızı bıraksın. Ida'nın babasının yüzündeki anlam hoşuma gitmedi.»

David Devlet Üniversitesine yalnız başına giderse ne olurdu? Michael'sız dört yıl. Michael'den beklemesini, David'in ilk birkaç yılı geçirip kendini toparlamasını, sonra Michael'in kendi yolunu seçebileceğini söylemek istedi. Sonra çok ince yapılı, zayıf, yakışıklı oğluna baktı yine. Hayır, böyle bir şey isteyemezdi ondan. David uğruna Michael'i feda edemezdi. Yaşlı Perera bu konuda haklıydı. Sam, «İstemediğin hiç bir şey yapma,» dedi ona. «Istersen kapıcı ol. Ama istediğinin bu olduğuna emin olduktan sonra. Benim ya da kardeşinin sözlerine aldırış etme. Beni anlıyor musun?»

Michael başını salladı.

«Şimdi ocak ayındayız,» dedi Sam. «Eğer burs için müracaat etmek istiyorsan harekete geç.»

Michael yine başını salladı. Babasını mutfakta yalnız bırakıp çıktı.

***

Michael, York'taki binaya dilekçesini bırakıp çıktı. Hastanenin nehre kadar uzanan ek yapılarının önünden geçti. Hâlâ kar yağıyordu. Soğuktan kurtulmak için kitaplığa gitti. Burs listesini ve dilekçe kâğıdını veren kadın, ona en azından iki tavsiye mektubu sağlaması gerektiğini söylemişti. 'Hayır,' demişti kadın, istediğini sandığı bölümü seçemezdi. Yalnızca dilekçeyi dolduracak, tavsiye mektuplarını sağlayacak, Michael'in danışman öğretmeni gelip Dr. Walters'le konuşacaktı. İkisi Michael için hangi bölümün daha yararlı ve iyi olacağına karar vereceklerdi. Kitaplıktaki masalardan birine oturdu. Çizmelerinden yere akan su küçük bir göl oluşturmuştu. Birinin altı delikti galiba. Çünkü çorabı ıslanmıştı. Okuma odası sıcaktı. Üstelik sıcak hava püskürten aygıt tam üzerine çevrilmişti. Ayaklarını ısıtabilmek için parmaklarını oynattı. Dilekçe kâğıdına baktı. Kadın, «Belki birini bozarsın,» diyerek ona iki dilekçe kâğıdı vermişti. Haklıydı kadın. Sorular öylesine uzun ve karışıktı ki, bir yanlışlık yapma olasılığı çoktu. Babasının doldurması gereken kocaman bir sayfa dolusu soru vardı.

Tavsiye mektuplarını sağlaması gerekiyordu. Sokolow bir tane yazardı herhalde. Michael'in psikoloji öğretmeniydi o. Michael, Sokolow'a telefon etti.

«Elbette, Ross... Buraya metroyla gelemezsin,

hayır. Lexington'dan seksen - altı numaralı otobüse bin.» Michael söyleneni yaptı. Sonra karda East End'e, şimdi öteki çizmenin de altının açıldığını düşünerek yürüdü. Sokolow'un karısı ve küçük oğluyla oturduğu binaya geldiğinde ayakları sucuk gibi ıslanmıştı. Sokolow ailesinin fazla eşyası yoktu. Üstelik ev pislik içindeydi... Koltukların üzerindeki örtüler yer yer yırtılmıştı. Çıplak döşeme tozluydu..

Her yerde yığın yığın kitap vardı. Çocuk yerlerde sürünerek bir soğanla oynuyordu. Bu arada Sokolow'un uzun boylu, iri kemikli sarışın karısı bakışlarını Michael'den hiç ayırmıyor, onun yüzüne, saçlarına, boynuna, vücudüne, bacaklarına yapışmış ıslak pantolonuna bakıyordu. Hatta Michael onun bir iki kez cinsel organına bile baktığını farketti. Küçük, siyah bir takke giymiş, çevresinin ve bu arada konuklarına ısrarla bakan karısının farkında değilmiş gibi görünen Sokolow'un söylediklerini dinlemeye çalışıyordu.

«Söylemesi bana düşmez ama, Ross, bence Cornell ülkenin, belki de dünyanın en iyi üniversitesi. Harvard Üniversitesi Protestan olan beyaz Amerikalılar için, üstelik bu iş için yetersiz. Tıbbın özünü öğrenmek için sana New York Üniversitesi gerek. Boston ya da Chicago değil. Bursa gelince. Bu zor.» Karısı Michael'i süzerken Sokolow konuşuyordu. Michael bacak bacak üstüne attı. Kadının bakışları Michael'in gizli yerlerine takılıp kaldı. Michael terlemeye başlamıştı. Tişörtü terden sırılsıklam olmuştu. Sokolow durmadan konuşuyordu. Çocuk soğanı tutup fırlattı. Soğan ıslak bir ses çıkartarak duvara çarptı. Soğan kokusu bütün odayı doldurdu. Şimdi Michael titremeye başlamıştı.

«Hey, Ross, iyisin ya?»

«Elbette, elbette, iyiyim.» Odanın havası boğucu bir hal almıştı. Michael umutsuzlukla saatine baktı. «Bir dersim var...»

Sokolow onu duymamış gibiydi.

«Tabii ihtisas yapacaksan durum daha da kolaylaşır. Uzman doktorlara herkes para vermeye hazır. Tabii ne ihtisası yapacağını bilmen gerek.»

Sokolow acı konuşuyordu. Michael nerdeyse ona uzman doktorların ne gibi bir suçu olduğunu soracaktı. Ama Sokolow'un da böyle bir soru beklediğini anladı. Bunu sorduğu takdirde burada gece yarılarına kadar kalacağını biliyordu. Bu yüzden, «Jinekoloji yapmak istiyorum,» demekle yetindi.

Gerçekten istiyor muydu? Kadınlardan hoşlanıyordu. Üstelik onlarla iyi anlaşıp geçindiği kanısındaydı. David hastalarla konuşur, o da muayeneyi üzerine alırdı. Başını salladı. Sanki her şey olup bitmiş, David'le Devlet Üniversitesine gitmiş, David'le ihtisas yapmış, David'le muayenehane açmış, gibi düşünüyordu... Anımsayamadığı milyonlarca karar verilmiş gibiydi.

Michael ayağa kalktı. «Şimdilik böyle düşünüyorum,» dedi.

Sokolow da ayağa kalktı. «Okulu bitirdikten sonra ne yapacağına kesinlikle karar verirsin, Ross Sana kim engel olabilir ki?»

Hiç kimse.

«Bence jinekoloji tam sana göre...» Sokolow gülümsedi. Karısı da.

Michael gömleğini pantolonunun içine sıkıştır-

ması gerektiğini görüyordu. Ama bunu Sokolow'ın karısının önünde yapmak istemiyordu. Tuvaletin nerede olduğunu sormak da ters geliyordu ona. Oysa banyoya gitmesi şarttı. Saçları terden diplerine dek ıslanmıştı. Sokağa çıkmazdan önce başını kurutması gerektiydi. Oysa Sokolow'ların havlularını da kullanmak, hatta dilekçesini bile burada bırakmak istemiyordu. Dilekçenin bu pis evde lekelenmesinden korkuyor gibiydi.

«Merak etme, Ross. Tavsiye mektubunun, bir kopyasını sana veririm. Şişinirsin biraz.»

Michael el sıkıştı. Teşekkür etti. Kapıya yöneldi.

Sokolow, «Tam köşeden Seksen - altıya bin,» dedi.

Michael köşede yarım saat bekledi. Ama otobüs gelmedi. Belki de otobüs bir yerde kara saplanıp kalmıştı. Zihnini açmak için başını salladı. Islak giysilerinin içinde derisinin ateş gibi olduğunu hissetti. Elini alnına götürdü. Ateşi vardı. Ayakları ıslak, buz gibiydi. Görünürde bir taksi de yoktu. Yürümeye başladı. Parka geldiğinde saat üçü geçmişti. Parkın içinden geçti. Yarı yola gelmişti ki artık iyiden iyiye hastalandığını anladı. Başı örümceklenmişti sanki. Vücudune değen elbiseleri tenini tahriş ediyordu. Durursa titremelerin başlayacağından emindi. Gülümsedi. Portakal suyu, tavuk çorbası isterdi ama Sandy Cordon ya da Sandy Gordon'un oda arkadaşını çekemezdi. Bu gece olmazdı... Harika. Zaten Sandy Gordon'dan pek hoşlanmamıştı. Hatta Sandy Gordon'u ya da onlardan birini tanımıyordu bile. Tek bildiği David'di. Şimdi ikisine de David sahip olacaktı... kaygan, yumu-

şak, tatlı şeyler... Bu parkın yollarını neden temizlemiyorlardı? Parkı geçene dek ayak bileklerine kadar karın içinde yürüdü. Zavallı Sokolow, Michael elektrik lâmbasının direğine dayanmak istedi. Çünkü boynu, bacakları sızlıyordu. Ama durmaya cesaret edemedi.

***

David onun sanki ne zaman geleceğini biliyormuş gibi bekliyordu. Michael holü çevreleyen trabzana dayandı.

«Ne oldu sana?»

Michael sırıttı. Bir dizinin üzerine çöktü. Çünkü odanın sıcağı vücudunu sarınca öylesine titremeye başlamıştı ki ayakta durmakta güçlük çekiyordu. «Karda kayboldum,» dedi.

David ona doğru koşuyordu şimdi. Odanın karşı tarafından. Şimdi Michael'e sarılmış, onu yerden kaldırıyordu, «Mike... Mike...» David'in sesi uzaklardan geliyordu. Eğer Michael kendini böylesine bitkin hissetmese suçluluk duygusuna kapılabilirdi... Tıpkı zina işlemiş biri gibi. Oysa böyle bir şey olmamıştı. 'Henüz değil,' diye düşündü Michael. 'Henüz seni aldatmadım.'

Anneleri mutfaktan geldiğinde ellerini yanaklarına götürüp, Yahudice, «Ona ne oldu?» dedi. «Ne yapmış?» Daha derin bir suçluluk duygusu. Suçluluk ateşi. Michael, David'e gülümsedi. «Yalnızca araştırdım,» dedi alçak sesle. **Senden uzaklaşıp uzaklaşamayacağımı anlamak için,** diye geçirdi aklından. «Şansımı

denemek istedim...» Sonra Michael gözlerini kapadı. Kim ne derse desin bir daha da açmadı.

**
*.

Zatürree olmuştu. Neden David olmamıştı? David bir schmuck değildi çünkü. David zatürree olmadı. Michael'e onu daha da hasta eden aurecmycin verdiler. Her gözünü açışında, ki gözlerini elinden geldiğince az açıyordu, karşısında David'i görüyordu. Süveter giymiş David, kravatlı, gömlekli David, pijamalı David. Bir gece... Michael gece olduğunu biliyordu çünkü domuz biçimindeki küçük gece lâmbası yanıyordu, odadaki tek ışık buydu... David'in gölgesinin kara bir çizgi halinde duvara düştüğünü gördü.

Kışın sona ermesiyle ateşinin düşmesi sanki aynı zamana rastladı.

«Şubatta ılık bir gün,» dedi David,. «ışığa dayanabilir misin?» Michael başiyle evetledi. David pencerenin güneşliğini açtı.

David derslerinde ona yardım etti. Michael martta bütünleme sınavlarına girdi. Okuldan haziran yerine yazın sonunda mezun olacaktı. Ama eylülde tıp fakültesine başlayabilecekti. Havalar güzel gitti. Şubatın sonuna doğru da oldukça sıcak bir gün yaşadılar. Michael o gün parkta uzun bir gezinti yaptı. Eve döndüğünde Cornell Tıp Fakültesi Kabul Bürosundan gelmiş bir mektup buldu. Abraham Sokolow'dan bir tavsiye mektubu aldıklarını ama Michael Ross'dan bir dilekçe gelmediğini bildiriyorlardı. Lütfen bilgi verir miydi?

Lütfen bilgi verir miydi?

Michael oturma odasına inen basamaklarda oturup güneşin ışıklarının halı üzerinde çizdiği şekillere baktı. Dilekçesine ne olduğunu bilmiyordu. Belki de hâlâ kışlık paltosunun cebindeydi. Dolaba gidip ceplerini aradı. Ama yoktu. Sonra tuvalet masasına, bavuluna, hatta eski çalışma masasının çekmecesine bile baktı. Bulamadı. Kendi kendine, 'önemi yok,' diye yineliyordu. Nasıl olsa kayıt işleri için haftalarca geç kalmıştı. Burs için de öyle. Yine de paltosunun ceplerine tekrar baktı. Ceplerin içini dışına çıkardı. İkisi de boştu. Bir kâğıt mendil parçası hatta ciklet kâğıdı bile yoktu.

dördüncü bölüm

Kentin merkezinde bir yerdeydiler: Doğu Broadway... Christie Caddesi... yoksa Essex Caddesi mi? Başka nerede artık böyle bir sauna bulabilirlerdi? Michael yarı çıplaktı. David ona soyunması için yardım ediyordu.

Michael, «Neredeyiz?» diye inledi.

«Önemi var mı?»

«Kafam bozuk benim.»

«Eğer sarhoş olduğunu kastediyorsan doğru. Sarhoşsun.»

«Öfkeliyim demek istedim.»

«Neye?»

Michael emin değildi. Oda, beyaz madeni dolaplar, beyaz çini duvarlar, beyaz çini döşeme bir o yana, bir bu yana kayıyordu. David'e tutunmaya çalıştı. Onu tutmak, sarsmak ne kadar öfkeli olduğunu söylemek istiyordu. Oysa David tenine yağ sürmüştü. Michael'ın her tutuşta eli kayıyordu Sonra Michael tümüyle çıplak kaldı. David onun beline bir havlu sardı. Elinden tuttu.

«Hadi, gel, Mike. Yararı dokunur.»

«Çok kızgın olduğumu söyledim sana.»

David önden yürüdü. Michael de onu izledi.

Bir saniyecik dursalar, onu böylesine sinirlendiren kişiyi hatırlayacağından emindi. Ama hep yürüyorlardı. Çini duvarlar yanından kayıp gidiyordu.

«Beni dinle, David, yapmak istemedim.»

David güldü. «Beni kandırabilirdin. Kızları da. Gerçekten istiyormuş gibi davrandın.» Önlerinde beyaz bir kapı açıldı. Kendilerini bir buhar bulutu içinde buldular. Buhar Michael'i kapladı, ağzına, burnuna doldu. Soluk alamıyordu. Burada ölecekti. David'e söylemeye çalıştı ama David onu bir sıraya çekti. Oturdular. Oturdukları yer öylesine sıcaktı ki Michael havlu olmasına karşın poposunun yandığından, derisinin soyulduğundan emindi. Sonra David onu hafifçe geriye doğru itip sıraya yarı yatırdı. Bacaklarını kaldırdı.

«Ben hemen dönerim,» dedi.

David gidiyordu. Oysa Michael'in ne denli öfkeli olduğunu henüz tartışmamışlardı. David'in ardından seslenmeye kalkıştı. Birinin güldüğünü duydu. O zaman burada yalnız olmadığını anladı. Buhar bulutunun içinde kimin, neyin gizli olduğunu bilmiyordu. Sıraya boylu boyunca uzanıp çevresini görmeye çalıştı, ama göremedi. O zaman gözlerini kapadı.

Kendine geldiğinde David onu ayağa kaldırmaya çalışıyordu.

«Hâlâ öfkeliyim,» dedi Michael.

«Ben de. Çünkü seni sırtımda taşıyamam. Allahını seversen yürü!»

«Böyle devam edemem...» Bu söylenecek öyle-

sine gülünç bir şeydi ki ikisi de makaraları koyuverdiler.

«Lütfen, duramaz mıyız, David?» Durmadılar. Ağır ağır ilerlediler.

Michael ne konuşmaları gerektiğini düşünüyordu. «Kızlar,» dedi. Asıl konu bu değildi ama yine de bir başlangıç sayılırdı. Üzerinde bir havluyla **yarmulke**'den başka bir şey olmayan iri yarı biri yanlarından geçti. İkizler kıkır kıkır güldüler.

«Ne olmuş kızlara?» diye sordu David. Michael'i yürümesi için yine çekiştirmeye başlamıştı.

«Hoşuma gitmedi.»

David ona bakakaldı.

Michael, «Bıktım,» dedi.

«Öyle olman gerekir.» David yürüdü. Yine yürüyorlardı. Ve de Michael konuşamıyordu. Söyleyeceği herneyse söyleyememişti. Bu şey katı ya da bayat bir lokma ekmek gibi yemek borusuna takılmış kalmıştı. Ne aşağı iniyor, ne de yukarı çıkıyordu.

Bir kapıdan içeri girdiler. Kısa boylu, adeleli biri masanın yanında bekliyordu. David, Michael'i bir sunu gibi ona götürdü. Birlikte Michael'i yuvarlak, sarı ışığının altındaki masaya yatırdılar. 'Tanrının gözü,' diye düşündü Michael, 'onların kalbimi kesip çıkarmalarını izliyor.' David'in elleri bacaklarındaydı. Düzeltmeye çalışıyordu. Sonra ellerini çekti. Michael onu göremiyordu. Şimdi Bay Adale ile yalnızdı.

Belki **Bay Adale** onu dinlerdi. «Çok uzun süreden beri böyleyiz,» dedi. Sonunda söylemişti. Üstelik yanlarında onu dinleyecek David de yoktu. «Çok uzun bir zamandır ve de hep aynı. İkimiz için de hep aynı kız. Dinle.» Masör'ün elleri birbine kilitlenmişti.

Kremle kaplıydı. Tanrı'nın gözünün altına, Michael'in göğsüne geldi.

«Kendime ait biri olmalı,» dedi Michael.

Masör, «Elbette,» dedi. «Bunu herkes ister.»

Masörün avuçları Michael'e değdi. Adam kremi yaydı. Ovdu. Michael gözlerini kapadı. Gıdıklanacacağından emin olduğundan gülüyordu. Ama gıdıklanmadı. Masör'ün elleri daha önce hiç kimsenin dokunmadığı yerlerde dolaştıkça Michael öylesine derin, güçlü bir rahatlık hissediyordu ki bayılacağını sandı.

Sonra adam onu yüzüstü çevirdi. Şimdi kolları masadan aşağı sarkıyordu. Michael bu adama herşeyi söyleyebilirdi. Ne denli yorgun olduğunu, geçen dört yılın ondan neler alıp götürdüğünü anlatabilirdi. «Oğlunu tıp fakültesine yollama. Boktan bir yer orası. Oğlunu öldürür.»

Gözlerini kendi yatağında açtı Michael. Susuzluktan dili damağı kurumuştu. Başı ağrıyordu. David ona domates suyu, aspirin getirdi. Bunları içerken de Michael'i omuzlarından destekledi bir koluyla.

İhtisaslarının altıncı ayındaydılar. Michael saat onda görev başında olmalıydı. David onun kalkmasına yardım etti. Kahve pişirdi. Biraz daha domates suyu, aspirin içirdi. Michael hastaneye vardığında kendini daha iyi hissediyordu. Friedman onu girişte gördü. Başını salladı:

«Doğum bölümünde misin?»

Michael başını acı acı salladı. Friedman bir kahkaha attı. Ama fazla yüksek sesle gülmemeye çalışmıştı. «Başarırsın, Mike, Bebekler böyle şeylere aldırış etmezler. Kadınlar da bebeklerle meşguldür. O kattaki gerçekten hasta olan tek kadın da, değil dok-

torun akşamdan kalma olduğunu, kendi adını bile bilmez.»

Friedman, Michael'ın en önemli hastasını kastediyordu... Hamile bir uyuşturucu madde tutkunuydu bu kadın. Doğum birkaç gün gecikmişti. Duvarlara, tavanlara bir şey görmeden, bir şey farketmeden olur olmaz şeyler mırıldanıyor, sonra bir iğne yapılıncaya kadar avaz avaz haykırıyordu. Friedman kadına benzinin yeşile çalar solgunluğundan ötürü 'salatalık' adını takmıştı. Başka adı yoktu zaten. Ziyaretçisi, kimliği de. Sakin olduğu zamanlarda Michael kadından hoşlanıyordu. O da Michael'dan.

Salatalık Michael'ı görünce, «Hey, sevgilim,» dedi, «Dün akşamki karı hakkından gelmişe benzer.»

«Öyle.» Michael gülümsedi.

«Bana hiç kalmadı mı?»

«Bir damla bile yok.»

«Onbeş papele ben de verirdim, biliyorsun.»

«Benim onbeş papelim yok ki.»

Kadın hüzünlü bir sesle, «Onbeş papelin bana da yararı dokunmaz,» diye karşılık verdi. Michael 'acaba sana neyin yararı dokunur' diye geçirdi aklından.

Michael onu elinden geldiğince yavaş, incitmeden muayene etmeye çalıştı. Ama kadın kıvranıyor, üstelik durmadan ona takılıyordu. Michael bir an kabalaşacağından korktu.

Bölüm başkanı James Romer holde bekliyordu.

«Durumu nasıl?»

«Doğum yakın,» dedi Michael. «Sanırım yarın tamam. Belki de bu gece.»

«Bebeğin kalp atışları?»

«Güçlü.»

«Sen hangisisin?»

«Michael.»

«Berbat bir halin var, Michael.»

Michael ne diyeceğini bilemedi.

Romer içini çekti. «Git bir parça uyu. Sheila'ya söylerim gerek duyarsa gelip seni çağırır.»

**
*

Kar yağıyordu. Babasının dediği gibi uyumak için en güzel zamandı. Sam öleli bir yılı geçiyordu. Uykusunda, sessiz sedasız gitmişti. Doktor bu ölümü zamansız bulmuş, «Daha onbeş yıl yaşayabilirdi,» demişti.

Michael sandalyeye uzanır gibi oturdu. Gözlerini kapadı.

Babası sorulması gereken soruları bilirdi. «Sinirliysen, Mike, birine kızmışsındır. Kime? Kime sinirlendin?»

Uyuya kalmazdan önceki son düşüncesi 'sinirlendiğim kişi David'dir oldu. Bunun nedenini uyandığında hatırlayacağından emindi. Ama uyandığında yanında bir kadının durmuş kendine bakmakta olduğunu gördü. Michael önce şaşırdı. Bu kadının Susan olması gerektiğini düşündü. Çünkü mavi gözleri, kumral kirpikleri vardı. Ama bir yabancıydı. Doğrulmaya çalıştı. Başı zonkluyordu.

«Özür dilerim,» dedi kadın, «Sizi uyandırmak istemezdim.»

Yine de Michael'e bakmayı sürdürdü. Gülümse-

miyor, kıpırdamıyordu. Michael'ın aklına da ona söyleyecek bir şey gelmiyordu. Acaba ne zaman biri gelip bu kadını alacak, o da işinin başına dönecek diye merak etti. Biri geliyordu şimdi... Gelen John Anders' di. Anders odaya girdi. Sanki onu tanıyormuş gibi dosdoğru kadına yaklaştı.

«Tamam, şekerim,» dedi. «Önemli bir şey yok. Artık gidebiliriz.»

Şekerim mi? Michael kadının yüzündeki kırılgan, adeta güçsüz ifadeyi gördü. Tam Anders'in tipiydi. Yazın en sıcak günlerinde bile bu kadın asla terlemez, güneşte beş dakika kalmaktan pembeleşmezdi.

Şimdi Anders, Michael'i farketti. Sonra kadının ona bakışını gördü. «Kathy?»

Michael kadının Groton'a gidip gitmediğini, yoksa Groton'ın yalnızca erkekler için mi olduğunu merak etti. Güldü. Sanki Michael'in ne düşündüğünü biliyormuş gibi kadın da onunla beraber güldü. Anders saf dışı kalmıştı. Bunu kendisi de biliyor, durum hiç hoşuna gitmiyordu.

«Merhaba, Ross,» Anders'in sesi buz gibiydi. Michael doğrulması, nazik bir cevap vermesi ve ona Dr. Anders demesi gerektiğinin farkındaydı. Kadın bokıyordu. Michael böyle bakışları olan bir kadınla hiç yatmamıştı. Teni kimbilir nasıl düzgün, serin ve yumuşaktır diye düşündü. Parmakları uzun, ince, saçları gür ve koyu kumraldı. Birbirlerine sanki Anders orada değilmiş gibi bakıyorlardı.

Kadın, «Adınız?» diye sordu.

«Hanıma adını söylemeyecek misin?» diye atıl-

dı Anders. Sinirli bir hali vardı. Michael kendini azarlanmayı hak etmiş bir çocuk gibi hissetti.

«Michael Ross.»

Anders kadının kolunu tutup çekti. Sonunda Michael da ayağa kalktı. «Sizin adınız?» dedi.

«Kathy Field.» Kathy Field utanmış gibiydi. Gülüyordu da. Acaba Anders'in önünde Michael'e telefon numarasını da söyler miydi?

Kathy kapıya gelince döndü. Michael'e gülümsedi. Sonra Anders'in ardından çıktı.

Michael onu unutacağını umuyordu.

Yeniden 'salatalığı' görmeye gitti. Friedman'la öğle yemeğini yedi. Annesine telefon etti. Sonra da David'e. Ama durmadan dinlenme odasının önünden geçiyor, Kathy Field'in yeniden gelip kendini orada bekleyip beklemediğine bakıyordu.

Neden durmadan onu düşündüğünü bilmiyordu Michael. Hiç de onun hoşlanacağı bir tip değildi. Dinlenme odasına girdi. Makineden kahve içti.

Sonunda telefon rehberine baktı. Üç tane K Field vardı. Hepsine de telefon etti. Birisi erkekti K. Field'in, İkincisi bir kuru temizleyici. Üçüncüsünden cevap alamadı. Bu adrese baktı: İki Batı Altmış - Yedinci Cadde. İyi bir yer. Bayan Field zengindi demek.

Haftada bir kez gittikleri Çin lokantasından da o numarayı iki kez aradı. Belki de Kathy Field hâlâ Anders'le birlikteydi. Kentin bir yerlerinde. Onların biraz sonra içeri girmelerini bekliyormuş gibi gözlerini kapıdan ayıramıyordu. Oysa burası Anders'in geleceği bir yer değildi... Kentin merkezine çok uzaktı. Anders onunla seçkin bir yerdeydi herhalde... Carlton, Carlisle, Westbury ya da Pierre'de. Dansediyorlar,

şampanya içiyorlardı. Kathy Field şampanyanın köpüklerine, Anders'in kulüp kravatana bakıp gülüyordu. Pistte bir kez daha döndükten sonra John Anders onun kulağına eğilecek, daha sakin, yalnızca ikisinin olacağı bir yere gitmelerini önerecekti. Garson, Michaeal'in elini bile sürmediği yemek tabağını alıp gitti.

«Bir şey var mı, Mike?» David onu dikkatle süzüyordu.

Michael başını salladı.

«Hâlâ dinlenme odasında karşılaştığın shiksa'yı mı düşünüyorsun? Anders'in sevgilisi başımıza dert açabilir, Michael. Belki de bu kızı unutsan daha iyi olur,»

«Unutmayacağım. Onu yine göreceğim.»

David elini çaresiz çaresiz iki yana açtı. «Onu görmek istiyorsun, onu göreceğiz demektir.» Sonra gülümsedi. Nerdeyse Michael'e kızı nasıl bir numarayla yatağa atabileceğini söyleyecekti. Vazgeçti. O gece geç vakit David uyandı. Michael'in yatak odasının penceresinde durduğunu gördü. David, bu Bayan Field'den ve onun kardeşi üzerinde uyandırdığı etkiden hoşlanmadığına karar verdi.

Susan Kramer Kathy'nin kolunu yakalayarak, «Onlardan birini gerçekten gördün mü?» diye sordu. Kathy'i ötekilerin yanından uzaklaştırdı. «Nasıldı?»

«Onlardan biri, ne demek?» Kathy kadının kolundan tutuşunu görmezlikten geldi. Bilgi almak istiyordu.

«Onlar ikiz,» diye fısıldadı Susan, «Birbirine tıpatıp benzeyen ikizler.» Kathy gülmeye başladı. Susan onun kolunu bıraktı.

«Bunda gülecek ne var?»

«Birbirine benzeyen iki erkek düşünmem zor da.»

«İlginç, değil mi?»

Anders onları gözlüyordu. Kathy'i güldürmek için Susan'ın ne söylediğini merak ederek onlara yaklaştı. Susan söyledi. «Ünlü Ross ikizlerinden konuşuyorduk.»

Anders'in keyfi kaçmış gibiydi. «Ünleri yalnızca doktorlukla ilgili değil.»

Kathy, «Değil mi?» diye atıldı. «Neleri meşhur o halde?»

Susan pis pis sırıttı. Anders'in engel olmasına meydan vermeden, «yatmaları, şekerim,» dedi, «önlerine kim gelirse.»

İkinci perdenin zili çaldı. İçeriye girmek zorunda kaldılar.

Daha sonra Colony'e gittiler. Kathy gerektiğinden fazla içti. Dinlenme odasında gördüğü erkeği unutmaya çalışıyordu. Ama Susan tuvalete gitmek için kalkar kalkmaz, Kathy de onu izledi.

«Nerden biliyorsun?» diye sordu.

«Yatak fasıllarını mı?» Susan güldü. Ama aynadan Kathy'e bakan gözleri keskindi. «Çok etkilenmişe benziyorsun, şekerim.»

«Nerden biliyorsun?» diye yineledi Kathy.

«Hastabakıcılar, hemşireler, şekerim. Bu kişiler hem çok erkekle ilişki kurarlar, hem de gevezedirler.» Susan arkadaşına döndü. Susan'ın kocası, Kathy kadar New England'lı, Kathy'ninki kadar iyi bir aileden olan Nathaniel Day Kramer'di. Kramer'in ailesi Anders'inkinden daha soyluydu. Ama Nathaniel Day Kramer kısa boylu, zayıf, burnundaki ve kulaklarındaki

kılları hiç kesmeyen sevimsiz bir erkekti. Ve de Kathy, onları tanıdığı altı aydan beri Kramer'in toplum içinde karısına güzel bir söz söylediğine ya da davranışta bulunduğuna tanık olmamıştı. Belki bunları yalnız kaldıkları zamana saklıyordu. Ama Kathy bildiği kadariyle Susan onun kendisine yaklaşmasına asla izin vermiyordu. Bir gün Susan'a, Nathaniel Day Kramer'le neden evlendiğini soracaktı. Ama şimdi sırası değil diye düşündü. Belki de uzun bir süre Michael Ross'dan başka kimseyi düşünmeyecekti.

«Ross ikizlerine neden böylesine ilgi duyuyorsun, Kathy?»

«Bilmiyorum.»

«Hangisini gördün?»

«Michael'i.»

«Tamam, tamam. Nasıldı?»

Kathy bu kadına ne kadar açılabileceğini düşündü. Biriyle konuşmak gereğini duyuyordu. Çünkü hayatında ilk kez bu tür bir duyguya kapılmıştı: Susan'a, onun, İstanbul'daki bir kilisenin mozaiklerinde gördüğü meleklere benzediğini söylemek istiyordu. «Dudaklarının tatlı kıvrımı dışında tam bir Orta Doğulu o, Susan,» demek istiyordu. «Kaşları ve saçları siyah. Gözleriyse koyu kahverengi. Önce gözlerinin beyaziyle siyahını birbirinden ayıramadım... Kare biçiminde, güçlü bir çene... Solgun bir yüz... Sakallıydı. Traş olması gerekiyordu.» Oysa bunların hiç birini söyleyemedi. Kıpkırmızı kesildi. Susan yine güldü.

«Hadi, hadi, Kathy. Korkma, kimseye söylemem.»

«Şimdiye kadar gördüğüm en yakışıklı erkekti.»

Susan şimdi sakindi. Sessizdi. «Ben de öyle duydum. Esmer. Tamam mı?»

«Çok esmer.»

«Zayıf?»

«Çok zayıf,»

«Yüzün hâlâ kıpkırmızı. İlk görüşte aşık mı oldun yoksa?» Susan başını geriye atarak güldü bu kez. Kathy de ona katıldı. Ama salt görünüşü kurtarmak için.

Sonra Susan, «Onların cinsel yaşantıları üzerine gerçekten çirkin söylentiler var, Kathy,» dedi.

Kathy, «İyi,» diye karşılık verdi.

***

Kathy'i ertesi sabah saat onbirde aradı.

«Ben Michael Ross. Sizi yine görmek istiyorum.. Bu gece.»

Kathy güldü. «Yeteri kadar açık konuştunuz.»

Michael bekledi. Söylediklerinde gülünç bir şey görememişti. Kathy yeniden konuşmaya başladığında o da yeteri kadar ciddiydi. «Bu gece saat yedi kırkbeş kadar dersim var. Ama nerde isterseniz buluşabiliriz.»

«Ne dersi?»

«Resim. Akşam model var.»

«Ressam mısınız?» Ressamlık Kathy'nin görünüşüne hiç uymayan bir şeydi. Michael ressamları kısa boylu, esmer kişiler olarak düşünürdü. Ressamlar süet ayakkabı, oğlak derisinden eldiven giymezlerdi. Özellikle Harvard mezunu, Doğu Yakalı, Anders gibileriyle dolaşmazlardı.

«Evet, ressamım.»

İkisi de bunun ardından bir şey söylemek istediler. Ama söyleyecek bir şey bulamadılar. Sonunda Kathy onun fikrini değiştirmesinden korkarak sordu: «Nerede buluşacağız?»

«Elli - Beşinci Caddedeki Mavi Melek'te. Sekiz sıralarında. Tamam mı?»

«İyi.»

Kathy kuaförüne telefon edip randevu almadığı halde saçlarını kesmeye razı etti. Sonra dolabındaki bütün giysileri tek tek gözden geçirdi. Kendi kendine aptallık ettiğini yineliyordu bir yandan da. Saate baktı. Öğlen bile olmamıştı daha. Yıllardan beri ilk kez saat sekize kadar nasıl dayanacağını düşündü.

beşinci bölüm

David saçlarını gül kurusu kokan bir yağla tarıyordu.

«Tanrım, berbat bir şey bu,» dedi Michael. «Kokusu her yeri kapladı.»

«Evet... Seksi, değil mi? Al sen de biraz.»

Michael elini uzattı. David şişeden onun avucuna birkaç damla damlattı. Michael bunu saçlarına sürdü. «Pöfffff!» Saçları kömür karası olmuştu sanki. Bukleleri pırıl pırıl parlıyordu. «Harika!»

David eğildi. Aynaya daha yakından baktı.

«Seks filimlerindeki heriflere benzemediğimizden emin misin?»

«Hem de nasıl benziyoruz! Çoraplarımızı çıkarmadan bize, ağza alınmayacak numaralar yapmaya zorlayacağız onları.»

«Sence Vassar'lı Bayan Field böyle mi yapacak?»

Michael aynanın önünden uzaklaştı.

«Hadi, Mikey, Daha vaktin var. Ona telefon et. Harriet harika bir kız. İnan bana. Bir gör; bana hak vereceksin. Hatta bana teşekkür edeceksin.»

«Çıkar bunu aklından, David. Bir saate kadar Kathy'le buluşacağım.»

Kathy'le buluşacağım. David başını başka tarafa çevirdi.

«Ne dersen de, pişman olacaksın.»

***

Şöför Yetmiş - ikinci Caddeye kadar hep onlara bakmaktan kendini alamadı. Marianne'nin oturduğu apartmanın kapıcısı da hayretle baktı. Marianne'nin oda arkadaşı Harriet de onlara bir an şaşkın şaşkın baktı. Sonra gülümsedi.

«Ohhh! Siz ikizlersiniz.»

«Böylesine yakışıklı, böylesine ince yapılı. Bıyık bırakmalıydınız.»

Michael, «Biz ikiz değiliz,» dedi.

«Bu görüntüyü aynayla sağlıyoruz,» dedi David.. Kollarını öne uzattı. «Muuuuuu,» diye inledi. Frankeştayn'ı taklit ederek içeriye dimdik, bacaklarını hiç kırmadan yürüyerek girdi. «Muuuuuu!»

Harriet gülümseyerek geri çekildi. Ama kararsızdı.

Michael kardeşini izledi. «Korkacak bir şey yok» Harriet bir parça tombulca, esmer, tam Michael'in tipiydi. Saçları siyah ve kıvırcıktı. Gözleri de kara ve iri. Michael onun sırtını duvara dayadı. David sırıtarak onlara bakıyordu. Michael kızın memelerinin iriliğini, meme uçlarının şimdiden sertleştiğini hissetti.

Harriet'i duvara daha da iterek, «Kardeşim üzerinde tam bir kontrole sahibimdir,» diye fısıldadı. Oh,

Tanrım, nefis bir parçaydı bu Harriet! Sürdüğü, bir parça da kayısıya benzeyen kokuyu, bunun altından kendi kadın kokusunu alıyordu. Onunla herşey bildiği, alıştığı gibi olacaktı. Kızla yoruluncaya, bitkin düşünceye dek yatacak sonra ötekine geçecekti. Çabucak öteki güzel, acımasız yüzlü, kara gözlü, dudakları kıpkırmızı boyalı saçlı sarışına bir baktı. Michael onun duygularını biliyordu. Bunda yeni, bilmedik bir yan yoktu, Harriet'i daha sert itti. Aklını onun kalçalarına vermişti. Yüzünü onunkine yaklaştırdı. Kız güldü.

«Gelecek hafta sonu boşum,» dedi Harriet'e.

«Ben de.»

«Boş olacağını düşünmüştüm zaten.»

David onlara bakıyordu.

Harriet, «Peki, bu geceye ne dersin?» dedi.

Michael geri çekilmek istedi, ama Harriet bırakmadı. Michael onun kalçalarının yuvarlaklığını, tombulluğunu, yumuşaklığını giysilerinin üzerinden bile hissediyordu.

«Ya,» dedi David, «Bu geceye ne dersin?»

Marianne, «Hey,» diye atıldı, «karar ver oğlum ya gidersin ya da kalırsın.» Michael, Harriet'i bıraktı:

«Herkes bir hata yapabilir,» dedi.

Dinlenme odasında tanıdığı kadını aldatmıştı. Hayır, doğru değil bu, diye düşündü. Onu tanımıyordu bile.

⁂

Michael, David ve Marianne takside bütün yol boyunca güldüler. Michael, David'in aldırış etmeyeceğini bildiğinden Marianne'e daha yakın oturmuştu. Marianne bir onunla, bir David'le konuşmak için eğildiğinde Michael kadının kalçalarının sertliğini, kıvrımlarını hissediyordu. Marianne onların ortasında oturmaktan hoşlanmıştı. Kadını hemen şimdi bir yere götürüp onunla sevişmenin ne denli zevkli olacağını düşünüyordu.

Ama olamazdı. Çünkü bir aydan beri aklını, önce dört kez tiyatroya, her pazar da Colony'de yemeğe götürmedikçe öpmesine bile izin vermeyecek olan, Yale ya da başka bir yerde okumuş bir **shiksa**'ya takmıştı. Üstelik bu öpücük, **shiksa** her nerede oturuyorsa oranın kapıcısının gözleri önünde kuru, sıradan, dudaklar sımsıkı kapalı şey olacaktı.

Belki, belki bir gün onu kollarına alabilecekti. O zaman da kadın herhalde ellerini başının arkasında tutarak, kalçalarını elinden geldiğince az oynatarak yapacaktı bu işi.

Kendisini öylesine kızışmış hissediyordu ki Marianne'a bir parça daha yaslandı. Öteki yanda David, kardeşinin ne düşündüğünü biliyormuş gibi sırıtıyordu. David'i dinlememekle hata etmişti.

Belki de Bayan Field onu beklemekten usanmıştı. Şimdiden onbeş dakika geç kalmışlardı. Kulüp dumanlı, karanlıktı. Müşteriler oraya gittiklerinde çevrede kendilerinden başkalarının da bulunduğunu unuturlardı. Belki de Bayan Field bu havadan sıkılmış, çekip gitmişti. O zaman Harriet'e telefon ederdi. Hatta kulübe gelmesi için araba parasını bile öderdi. Oh, onunla ne güzel vakit geçirirdi ya! İkisiyle de.

Davidde.

David'e bakıp başını salladı. David güldü. «Bir dahaki sefere,» dedi.

«Bir dahaki sefere,» dedi Michael, «Senin sözünü tutacağım.»

Oysa Kathy onu bekliyordu. İçeri girer girmez Michael onun yalnız başına oturduğunu gördü. Çok iyi giyimli, çok ince ve çok solgundu.

David mutlulukla, «Demek dinlenme odasında karşılaştığın kadın bu,» diye fısıldadı. «Bana kan kanseri olduğunu söylememiştin.»

Michael onun üst dişlerinin fırlak olduğuna, ağzının çevresinde kırışıklıklar bulunduğuna dikkat etmemişti.

«Üstelik beş rengi elbise giymek,» dedi alaycı alaycı. Kendini saf dışı kalmış gibi hissediyordu. «Saçına, gözlerine, dişlerine uysun diye.» David güldü. Vestiyerdeki kıza öteberilerini verdiler. Bir başka çiftin ardından Kathy'nin beklediği masaya doğru yürüdüler.

Kathy onları görür görmez ayağa kalktı. Aptalca bir davranıştı bu. Aslında 'olduğum yerde beklemeliydim', diye düşündü. 'Birbirine tıpatıp benzeyen ikizler,' demişti Nathaniel Day Kramer'in karısı. Ama sigara dumanlarının perdesi içinden gelen ve kendine doğru yaklaşan ikizleri görmeye yine de hazırlıklı değildi. İki Michael, bir de uzun boylu, fazla süslü bir sarışın. Kathy masaya tutunup gülümsemeye çalıştı. Ama hiç biri bu gülümsemeye karşılık vermedi. Nisanda John Anders'le evleneceği bekleniyordu Kathy'nin. Ama artık evlenemezdi, çünkü... Neden?... Çünkü

birbirinden ayırt edemediği bu iki kardeşten birine aşık olmuştu. Neden ayırt edecekti? Neden ikisine de sahip olmayacaktı? Ama bunu nasıl başaracaktı? Kathy'nin düşünceleri bu konuyu çözümlemeye kaydı. Sonra kıpkırmızı kesildi. Başını çevirdi.

Masaya gelirlerken David, «Pek de ağır başlı,» dedi.

«Nasılsınız?» Akıllı Kathy.

«Ben David'im.» Kathy başını kaldırıp ona bakmak zorunda kaldı. David! David onun elini tuttu. Bırakmadı. «Bu da Marianne Lansky.» Kathy başını salladı. «Ve de daha önce tanışmış olduğunuz Michael.»

David'in sesi yumuşaktı. Kathy'nin elini hafifçe tutmuş baş parmağını onun avcuna bastırmıştı. Kathy, insanların bazen dizlerinin bağının çözüldüğünü okumuştu. Ama böyle bir şeyin kendi başına gelebileceğini aklına bile getirmemişti. Oysa şimdi aynen bu geliyordu başına... Bu David'se, öteki de Michael'di. **Onun** Michael'ı. Michael ona bakmamaya çalışıyordu. Kathy onu bu yüzden suçlamıyordu. Çünkü yüzünde nasıl bir anlam olduğunu kesinlikle biliyordu. Kendini toparlamaya, her zamanki soğukkanlı, nazik ve ilgili halini takınmaya çalıştı. Birisi incilerini çalmaya kalkışmış gibi elini boynuna götürdü. Aptalca, kendini engelleyemediği bir davranıştı bu.

«Özür dilerim,» dedi. «Neden özür diliyordu? Aptal', dedi kendi kendine, 'ahmak.'

Michael hiç konuşmadı ama David ona doğru eğildi. Alçak sesle, «Neden özür diliyorsunuz?» diye sordu. Michael kardeşine bakıyordu. David Kathy'e,

Marianne içkisine, Kathy de David'e şaşkın şaşkın bakakalmıştı.

«Neden özür diliyorsunuz?» diye yineledi David.

«Önce hanginizin Michael olduğunu anlayamadığımdan.»

«Önce mi? Şimdi anladınız mı?» David ona doğru daha da eğildi. Şimdi Kathy Michael'in dikkatini de üzerinde toplamıştı.

«A, evet, şimdi biliyorum,» diye yalan söyledi.

«Nasıl?»

«Yüzlerinizin anlamından.» Bunu söylediği anda Kathy gerçeği ifade ettiğini anlamıştı. David'in sert, zeki bir görünüşü vardı. Oysa Michael'ın gözlerinde sanki çok eski bir ırkın soyundan gelmiş gibi yumuşak bir anlam hissediliyordu. Kathy onu dinlenme odasında ilk kez gördüğünde, Michael gözlerini açıp da ona baktığı zaman, bu erkeğin İngilizce bilmediğini öğrense hiç şaşırmayacağını düşünmüştü. Zaten dinlenme odasında tanıdığı David olsaydı, Kathy şimdi burada olmazdı. 'Keşke David olsaydı' diye düşündü Kathy. Çünkü bu işin yürümeyeceğini hissetmeye başlamıştı

İçtiler. Kathy ikizlerin votka içtiğine dikkat etti... Michael sek, David portakal suyuyla içiyordu. Bu da bir farktı.

David'le Marianne hastaneden konuşuyorlardı.

«Gargan'la Weiss'in birlikte çalışmaya başlayacaklarını duydun mu?»

Hayır. David duymamıştı. Michael onları dinlemiyordu.

«A, evet. Duyduğuma göre harika bir muayene-

haneymiş. Doğu Altmış - Yedinci caddede. Ellinci caddeye bir blok uzaklıkta. Bütün binayı satın almışlar.»

«Garip.» David öyle oturmuştu ki kalçası Kathy'ninkine değiyordu.

«Herkes öyle söylüyor. Sloane'yi almışlar. Herşeyi ona yaptırıyorlarmış.»

Michael yine içki ısmarladı. Kathy'e bir kadeh daha isteyip istemediğini sormamıştı. Kathy'nin orada olduğunu unutmuş gibiydi. Dans eden ya da masalarında oturanlara bakıyordu.

Kathy yumuşak, alçak bir sesle, «Ben de bir kadeh daha istiyorum,» dedi.

David gülümsedi. Marianne, Kathy'e sanki kaba bir davaranışta bulunmuş gibi baktı. Michael, Kathy için de içki söyledi. Sonra bakışlarını yine dans edenlere çevirdi. David'in Kathy'ninkine değen kalçası daha da baskı yapmaya başladı.

Kathy ayağa kalktı. «Hemen döneceğim,» dedi. Elinden geldiğince hızlı adımlarla kadınlar tuvaletine gitti. Tuvalette kuyruk vardı. Sinirden ve içtiği içkiden Kathy altını ıslatmaktan korkuyordu. Neyse sırası geldi. İşini bitirdikten sonra yüzüne su serpti. Aynanın önündeki küçük, kırmızı sandalyeye oturdu. Yine onların karşısına çıkmaya korkuyor, eve dönmek istiyordu. Arka kapıdan çıkıp gidebilirdi.

Böyle yerlerin genellikle mutfaktan geçen bir arka kapıları olurdu. Kathy bu kapının önündeki çöp tenekelerinin yanında istediği kadar ağlar, sonra John Anders'e telefon eder, birlikte sessiz, sakin yemeklerin leziz ve pahalı olduğu bir yere giderler, bir güzel kafayı çekerlerdi. Sonra sevişirlerdi. Kathy bu sevişmelerde kendini asla tümüyle vermezdi. Erkekten

uzak ve ilgisiz kalmasını bilirdi. Aynaya baktı. «Michael'in görünüşü bile seni tahrik ediyor, değil mi?» diye kendi kendine sordu. «Hatta ikizi bile tahrik ediyor.» Aslında David'in kendisinden nefret ettiğinin farkındaydı. Kathy saçını taradı. Tuvaletten çıktı. Karşılaştığı ilk garsonu durdurdu.

«Buranın arka kapısı var mı?»

Garson kaşlarını hayretle kaldırdı. Başını salladı Kathy çantasından bir beş dolarlık çıkardı.

Garson başını paslanmaz çelikten sürme kapılara doğru sallayarak, «Mutfaktan geçsin,» dedi.

Kathy sürmeli kapılardan geçti. Kıymayı hamburger yapmak için yoğuran bir genç başını kaldırıp ona baktı.

«Arka kapı?»

«Hemen tezgâhın ötesinde... Şuradaki küçük koridoru geçin.» Kathy onun söylediği yere gitti. Bir adam yağ dolu tencereden kızarmış patates çıkarıyordu. Kathy'e hayretle baktı.

Kathy küçük koridoru geçip karşısına gelen kapıdan çıktı. Düşündüğü gibi avlu çöp tenekeleriyle doluydu. Tam karşıda bir apartmanın ışıklı holü, oradan da cadde görünüyordu. Herhalde Elli - Altıncı Caddeydi bu. Kathy avluyu geçti. Apartmanın kapısı açıktı. Birden durdu. «Allah kahretsin... ah, Allah kahretsin...» Yumruğunu kapıya vuruyordu. Eli acımıştı.

Başını kaldırdı sonra. Yapıların üzerindeki gökyüzüne baktı. Yağmur yağıyordu. Mantosu yoktu. Güldü Kathy. İçeri girdi. Bu kez kıyma yoğuran çocuk ona başını salladı. Garson da. Michael masada oturuyordu. Çevresiyle ilgisizdi. David ayağa kalkmış

Marianne'le piste çıkmaya hazırlanıyordu. Kathy kimin kim olduğunu hemen anlamıştı.

Onlara doğru yürüdü.

Marianne meydan okur gibi, «Kayboldun sandık.» dedi.

Sonra David'le birlikte piste gittiler. Kathy, Michael'ın yanına oturdu.

Müziğin temposu değişti. Işıkla azaltıldı. Şimdi salon karanlık gibiydi. Marianne'le dans eden David masanın yanından geçti. Michael onlara bakıyordu. Kardeşinin saçları alacakaranlıkta pırıl pırıldı. Gözleri de iki karanlık delik. David yanlarından geçerken Michael uzandı. Elini Kathy'nin kalçasına koydu.

«Dans etmek ister misin?» diye sordu. Sesi ilgisiz, soğuktu. Kathy karşılık vermedi. Michael onun kalçasını sıktı. «Nen var?» Kathy'nin kucağındaki eldivenlerini sıktığını gördü. Beş deridendi eldivenler. Elbisesine ve çantasına uygundu. «Arkadaşlığımıza güzel bir başlangıç olurdu.»

Kathy başını kaldırıp ona baktı. «Buradan gidelim,» dedi.

Michael hayretle geri çekildi. «Peki ama onlar...»

«Onlarsız. Yalnızca ikimiz.»

Kathy ayağa kalktı. Eldivenlerini sımsıkı tutmuştu. Michael'in ardından geleceğine emin olarak yürüdü. Michael, David'i arandı. Ama David pistin karanlık bir köşesindeydi. Görünmüyordu.

Yalnızca ikisi, beraber.

**
*

Batı Altmış-yedinci Caddeye gelmişler, güzel bir apartmanın holüne girmişlerdi. Buraya gelinceye dek Michael kardeşini Marianne'le yalnız bıraktığını, içkisini bitirmediğini farketmemişti bile.

Kathy onu asansöre bindirdi. Sonra koridordan geçirdi. Bir odaya girdiler. Odanın bir duvarı baştan başa camdı. Michael buradan bütün kenti görebileceğini düşündü. Ama Kathy ışıkları yaktı. Kentin görünümü kayboldu.

Michael, «Söndür,» dedi.

Kathy söyleneni yaptı. Kent geri geldi. Şimdi Michael sağında Hudson nehrinin ışıklarını, solunda da Central Park'ı görebiliyordu. O zaman daire numarasının on olmasına karşın yirmi, yirmibeş kat yüksekte olduklarını anladı.

«Ne manzara,» dedi. Kathy'nin arkasında durduğunu, ellerini omuzlarına koyduğunu farketti.

«Paltonu çıkar,» dedi Michael'a Michael çıkardı. Bakışlarını kentin ışıklarından ayırmamıştı.

«Başkası burasını görebilir mi?»

«Ancak uçaktan görünür.»

Kathy onun paltosunu divanın üzerine bıraktı. «Ceketini de,» dedi. Bu istek Michael'i şaşırttı. Döndü. Gerçi ışıklar yanmıyordu ama ayışığında, sokak lâmbalarının, başka binaların, ilanların ışıklarında Kathy'i açıkça görebiliyordu. Ayakkabılarını çıkarmıştı Kathy. Çıplak ayakla Michael'in sandığı kadar uzun boylu değildi. Michael ceketini çıkardı. Kathy ona yaklaştı. Michael ceketini paltosunun yanına koyarken onunla gerçekten yalnız kaldığını düşündü. David orada değildi. David'in kızı da. Ne divanda, ne de yatak odasında kıkır kıkır gülen biri vardı. İçeriye hiç kimse

giremezdi. Yalnızdılar. Bunu daha sonra da düşünüp düşünmeyeceğinden emin değildi, ama hayatında bir kadınla ilk kez yalnız kalıyordu.

Kathy onu öptü. Ama Michael durup bekledi.

«Kravatını çıkar.» Bir bakıma bu bir emir değildi. Hatta Kathy bunun sonuna bir de sonradan aklına gelmiş gibi, «lütfen.» eklemişti. Michael söyleneni yaptı. Üstelik Kathy söylemediği halde ayakkabılarını da çıkardı. Şimdi ikisi de çoraplıydılar. Kathy tepeden tırnağa giyimliydi. Michael bundan sonra ne olacak diye merak ediyordu. Bu noktada onun yapacağı fazla bir şey yoktu. Şimdi açıkta, doğrudan doğruya gökyüzünün altındaymışlar duygusunu veren bu cam duvarlı odada yüzüyor gibiydi.

Kathy'nin paltosunu, kravatını çıkartması için söylediklerinin dışında hiç bir şey konuşmamışlardı. Ama şimdi Kathy onu öpüyordu. Michael da hareketsiz durmuş onun ne denli ileri gideceğini merak ediyordu.

Kathy gömleğinin düğmelerini açtı, Sonra elini fanilasının içine sokup çıplak etinde dolaştırdı. Michael titredi. Kathy gömleği çıkardı. Sonra başını eğip Michael'in göğsünde dilini dolaştırdı. Michael son derece heyecanlanmıştı. Kathy dudaklarını aşağılara kaydırıyordu.

«Bana yardım eder misin?»

Birlikte Michael'in bütün giysilerini çıkardılar. Genç adam Kathy tümüyle giyinikken kendisinin çırılçıplak kalmasını garip buluyordu. Ama Kathy'nin kafasında, kendisinin bir güzellik, bir armağan olduğunu biliyor, böyle davranmasını uygun görüyordu. Kathy onu öpmeyi sürdürüyordu. Sonunda en duyar-

lı yere indi. Michael bir an gülmek istedi. Çünkü yatmadığı, hiç olmazsa oturmadığı takdirde Kathy'nin üzerine yuvarlanacağını düşünüyordu. Ama bir şey söylemedi. Kathy'i kendi haline bıraktı. Sonra Kathy'nin yanına diz üstü çöktü.

«Lütfen,» dedi ona. «Yatalım artık. Giysilerini de çıkar. Lütfen. Ben de sana katılmak istiyorum.»

altıncı bölüm

David, kardeşine bakmak için erkekler tuvaletine gitti. Michael onları böyle apansız bırakıp gidemezdi. İçkisi hâlâ masadaydı. Kathy'ninki de. Erkekler tuvaletinde kimse yoktu. David masaya döndü. Marianne tedirginleşmeye, David'in kardeşiyle neden böylesine ilgilendiğini merak etmeye başlamıştı.

«Michael kendi başının çaresine bakacak kadar büyük,» diyordu. Bütün söyleyebildiği buydu. Bunu da yedi sekiz kez yinelemişti. David bir içki daha ısmarladı. Bir yudumda içip bitirdi. Sonra bir tane daha söyledi... Michael görünürde yoktu.

Marianne gitmek istiyordu ama David'in, Michael'a ne olduğunu öğrenene dek oradan ayrılmaya hiç niyeti yoktu. Birer içki daha ısmarladı. Marianne'i yatıştıracağını umuyordu. Marianne, Michael'in kiminle ya da nerede olduğunu merak etmeyecek kadar sarhoştu artık. David de onun kadar sarhoştu ama yine Marianne'i eve götürdü. Ve de yarı yolda ne kadar ahmak olduğunu farketti... Michael şimdi evdeydi. belki de onu bekliyordu.

Ama eve vardıklarında kimseyi bulamadılar. Da-

vid mutfaktan oturma odasına geçti. Sonra yatak odasına. Michael yoktu.

Daha önce bir kadınla yalnız kaldığını hiç hatırlamıyordu. Michael'in kız arkadaşiyla orada olmadığını kesinlikle anlar anlamaz mutfaktan gelen sesler... Kahve yapan Marianne, içki hazırlayan Marianne, giysilerini çıkaran Marianne... birer kötü haberci havasına bürünmüşlerdi. Marianne şimdi sevişmek istese hiç birşey yapamayacağını hissediyordu. Karyolaya uzanıp tahrik edici, heyecanlandırıcı bir şeyler düşünmeye çalıştı. Ama aldatılmış olduğundan başka hiç bir şey hissedemiyordu. Marianne'in dairesinin numarasını çevirdi. Bir yandan da Marianne'in mutfakta kalmasını, konuştuklarını duymamasını diliyordu.

Telefona Harriet cevap verdi. Uykudan uyanmış gibi bir hali vardı.

«Alo, Michael Ross orada mı?» David çok alçak sesle konuşmuştu.

«Hayır. Burada kimse yok.»

Tam Marianne yatak odasına girerken telefonu kapadı.

Yeniden uzandı. Sokak lâmbalarının tavanda oluşturduğu gölgelere bakmaya başladı. Karda kayan araba tekerleklerini, uzaktan uzağa gelen sesleri, dinledi.

David gözlerini kapayıp yan döndü. Şimdi Michael'in yatağını görüyordu.

Marianne karyolanın kenarına oturup onun sırtını ovmaya başladı. David inledi. Marianne yerinden fırladı.

«Hey, iyi misin?»

David başını olumsuz anlamda salladı. «Kendimi

hiç iyi hissetmiyorum.» Marianne daha da geri çekildi. David yine inledi. Bir yandan da Marianne'in soğuk suya batırılmış bir havlu getirip alnına tutan, onu rahatlatmak için uğraşan bir tip olmamasını diliyordu. Neyse ki değildi.

«Vakit geç oldu,» dedi Marianne. David gözlerini açmadı. Karşılık vermedi. «Ben eve gitsem daha iyi olacak.» David karşılık vermedi yine.

«Sen iyisin ya?»

David dönüp sırtüstü uzandı. Kollarını bacaklarını iki yana açtı. Sanki kendinden geçmiş gibi yatıyordu şimdi. Marianne'in mantosunu almak için mutfağa gittiğini, sokak kapısının açılıp kapandığını duydu. Hiç kıpırdamadan bekledi. Ortalığı derin bir sessizlik kaplamıştı. Marianne gitmişti. Yine yan döndü. Michael'in boş karyolasına baktı. Sonra kalkıp Kathy Field'in numarasını çevirdi. Cevap yok. Ama David, kardeşinin orada olduğunu biliyordu.

David mutfağa gitti. Pencereyi açtı. Yangın merdivenine tırmandı. Temiz hava iyi gelmiş, zihni açılmıştı. Derin derin soluklar aldı. Merdivenin parmaklığına dayandı. Temiz havanın yine de pek bir yararı dokunmamıştı. Korkuyordu.

Huzursuz huzursuz kıvrandı. Alçak, sonra da yüksek sesle Michael'e küfürler savurdu:

«Allah kahretsin seni, Michael!» Alt kattan biri penceresini açtı. David bir pencerenin açıldığını, duydu, bir başın dışarı uzandığını gördü.

«Hey, kes sesini!»

David kardeşini kıskandığını biliyordu. Bunun farkındaydı. Ayrıca bu duygusunun normal olduğunu da biliyordu. Kathy güzel bir kızdı.

Kendini zorladı. Bunu yüksek sesle yineledi:

«O güzel bir kız.» Oysa kıskanmak öfkeli olmayı gerektirirdi, korkmayı değil. David'se korkuyordu. Neydi korktuğu? Duygularını soğukkanlılıkla incelemeye çalıştı. Gözlerini kapayıp başını demir parmaklığa dayadı.

Onu korkutan Kathy Field değildi. Michael'in Kathy'le yalnız kalmasıydı. David her zaman onun yanında olmuştu. Michael'in vücüdü, duyguları David'e aitti. Oysa bu gece Michael'in başına, David'in bilmediği, hayal edemediği, paylaşamayacağı şeyler geliyordu.

Peki, ne olmuş öyleyse?

Biri bir pencere açtı. Birilerinin konuştuklarını, gülüştüklerini duydu. Avlu bir partinin sesleriyle çınlıyordu. Sesler David'i sarmaya başladığında, Michael'ın uzun bir süreden beri yalnız kalmaya çalıştığını anladı. Hatırlayabildiği en eski zamandan beri Michael ondan uzaklaşmaya, kaçmaya çalışıyordu.

Ya hoşuna giderse... Kathy Field'le... Ya da başka biriyle? Ya onu terkederse? Michael bütün duyguları beraberinde alıp gider, David yapayalnız kalırdı.

David birden aklını başına toplamıştı. Sarhoşluğu geçmişti. Yalnız kalmak istemiyordu. Dönüp mutfağa girdi.

«S.... et.» Şişeden içti. Benliği karmakarışık duygularla doluydu. Şimdi dışarı çıkar, Argus'a gider, arkadaşlarıyla konuşurdu. Sonra bir kız bulurdu. Saat daha onikiyi çeyrek geçiyordu. Ceketini çıkardı. Kravatını da. Kazak giydi. Duygularını, Doğu Yakasından öteki yakaya kadar uzanan yollara tıpkı bir salyongo-

zun ardında kalan izler gibi bırakabilirdi. Önce Argus'a sevgili arkadaşlarına gidecekti.

Telefon çaldı. Şişeyi fırlatıp koştu. Telefon edenin Michael olduğundan öylesine emindi ki, telefonu açar açmaz onun adını söyleyecekti, nerdeyse. Ama biri Michael'i arıyordu. David'in tanıyamadığı madeni sesli bir erkekti.

David saate baktı. Yarım olmak üzereydi. Michael telefon bile etmemişti. Cehennemin dibine kadar yolun var Michael!

«Tabii, ben Michael Ross. Kimsiniz?» Sırıttı. Michael'e kazık attığını düşünerek keyifleniyordu.

**
*

Michael, Kathy'i yarı uyur bıraktı. Onu öptü, yanağını göğsüne, karnına sürdü. Kathy alçak sesle, «tırmıklar,» dedi. Michael ona gülümsedi. Kathy'i yine öptü. Oradan ayrılması güçtü. Ama kalktı. Örtüleri Kathy'nin üzerine çekti. Herşeyi sessiz sedasız yaptı... Yatak odasının kapısını açıp kapadı. Çıplaktı. O cam duvar önünde durup giyinmek garibine gidiyordu. Bunu da gürültü çıkarmadan yaptı. Sessiz, hiç konuşmayan asansörcünün yanında durdu. Hiç ses çıkarmadan inen asansörden çıktı. Şimdi dondurucu, sessiz, boş caddedeydi.

«Yaaaaaşşaaaassıın!» diye haykırdı, «Yaaaşşşşaaa! Huuuuraaaah!»

Central Park Batı'ya doğru koşmaya başladı. Bir devriye arabası yavaşladı. Michael da.

Central Park'da bir taksiye bindi; «Beni eve gö-

tür,» dedi. Sonra bir kahkaha attı.

«Peki, akıllım. Ev nerede?» Michael söyledi. Durmadan ne kadar güzel bir kış geçirdiklerinden, bu yıl karın nasıl tertemiz, bembeyaz kaldığından, John Kennedy'nin işleri yoluna koyacağına inandığından söz ederken şöför susuyordu. «Sen öyle düşünmüyor musun?» Michael öne doğru uzanıp şöföre baktı. Şöför de ona bakıp elinde olmadan gülümsedi. «Bir kadından geliyorsun, değil mi?» dedi.

Michael başını salladı. «Nerden anladın?»

«Böyle şeyler anlaşılır. İyiydi, değil mi?»

Michael ciddileşti. Sonra gülümsedi. Sonra yine ciddileşti. Şöför bir kahkaha attı.

Michael ancak, «Hayret doğrusu,» diyebildi.

Merdivenleri koşarak çıktı. Öylesine sert çarparak kapattı ki kapıyı kırdığından korktu. «David!»

Cevap yok.

«Daaaaaaviddddd!»

Sonra evin buz gibi olduğunu farketti. Mutfağa koştu. Pencereyi kapadı. Çevresine bakındı. Ama yalnız olduğunu biliyordu. Paltosunu astı. Mutfak masasına oturdu. Saat yarımdı. David neredeydi? Birisi masaya votka dökmüştü. Kalkıp sildi. Votka şişesi boştu. İçecek bir şey arandı. Sonra ne zaman alındığını hatırlayamadığı küçük bir şişe Mogen David buldu. İçindekini içti. Gelip masaya oturdu yine. David neredeydi?

Yatak odasına geçti. Oda boş ve soğuktu. Kendi yatağı düzgündü ama David'inkinde bir parça çukurluk gördü.

Yeniden mutfağa döndü. Böyle yalnız başına kal-

maktan nefret ediyor, kardeşini özlüyordu. David belki de hâlâ Marianne'le, onun evindeydi. Michael onların, Marianne'in mutfak masasında oturmuş içkilerini yudumlarken hastaneden konuşmalarını hayal etti

O da birileriyle konuşmak istiyordu.

Uyuyamazdı. Orada yalnız başına da oturamazdı, artık, Paltosunu giyip sokağa çıktı. Havada dondurucu bir soğuk vardı. Herşey çıtırdıyordu. Caddeye beştan aşağı baktı. David'in nerdeyse köşeden döneceğini ya da bir taksinin arka koltuğunda sızmış olarak geleceğini düşünüyordu. O zaman kardeşine yukarı çıkması için yardım eder, giysilerini çıkarıp yatırırdı. Bu arada David herhalde Marianne'nin demir gibi bacaklarının nerdeyse kaburgalarını kıracağından yakınırdı.

Michael apartman merdiveninin iç tarafına oturdu. Çok üşümüş, titriyordu. David görünürde yoktu. Ama yukarı yalnız başına çıkamazdı artık. Friedman'ı görmek için hastaneye gitti... Ya da 'salatalık'la şakalaşmak için... ya da herhangi birini görmek için.

Friedman oturmuş bir seks dergisi okuyordu. «Evli erkekler için,» dedi, «İnsan evlenince başka oluyor.» Sırıttı. «O zaman her durumda yatabilirsin,» Sonra dergiyi bırakıp Michael'a bakakaldı.

«Sen Michael'sın.»

«İyi bildin.»

«David değilsin.»

«Ne zeka.»

«O halde yukarı çıkan David'di.»

David! Michael gülümsedi. Onu bulmuştu.

«Yukarda ne yapıyor?»

«Seni taklit ediyor elbette,» dedi Friedman.

«Anlamadım...?»

«Salatalık biraz önce doğum sancıları çekmeye başladı. Romer yardıma gelmen için sana telefon etti. Bir Ross geldi. Yardım etmeye başladı.»

Friedman ona dikkatle bakmayı sürdürüyordu.

«O sen olduğunu söyledi.»

Michael ona arkasını döndü.

Duvara, «Salatalığın durumu nasıl?» diye sordu.

«Söylendiğine göre ölmek üzere.»

«Ya bebek?»

«O da.» Friedman omuz silkti.

Michael asansöre binip sekizinci kata çıktı. Salatalık üç numaralı doğum odasındaydı. Kapının üzerinde, hastanın adının yazılı olması gereken kart boştu. Doktor adları yerine Ross ve Romer yazılmıştı.

Michael kapıdaki camlı, küçük pencereden içeri baktı. Oda yeşildi. Zavallı salatalık floresan lâmbanın altında baygın, sapsarı görünüyordu. Romer yanında duruyordu. Salatalığın bacakları arasındaki tabureye David oturmuştu... Michael rolünü oynayan David. Özellikle uzaktan kusursuz bir taklit edişdi bu. David, tıpkı Michael'in yaptığı gibi hastaya dokunuyordu. Davranışları Michael'ınki gibiydi. Başını kaldırıp Romer'e bir şey söylediğinde, Romer'in cevabına başını salladığında da tıpkı Michael'di. Ve de Michael kapı açık olsa kendi sesini; kullandığı sözcükleri duyacağından emindi. Başını eğdi. İki saat önce Kathy Field'in yanındayken hissettiği duyguları hatırlamaya çalıştı. İki saat önce pencerenin önünde, ayışığında çırılçıplak, kendini bambaşka hissediyordu. O anda dünyadaki hiç kimseye benzemiyordu. Apayrı, kendine öz-

gü bir kişiydi. Kathy'nin ona dokunuşu, aralarında geçen herşey eğer Michael başka biri olsa gerçekleşmezdi. O duyguyu asla unutmayacağını sanmıştı. Oysa şimdi kendi yerini alan kardeşine bakarken Kathy'nin nasıl bir kadın olduğunu bile hatırlamıyordu.

Romer başını kapıdan yana çevirdi. Ama Michael hemen çekildi. İki büklüm olarak kapının altından geçti. Aşağı indi. Friedman'ın yanından hiç konuşmadan yürüdü, salatalığın boş odasında girdi. Yatak, zavallı kadına tuvalete gitmiş de birazdan dönecekmiş gibi hâlâ açıktı. Karyolanın yanındaki küçük başucu masasında bir kitap duruyordu. Bu karton kapaklı bir Dr. Spock'dı.

Salatalığın çekmecesini açtı. Klinik hastalarına verilen kâğıt mendil, diş fırçası, diş macunundan başka bir şey yoktu. Ne pudra, ne küçük bebekler, ne de başka bir kitap. Çekmeceyi kapatıp elbise dolabını açtı. Burada ucuzundan bir basma giysiyle astarsız, eski bir manto sahibini bekliyordu.

«Başarırsa ona yepyeni bir manto alacağım,» diye fısıldadı Michael, «Başarsın Tanrım... yemin ediyorum, yeni bir manto alacağım.»

***

«Hey, Mike,» Friedman telefonu tutuyordu. «McGraw şimdi aradı. Salatalığın bir oğlu olmuş.»

«Nasıllar?»

Friedman gülümsedi. «Salatalık uyuşturucu iğne yapılsın diye bağırıyormuş.»

Michael onun elini sıktı. Sonra Friedman masa-

nın en alt çekmecesinde duran içki şişesini çıkardı Tam bardaklarını salatalığın şerefine kaldıracakları sırada asansörün kapısı açıldı. James Romer'le David asansörden çıktılar. Michael onlara koşmak, David'e sarılmak istedi. Elinde bardakla masanın gerisinden çıkmak için davrandığı sırada Romer gülüp David'e, «Demek sen Michael değilsin, ha?» dedi.

«Hayır, değilim.» David de başını sallayıp güldü. Romer kolunu onun omzuna attı. Yüzündeki ifadede garip bir şeyler vardı.

«Vakit geç,» dedi Romer, «Ama hemen bir kadeh bir şey içebiliriz...»

«Hayır, Dave. Saat iki buçuk. Seninle konuşmak istiyorum. Onunla gitme. Eve gel.»

David önce Michael'a, sonra da Michael hiç orada değilmiş gibi Romer'e baktı. Friedman onları gözlüyordu. Kitabını unutmuştu. Romer'le David birlikte yürüdüler. Romer'in kolu David'e uzanmıştı. Eli David'in sırtının ortasındaydı.

Friedman, «Şu işe bak sen,» dedi.

«Ne demek istediğini anlamadım?»

«O halde bunu anlamayan tek kişi sensin demektir. James Romer bir eşcinseldir. Üstelik ihtisas yapan genç doktorlara düşkündür.»

«Tanrım! David'i uyarmalıyım.»

«David biliyor. Çok zaman önce söylemiştim ona.»

***

Romer o kadar sarışındı ki David onun kirpiklerini görebilmek için çok yakından bakmak zorunday-

dı. Gözleri bile solgundu. Kollarındaki kıllar altın gibi parlıyordu. Saçlarını öylesine kısa kestirmişti ki David onun pembe kafa derisini bile görebiliyordu.

Bir hayli içmişlerdi. Ama David hâlâ kendindeydi. Sarhoş olmamıştı. Romer'in de sarhoş olmadığını biliyordu.

«Beni dinle, Dave, ben iyi bir doktoru görür görmez anlarım. Sen de iyiydin.» Gülümsedi. «Kendi adına çalışırken de böyle iyi misin?» Romer'in gülümsemesi yumuşadı. David bakışlarını yere çevirdi. «Fena değilimdir. İkimiz de.»

«Hiç bir şey garanti edemem. Rekabet zalim, acımasız bir şeydir. Ama sana bonservis vereceğim. Bunun oldukça önemli bir anlamı vardır, Dave.» Ben büyük bir doktorum, demek istiyordu Romer. Baston da, ikiyüzelli mil uzakta, diye düşündü David. Kathy Field'den ikiyüzelli mil uzakta. «Yalnızca bir tek burs mu var?» diye sordu.

«Yalnızca bir tek Baylis var. Ama başka burslar da...» Romer sustu. Sonra ekledi: «Kardeşini mi düşünüyorsun?»

David başiyle onayladı.

«Hiç ayrılmadınız mı?»

«Hayır, asla, Ama o da iyidir. Eğer ben gidersem onun da Boston'da bir şey bulacağından eminim.»

«Evet, bulmasını istiyorsan.»

Soluk gözler mum ışığında David'in gözlerinin içine baktılar. David onların kurallar çizdiğini biliyordu ama henüz oynanan oyunu anlamamıştı. Romer bekliyordu.

«Kardeşim olmadan gidemem.»

Buz gibi bir bakış. «Hiç gitmeyebilirsin de, Dave, Dediğim gibi, gerçekleşmesi zor bir istek seninki.»

Birinci kural: David'in yalnız gitmesi gerekiyordu.

Herşeyi başlangıçta konuşup açıklığa kavuşturmalıydı.

«Kardeşim olmadan gidemem.»

İki erkek birbirlerine uzun uzun baktılar. Sonra Romer omuz silkip garsona işaret etti. David onun garsona hesabı istemek için mi işaret ettiğini merak etti. Bunun oyunun sona erdiği, bursu alamayacağı anlamına geleceğini biliyordu. Ya da birer içki daha ısmarlayacaktı. O zaman ikinci sahneyi oynamaya başlayacaklardı.

«İki tane daha Wild Turkey,» dedi Romer. David rahat bir soluk aldı.

Sonra Romer, «Bütün hayatınızı birlikte yaşayamazsınız, David,». dedi.

«Neden yaşayamayalım?»

«Olanaksız da ondan. Evlenmek, çocuk sahibi olmak istemiyor musun?» Bir kural daha konacaktı demek. David gülümsedi. Bu oyun hoşuna gitmeye başlamıştı..

«Pek değil.»

«Neden?»

«Bilmiyorum.» David anlatmak istediğinden daha az şey söylüyormuş gibi davranmaya çalışıyordu. Birden gerçekten de öyle yaptığını farketti. Hiç kimseyle evlenmek istemiyordu.

«Ya Michael?»

David karşılık vermedi.

«Yakışıklı erkekler olduğunuzu biliyorsunuz, sa-

nırım. Belki Michael bir parça tedirgin, bir parça aşırı duygulu. Ama kadınlar onu isterler, severler, değil mi? O küçük, çılgın eroinman bile bana onu sordu.»

«Mesleklerimiz bizim için çok önemli. Herşeyden daha önemli.»

«Saçma.»

David içkisinden bir yudum içti. Burs olsun ya da olmasın bu soluk benizli orospu çocuğunu orada bırakıp gitmesi gerektiğini biliyordu. Ama burada kalır, yaşantılarını eskisi gibi sürdürürlerse ne olurdu? Michael, Kathy Field'e daha çok bağlanır, David... David ne yapardı? Bir çiçek gibi kuruyup ölürdü.

Bu orospu çocuğu ona Michael'i Kathy'den, herkesten uzaklaştırma olanağını veriyordu. Pekâlâ, Boston. Gülümsedi. Yumuşak, anlamlı bir gülümsemeydi bu. Arkasına dayanıp bacaklarını uzattı. Bacakları masanın altından Romer'inkine değdi. Ama ayaklarını sanki kazara değmiş gibi hemen çekti.

«Eğer Michael evlenmek isterse, evlenir, Jim. Ama şimdilik benimle beraber olmak ister sanırım.»

«Bu tehlikeli, David.»

David birden sinirlendi. Bu insanlar neden onları hep rahatsız ediyorlardı? Neden onları kendi hallerine bırakmıyorlardı? «Neden tehlikeli olsun. Otuz yaşına girdik. Doktoruz... Hem yetenekli doktorlar. Ne yaptığımızı bilmediğimizi mi sanıyorsun?»

«Aynı şeyi yaptığınızı sanmıyorum.»

«Ne demek istedin?»

«İçimde Michael'in Boston'la pek ilginlenmeyeceğine dair bir his var.»

«Defol git, Romer,» Daid gitmek için ayağa kalktı. Ama Romer onu kolundan yakaladı.

«Gitme, David. Belki birlikte bir hal çaresi buluruz.» Heyecanlıydı James Romer. Mum ışığında gözleri pırıl pırıl parlıyordu. «Orası tam sana göre bir yer. Michael'la senin aranda, senle benim aramda ne olursa olsun, tam sana göre bir yer.»

David kolunu kurtarmaya çalıştı. Ama Romer bırakmıyordu. Sonra bir an gözlerini kapadı Romer. David'in kolunu bıraktı.

«Michael'sız hiç bir hal çaresi bulamayız,» dedi David.

«O da senin için aynı şeyi söyler mi acaba?»

«Elbette.» **Ama söyler miydi gerçekten?**

«O halde Michael için de bir şey düşüneceğiz,» dedi Romer.

**
*

David başından geçen olayın değişikliği karşısında etkilenmekten kendini alamadı. Dosdoğru duşa koşmak gereğini duymuyordu. Bir şey yitirmiş ya da birine ihanet etmiş gibi de değildi. Yine de şimdiye dek olmadığı kadar heyecanlanmış, tahrik olmuştu. Bir kadından değişik şeyler biliyordu. Hatta kendinden de iyiydi. Suçluluk duyacağını sandı. Ama kendini her zamankinden çok daha az suçlu hissediyordu. Romer hemen yanında yatıyordu. David onun göğsüne dokundu. Romer gözlerini açıp gülümsedi.

«Geç oldu, David.»

«Gitmemi mi istiyorsun?» diye sordu David. Oy-

sa ne karşılık alacağını biliyordu.

«Hayır.»

Romer, Michael'dan daha ince yapılıydı. Göğsünde ve kollarında hemen hemen hiç tüy yoktu. Gözleri holden vuran ışıkta beyaz beyaz görünüyordu. David gülmeye başladı.

«Gülünç olan nedir?»

«Eğer erkeklik organın olmasa senin bizlerden bambaşka değişik bir erkek türü olacağını düşünüyordum.»

«Olabilir miyim?» diye Romer yumuşak bir sesle sordu. David gözlerini kapadı. Bu bir bakıma çok eskiden, yaptıkları hiç bir şeyin hatalı, yanlış olmadığı, yıllardan, onun ve Michael'ın çocukluğundan gelen bildik bir şeydi. Hep birlikte oldukları o dönemden kalma bir şey...

yedinci bölüm

Friedman, «Bana bak, Mike,» demişti, «Ne istersen düşünebilirsin. Sen sordun, ben de söyledim. Âşıklar onlar. Bir aydır. Allah kahretsin Mike, bana öyle bakma.» Zavallı Friedman'ın yüzü gerçekten sapsarı olmuştu. Michael'sa böyle bir şeye inanamayacağını söyleyip duruyordu. David'le James Romer. David'le Jonathan.

**
*

Bu dördüncü gecedir ki David tek başına çıkıp gitmişti. Michael bekledi. Evin içinde gezindi; kitap okumaya çalıştı, sonra da uyumaya. Ama hiçbirini yapamadı. Kathy'e telefon etti. Cevap alamadı. Friedman'ı aradı. O da dışarı çıkmıştı.

Sonunda rehberi kucağına alıp oturdu. 'Hadi', dedi kendi kendine, 'bir ad seç, telefon et.' **Yalnız kalmış bir ikizle yemek yemeğe ne dersiniz?** Ama ikizler hiç yalnız kalmazlardı ki.

Sonra rehberin R harfini açtı. İşte oradaydı. Ro-

mer, James, Doktor, Doğu 72. inci Cadde, seçkin bir adres, çok güzel.

Numarayı çevirdi. Öteki yanda zilin tekrar tekrar çalmasını dinledi. «Hadi orospu çocuğu, kalk da cevap ver. Uyumuyorsun. Telefona cevap ver, orospu çocuğu seni.»

Telefonun yedinci çalışında Romer cevap verdi.

«Alo?» David şimdi ne yapıyordu? «Alo.» Romer telefonun düğmesine basıyordu. Michael elini ahizenin konuşma yerine koydu. Şimdi karşı taraftan çıt çıkmıyordu. Bir şey hışırdadı. Romer'in sesi duyuldu: «Her kimse cevap vermiyor.»

Sonra Michael kardeşinin sesini duydu: «Soluk alıp veren biri.» David güldü. David'in sesini duyuncaya dek Friedman'ın sözlerine inanmamıştı Michael.

Romer'den önce davranıp telefonu kapadı. Uzun bir süre telefonun başında oturdu. Öğrendiği şey onu oraya çivilemiş gibiydi.

David'le Romer'i birlikte görüyordu hep. Ayışığında göl kıyısındaydılar. David'in yüzünde o çılgın ifade vardı. Sonra Kathy'nin cam duvarının önünde durdular. Yalnız David'le Romer, ikisi. Michael orada değildi. Saf dışı bırakılmıştı.

Telefon çaldı. Michael yerinde zıpladı.

«Mike?» Arayan David'di. Ama Michael cevap veremedi. Kardeşinin bu yeni kimliğine ne diyeceğini bilemiyordu. Bu David'le ne biçimde konuşması gerektiğinde kararsızdı.

«Mike? Mike, orada mısın?»

Sonunda Michael, «evet, David, buradayım,». dedi.

«Bir şey mi oldu? Sesin pek garip.»

«Hayır, bir şey yok, İyiyim.»

«Sesin bir tuhaf geldi de.»

Cevap yok.

«Merak mı ettin, Mike?»

«Ah, yo, hayır.»

«Sana haber vermek için telefon ettim. Burada gerçekten müthiş bir güzel var.»

'Evet,' diye düşündü Michael, 'bir güzel.'

«Eve döneceğimi sanmıyorum.»

Michael yapacağı tek şeyin David'e kaygılandığını ya da içinde yalnızlık duyduğunu ya da gelmesini söylemek olduğunu biliyordu. David herşeyi bırakıp gelirdi. Ama, «Umarım yatakta da müthiştir, David,» dedi.

«Mike, sen emin misin...» Ama Michael telefonu kapamıştı.

Oradan gitmeliydi. David yeniden telefon edebilir, bu kez ona eve gelmesi için yakarabilirdi. Ya da daha kötüsü kendisi onlara telefon edebilirdi. Ne konuşma olurdu ya: «Dr. Romer, ben Michael Ross, küçük Michael Ross, benim homoseksüel kardeşim orada mı?»

Michael paltosunu kaptığı gibi sokağa fırladı. Sarhoşun biri çöp tenekelerini ters çevirmişti. Çöpler dondurucu rüzgârda uçuşuyor, dönüp duruyorlardı. Bütün caddeyi çöp kokusu kaplamıştı. Madison'u geçip hastaneye yürüdü.

Hastanede herşey sessizdi. Asansörü beklediği sırada uzaktan uzağa bir zil sesi duyuldu. Sonra ortalığa yine derin bir sessizlik çöktü. Friedman'ı... ya da başka birini bulmak için altıncı kata çıktı. Oysa nöbetçi Walters'dı. O da sandalyesinde dimdik otu-

rarak uyuya kalmıştı. Bayan Emory gülümsedi. Başını salladı. Michael ona gülümsemeye çalıştı.

Bayan Emory masanın üzerinden uzanarak, «Bir şeyiniz yok ya, doktor?» diye sordu.

Neden herkes ona bunu soruyordu? Elbette yok, iyiyim. Harikayım. Kardeşimin bir escinsel olduğunu henüz anladım. Şimdi James Romer'le... Şu büyük James Romer canım. Bir numaralı eşcinsel. Şimdi, şu dakikada beraberler, bir yatakta. Yoksa başka bir şeyim yok... iyiyim...

«Elbette yok,» dedi yüksek sesle, «Hava çok soğuk.»

«Evet. Soğuk.»

Burada da durum evdekinden iyi değildi. Gitmesi gerekiyordu. Asansöre adeta koştu.

Sol yandaki asansör durdu. Michael bindi. İkiye bastı. Ama asansör beşte durdu. Beşinci kat kalp hastalarınındı. Asansör dördüncü katta da durdu. Kapıları açıldı. Yukarı çıkmak için asansörü bekleyen iki hemşire ona baktılar. Michael hastanenin ne denli büyük olduğunu düşündü. Dinlenme odaları, bahçeler, odalar... Doğum salonları, ameliyathaneler; bodrum katında laboratuarlar. Röntgen cihazları, televizyonlar... On katlı, eni iki blok uzunluğunda olan hastanede belki de bin tane televizyon, Tanrı bilir kaç bin tane şişe, hastaları bağlamak için kemer, üzerlerini örtmek için, öldüklerinde onları sarıp sarmalamak için çarşaf vardı.

Üçüncü katta asansör tümüyle durdu. Kapıları durmadan açılıp kapanıyordu. Michael asansörün içinde tıkılıp kalmak istemediğinden indi. O iner inmez de asansörün kapıları kapandı. Şimdi burada yalnız

başına kalmıştı. Daha önce bu kata geldiğini hiç hatırlamıyordu. Bir türlü tanımlayamadığı bir ses duyuyordu. Sanki yüzlerce kişi lastik altlı ayakkabılarla yürüyordu. Burada ışıklar ölgündü. Üstelik bu kattaki kokuyu da tanımıyordu. Kötü bir kokuydu.

İlerde nöbetçi odasının ışıkları yanıyordu. O odaya doğru yürüdü. Tam oraya varacağı sırada kolalı beyaz üniforması içinde bir hemşire yolunu kesti. Koku, o hışırtılı ses ve şimdi de bu kadının birden ortaya çıkması Michael'i ürkütmüştü. Dikkat edince onun sadece, orta yaşlı biri olduğunu gördü.

«Size bir yardımım dokunabilir mi?»

«Nedir bu?»

«Bu katta çalışmıyor musunuz?»

«Ben kadın - doğum servisindenim.»

«O altıncı katta. Yanlış kata geldiniz.» Kadın gitmek için döndü.

«Lütfen söyler misiniz, bu gürültü nedir?»

Hemşire duymamış gibi davranıp yoluna gitti. Ama Michael onu izledi.

«Bu sesi çıkaran şey nedir?» Michael nedense kokunun ne olduğunu sormaya çekiniyordu.

Kadın döndü. Sinirlenmiş gibiydi.

«Burası özel servistir. Burada hayatından umut kesilen ağır hastalar yatar. Sesi çıkaran da solunum aygıtları. Hastaların çoğu solunum aygıtlarına bağlı.» Kadın sustu. Michael yerinden kıpırdamadı. «Bu kattaki hastaların çoğunluğu kanser.»

Michael ertesi sabah da gitti oraya. Burada hemşireler kauçuk ayakkabılar giyiyor, ses çıkarmamaya çalışıyorlardı. Tek ses o aygıtların hışırtılı çalışmasıydı. Koku başlangıçta korkunçtu ama Michael çevrede

alışıncaya kadar gezdi. Sonra kahve içmek için dinlenme odasına gitti. Matthew Gargan oradaydı. Bir yandan kahvesini içiyor, bir yandan da bazı raporları inceliyordu.

«Burada ne işin var, Ross?»

«Dün gece raslantıyla asansörden bu katta indim. Gündüzki halini görmek istedim. Gece ürkütücüydü de.»

«Burada olup bitenleri görsen daha da ürkersin.»

«Bilmiyorum. Bana çok sakin ve sessiz geldi, adeta huzur verici.»

«Elbette sakin, çünkü bu kattaki hastalar ölüyorlar.»

«Hemşire söyledi.»

«Çoğu kanserden ölüyor.»

«Bunu da söyledi.»

Gargan ona baktı. «Bu seni rahatsız etmiyor mu?»

Şimdi ikisi de konuşmuyorlardı. Michael solunum aygıtlarının uyumlu çalışmalarını duyuyordu. Koku burada bile vardı. Acaba bu koku Kathy'nin, David'in, asansördekilerin hissedebileceği kadar giysilerine sinecek miydi? Gargan'a soracaktı.

Gargan gülümsedi. «Üzülsen de, üzülmesen de ilgi duydun, değil mi?» Michael başiyle onayladı. «Ben de bir zamanlar aynı biçimde etkilendim,» diye ekledi Gargan. «Anlıyamadım da. Sonra tanıdığım biri... bir doktor... insanı büyüleyen şeyin sessizlik olduğunu söyledi. Yukarı katlarda yiyecek, ne kadar kilo alındığı, orasının ya da burasının ne kadar acıdığı üzerine herkes birbirini yiyor. En küçük bir sıkıntıya en

saniye olsun katlanmak istemiyorlar. Burada böyle bir şey yok... Burada görüş açısı değişik.»

Değişik bir görüş? Michael'ın buna ihtiyacı vardı. «Jinekoloji konusunda ne gibi sorunlarınız oluyor?»

«Genellikle yumurtalık ve rahim borusu kanseri. Bazen değişik olaylar da çıkıyor.»

«Ya tedavi oranı?»

«Hemen hemen sıfır. Rahim kanserlerinde bazen başarılı oluyoruz. O da hastalığı erken teşhis edebildiğimiz için... Sen hangisisin?»

«Michael'im.»

«Yumurtalık kanseri ve ketostreoid üzerine yazı yazan sen misin, kardeşin mi?»

«Benim.»

«İyi bir çalışmaydı o, Ross. Gayet inceden inceye düşünülmüş bir varsayım. Kitaplığın bundan kopyalar çıkarıp dağıttığını biliyor musun?»

«Hayır, bilmiyordum.» Michael bu çalışmasını tümüyle unutmuştu. Gargan'ın bundan haberi olmasına sevinmişti. David'in Romer'le çevirdiği iş şimdi ona daha az önemli bir şeymiş gibi görünmeye başlamıştı. Gargan'a gülümsedi. Oturdu. Bir parça rahatlamıştı.

Sonra Gargan, «Baylis bursunu almak isteyen sen misin, kardeşin mi?» diye ekledi.

Michael onun neden söz ettiğini bilmiyordu. Yüzünden bu belli olmuştu galiba. Çünkü Gargan, «Baylis... Harvard... Boston Baylis,» diye ekledi. Bursların bursu. Bunu hiç duymadığını söyleme bana. Demek kardeşin David burs almak istiyor. Tamam mı?»

Michael karşılık veremedi.

«Hey, Ross, iyisin ya?»

Michael başını sallayarak iyi olduğunu anlattı.

«Tanrım, yanlış bir şey söylediğimi sandım.»

«Hayır, hayır, aklımdan çıkmıştı tümüyle. David'in ne kadar şansı var?»

«Müthiş. Romer onun safında, Romer bu konuda söz sahibidir. Sonra Romer de gidecek... Eğer kardeşinin kendisine yardım edeceğine güvenirse...»

David, Romer'le Boston'da. Ne kadar zaman?

«Baylis ne kadardır?»

«Üç yıl.»

Michael ne yaparsa, ne hissederse yüzünden hep belli ederdi. Şimdi de yüzünden bütün duyguları belli olmuştu ki Gargan kaygıyla atıldı:

«Hey, iyi olduğuna emin misin, Ross?»

«Ne üzerine çalışacaklar?»

«Romer üreme kliniğini alacak. Kardeşin de bununla ilgili araştırmaları yapacak. Bu tür çalışmalara gerçekten çok gerek var. Dolayisiyle araştırmalara bol para ayrılacak. Sitem etmek istemiyorum, Ross. Kansere de çok para gidiyor. Ama para veren sanki hastalığı kendisi de kapacakmış gibi arkasına bakmadan kaçıyor. Bizim iş çok değişik...»

Michael ayağa kalktı. Sandalyenin arkalığına tutunmak gereğini duyuyordu. «Hey, Ross...»

«Ani ayağa kalktım da ondan. Yoksa iyiyim.»

«Beni dinle, Ross, kanser için çok para var. Binlerce dolar. Sonra insan ailesini geçindirecek kadar para da kazanabiliyor...»

Michael onun sözünü kesti. «Kardeşimin ne zaman haberi olacak?»

«Baylis'ten mi?»

Michael başını salladı.

«Her an haber gelebilir, sanırım. Bak Ross, Kanser Araştırmaları Kuruluşu bizi destekliyor. Bu konuyu bir düşün. Burs olarak dört bin dolara yakın para veriyorlar... Michael ne diyeceğini bilemiyordu. Gargan konuşmasını sürdürüyordu. «Bir düşün. Kimseye de fikir sorma. Çünkü herkes bu işin ne denli sıkıntılı olduğu üzerine boktan laflar edecektir. Öyledir de. Ama iyi yanları da var. Bazen hastayı kurtarırsın. Dünyalar senin olur. Çünkü herşey aleyhine olduğu bir zamanda zafer kazanmışsındır. Sessiz, sakin bir iş. Ölüm insanların düşündüğü gibi bir şey değildir. Çoğunlukla sessizdir ölüm.»

Michael yine karşılık vermedi. O zaman Gargan, «Kardeşinle birbirinizden hiç ayrıldınız mı?» diye sordu.

«Hayır.»

«Bunun yararı dokunur öyleyse. Çünkü bu bölüm insandan çok şey ister. Özel sorunlar küçülür, önemini yitirir. Seks, para ayrılıklar bile göze görünmez. Bambaşka bir hayat görüşü kazanırsın... Hastaların gibi. Kime sorarsan sor burada en iyi insanın Matt Gargan olduğunu söyleyecektir.»

sekizinci bölüm

Perşembe sabahı G. Newcomb Stereeter, Kadın Hastalıklarında Bilimsel Araştırma çalışmalarının ilerletilmesi için Baylis bursunun ona verildiğini bildirmek üzere David'e telefon etti. Streeter telefonu kapattı. Ama David telefonun başında öylesine uzun bir süre durdu ki, dinlenme odasından çıkan Nat Kramer ona kötü bir haber alıp almadığını sormak zorunda kaldı.

«Yo, hayır. Baylis'i kazandım da.»

David ona bunun ne anlama geldiğini açıklamak zorunda değildi. Kramer sevinçle onun sırtına vurdu. Elini sıktı.

«Yaşasın! Müthiş! Gel, Dave, bunun şerefine sana bir içki ısmarlıyayım.»

«Elbette, Nat. Neden olmasın?»

Michael'a bir şey söylememişti. Romer'e bile. Ama bir şey içmek gereğini duyuyordu.

Argus'a gittiler. Barmen, David'in iyi ve güzel yarısının -Michael'i kastediyordu- nerede olduğunu sordu. Barda oturan eşşeğin biri bunu öylesine komik buldu ki gülmeye başladı. Nat'le David orada bulun-

dukları sürece de güldü. İçkilerini ısmarladılar. Kramer durmadan karısıyle olan geçimsizliğinden söz ediyor, yeniden Boston'a dönebilmeyi diliyordu. «Biliyorsun, ben Boston'dan geldim.»

Oysa David bilmiyordu.

«Büyük bir kenttir, Dave. Çok seveceksin.»

«Daha Mike'a söylemedim...»

«Özür dilerim, Dave. Ona neden şimdi telefon etmiyorsun? Bir bakıma hiç iyi etmedin.»

«Ne demek istiyorsun?»

«Michael seni özleyecek.»

«O da benimle gelecek, Nat.»

«Ama ben düşündüm ki...» Kramer, David'e baktı. Sonra, «Elbette, o zaman işler ikiniz için de yolunda girer,» diye ekledi.

David, Kramer'in söyledikleri üzerinde düşünecek değildi. Saat üçten önce bankaya ulaşması gerekiyordu. Yoksa doğru dürüst bir lokantaya gitmek için paraları olmayacaktı. Bu gece Michael'la o, bu olayı birlikte kutlayacaklardı. Kramer'den ayrıldı. Yolda bir yere uğrayıp bir kadeh viski daha içti. Ardından bir tane daha. Viski Romer'in içkisiydi. Ama bundan David de hoşlanmaya başlamıştı. Kaliteli bir içkiydi doğrusu. Kendine bakan Barmen'e doğru kadehini kaldırdı.»

«Sıkı bir içki,» dedi, «Gerçekten öyle.»

«Ya.»

«Ben Boston'a gidiyorum, sonsuzadek.»

«Çok fena.»

Biri tezgâhın öteki yanından ona bakıyordu. David o yana döndü. Sarışın, son derece yakışıklı, dünyada şimdiye kadar gördüklerinden çok daha güzel,

sevimli bir genç adam gördü. Dudaklarına ruj mu sürmüştü? Onu öpmedikçe bunu kesinlikle anlıyamazdı. Burada olmazdı. Bu tür işler sona ermeliydi. Bir viski daha içti. Barın öteki ucundaki yakışıklıya başını sallıyarak sessizce veda etti. Oysa genç adam bu baş sallanışını yanlış anlamış, gelip yanına oturmuştu.

David adamın dudaklarının kesinlikle rujlu olduğuna karar verdi.

«Merhaba,» dedi sarışın.

«Merhaba,» dedi David.

«Bir içki ısmarlıyayım mı sana?» Bu beklenmedik bir öneriydi. Çünkü David içki ısmarlayacak kişinin kendisi olacağını düşünüyordu. Herifin pantolonu dardı, belli oluyordu. David baktı. Sonra gülümsedi. Kadehini yine hiç bir şey söylemeden, selâm verir gibi, kaldırdı. Sarışın onu izledi.

«Biliyor musun,» dedi David, «Ben henüz tüylenmeye başlayan biriyim. Pek toyum.» Saate baktı. Nerdeyse üç buçuk oluyordu. Baylis'i kazandığını öğreneli bir buçuk saat olmuştu. Bunu pek iyi tanımadığı ve hoşlanmadığı Nat Kramer'den başkasına söylememişti. Belki de bu herife söylerdi.

«Ne bakımdan toy?» diye sordu sarışın.

«Anladın canım. Bu tür ilişkiyi ilk kez geçen ay yaşadım.»

David bu söz üzerine karşısındakinin çekip gideceğini ya da tuvalete gidip dudaklarını bir parça daha boyayacağını düşündü. Ama adam bir kahkaha attı. David onun gözlerinin Romer'inkiler gibi soluk değil, parlak mavi, kirpiklerinin de simsiyah olduğunu farketti. Kirpiklerine rimel mi sürmüştü? Anlıyamadı David.

Şimdi David'in dizleri adamınkilere dokunuyordu. Artık geç kalmıştı. David bunun sonrasını da arzuluyordu. Baylis'i yarım saat sonra da haber verebilirdi.

Sarışına, «Adın ne?» diye sordu.

«Asıl adım Herbie. Ama bana Alex diyebilirsin.»

Biraz daha konuşup gülüştüler. Dizler birbirine daha da sert dokunmaya başlamıştı.

Birer içki daha içecekler, kalkacaklardı. Ama nereye gideceklerdi? Harbie - Alex dizlerini onunkine daha da cüretkâr bir biçimde sürtmeye başlamıştı. Saat dördü geçiyordu.

«Gitmek zorundayım. Bir ödül kazandım. Bunu kutlamak zorundayım.»

«Nasıl bir ödül bu?»

David anlattı. Herbie - Alex onu kutladı. Sonra da yanağından öptü. O da bir parça sarhoştu. David onun başının ardındaki pencereden dışarıya baktı. Hava hâlâ aydınlıktı. Mart gelmişti. Baharın müjdecisi. Michael'la Boston'da bahar. Bir an öylesine ürktü ki başı döner gibi oldu. Herbie - Alex onun omuzuna dokundu. «Kendini topla, David. Viski fazla geldi sanırım.»

David karşısındakine baktı. Orada bebek yüzlü, buz gibi, erotik, acımasız bir yüz göreceğini ummuştu. Ama Herbie - Alex'in yüzü anlayışlı, mavi gözleri yumuşak ve ilgiliydi.

«Hayır. Yalnızca bu olayı kutlamak için ne yapmam gerektiğini düşünüyordum.»

«Bunu birlikte kutlayacak biri var mı?»

«Kardeşim Michael var.»

«Onu seviyor musun?»

«Ne?»

«Kardeşini seviyor musun? Bunu sevdiğin biriyle kutlaman gerekir de.»

«Evet. Çok severim.»

Herbie - Alex gülümsedi. David onun bir hayli sevimli olduğunu düşündü.

«O halde bir şişe şampanya, biraz havyar ve kaz ciğeri al. Eve götür. Birlikte sarhoş olursunuz. Belki de ağlarsınız.»

«Neden ağlayalım?»

«Çünkü sen Boston'a gitmek zorundasın. Sevdiğin kardeşini terkedeceksin.»

David eve vardığında kolları taze, henüz yapılmış kaz ciğeri, artık soğukluğunu yitirip ısınmış olan şampanya şişesi havyar kavanozluyla yüklüydü. Ortalık taze ekmek, peynir ve kaz ciğeri kokmaya başladı. Michael onun paketleri açışını izledi. Her yardım etmek isteyişinde de David onu elini sallayarak engelledi.

«Şampanya ne için?»

David herşeyi anlatmazdan önce bardaklara şampanya koymak istiyordu. Bardağını kaldırarak ışığın altında durmayı, kardeşine güzel haberi vermeyi düşünüyordu. Birlikte nasıl yepyeni bir yaşama başlayacaklarını anlatacaktı. Romer'siz... Bunu Michale'a özellikle söyleyecekti... ve de Kathy'siz.

Oysa, «Baylis'i kazandım, Michael,» dediğinde şampanya şişesine sürünmüş kaz ciğerlerini temizlemeye çalışıyordu.

İşte söylemişti.

Michael şişeyi David'den alıp açtı, kadehlere koydu.

«Sen de benimle geliyorsun, Mike. Bir ev kirala-

dım. Daha doğrusu anlaşma yaptım. Bugün ev sahibi kadınla konuştum. Bir aylık kirayı da peşin verdim. Bahçesi, verandası var. Ikimizin de banyolu, ayrı ayrı odaları olacak, Mike.» David güldü. «Hay Allah, otuzuna geldik hâlâ ayrı odalarımız olmadı.»

«Ben orada ne yapacağım, David? Senin evinin işlerini mi yöneteceğim?»

David musluğun taşına tutundu. Çünkü başlıyordu. Buna bir şeye tutunmadan katlanabileceğini sanmıyordu. Sonra aslında herşeyin bir ay önce başlamış olduğunu anladı... Kathy'le başlamıştı. Onları bu duruma Kathy sokmuştu. Eğer şimdi duruma hakim olmazsa, bu böyle sürüp gidecekti.

«Orada seni de bir burs bekliyor. Ben müracaat ettim. Senin yerine. Romer de yardımcı oldu.»

«Benim yerime mi? Sende bu bir alışkanlık haline geldi.»

David karşılık vermedi. «Bursu aldık mı?»

«Hayır, henüz almadık. Ama Romer emin. Yani Boston'da seni de bir iş bekliyor, bir de ev...»

«David ben gelmiyorum.»

Söyleme bunu. David parmaklarını onun dudaklarının üzerine koydu.

«Ben burada kalıyorum.»

Çok geç. Ne diyebilirdi David şimdi? Hayır, kalamazsın mı? Herşeye karşın gülümsedi. Buna izin vermiyorum!

Michael sözünü bitirmemişti.

«Kathy'le evleniyorum.»

«Yo, rica ederim...» Tanrım, gerçeği neden yalnızca kendisi biliyordu? Neden Michael de bilmiyordu? «Kathy buna değmez, Mike. Dinle, sana yarar

dokunmaz onun...» Sustu. Michael ona yaklaştı. Ama David arkasını döndü.

«Yararı dokunmaz... Ne demek istedin, David? Ne söyleyecektin?»

«Başka yüzlerce kadının yapacağından başka bir şey yapamaz o. Başka kadınlardan bir farkı yok. Senin için ne önemi var ki?»

«Benim için var.»

«Onu seviyorsun!»

«Evet.»

«O halde burada kal, onunla evlen. Sonra ne yapacaksın?»

«Kanser bölümünün araştırma bursu için dilekçe verdim. Gargan da bana yardım edecek. Bursu alabileceğimi söylüyor.»

Bir şok daha! David ona bunu yapmamasını söylemek istedi. Michael bu işe dayanamazdı. Hiç kimse dayanamazdı. Neler olabileceğini görmüşlerdi. Berger adında biri vardı. Okulda ondan söz edildiğini duymuşlardı. On, oniki yıldır onkolojist'ti. Sonunda bir ameliyat sırasında kendini kaybetmiş, saçını başını yolmaya başlamıştı. Onu ameliyathaneden güçlükle çıkarıp götürmüşlerdi. David, kardeşinin saçlarına baktı. Kendisininki gibi gür, sağlıklı saçları vardı. Bunları yolmak için herhalde oldukça güç isterdi.

«Oldukça zor bir iş o. Dayanabileceğinden emin misin?»

Michael kendisine bundan daha kötü bir şey yapamazdı. Ama David ona bunu söyleyemezdi. Bardağına bir parça daha şampanya koydu.

Michael doğruldu. «Ben şampanya istemiyorum, David,» dedi.

«Yemek?»

«Henüz acıkmadım.»

«Ya başka şeyler?»

«Aç değilim.» Michael dolaba gitti. Paltosunu aldı.

«Nereye gidiyorsun?»

Cevap yok.

«Lütfen söyle, Michael, nereye gidiyorsun?»

Karşı karşıya durmuşlardı. Şimdi ne yapacaklarını düşünerek birbirlerine bakıyorlardı ki telefon çaldı. Gülmeye başladılar. Aptallıktı yaptıkları çünkü. David telefona cevap verdi:

Arayan Romer'di. «Şimdi konuşamam,» dedi David. Telefonun ahizesini eliyle kapadı. Michael'a seslendi. «Lütfen bekle, konuşmamız gerek.» Sonra telefona, «Evet, Jim, evet, duydum,» dedi.

Michael kaşkolunu paltosunun içine sıkıştırdı. Eldivenlerini giydi. Bakışları David'deydi. Şampanya şişesi hâlâ masanın üzerinde ağzı açık duruyordu. Yiyecekler de yanında.

«Evet, Jim? Streeter'in kendisi aradı. Elbette sevindim.»

Michael sokak kapısını açtı.

«Michael, lütfen bekle... Ah... lütfen...»

Michael ortada özel bir durum yokmuş gibi gülümsedi. «Döneceğim,» dedi. David telefonu kapamak istedi. Ama kapamasına meydan kalmadan Michael sokak kapısından çıktı, merdivenleri ikişer ikişer, koşarak indi.

Caddeye varıncaya dek de koştu. Otobüs duraktan henüz kalkıyordu; yetişmek için daha hızlı koşmaya başladı. Kıl payı yetişti. Otobüsün arka tarafına

soluk soluğa oturdu. Beşinci Caddede, otobüsün parka girdiği yerde indi. Otobüsün gittiği yönde yürüdü. Rüzgâr kaşkolunu uçuruyor, saçlarını başına yapıştırıyordu. Ağaçların çıplak dalları gökyüzüne doğru danteller çiziyordu. Parkın ortasına kadar gitti. Sonra durdu. Soluk almaya çalışarak bir ağaca dayandı. Olan olmuştu.

O Boston'a gitmiyordu. David gidecekti. O, Kathy'le evlenecekti. Soluk soluğaydı ve tıkanmıştı. Ağacın dibine çöktü. Göğsündeki ve böğründeki sancı geçsin diye başını eğdi. Neler hissettiğini anlamaya çalışıyordu. Sonra güldü. Çünkü hissettiği şeyi, nasıl hissettiğinden bile emin değildi.

Kalktı. Yavaş yavaş yürüyerek parktan çıktı. Eve vardığında David gitmişti. Yalnız başına soyunup yıkanmak, yatmak, uykusu gelinceye dek kitap okumak çok huzur vericiydi.

***

David ertesi gün bütün gün düşündü. Sonunda Kathy'e, yalnızca kendisine değil, ikizlere de ne yaptığını anlatmaya çalışmaya karar verdi.

Konuyu önceden hazırlamış gibi görünmek istemiyordu ama kekelemek niyetinde de değildi. Kathy'e ikiz olmanın anlamını, birbirlerinden nasıl hiç ayrılmadıklarını, ayrılmamaları gerektiğini anlatacaktı.

David onun karşısında rahat, çekici ve de sağduyulu olması gerektiğini biliyordu. Karşı konulmaz bir ağabey... 'Michael'dan onüç dakika önce doğdum' diyecekti ona... Yüzüne nasıl bir gülümseme

takınacağını da çok iyi biliyordu. Herşeyi özenle plânladı. Michael saat sekizde orada olacaktı. Demek ki onun da yediyi çeyrek geçe gitmesi gerekiyordu. Böylece Kathy'nin tartışacak ya da anlatacaklarından sıkılacak fazla zamanı olmayacaktı.

Şimdi saat daha altıydı. David sinirli ve tedirgindi. Ama bundan daha doğal bir şey olamazdı. Çıkıp Argus'a gitti. Rahatlamak için bir iki kadeh içmek niyetindeydi. Oysa Si kadehini durmadan doldurdu. Otobüs durağına doğru yürümeye başladığında oldukça kafayı bulmuştu. Kathy nefesinden içki kokusunu almasın diye ağzına bir iki nane şekeri attı. Vakit geçiyordu. Geç kalacaktı. Taksiye binmeye karar verdi. Kathy onu dinlemezse ne olacağını bilmiyordu.

Herşey güzel başladı. Kathy kapıyı açtı. Karşısındakinin kim olduğunu anında bildi. Sessiz bir filimde canavarla karşılaşmış kadın kahraman gibi elini boğazına götürdü. Güzel. David onun kendisinden bir parça çekinmesini istiyordu zaten.

«Konuşmamız gerektiğini düşündüm, Kathy. Çünkü bütün yaşamımı altüst etmek üzeresin.» Bunu söymek istememişti. Ya da buna benzer bir şey. Sesindeki perişanlığı, çaresizliği kendi bile farkediyordu. Allah belânı versin Si, bana çok içirdin. Kathy ona engel olmak istermiş gibi eli hâlâ boğazında duruyordu. David aylardan beri ilk kez bir kadının kendisini tahrik etmeye başladığını hissediyordu.

Yumuşak bir sesle, «Girebilir miyim?» diye sordu.

«Elbette.» Kathy geri çekildi. Saat yedi buçuktu. Otuz dakikası vardı. «Birer içki alsak?»

Kathy ona viski verdi. Sonra karşısına oturup

bekledi. David çevresini incelerken içkilerini yudumladılar. Kathy'nin yağlı boya tabloları duvarlara asılmıştı. Michael kardeşine bu resimlerden nefret ettiğini söylemişti. David baktı. O da nefret etti. Resimlerin çoğunda insanlar vardı. David onları bir görse derhal tanıyacağından emindi. Oysa bu insanların yüz hatları, vücutları belirsiz, kişiliksizdi. Yalnız başlarına oturuyorlardı ya da bir başkasının karşısında. Birbirlerine ya da pencereden dışardaki hareketsiz ağaçlara ya da, insanların yürüyüş halinde katılıp kaldıkları donmuş sokaklara kör kör bakıyorlardı. Resimlerdeki herşey sessiz, hareketsizdi. Pencereler donuk, evler, ağaçlar ve insanlar birbirlerinden ayrıydılar. David bütün tablolarda zamanın sabah saat onbir sıraları olduğunu anlıyordu. Ama bunu nasıl anladığını bilemiyordu.

Kathy ona resimleri inceleme süresi verdikten sonra, «Hoşuna gitti mi?» diye sordu.

«Hayır.»

«İyi değil mi?»

«Bilmiyorum. Hayır, iyiler. Galiba ne yaptığını biliyorsun.»

«Evet, biliyorum.»

David bir viski daha istedi. Kathy'nin içkiyi koyuşunu izledi. Onun memelerine bakmamaya çalışıyordu. Ama Kathy onun nereye baktığını görmüştü. Kıpkırmızı kesildi. Bal rengi bir ten üzerinde gül pembesi yanaklar. Evet, güzel bir kadındı bu.

«Buraya oturmaz mısın?» dedi David. Sesi yumuşak, seksiydi.

Kathy ayakta durdu. «İstersen hemen konuşalım. Michael birazdan gelecek.» David omuz silkti.

«Kardeşimle evlenmemelisin.»

«Neden?»

«Çünkü sonunda seni terkedip bana gelecek.»

«Sana inanmıyorum.»

«Bana bak, Kathy.» Kathy yere baktı. David kalkıp onun yanına gitti. Çok yakınında durdu. «Hadi, bebek,» dedi. Elinden geldiğince nazik olmaya çalışıyordu. «Bu ikimiz için de önemli. Bana bak.» Kathy başını kaldırıp baktı. «Michael'i görüyorsun, değil mi?»

«Hayır.» Kathy bakışlarını kaçırmaya çalıştı. Ama Dovid onu çenesinden tuttu. Yüzüne bakmaya zorladı.

«Bana bak, Kathy. Gözler, burun, ağız, hatta vücutlar. Koluma bak, Kathy,» David onun başını çevirdi. Kolunu uzattı. «Kolumu yukarı sıyır. Ben yapamam.» Kathy kımıldamadı, «Hadi, Kathy.» Söyleneni yaptı. David alçak sesle, «Daha yukarıya,» dedi. Şimdi David'in kolunun direkle bilek arası ortaya çıkmıştı. David, hâlâ Kathy'i çenesinden tutuyordu. Kathy ya ona bakmak ya da gözlerini kapamak zorundaydı. David alt tarafını görebilsin diye kolunu hafifçe çevirip yumruğunu sıktı. «Michael'ın sana bunu göstermesini iste,» diye fısıldadı. «Buradaki damarlar bile aynı. Tıpatıp aynı. Gördün mü?» Kathy'nin çenesini bıraktı. Elini tutup kolundaki damarlara sürdü. «Tek yumurta... tek şifre... tek bir insan. Michael bana dönecek. Bu kesin. O zaman sana ne olacak? Böylesine incinmen gereksiz. Üstelik Michael'a da ihtiyacın yok. Seni isteyecek, sevecek milyonlarca erkek var. Çok güzelsin.»

Kathy'i öptü. Kathy'nin gözleri açıktı. Ona bakıyordu. Eli hâlâ David'in kolundaydı.

David, 'acaba Michael de onu böyle öptü mü, Kathy de ona şimdi baktığı gibi baktı mı acaba', diye düşündü. İri, görmeyen, çok yakın bakışlar. Öylesine yakındı ki, inciticiydi. David gözlerini kapamak gereğini duydu. Ona hiç bir şeyin plânladığı gibi gitmediğini, ne olursa olsun onu incitmek istemediğini söylemek istiyordu.

David onu öpmeyi sürdürdü. Dudaklarıyla onunkileri acıtmadan itiyordu. Sonunda dilini onun ağzına soktu. Öylesine ağır, yavaş hareket ediyordu ki... Kathy'nin başını arkadan tutmuş kendininkine bastırıyordu. Öteki elini yavaş yavaş onun memesinin yan tarafına götürmüştü. Baş parmağı Kathy'nin meme ucuna değiyordu. Kathy çekilmeye çalıştı. Ama David başını bırakmadı. Hâlâ dudakları ondaydı. Kathy çırpınmayı bıraktı.

Aynı anda hem ürkmüş, hem de tahrik olmuştu Kathy. 'Çabuk ol' diye düşündü. 'Çabuk. Burada, yerde.' David'in yüzünü Michael alıyordu. Onu saran Michael'ın kollarıydı. Kathy'nin parmakları onun sırtına gömüldü. 'Acele et, çabuk ol, nerdeyse gelir.' Kathy ikisiyle de birleşmek istiyordu. Michael odaya her an girebilirdi.

Kathy bütün gücüyle çekildi. David bunu beklemiyordu. Kathy nerdeyse kurtulmuştu ama David uzanıp onu belinden yakaladı. Kendine doğru çekti.

«Lütfen bırak beni David, bırak.» David bu yakarıyı duymazdan geldi. Genç kadını kendine ezercesine yapıştırdı. Şimdi Kathy tırnaklarıyla onun yüzünü tırmalıyor, bırakması için çırpınıyordu. David onu diz çökmeye zorladı. Sonra kolunu boynundan geçirdi. Kathy şimdi ya uzanıp yatacak, ya da boğulacaktı.

David'i yine tırmalamaya çalıştı. Ama başaramadı. Çünkü David onun yüzüne bir tokat indirmiş, saçlarından yakalamıştı. Şimdi Kathy çaresizdi. Çünkü David onun saçlarını bir dizgin gibi kullanabiliyordu Sonra Kathy'i yine öpmeye başladı. Serbest eliyle onu soymaya çalışıyordu. Kathy çırpınmayı bıraktı. David'in parmaklarının temasını bekledi. «Yavaş,» diye fısıldadı. «Canını yakmayacağım.» Başı dönüyordu David'in. İkinci doyuma hazırlanıyordu. Önce Kathy onun yapmak istediklerine karışmadı. Sonra David'i rahatlatmaya çalıştı. Ona yardımcı oldu. David'in adını söylüyordu. David onu yine öptü. Kathy'nin kalçaları oynuyordu. Kathy uzandı, David'i okşamaya başladı.

David, «Yavaş,» diye fısıldadı. «Doyuma ulaşıyorum.»

David, Kathy'le tek vücut gibi oldu. Şimdi David, Michael'in olduğu yerdeydi. Michael'in yaptığını yapıyordu. David onu yanağından, boynundan, omuzundan öptü. Şimdiye dek hiç bir erkeğe ya da kadına böylesine bir şefkat duymamıştı. Sonra kapının açıldığını duydu. Michael'in orada durmuş kendilerini seyrettiğini biliyordu artık. Bir an Michael'in yanlarına uzanacağını, dirseklerine dayanarak onları izleyeceğini, sırasını bekleyeceğini sandı. Başını çevirdiğinde Michael'in yüzüyle karşılaşacaktı.

Oysa Michael onu yakasından yakalayıp ayağa kaldırdı. Şimdi Kathy yerde yalnız kalmıştı. Sonra doğrulup eteğini indirdi. O zaman Michael Kathy'nin yüzünde, David'in vurduğu yerde beliren kırmızılığı ve David'in yüzündeki tırnak izlerini gördü. Yumruğunu sıktı. Kolunu bir sopa gibi kaldırdı.

«Ne yapıyorsun, yoksa bana vuracak mısın?»

Michael kıpırdamadı. Kolunu yanına indirdi. Kardeşini bıraktı.

Şimdi ikisi de Michael'in ne yapacağını bekliyorlardı. Kathy diz çökmüştü. Hâlâ soluk soluğa, heyecandan ve dehşetten sapsarıydı. David'in rengi de solmuştu. Michael şimdi çekip gitse, onların işlerine devam edeceklerini biliyordu. David'e neden Romer' le beraber olmadığını sormak, ona aşağılık diye bağırmak istedi. Ama biraz önce gördüklerinden sonra bu çok gülünç olacaktı. David ona yaklaştı. «Mike...» Michael terlemeye başlamıştı. Çünkü kardeşi kendisine dokunduğu takdirde, onun yüzüne... kendi yüzüne... bir yumruk indireceğinden, ağzından burnundan kan gelinceye kadar vuracağından korkuyordu.

Ama David ona dokunmadı. Yerinden hiç kıpırdamamış olan Kathy'e döndü. Yanağı yediği tokattan şişmeye başlamıştı. Henüz giyinmemişti. David onun etekliğinin altında hiç bir şey olmadığını biliyordu. Şimdi aklına, bir gurup askerin bir katedralde bir anneyle kızın ırzına geçtikleri film gelmişti. Siyah beyaz filmden kopuk kopuk sahneler gözünde canlanıyordu... Anneyle kızı daha sonra bir kaynağın başına gitmişlerdi... Anne kızının etekliğini kaldırmış ona su serpiyordu... Kızını temizlemeye çalışıyordu... Kathy şimdi bu kız gibiydi... Şaşkın, ürkmüş ve acıması.

David onu bu durumda bırakıp gitmek istemiyordu. Çünkü olanların hiç birini amaçlamamıştı. Yanağının şişen yerine buz koymak, yıkanmasına yardım etmek, ne kadar üzgün olduğunu ve herşeyi telafi edeceğini söylemek istiyordu... Sonra Kathy'nin Mic-

hael'a sanki David orada değilmiş gibi baktığını gördü. Hiç istemediği halde, «Böylesine acınacak bir poz takınma, Kathy,» dedi, «Hoşuna gitti.»

Michael'in yüzünden terler akıyordu. David onun yumruğunu sıktığını gördü. Ama elinde değildi. Susmadı. «Michael'in içeri girdiğini bu yüzden görmedin, değil mi? Çünkü hoşuna gidiyordu, Kathy. Tamam mı? Her saniyesine bayıldın.» David artık ona bakamıyordu. Ama konuşmasını sürdürdü: «Kendini hiç de kötü hissetme, Kathy. Biz herşeyi paylaşırız, değil mi, Mike? Herşeyi.»

Michael yerinden kıpırdamamıştı. Belki de David'le gitmesi gerektiğini anlamaya başlamıştı. Belki de başlarına geleni anlamak için böylesine bir şoka gerek vardı... Üçünün de. Ama orada durdukça, daha çok konuştukça durum kötüleşti. Buradan gitmeliydi

«Ben aşağıda olacağım,» dedi.

Michael karşılık vermediği gibi ona bakmadı da. David'in meydan okuması geçmişti. Şimdi, «Çok geç kalma, yağmur yağıyor,» derken sesi titriyor, kekeliyordu.

David biran oradan uzaklaşmasının daha iyi olacağını düşündü. Caddenin karşı tarafına geçip bir kapının iç tarafında durdu. Başını kaldırıp Kathy'nin penceresine baktı. Şimdi onları kafasında hayal ediyor, buna engel olamıyordu: **Kathy ağlıyordu, Michael çaresizdi, ne yapacağını bilemiyordu. Gitsin mi, kalsın mı, onu teselli mi etsin yoksa onunla sevişsin mi...** Kararsızdı. Şimdi Kathy'e yaklaşmıştı. Ona sarılmış, çocukluklarında David'in Michael'a yaptığı gibi Kathy'i sallıyordu. Sah-

neler David'in kafasında birer fotoğraf gibi canlanıyordu. Şimdi Kathy ağlamayı bırakmıştı. Michael onun saçlarını, yüzünü, biraz önce David'in öptüğü gibi öpüyordu. David orada, onların yanında olmak, onları seyretmek isteğini duydu.

«Birini mi bekliyorsunuz?» David döndü. Apartmanın kapıcısıyla karşılaştı.

Amma saçma soru. «Kardeşimi bekliyorum,» dedi David.

«Buralarda mı oturuyor?»

«Hayır, ama erkek arkadaşı burada oturuyor. Şu karşı apartmanda. Belki onu sen de görmüşsündür... Sarışın, bir seksen boyunda... Dirseğine kadar gelen eldivenler, çiçekli şapkalar giyer.»

Kapıcı uzaklaştı. David pencereye bakmayı sürdürdü.

Önce hiç bir şey olmadı. Kathy yerinden kımıldamadı. Michael da. Sonra Kathy ağlamaya başladı. Michael ona gitti. Kathy'i kollarına aldı. Genç kadın başını çevirdi. Artık Michael onun kendisine her bakışında David'i göreceğini, kendinin de Kathy'le, onun David'le severek, isteyerek, coşkuyla yatışını hatırlamadan sevişemeyeceğini biliyordu.

Artık David her yerdeydi. Michael çevresine bakındı. David'in viski kadehi hâlâ masada duruyordu. David de orada olabilir, onun Kathy'i teselli etmeye çalışışını görebilirdi. Hatta geldiği ilk gece de David buradaydı. Michael'in Kathy'le yalnız olduğuna, ka-

ranlıkta, yalnız ikisinin seviştiğine inandığı zaman bile David yanlarındaydı. David bu gece yatak odasında onlarla beraber olacaktı. Evlendikleri takdirde onlarla beraber David de balayına gelecekti. Michael, Kathy'le hiç yalnız kalmamıştı, kalamayacaktı da.

Michael ondan uzaklaştı. Divanın yanında duran oymalı, taştan uzun lâmbayı aldı. Çok ağırdı. Ama Michael bu ağırlığın farkında bile değildi. Bir disk atıcısı gibi olduğu yerde döndü. Sonra camda hayalini gördü. Durakladı.

«Hadi,» dedi Kathy, «Fırlat.»

Michael biraz önceki ana dönmeye çalıştı ama yararsızdı. Pencereden uzaklaştı. Lâmbayı yerine bıraktı.

***

dokuzuncu bölüm

Bay Field, Michael'a gülümsedi. Elini uzattı. Michael bu eli tuttu. Bir an ince kemikli eli avucunda sıkıp ezmek, adamı karşısında diz çökmek zorunda bırakmak istedi. Ama Kathy'nin babası elini çekti. Michael içkisini aldı.

«Çocukken herhalde sizi bir hayli üzmüşlerdir.» Bayan Field şampanyasını yudumladı. Pırlanta küpelerine çaresizlikle bakan Sadel'e doğru eğildi. «Aralarındaki benzerlik olağanüstü demek istedim.»

«Evet, olağanüstü.»

Yine gülümsediler birbirlerine. Şerefe kadeh kaldırdılar... Michael'a Kathy'e, geleceğe, New York'a, Boston'a, doktorluğa kadeh kadeh içtiler. Michael 'acaba kanserin şerefine de kadeh kaldırılsa ne olur,' diye geçirdi aklından. O sırada bakışları David'inkilerle buluştu. David sırıttı. Sanki Michael'in ne düşündüğünü biliyormuş gibi kadehini kaldırdı. Ama Michael ona arkasını döndü. Dairenin parka bakan büyük pencerelerine yürüdü.

David içkisini dikkatle masaya bıraktı. Daireden çıktı. Bayan Field'in, Sadel'e oğullarının ne denli ya-

kışıklı olduklarını söylediğini duyuyordu. Kapıyı kapadığı sırada Michael'in Kathy'nin bir sözüne güldüğünü de duydu. Ama ona kimse engel olmadı. Kendi başına ne yapacağını bilemiyordu.

Aşağı salonda dolaştı. Erkekler tuvaletine gitti. Kundura boyacılarının sandalyelerinin önünden geçerek dinlenme odasına girdi. Burada Plaza oteli hesabına saçlarını Brylkremle parlattı. Traş oldu. Koltuk altlarına sprey sıktı. Ağzını yıkadı. Sonra eğilip aynaya baktı. Garson elinde bir havluyla hizmete hazır bekliyordu. David aynadan bir süre ona sürekli baktı. Adam tedirginleşti. Bakışlarını kaçırdı.

David aynaya, «Muuuuuuu,» diye ses çıkardı. Garsonun ağzı bir karış açıldı.

«Muuuuuu,» diye inledi yine David. Kollarını iki yana açıp dönmeye başladı. Adam olduğu yerde hareketsiz durmaya çalıştı. Sanki bir şaka yapılıyormuş gibi gülmeyi bile denedi. David dönmeyi sürdürdü. «Muuuuuu.»

Sonra adam yerinden hırlayıp salona koştu. David aynaya döndü. Yüzü sapsarıydı. Gözlerinin altında da mor halkalar oluşmuştu. Michael da aynı durumdaydı. İkizler bütün haftayı ayrı geçirmişlerdi. Michael çarşamba dışında bütün geceleri Kathy'nin yanındaydı. Çarşamba gecesi de çok geç gelmiş, kanapenin üzerinde yatmıştı.

Garson yanında uzun boylu, boynunda bıçak yaraları olan bir boyacıyla geri geldi. Kapıda durup David'e baktılar. David de onlara. Sonra dönüp aynaya baktı. Kendine bile çıldırmış gibi görünüyordu. Gülümsemeye çalıştı.

«Tuvalete girebilir miyim?»

Uzun boylusu, «Elbette,» dedi, «Yalnızca tuvalete kâğıt atma.»

David tuvalete girdi. İşedi. Ellerini, yüzünü yıkadı. İki adam onun bütün hareketlerini izliyorlardı. Sonra çıktı. Bahşiş kutusuna bir dolarlık bıraktı. Yanlarından geçip salona çıktı. Sonra oradaki dükkanlardan birinin vitrinine dayandı. Saat üçü ellibeş geçiyordu. On dakika sonra Kathy, Michael'la evleniyordu.

David, dinlememeye çalışarak töreni geçiştirecekti. Annesinin arka planda ağladığını duyabiliyordu. Kathy'nin başını salladığını, gülümsediğini, önüne baktığını görebiliyordu. Michael'in ona arkası dönüktü. Sonra kardeşinin sesini duydu. Onu dinlemek zorundaydı.

«Ben, Michael, sen, Kathy'i...» David ipnotize olmuş gibiydi. «Ben Michael, kafaca ve bedence sağlam olarak burada...» diye devam ediyordu. «Her şeyden vazgeçerek...» Bu seferlik töreni düzeltmeleri, değiştirmeleri gerekir diye düşündü David. Çünkü bir ikiz, öteki ikizi terkedemez. Ondan vazgeçemez. Kromozom zincirleri parçalanamaz...

Kathy'nin sırası geldi. David dinlemeyi bıraktı. Sonra o da bitti. Şimdi Michael, Kathy'i öpüyordu. Michael'in ona dokunuşunu daha önce hiç görmemişti. Konukların arasından sıyrılıp bir büfenin hazırlanmış olduğu bitişik odaya geçti. Garsonlar hazır bekliyorlardı. İki kadeh şampanya aldı. Telefon kulübesine gitti. Eastern'e telefon etti. Boston uçağında daima yer bulunacağını öğrendi.

«Saat dokuzda?» diye sordu. Karşı taraftaki kız güldü. Uçakta belki de tek kişi olacağını söyledi Da-

vid'e. Pazar gecesi dokuzda kimse Boston'a gitmek istemiyordu. Bardaklardaki şampanyayı içti. Romer'i aradı.

«Nasılsın, David?»

«Onunla evlendi.»

«Elbette evlenecek.»

David karşılık vermedi.

«Güzel bir parti oldu mu?»

«Pahalı.»

«Öyle gerekir. Gelinin babası kentin yarısına sahip. Benim için de bir kadeh bir şey iç.» Sonra anlamlı bir sessizlik oldu. «Seni çok özledim, David.»

David ona aynı biçimde cevap vermesi gerektiğini biliyordu. Ama yapamadı.

«Saat dokuz uçağıyla gidiyorum.»

«Orada olacağım.»

Müzik çalmaya başladı. Michael, Kathy'le dans etmeye başladı. Sonra da annesiyle.

Saat sekizde Friedman, Michael'ı şampanyadan vazgeçirip ona votka içirmeye başladı. Michael erkekler tuvaletine gitti. Yüzüne soğuk su serpip saçlarını taradı. Bir parça kendine gelmişti. Tam dışarı çıkmak üzereydi ki David içeri girdi. Kapıyı kapadı.

«Michael, dokuz uçağıyle gidiyorum. Böyle gidemem.»

Michael bir şey söylemedi.

«Üzgünüm, Michael. Başka ne diyeceğimi bilemiyorum.»

Elini uzattı. Michael tutamadı.

«Mike, lütfen bunu bana yapma.»

Şimdi duvarları kaplayan aynalarda birbirlerini

görüyorlardı. Eğer David elini uzatmamış olsa Michael aynada kimin kim olduğunu ayırt edemeyecekti.

«Lütfen, Mikey.»

Michael yine kıpırdamadı.

«Yemin ederim ki, sana kendimi bağışlatacağım,» dedi David.

«Bunu nasıl yapacağını bilemiyorum, Dave.»

«Zamanım var,» dedi David, «Bir şey düşüneceğim.» Bekledi. Sonra Michael'i yalnız bırakıp gitti.

Michael dışarıya çıkmazdan önce elliye kadar saydı. Işıkların bir bölümü söndürülmüştü. İstakozun yanında duran Bayan Field'den başka herkes dans ediyordu. Michael onun duruşundan çok sarhoş olduğunu anladı. Gargan'la hastaneden birkaç kişi de gelmişti. Yalnızca David yoktu.

Michael her yere baktı. David gitmişti. Bakışları salonu bir kez daha taradı.

«David...»

«Afedersiniz...?» Yanında, istakoz ayaklarıyla dolu bir tabak tutan çok uzun boylu, kemikli bir kadın duruyordu.

Michael koştu. Kadın onun ardından hayretle baktı. Başkaları da baktı. Ama Michael durmadı. Merdivenlerden öylesine hızlı iniyordu ki, bir ara düşeceğim diye korktu. David, Elliyle Elli dokuzuncu caddelerin kesiştiği köşede bir arabaya binmek üzereydi. Michael onunla vedalaşmak istiyordu.

«David!» Rüzgâr çok kuvvetliydi. David asla duymayacaktı.

David döndü. Ama o sırada gelen bir otobüs otelin kapısını David'in görüşüne kapadı.

«Allah kahretsin!» diye bağırdı Michael. Otobüsün öteki yanına koştu. «David!» Sonra David onu gördü. Dönüp koştu. Otelin havuzunun yanında buluştular. Birbirlerine sarıldılar. Gülüyorlardı.

«John Gilbert'le Greta Garbo,» dedi Michael. David'i göğsüne sımsıkı bastırdı.

«Olivia De Havilland'la Leslie Howard,» diye soludu David.

Michael düşündü. «Charles Boyer'le Ingrid Bergman.»

David öylesine hızlı konuşmaya başlamıştı ki, ne söylediğini anlamak güç oluyordu.

«Bana ne oldu bilemiyorum, Michael. Yemin ederim ki yapmam. Kimseyi incitmedim şimdiye dek. Kathy'i de bilerek incitmem. Seni de. Özür dilerim. Çok üzgünüm. Perişanım.»

Michael durmadan, «Biliyorum, biliyorum,» diyordu.

«Bu gece nereye gidiyorsunuz?»

«Killarn'a. Sana telefon ederim. Sen nerede olacaksın?»

«Boston'da.» David durakladı. Sonra ekledi. «Romer'in evinde. Numarası rehberde var.»

Sonra, Michael geri çekilmek üzereyken kardeşinin dudaklarını yanağında hissetti. Bu dokunuş boynundan aşağı, bütün vücudüne titremeler salan bir sinir ucuna değmişti. Michael geri çekildi. David'e baktı. Ama David gülümsüyordu.

«Bu gece konuşuruz, Mikey. Ne kadar harika olduğunu bana anlatırsın.» Sonra ciddileşti. «Tebrikler, Michael.»

«Teşekkür ederim, David.»

David bir başka taksi buldu. Michael kardeşinin taksinin arka koltuğuna oturmasını, dönüp el sallamasını izledi. Sonra trafik ışıkları değişti. Taksi Elli dokuzuncu caddeden Doğu'ya doğru gitti. Michael birden kendini yapayalnız hissetti. Sanki kimse ona David'in gideceğini söylememiş de şu anda ayrılmaya karar vermişlerdi. Taksi gözden yitinceye dek bekledi. Sonra düğününe katılmak için döndü. Kardeşinin yanağından öpüşünü kasıklarında, karnında hâlâ hissediyordu.

***

David saat bire kadar bekledi. Ama Michael telefon etmedi. Romer, 'Boston dönemi' dediği şeyi kutlamak için mutfakta içki hazırlıyordu.

Annelerine telefon etti. Sadel yarı uykuluydu:

«Killarn Gölüne gittiler, Davey, Ama bu gece onların düğün geceleri. Telefon etme sakın.»

«Anlamıyorsun anne. Michael telefon edeceğini söylemişti.»

«Oh, Duvelle...» Annesi çocukken ona bu adla hitap ederdi... «Öylesine söylemiştir canım. Bu gece seni arayamaz.»

Annesine telefon etmek için ertesi günü bekleyeceğine söz verdi. Ama telefonu kapar kapamaz Killarn'ı aradı.

Danışma memuru, «Doktorla eşinin kabininde telefon yok, efendim,» dedi.

«Olamaz bu. O bir doktor. Kendisine haber salacak bir yol olmalı.»

«Özür dilerim. Kendisi rahatsız edilmemelerini söyledi.» Sonra karşı taraftaki ses alaycı bir ton kazandı; «Bu gece onların düğün gecesi.»

«Anlamıyorsunuz. Çok önemli. Doktorla görüşmem gerek.»

«Hayır, efendim. Siz anlamıyorsunuz. Kabinlerinde telefon yok. Onlara ulaşmak da çok güç.»

David telefonu oymalı, antika masanın üzerinden kaptı. Kordonunu çektiği gibi kopardı. Telefonu odanın karşı tarafına fırlattı.

Romer mutfaktan koşarak geldi.

«Dave, ne var? Ne oldu?»

David ona kupkuru gözlerle baktı. Bu adamın sıcak içkilerine, soğuk madeni sesine, güzelim değerli eşyalarına daha ne kadar dayanacağını merak etti.

«Özür dilerim, Jim .Telefonun kordonu ayağıma sarılmış. Takılıp düştüm. İnşallah bir şey kırılmamıştır.»

ikinci kitap

onuncu bölüm

«Eğer senin iki haftada kaybettiğin hastaları ben bir yılda kaybetsem, herhalde günde yirmidört tane Seconal almaya başlardım,» dedi Friedman.

Michael, «O zaman daha çok hasta kaybederdin,» diye karşılık verdi.

Bodrum katındaki kafeteryada kahvaltı ediyorlardı.

«Bir haftadır hiç uyumamışın gibi bir halin var, Michael.»

Michael karşılık vermedi.

«Üstelik çok zayıfsın.»

Yine cevap yok.

«Sana bir çörek daha alayım.»

Michael razı oldu. Çünkü razı olmak tartışmaktan daha kolaydı. Friedman'a çöreği daha sonra yiyeceğini söyleyerek bir peçeteye sarıp yanına alabilirdi. Son zaman da çöreklerin çoğu kendilerini çöp kutusunda buluyorlardı.

Friedman bir tepsi dolusu yiyecekle geldi. C vitamini için portakal suyu, margarinli çörek, bir tabak da kuru erik. Friedman kendisi için iki tane peynirli,

yumurtalı, salatalı sandviç almıştı. Michael tepsiye bakıp güldü. Friedman ise gülümseyip yiyeceklerin başına oturdu.

«Bu gün ne var ne yok, güzel?» diye sordu Friedman. Bu yalnızca bir şaka, bir takılma değildi. Michael'in son zamanlarda kaybettiği kilolar ona hemen hemen kadınca bir güzellik kazandırmıştı. Friedman, Kramer'e, 'eğer bir eşcinsel olsa gözü kapalı Michael Ross'u seçerdim,' demişti bir gün.

«Şansını David'de denesen daha iyi edersin,» diye karşılık vermişti Kramerde.

«David'i sevmem.»

«Neden?»

Friedman bunun nedenini açıklayamıyordu. Belki de Michael'i öylesine seviyordu ki, aynı duyguyu öbür ikize de besleyemiyordu.

Michael, «kötü bir gün bugün,» dedi, «Carol Arlend'ı ameliyat edecekler. Kanser oldukça yayılmış.»

«Neye karar verdiler?» diye sordu Friedman.

«Karının alt bölümündeki kanserli dokuları temizleyecekler.»

Friedman sarardı. «Sonra sinemaya gideceğiz. Seksen - Altıncı Sokak'ta Northy by Northwest oynuyor. Bir yerde karnımızı doyurur, patlamış mısır alırız.»

«Gargan yanında olmamı istiyor, Bill. Ameliyattan sonra Carol benim hastam olacak.»

«Şansı ne kadar?»

Michael saate baktı. «Bunu yanıma alacağım.» Çöreği bir kâğıt peçeteye sardı.

«Şansı var mı, Mike?»

Michael omuz silkti. «Bilmiyorum. Belki yaşar... Tabii buna yaşamak diyorsan.»

Friedman gülümsemeye çalıştı. «Yine romanlarına döner.»

«Ya.» Michael kalktı. Sonra döndü. «Benimle gel, Bill.»

Friedman sandviçinden arta kalan parçaya baktı «Tanrım, Mike, benden böyle bir şey isteme.»

Michael, 'lütfen,' demek istedi. Ama arkadaşının yüzündeki ifadeyi görünce vazgeçti. Onun omuzuna dokundu. Oradan ayrıldı. Kafetaryadan çıktı. David'i düşünmemeye çalışıyordu hep. Asansörün yanındaki telefon kulübesine gelince durdu. Kulübede bir hastabakıcı vardı. Michael onun kendini görebileceği biçimde durdu. Ayağını sabırsızlıkla yere vurmaya başladı. Saate baktı. On dakikası kalmıştı. Hastabakıcı 'bitiyor' der gibilerinden başını sallıyor, telefondaki kişiye ya 'hoşça kal' ya da 'seni seviyorum' diyordu herhalde. Michael cebindeki bütün bozukluk parayı çıkardı. Boston'a telefon etmeye yetecek kadarını ayırdı. Telefon kulübesi hastabakıcının parfümüyle tütsülenmiş gibiydi. Kapıyı açık bırakmak istedi ama koridor götürülüp getirilen hasta sedyeleriyle doluydu. Kulübenin kapısını kapatıp hastabakıcının kokusuna büründü.

Numara bağlandı. Boston'da telefonun zili çalmaya başladı. Bir saniye sonra kardeşinin sesini duyacaktı. Yedi ellibeş. Romer'in evindeydiler. Romer'in evinin Beacon Hill bahçesine bakan köşesinde kahvaltı ediyorlardı. Michael, Romer'in kahvesini yudumladığını, dostunun telefona cevap vermek için kalkıp odanın öteki yanına gidişini izlediğini hayal edebiliyordu.

«Alo,» diye David telefona cevap verdi. Michael kulübenin küçük, dar tezgâhına tutundu. David'e telefon etmeyi düşünmemişti bile.

«Alo?» David'in sesi kaygılıydı. «Alo, alo.» Birden karşısındakinin Michael olduğunu anladı. «Mike, Mike ? Sensin. Merhaba. Bana cevap ver, Michael.» Michael başını olumsuz anlamda salladı. 'Üzgünüm,' diye düşündü. 'Bana ne oldu bilmiyorum.' Sonra telefonu kapadı. Kulübenin boğucu havasından koridora çıktı. Altı dakikası kalmıştı. Geç kalacağım diye korkuyordu. Ama asansör hazır bekliyordu. Birbirlerini maçta rakipmiş gibi süzen bir grup hastabakıcı ve stajyer doktorla yukarı çıktı.

***

Carole Arland'ın vücudü traş edilmiş, yeşil ışığın altına çıplak uzatılmıştı. Karnına, boylu boyunca bir çizgi çizilmişti. Bölümün gözdesi uzman doktor Clark, anestezi uzmanının işaretini bekliyordu. Ameliyat izleme yerindeki tek kişiydi. Ameliyathaneden onu açıkça göremezlerdi. Bu yüzden gözlerini rahatlıkla kapadı.

Birisi gelip yanına oturdu.

«Hey, Mike, bunun bir dakikasını bile kaçırmak istemezsin sanırım.» Friedman yanına oturmuş, ona sırıtıyordu.

«Bill, buna zorunlu değil...»

Friedman omuz silkti. «Kim bilir? Belki bir gün ben de böyle bir ameliyat yapmak zorunda kalırım.»

«Saçmalama.»

Anestezi uzmanı Clark'a işaret verdi. Clark yaklaştı. Carol Arland'ın çıplak eti kişiliksizdi. Kurumaya bırakılmış bir et parçasıydı sanki. Clark neşterini kaldırdı. Michael sandalyesinin iki yanını sımsıkı tutup kendini ameliyatı seyretmeye zorladı.

Gargan bunun kötü olacağını söylemişti ona. Ama böylesine hazırlıklı değildi doğrusu. Clark herhalde küçük kesiklerin şanına uygun düşmeyeceğini düşünmüş olacaktı ki durmadan kesiyordu. Şimdi ameliyat masasının çevresindeki herkes, herşey kanla kaplanmıştı. Michael'la Friedman birbirlerine baktılar. Ikisinin de yüzü bembeyazdı. İkisi de bayılmamak için çaba harcıyordu. Kan, Gargan'la Carter tepeden tırnağa kıpkırmızı oluncaya dek fışkırdı. Oysa Clark kesmeyi sürdürüyordu. Sonra büyük adam işini bitirdi. Geri çekildi. Numarasını bitirmiş bir sihirbaz gibi kollarını havada tutuyordu. Kramer'le Gargan masaya yaklaştılar. Kadından kalanı toplamaya koyuldular.

Michael beynine bir parça kan hücum etsin diye başını öne eğdi. Başını kaldırıp baktığında Friedman'ın tuvalete doğru sendelediğini gördü. Sonra yeşil ışığın altındaki vücuda bakmak için bakışlarını yine ameliyat masasına çevirdi. Sonra o da, Friedman'ı izledi.

İçlerinde ne var ne yok çıkardıktan, yüzlerine soğuk su serptikten sonra, «Tanrım,» dedi Michael. «Çok özür dilerim, Bill. Böyle bir ameliyat olacağını bilmiyordum.»

«Ben de. Bana o kadının yaşayacağını söyleme sakın. Yaşaması için vücudünde bir şey kalmadı ki .. Oh, Mike, üzgünüm... Bağışla.» Michael yeniden bo-

şandı. İçinde çıkartacak hiç bir şey kalmamıştı.

Kendini toparladığında Friedman, «Kahvaltıya harcadığım parayı geri istiyorum,» dedi.

***

Bayan Arland'ı saat beşte odasına getirdiler. Michael onunla beş buçuğa, viziteye çıkacağı saate kadar oturdu. Altıda geri döndü. Kapıda durup hastaya bakınca bir an onun ölmüş olduğunu sandı. Sonra Bayan Arland'ın göğsünün kabarıp indiğini farketti. Sonda konmuştu. Altı buçukta yine geldi. Hasta o korkunç solgunluğunu hâlâ yitirmemişti. Karyolanın başında durup birkaç dakika baktı. Sonra saat yedi buçukta hastanın yüzü dalga dalga dalga kızardı. Michael onu özenle izliyordu. Bir daha gelip baktığında bu kırmızı dalgalar kaybolmuştu. Karyolanın yanına bir sandalye çekip oturdu. Bekledi. Onbeş dakika sonra Bayan Arnald'ın kirpikleri titredi. Michael onun dinlenme odasında bekleyen kocasını çağırdı. Adam karyolanın üzerine eğilip baktı. Bütün gün kafayı çekmişti. Michael alkol kokusunu ta kapının yanından alıyordu. Hastanın ne zaman kendine geleceği konusunda altıncı duyguya sahip olan Gargan kapıda göründü.

«Carol, şekerim.» Adam karısının yüzüne alkol üflüyordu. Kadın gözlerini açtı. Kocasını gördü. Bakışlarını ondan ayırdı. Michael'i gördü. Gülümsemeye çalıştı. Gözlerini kapadı. Yine kendinden geçmişti.

Gargan kocaya başiyle işaret etti. «Bir süre böyle olacak,» dedi, «Bir ayılacak, bir kendinden geçecek. Konuşabilmesi için daha saatler gerek. Son-

ra da ıstırabı olacak. Biz de onu yine uyutacağız. Evinize gitseniz iyi olur. Bay Arland.»

Bayan Arland'ın gözleri yine açılmıştı. Ama bakışları boş, anlamsızdı. Michael onun kardeşinin aşığı gibi çilli, açık mavi gözlü olduğu dikkat etti. Bir zamanlar herhalde çok güzel bir kadındı. Hastanın bakışları yine sanki hiç önemli değilmiş gibi kocasının üzerinden geçti, Michael'da durdu.

Michael adeta koşar gibi koridora çıktı. Mag Stapleton onu Carol Arland'ın dosyasiyle bekliyordu. Michael dosyayı inceler gibi yaptı. Ama sözcükler birbirine karışıyordu. Okuduklarından aklında kalanlar, yalnızca kadının kırkiki yaşında ve bir çocuk sahibi olduğuydu.

***

Michael ona ancak ertesi gün uğrama fırsatını bulabildi. Bayan Carole Arland'ın gözleri kapalıydı. Michael, elini uzatıp kendisine dokununcaya dek onun uyuduğunu sandı. Bayan Arland'ın elinin üzeri verilen sayısız serumlardan ötürü delik deşikti.

Bayan Arland, «kocam burada mı?» diye fısıldadı.

«Bilmiyorum. Bakayım.»

«Hayır, hayır. Ben sizinle konuşmak istiyorum. Oturur musunuz?»

«Dinlenmeniz gerek.» Michael onunla konuşmak istemiyordu.

«Lütfen bir sandalye çekin.»

«Önce hasta fişinizi doldurmam gerek.»

Michael dışarı çıktı. Hasta fişine gereken şeyleri yazdı. Sonra kolları iki yanına sarkık, gözleri kapalı beş dakika durdu.

Sonra dönüp hastanın odasına girdi.

«Şey hakkında... Bana ne yaptıklarını konuşmak istiyorum,» diye fısıldadı Bayan Arland.

Michael sandalyeyi onun yakınına çekti.

«Benden aldıkları şeyler hakkında... Dr. Clark'la konuştum. Dedi ki...» Bayan Arland'ın yüzü kızarıyordu şimdi... «Kocamla bir daha yatamayacakmışım.»

Michael karşılık vermedi.

«Benim anlamak istediğim şey şu: Acaba Dr. Clark bunu kocama da söyledi mi?»

«Eğer Dr. Clark söyleyeceğim dediyse...»

«Söylediğine eminim,» dedi Bayan Arland. «Ama kocam sanki bilmiyormuş gibi konuşuyor.» Şimdi hastanın yüzü daha da kızarmıştı. Michael onda böyle kızaracak kadar kan basıncı kalabildiğine hayret ediyordu. «Kocam açık sözlü bir insandır. Salt beni üzmemek için şakalar yapıp duruyor. Ama belki de daha bilmiyordur.»

Michael yine konuşmadı.

«Bunu anlayabilir misiniz?» diye zavallı kadın yakarır gibi sordu. «Onun böyle şakalar yapmasına dayanamıyorum. Buradan çıktığımda hâlâ sevişebileceğimizi sanıyor belki de...»

Michael kendini ona bakmaya zorladı. Bayan Arland'ın yüzü hâlâ kırmızıydı ama gözleri kupkuru.

Michael ayağa kalktı. «Size yeteri kadar ağrı kesici veriyorlar mı?»

Bayan Arland, «Evet,» diye gülümsedi. «Kendimi havada uçuyor gibi hissediyorum.»

Michael başını salladı. Kadın bekliyordu.

«Peki, Bayan Arland,» dedi, «Öğleden sonra kocanızla konuşurum.»

Saat tam beşte Bay Arland asansörden çıktı. İri yarı, Michael'dan çok daha uzun boylu, geniş omuzlu bir erkekti.

«Bay Arland, sizinle konuşmak istiyorum.»

Adamın elinde kitaplar, çiçekler vardı. Başka kocaların da yaptığı gibi evde ne bulduysa getirmişti. Ama Bayan Arland hastaneye öyle çok girip çıkmıştı ki gereksindiği herşeye sahipti herhalde.

«Elbette, evlât, ne var?» Gümbür gümbür konuşuyordu. Michael onu dinlenme odasına götürdü. Fincanlara kahve koydu.

«Bulaşık suyu gibi bir şey bu,» dedi Arland. Michael başını salladı. İkisi de son derece tedirgindi.

«Gargan ya da Dr. Clark'ın size karınızın ameliyatıyla ilgili neler söylediklerini bilmiyorum...» diye başladı Michael.

«Bana onun karnını kesip biçeceklerini söylemişlerdi. Bu onun hayatını kurtarmış.»

«Size karınızın döl yolunun üst bölümünü de almak zorunda olduklarını söylediler mi?»

«Hayır.»

Allah belânı versin Gargan, senin de Clark.

«Bunu size söylemeleri gerekirdi. Çünkü bir daha karınızla cinsel ilişkide bulunamayacaksınız.»

Arland kâğıt kahve fincanını masanın üzerine bıraktı. Bardak delinmişti. Masanın üzerinde bir kahve halkası oluştu. Michael bakışlarını bu halkadan ayırıp adama bakamıyordu.

Sonra Arland, «Burada oturmuş bu yüzden mi dertlenip duruyoruz?» diye sordu.

Michael bunu başiyle onayladı.

«Ben Carol'la iki yıldır, yani ilk, rahim ameliyatı oiduğundan beri yatmadım. Onun rahmini alıp çıkardıklarını aklımdan silemiyordum. Bana artık tam bir kadın gibi görünmüyordu.»

Michael, Bayan Arland'ın berrak mavi gözlerini, yumuşak, hafifçe çilli yüzünü düşündü.

«Yanlış anlamayın, doktor. Karım iyi kadındır.» Güzeldi de. 'Hâlâ da güzel' demek istedi Michael. Karın hâlâ güzel, hergele herif.

«Üstelik iyi bir annedir de.»

Michael başını sallıyordu. Kalkıp kapıya doğru yürüdü.

«Ama yapamadım işte. Bu konuda o kendini çok kötü hissetti...»

«Özür dilerim, Bay Arland, geç kaldım.»

Saat yedide geldiğinde Bayan Arland uyanıktı. Biraz önce ona bir parça Demerol vermişlerdi. Michael'a gülümsedi.

«Evli misiniz?» diye sordu.

Michael soruyu onayladı.

«Karınız güzel mi?»

Michael ne diyeceğini bilemedi. Zaten o da bir karşılık beklemiyordu. «Kocama söylediniz mi?»

«Evet.»

«Nasıl bir tepki gösterdi?»

Demerol'e karşın Bayan Arland kendindeydi. Bakışları dikkatliydi. Michael onun bütün vücudünün gerildiğini hissediyordu. Bir an ona baktı. Sonra aradığı esin geldi: «Çok üzüldü, Bayan Arland. Hastaba-

kıcılardan birini çağırdım. Birlikte kocanız sizi görecek kadar sakinleşmesini bekledik.»

Bayan Arland umduğu karşılığı almış gibi başını salladı. Sonra gözlerini kapadı.

***

Friedman'la Michael, Wong'a gittiler. Burada Michael sürekli içti. Sonra kalkıp hastaneyi aradı. Ona Bayan Arland'ın uyumakta olduğunu söylediler. Hasta kendinde değildi. Tam doz Demerol verilmişti. Sabaha kadar kendine gelemezdi. Friedman'la saat ona kadar içtiler. Friedman o gün altı öğün yemek yemişti. Michael'sa yalnızca kahve içmiş, ağzına başka bir lokma bir şey koymamıştı. Saat onda da doğru dürüst yürüyemeyecek kadar kafayı buldu. Onu eve Friedman götürdü. Kapıcıya önceden telefon ettirdi. Yukarı çıktıklarında Kathy onları kapıda bekliyordu. Kocasının yakasını, kemerini gevşetirlerken Kathy, Friedman'a o nazik, kibar Boston gülümsemesiyle gülümsedi. Sanki saçlarını yaptırmak için gittikleri Carlton otelinin lobisinde karşılaşmışlar gibi Beth'i sordu. Michael elleri kucağında, oturduğu yerde kendinden geçti. Wong'dan çıktıklarından beri hiç konuşmamıştı.

Kathy, «kahve ister misiniz?» diye sordu.

«Elbette. Çörek de var mı?» Mutfağa geçtiklerinde Friedman, «Uyumakta bir hayli güçlük çekiyor, değil mi?» diye sordu.

Kathy kahveyi hazırlıyordu. Başını salladı. «Yemek de yemiyor,» diye ekledi. «Belki dayanamaz da

yer diye akla gelebilecek bütün yemekleri yapıyorum. Ama boşuna.»

«Yatak faslı,» dedi Friedman.

«Onu da denedim.» İkisi de ciddi olmaya çalışıyorlardı ama Kathy sonunda dayanamadı. Kahve suyu kaynayıp, camları buğu içinde bırakırken kahkahalarla güldüler. Michael oturma odasında horlamaya başlamıştı.

Sonunda sustular. Friedman sordu: «Annelerinin ölümünün üzerinden ne kadar geçti?»

«Altı ay kadar. O cenaze törenini ömrüm boyunca unutmayacağım... Michael'la David... Her an yanyana. 'Artık yalnızca biz kaldık, Mikey. Biz varız,' deyip duruyordu.»

«Tanrım! Bunu söyledi mi?»

«Kelimesi kelimesine değil elbette. Ama onun istediklerini anlatacak kendine özgü yolları vardır. Örneğin, David Riverside Drive'deki o müzeyi satmayı reddediyor. Ev ikisine kaldı. David razı olmazsa Michael onu kendi başına satamaz.»

«Neden kiraya vermiyorlar?»

«David kiracının evi rezil edeceğini söylüyor. Onu bir dinlemelisiniz: **'Mobilya** ne hale gelir, bir düşün, Mikey. Babamın halısı, bütün **kitapları.'»** Kathy. Dovid'in sesini öyle ustalıkla taklit ediyordu ki,Friedman tedirginleşti.

«Peki, ne istiyor?»

«Michael'la orada oturmayı. Bunu başaramadığı için de Michael'i başka yollardan elde tutmaya çalışıyor.»

«Belki de Michael'la sizin orada oturmanızı istiyordu.»

«Ah, Bill, bunu istemem ben. Burayı seviyorum. David Ross babasının halısına çok değer veriyor diye neden o yaşlı insanların evinde oturayım?» Kathy ağlayacak haldeydi.

«Burs yararlı olmadı, Kathy. Michael istifa etmeli. Genel jinekolojiye dönmeli. Gargan yaptığı işe dayanabilir. Çünkü onda Doğu Yakasının en kalın derisi var. Güçlü. Duygusuz. Oysa Mike'un yumuşacık bir kalbi var. Hastaların her biriyle kendi de ölüyor. Onlar acı çektikçe kendi de çekiyor. Kadın hastaların kocaları ağlıyor, Michael onların kayıplarını, isteklerini iliklerinde duyuyor. Bu iş ona göre değil.»

Kathy, «Sorun yalnızca işi, annesinin ölmesi ya da ev değil,» dedi.

«Başka ne var?»

«David onu kendi haline bırakmıyor. Michael'a rchat vermiyor.»

Genç kadın kahveleri koydu. Kremayla şeker getirdi. Friedman onun özel hayatları üzerine neler anlatması, neler, anlatmaması gerektiğini düşündüğünü anlıyordu.

«Bir kere Michael'i her pazar arıyor. Yalnızca çok meşgulmüş ya da telefon etmeyi unutmuş gibi yaptığı zamanlar dışında.»

«Bunda korkunç bir şey yok ki.»

«Aslında hiç bir şeyi unuttuğu yok. Michale'in kendisini arayıp aramayacağını deniyor.»

«Arıyor mu o da?»

«Daima.»

«Bu telefonlarda David ona ne diyor?»

«Boston'da ne denli mutlu olduğunu söylüyor. Romer'le sahip oldukları bahçeyi, Cape Ann'deki evi,

gittikleri lokantaları, verdikleri partileri anlatıyor. Ne kadar çok para kazandığını, hastalarının ne denli sağlıklı mutlu ve hamile olduklarını ekliyor. Özel terzilere diktirdiği elbiselerinden, şundan bundan söz ediyor. Kısacası, o sefil kardeşini, sefil karısiyle bırakmak akıllığını gösterdiğinden beri, nasıl kültürlü, aydın, zevkli, bilgili, soylu bir eşcinsel olduğunu ballandıra ballandıra anlatıyor.» Genç kadının gözleri öfke yaşlarıyla dolmuştu. Friedman dinliyordu.

«Sonra birlikte olsalar Boston'da ne çok para kazanacaklarını anlatmaya başlıyor... Muayenehane kiralarından, parklardan, sosyete kadınlarından söz ediyor. Birlikte ne güzel bir ev sahibi olacaklarını ileri sürüyor.»

«Birlikte mi? Peki, Romer'le sen?»

«Galiba bizi saf dışı bırakacaklar.»

«David, Michael'i hem Boston'a alıp hem de aynı evde oturamaz,» dedi Friedman. «İkisine birden sahip olamaz.»

«İkisini birden istemiyor. Yalnızca Michael'i istiyor... Burada ya da Boston'da. Farketmez.»

Oradan ayrılmazdan önce Friedman başını oturma odasına uzatıp Michael'a baktı. Michael uyuyordu. Öylesine genç görünüyordu ki. Friedman onun düşünde ne gördüğünü merak etti.

**
*

Charles Snyder, «Bu ne senin, ne de benim anlamaya bile başlamadığımız bir ilişki,» dedi Friedman'a.

Snyder, Manhattan'ın Psikiyatri Bölümünün Baş Kan Yardımcısıydı. Kolombiya Üniversitesinde Friedman'ın da en sevdiği danışmanlarından biri olmuştu.

«Boston'daki ikiz kararlı, otoriter biri. Michael'i bırakmıyor. Bu arada da Michael kendini bulmaya çalışıyor... David'in ikizi dışında bir şey olmak istiyor.»

«Michael, Michael'dır.»

«Belki. Ama Michael bunun farkında değil. Michael Ross'da hiç birimizin bilmediği bir şaşkınlık var. Hepimiz için kendimiz, sonra da başkaları vardır... Aradaki farkı bulabilir, kendi çıkarımıza göre davranabiliriz. 'O ya da ben,' diyebiliriz. Ne dediğimizi de biliriz. Ama Michael bilemez. Bu dünyada kendisinin her bakımdan benzeri olan biri daha var. Kendi çıkarını ikizinden ayıramaz. David'in, Michael'dan, kendisi için kötü olacak bir şey yapmasını istediğini düşün bir. Michael onun kimden yana olduğunu nerden bilsin?»

«Sonra birlikte olmanın verdiği derin mutluluk ve rahatlık da var. Belki de Michael, David'le beraber olduğu zamanlarda kendini hiç yalnız hissetmiyor, hiç bir şeyden korkmuyordur. Hatta David'le beraber herşeyi başaracaklarına bile inanıyordur. Kadınları kurtarabileceklerini bile düşünüyordur... Belki de Michael, hastalarının onun yüzünden öldüğünü bile düşünüp kendini suçluyordur.»

Friedman, «Bunu bütün doktorlar hisseder,» dedi. «Tabii psikyatristler dışında.»

«Her zaman değil. Bir hastayı tedavi edememek bir psikiyatrist için de kötüdür. Hasta onun için ölmüş demektir. Hatta bu daha da kötüdür, çünkü in-

san daima hasta için yapabileceği bir şey olduğu duygusunu besler.»

«Sizce Michael Ross aklını kaçırmak üzere mi?»

«Yo, yo, öyle değil. Ruhsal bir bunalım geçiriyor olabilir... Hem de ağır bir bunalım. Ama bundan kurtulacaktır.»

«Ya öteki?»

Snyder omuz silkti. «Bilmiyorum. David bana klâsik bir örnek gibi geliyor. Terkedilmiş ikiz... Kardeş... anne... baba. Zavallı Michael'in asla ödeyemeyeceği bir fatura tutuyor elinde.»

«David faturanın ödenmesini isterse ne olur?»

«Bilmiyorum. Belki bunu istemez, belki de karşısına çıkacak fırsatları kollar. Şunu asla aklından çıkarma, Michael tıbbın en güç, en acımasız işini üstlendi. Her hastasının ölüşünde ikiz kardeşine daha bir yakınlaşıyor. Hayatta onu yargılamayacak tek kişiye dönüyor.» Synder bir sigara yakıp dumanına boktı. «Anlattıklarından çıkardığıma göre kuralları bozan Michael. İkizlerin çoğunluğu salt rahatlık için değil, karşılıklı olarak çok iyi arkadaşlık ettikleri için birbirlerinden asla ayrılmazlar. Bir bakıma hakaret gören David olmuş. Michael'in normal davranmasını, kendisiyle beraber olmasını istiyor. Bekliyor da.»

«Ne bekliyor?»

«Michael'ın kendisi olmadan yaşayamamasını.»

onbirinci bölüm

«Mike, ben David.»

Michael güldü. «Sesini tanıdım.»

«Havaalanındayım,» diye ekledi David.

«Nereye gidiyorsun?»

«Gideceğim yerdeyim, Mike. La Guardia'dayım... Mike, orada mısın?»

«Evet.» Michael dizlerinin bağının çözüldüğünü, kalbinin deli gibi attığını hissediyordu. «Hemen geliyorum. Bir taksiye atlayacağım.»

«Hey, yavaş ol.»

«Neden? Vaktin yok mu?»

David güldü. «Koskoca bir hafta sonum var, Mike.»

Şaşılacak şey: Michael'in David'e ihtiyacı vardı, ve David ona gelmişti.

«İzin ver de telefonu kapatıp geleyim.»

«Hayır. Beni parktaki fıskiyenin orada bekle.»

Michael itiraz etmek istedi. Ama David onu konuşturmadı.

«Bethesda Fıskiyesi. Yarım saat içinde.» Sonra

David yumuşak bir sesle ekledi: «Yalnızca yarım saat sonra, Michael. O kadar.»

Michael, Kathy için Güzel Sanatlar Akademisine bir not bıraktı; sonra üstünü değiştirdi. Ama daha erkendi. Yine de evden çıktı. Altmış - Yedinci caddeden parka girdi. Çocukken David'le burada oynarlardı. O zamanlar park çok güzeldi. Temiz, sessizdi. Kendilerini kırlarda farzederlerdi. Şimdi parkın büyük bir bölümü bakımsızdı. Yerler kâğıt parçaları, cam kırıklarıyla doluydu. Insanlar çimenlikte köpeklerini gezdiriyorlardı.

Fıskiyeli havuz yukardan yine aynıymış gibi görünüyordu ama Michael yaklaşınca içinin sigara izmaritleriyle dolu olduğunu gördü.

Havuzun betonuna dayanarak beklemeye başladı. Havuzun çevresindekilerin çoğu zenci ya da Porto Rikoluydu. Birkaçı ondan yana bakıyordu. Michael iyi giyimli olduğunu, saati bulunduğunu düşündü. Oradaki öteki beyazlar, serseri tipli birkaç kişiydi. Michael caddeden yana baktı. Sonra da saatine. Böylece birini beklediğini, yalnız olmadığını anlatmaya çalışmıştı. Ama iki kişi buna aldırış etmedi. Öteklerden ayrılıp Michael'a doğru geldiler.

Biri düz saçlı bir zenci, öbürü açık renk gözlü bir beyazdı. Michael soğukkanlılığını yitirmemeye çalıştı. Üzerindekileri şöyle bir aklından geçirdi: Cüzdanında onyedi dolarla, babasının okuldan mezun olduğunda hediye ettiği saat vardı. Saat altındı. Eğer herifler onyedi doları az görürlerse saate de sulanabilirlerdi.

Yaklaşıyorlardı. Beyaz olanının ön dişlerinden birkaçı eksikti. Sanki yirmi yıldır protein eksikliği çeki-

yormuş gibi sapsarı bir rengi vardı. Michael elinde olmadan gülümsedi.

«Size saldıranlardan birinde protein eksikliği öbürünün de düz saçlı bir zenci olduğunu söylüyorsunuz, değil mi?» İki polis birbirlerine bakacaklardı. «Pek bir şey anlatamadınız, doktor.» O zaman Michael onlara adamın ön dişlerinin eksik olduğunu söyleyecekti... Durun bakayım... Zenci üzerinde kızılderili işaretleri bulunan bir deri ceket giymişti... Bunun herhalde yararı dokunur...

Ötekiler bakıyorlardı. Ne olacağını bekliyorlardı. Onlar Michael'in yardımına koşmazlardı. Michael tuzağa düşmüştü. Arkasında havuz vardı. Sağında da merdivenler. Ama merdivenler de çok uzaktaydı. Tünel daha yakındı. Oysa tünelde onların eline düşerse öldürülürdü. Burada parasını, saatini alırlardı yalnızca. Tam anlamiyle tuzağa düşmüştü.

«Michael! Hey, Mike!»

David merdivenlerin başında duruyordu. Kollarını sallıyordu. Rüzgâr paltosunun eteğini geriye doğru şişirmişti. İki serseri durdular. Herkes başını çevirip baktı. Michael elini salladı. Rahatlamıştı. Güldü. David'e doğru koşmaya başladı.

İki serseriyle oradaki herkes şimdi ikizlere bakıyordu. Michael onların şaşırdığını, hatta bir parça da ürktüklerini gördü. Öyle olması gerekiyordu. Çünkü kendini birden kocaman, dokunulmaz hissetmeye başlamıştı. David geldiğinden beri güçlenmişti sanki

«Kont Dracula,» dedi David'e sarıldı. Herkes bakıyordu... «Tanrım!» diye fısıldadı Michael. «Gümüş kurşunları getirdin mi?» David de ona sarıldı.

«Gümüş kurşun benim, Mike. Burada neler oluyor?»

«Bir küçük anlaşmazlık. Önemli değil.»

Aşağıda iki serseri öğlece kalakalmış, ikizlere bakıyorlardı.

«Ne var?» dedi David, «Hayatınızda hiç ikiz kardeşler görmediniz mi?» Sonra, «Hadi gel, Mike,» diye ekledi, «Gidelim buradan. Araba bekliyor.»

⁂

Önce eskiden çok sevdikleri, kadınları getirdikleri Stampler'in Yerine uğradılar. Michael öylesine heyecanlıydı ki içtiği içki doğrudan doğruya idrar oluyor gibiydi. Birkaç kez tuvalete gitmek zorunda kaldı.

David ona güldü. «Tuvalete bir kez daha gidersen oradan suyu sıkılmış bir limon gibi çıkacaksın, Mike. İç bakalım, yapılacak bir hayli işimiz var.»

Hayır, vakit daha çok erkendi. «Zamanımız var. Kathy'e birkaç saat sonra döneceğimizi söyledim.»

«Kathy mi? Biz oraya gitmeyeceğiz, Mike.»

«Bizi bekleyecek.»

«O halde ona telefon edip bizi beklememesini söyle.»

Michael kıpkırmızı kesildi. «Bunu yapamam, Dave.»

«James Holmes'i görmek, onunla tanışmak için bile olsa da mı?»

James Holmes 1958 Nobel Psikoloji Ödülünü kazanmıştı. Cüzdanından bir kart çıkaran David'e, Michael hayretle baktı. Bu Dr. Holmes'in, Dr. David Ross'

le konuğu için yazdığı bir davetiyeydi. Onları evinde bekliyordu.

David kartı geri cüzdanına koydu. İçkisini bitirdi. Michael, kardeşinin cüzdanının parayla dolu olduğunu görmüştü.

***

Holmes'ın East End Bulvarında 1918'lerden kalma bir evi vardı. Evin içi bir rezaletti. Her yer karton kutular, içi saman dolu bardaklarla karmakarışıktı. Üstelik de çok büyük bir yerdi. İkizler tanıdıkları kişileri bulmak için dört kat tırmandılar. Sonuncu katta merdivenlerin bir kat daha çıktığını ama burasının katlanan bir kapıyla kapatılmış olduğunu gördüler.

David, «Acaba orada ne var,» dedi.

«Ya da kim?»

Michael ikisinin bir arada nasıl bir etki uyandırdıklarını unutmuştu. Yanlarından geçtikleri herkes onlara hayretle bakıyordu. Özellikle kadınlar. Michael, Kathy'le karşılaşmazdan önce yaptığı gibi kadınların en güzelini arandı. Büyük doktor ikinci katta, temizlenmemiş bir şöminenin önündeki kocaman bir kanepede oturuyordu. Bir meşe masasının üzerinde pizzalar kurumaya yüz tutmuştu. Yarım galonluk üç votka şişesi pencerenin pervazına dizilmişti. Kötü kaliteli şarap şişeleri her yandaydı. Tabakların içinde bayat çörekler, kurabiyeler vardı. Adam öylesine kısa boyluydu ve kanepenin yastıklarına öylesine gömülmüştü ki, Michael onun elini sıkabilmek için yarı beline kadar eğilmek zorunda kaldı.

Holmes, Michael'ın adını hatırlar gibi oldu. «Siz

kardeşimi, David'i düşünüyorsunuz,» dedi Michael. Odanın karşı tarafında sarışın bir gençle konuşan David'i başiyle işaret etti. «Hayır, hayır, seni kastediyorum, Michael Ross'u. Şu Kanser Araştırma bursunu kazananı. Tamam mı?»

Michael başını salladı.

Holmes, «Matt Gargan bana senden söz etti elbette,» dedi. «Bana senin ,ketosteroid ve yumurtalık kanserinin seyri üzerine fikir sahibi olan bir hanım evlâdı olduğunu söyledi.»

Michael gülümsedi. «Sanırım o kişi benim.»

Holmes yanındaki yastığı işaret etti. Michael kanepeye gömüldü.

«Benim çalışmalarımın da hormon ve kanserle ilgili olduğunu biliyor muydun?»

«Evet, efendim. Buradaki herkes biliyor sanırım.»

«Elbette. Buraya bu yüzden geldiler, değil mi?»

«Özür dilerim... Ben demek istedim ki...»

«Doğru konuştun. Haklısın.»

David hâlâ o sarışın gençle konuşuyordu. Sonra birlikte pizza ve şarap almaya geldiler. David eğleniyor gibiydi.

«Neden bize birer kadeh votka getirip sonra çalışmalarını anlatmıyorsun?»

«Bunları önemsiz bulmuyor musunuz?»

«Matt Gargan iyi bir insandır ama hayal gücü zayıftır. Bence sen bir şeyler elde edebilirsin.»

Uzun bir süre konuştular. Michael bir ara yeniden kalkıp votka, bir parça da pizza aldı. Konuşmayı sürdürdüler. Çoğunlukla Michael'ın çalışmalarını konuşuyorlardı. Michael başlangıçla bir parça çekingendi ama Holmes durmadan soru soruyordu. Çok

geçmeden Michael rahatladı. Hemen hemen bütün konuşmayı o yapıyordu artık. Ketosteroid üzerine ne çok bilgi sahibi olduğuna şimdi kendi de şaşıyordu. Holmes'in sorularını bekliyordu. Onları cevaplayacağından emindi. Holmes'in ilgilendiğini biliyordu. Bir ara Michael, araştırmalarında Holmes'in ilk çalışmalarından ne denli yararlanmış olduğunu söyledi. Holmes, büyük James Holmes, kıpkırmızı kesildi. Michael'in çalışma kaynaklarından biri oluşu onu içtenlikle sevindirmişti. Sonra Holmes'e hemen hemen bütün raporlarını okumuş olduğunu anlattı.

«O çalışma 1913'lere kadar gider,» dedi, «Çalışmaya ne kadar eskiden başladığımı sen hesapla artık. O sıralarda analizleri yapacak bilgisayarlar yoktu. Bugün sizin sahip olduğunuz araç - gereçlere de sahip değildik. Zamanımızın çoğu şimdi hiçbirinizin yapmak zorunda kalmadığı aptalca hesaplamalara gidiyordu. Artık bir klinik tedavi uzmanısın, değil mi?»

Michael başını salladı.

«Gerçek bir laboratuar çalışması yaptın mı?»

«Hayır.»

«İşler önem kazanırsa bunu yapmak zorundasın.»

«Ben ketosteroid ölçüleri, bir klinik araç olarak kullanmayı düşünüyorum, doktor.»

Holmes ona dikkatle baktı. «Ya yalnızca bir 'klinik araç' olmaktan öteye giderse? Ya daha temel olabilecek anlamları çıkarsa. O zaman herşeye daha geniş bir açıdan bakman gerekir.»

Michael ne diyeceğini bilemedi. David çevrelerinde dönüyor, onları izliyordu. Başka bakanlar da vardı. Holmes'i tekeline alan kişiyi merak ediyorlardı.

«Ne yapacağımı bilmiyorum,» dedi Michael.

«Düşünsen iyi olur. Hormonlar benim alanım. Hormonların normal ve patolojik gelişmede oynadıkları, rolü anlayabilmek için yarı ömrümü harcadım. Bence sen de bir şey yakaladın. Ketosteroid...»

David kanepenin arkasından eğilmiş, dinliyor gibi yapmıştı. Ama Holmes içkisini almak için dönünce ağzını, «Hadi gidelim,» der gibi oynattı.

Michael başını olumsuz anlamda salladı. O zaman David önce sarışını, sonra da kapıyı işaret etti. Holmes onu gördü. Gülümsedi.

«Kardeşin gitmek istiyor.»

«Öyle sanırım. Zaten geç kaldık.» Gerçekti bu. Saat dokuzu geçmişti. Kathy onun nerede olduğunu bilmiyordu. Holmes kartını çıkardı. Michael'a verdi. Sade bir karttı bu.

James T. Holmes, Ph. D.

Endokrinoloji Bölümü.

Kay Shahn Enstitüsü Kanser Araştırmaları

Sonra bürosunun adresi ve telefon numarası yazılıydı.

«Bana yarın telefon et... Hayır, yarın cumartesi, değil mi?»

Michael başiyle onaylayıp gülümsedi.

«Pazartesi günü ara beni. Birlikte yemek yeriz. Enstitünün yemek salonu var. Çorbası iyidir.»

Michael, Holmes'le el sıkıştı.

«Ben duygulu kişileri severim,» dedi Holmes.

**
*

David'le sarışın giriş holünde durmuş saatlerine bakıyorlardı.

Sarışın metrodan korktuğunu ileri sürünce bir taksiye bindiler.

«Benim Kathy'e telefon etmem gerek.»

Sarışın, «Fred'den edersin,» dedi.

«Fred de kim?»

David omuz silkti. Sarışın anlattı: «Fred milyonlar kazanan bir moda desinatörüdür. Verdiği partilerde de daima tanınmış biri bulunur. Son partide Lauren Bacall vardı. Ondan öncekinde de ünlü Rothschilde'lerden biri.» Adı Dick Winters olan (David ona Kamış Summers diyordu) sarışın, modacının evinin bulunduğu MacDougal sokağına dek durmadan konuştu. Arabadan inecekleri zaman Michael ondan nefret etmeye başlamıştı bile. David'e de sinirlenmişti biraz. Kathy'e telefon etmedikçe yukarı çıkmayacağını söyledi. Kathy kaygılıydı. Öfkelenmişti. Saat ona kadar gelmediği takdirde hiç gelmemesini söyleyerek telefonu kapadı. David bunun bütün geceyi dışarda geçirtecek yeterli bir neden olduğunu ileri sürdü. Sarışın herif cilveli cilveli baktı.

Michael onların yanında kendini bir çocuk gibi hissediyordu. Çünkü onların nerede olduklarını, ne yapacaklarını açıklamaları için telefon edecek kişileri yoktu. Kapıyı iterek açtılar. Çöp kokusuyla dolu bir hole girdiler. Yüz basamak kadar çıktılar. Sonra Michael'in şimdiye dek gördüğü en büyük odaya girdiler. Tavanın yarısı yarı aydınlıkta yosuna benzeyen bitkilerin sarktığı bir cam pencereydi. Yer plâstik kaplamalı parkeydi. Eşyaların hepsi de yere yakındı. Bol bol yastık vardı.

İçerde elli altmış kişi kadar olmalıydı ama oda o kadar büyüktü ki yarı yarıya dolu görünüyordu. Ko-

nukların çoğu ikizlerden genç ve yakışıklıydı. Kadınların kaç yaşında ya da güzel mi, çirkin mi oldukları makyajlarının altından belli olmuyordu. Konukların çoğu güneş gözlüğü takmıştı. Duvarlara asılı Afrika masklarından birine de gözlük takılmıştı.

Konukların bazıları çıplak ayakla dans ediyor, bazıları minderlerin kanepelerin üzerine oturmuş içiyor, konuşuyor ya da boşluğa gözlerini dikmiş bakıyorlardı. Bazıları da el peşrevlerine girişmişlerdi. Yarısı şilteyle kaplanmış balkonda oturanlar, dolaşanlar vardı. Ama karanlıkta ne yaptıkları belli olmuyordu. Sarışın David'in koluna girip onu odada dolaştırmaya başladı. Ne yapacağını bilemeyen Michael da onları izledi. Genç, çok yakışıklı bir delikanlı Michael'in yanına gelip ona bugünün gençliğinin 'mutlu' dünya görüşünden söz etmeye başladı. Kendi de 'mutlu' görünüyordu. Ondokuz yaşlarındaydı ve esrar çekiyordu. Michael'a da esrarlı bir sigara ikram etti. Michael, David'e baktı. David alması için başiyle işaret etti.

«Paylaşacağız.»

Esrarlı sigara çabucak nemlenen, berbat görünüşlü bir şeydi. Yine de sonuna dek içtiler. Sonra sarışın bir tane daha verdi. David'in sigarayı yakıp dumanı içine çekişini izledi. David şimdi Michael'a uykulu uykulu gülümsüyordu. Sarışın yanlarındaydı. Yastıkların üzerine uzanır gibi oturmuştu. Michael durmadan vaktin çok geç olduğunu düşünüyordu. Herhalde sabahın üçü, dördü olmuştu. Daha gece yarısı bile olmadığına bir türlü inanamıyordu. Kathy herhalde ona fazla kızmazdı.

Çevresine bakındı ama Lauren Bacall orada değildi.

«Ben Fred'im.» Yanlarına uzun boylu, ince yapılı biri gelmişti. Michael kalktı. David'i, kolunu onun beline atmış olan sarışınla bıraktı.

Fred elini uzattı. Michael da. «Benim adım da, Michael.» Fred onun elini sıkarken salladı bir süre. Bu sallama Michael'in gözbebeklerine dek yansıdı. Ama gülümsemesini sürdürdü. Kendisini aptal yerine koymalarına izin vermeyecekti... Hiç olmazsa gece-yarısına dek.

«O benim kardeşim.»

Fred, David'e baktı.

«İkizim,» dedi Michael.

«Görüyorum,» dedi Fred.

«Lauren Bacall ne zaman gelecek?»

«Son anda gelmekten vazgeçti. İşi çıkmış.»

«Ah, Tanrım,» dedi Michael. «Çok fena.»

«Bunu birinin anlamasına sevindim.» Fred ona bir esrarlı sigara daha verip David'in yanından uzaklaştırdı. Michael ondan kurtulmak istedi ama olmadı. Nereye götürüldüğünü görmesi için dönüp David'e baktı. Ama David'in gözleri kapalıydı. Sarışın da onu dudaklarından öpüyordu. Michael başını hemen önüne çevirdi. Fred'in sırtından ayırmadı.

Ötekilerden bir az uzaklaştıklarında Fred ona döndü.

«Kardeşin kafayı bulmuş gibi görünüyor.»

Michael bir şey söylemedi.

«Sen o biçim misin, yoksa o tutucular sürüsünden misin?»

«Efendim?»

«Yani aynı cinsi mi, karşı cinsi mi istiyorsun?»

Michael esrarlı sigaradan derin bir soluk çekti. «Kadın, sanırım.»

«Çok fena, Ne kadar da güzelsin. Bunu sana hiç söylediler mi?»

«Çok... Her zaman. Önüne gelen güzel olduğumu söyler.»

Fred başını salladı. «Herkesin lânetli bir yanı vardır.»

Fred yürüdü. Michael da ardından gitti. Sonra boyalı, gür siyah saçları olan bir kadının önünde durdular. Kadının uzun, bembeyaz bir yüzü, kocaman kocaman kara gözleri vardı. Gözlerinin çevresini de siyoha boyamıştı.

«Bu Mary Jane, Michael.» Fred coşkun bir kahkaha attı. «Yemin ederim ki adı bu. Mary Jane.»

«Nalsılsınız, Mary Jane? Benim adım Michael Ross.»

Kadının uzun, düz bir burnu, dolgun, biçimli dudakları vardı. Güzeldi. Aslında buradakilerin çoğunluğu güzeldi. Çevresine bakındı. Ama David'i bıraktığı köşeye bakmaktan kaçındı.

Michael kolunu kadının omuzuna attı. Mary Jane onun esrarlı sigarasını aldı. Bir nefes çekti. Michael sigarasını geri istiyordu ama kabalık etmemeliydi. Kadın o kocaman, şahane gözlerine takma kirpik takmıştı.

Mary Jane, «Allen Ginsberg bir blok ötede oturuyor,» dedi.

«Kim?» Kim olduğunun önemi yoktu.

«Allen Ginsberg. 'Hani Amerika, senin davan uğ-

runa şu sapık kellemi koltuğuma aldım.' diyen ozan.»

«A, evet.» Michael onun neden söz ettiğini anlamıyordu. Ama kadının sesi tatlı, konuşurken dudaklarının hareketleri çekiciydi.

«Ne iş yaparsın sen?» diye sordu Michael'a. Herkesin, her yerde sorduğu bir soru. Demek burada da durum başka yerlerden farklı değildi. Yalnızca burada herkes başka yerde olduğundan çok daha güzeldi.

«Doktorum.»

«Ne doktoru?»

Michael onun ne demek istediğini düşünmek zorunda kaldı. Başka yerde böyle bir soru gerçekten sorulmazdı.

Sonunda, «Tıp doktoru,» dedi.

Kadın ona, sanki Michael bir kusurunu açığa vurmuş gibisinden baktı. «Üstelik de Yahudisin, değil mi?»

«Evet.»

«Ben de.» Kadın içini çekti, «Mary Jane benim asıl adım değil. Şu karşıdaki senin ikiz kardeşin mi?»

Michael kardeşinden yana bakmadan başını salladı. Mary Jane gülmeye başladı. «Kardeşin hiç de bir Yahudi gibi davranmıyor. O herifin kardeşine ne yaptığını...»

«Ben... Özür dilerim.» Michael onun yanından uzaklaştı. Tuvalet olduğunu sandığı kapalı bir kapıya doğru yürüdü. Duvarlar bitmemecesine yükseliyor, yerler donuyor. Michael gideceği yere doğru adeta koyuyor, rüzgârla itiliyor gibi hiç bir çaba harcamadan gidiyordu. Siyah ipekten pelerini arkasında uçu-

şan, eşsiz güzellikte biriydi o. Kapıyı açtı. Tuvalette parlak siyah kumaştan pantolonu ayak bileklerinin üzerine yığılmış bir kadın oturuyordu. Karşısında elinde iki içki kadehiyle bir adam durmuş onunla konuşuyordu. İkisi de dönüp Michael'a baktılar.

Kadın, «Nerdeyse bitiyor,» dedi.

Tuvaletin ışığı kadının memelerinde, kalçalarında parlıyordu. Michael birden tahrik olduğunu hissetti. Kapıyı kapadı. Hemen arkasında duran Mary Jane'ye adeta çarptı.

«Özür dilerim,» dedi.

Mary Jane, «Benimle gel,» diye fısıldayıp, elini tuttu. Michael onun ardından yine buzlar üzerinde kayarak gitti. Ayışığının aydınlattığı, masalarla, gölgelerle dolu bir odaya girdiler. Yere halı serilmişti. Şimdi Michael daha normal yürüyebiliyordu. Hışırtılar, soluk alıp verişler duyuyordu. Odada yalnız değildiler. Mary Jane onu masalardan birine götürdü... Yoksa bu bir büfe miydi? Tabaklar üstüste yığılmıştı. Dikkatli olmalıydı. Mary Jane onu, sırtı masa - büfeye gelecek biçimde durdurdu. Kemerini çözmeğe başladı... Bunu öylesine sevecenlikle yapmıştı ki, Michael olanların gerçekliğinden emin bile değildi. Sonra Michael'in en duyarlı organında bir sıcaklık hissetti.

O zaman herşeyin rengi değişti. Michael onun takma kirpiklerinin düşmesinden, kirpiklerin duyarlı yerlerine takıldığını açıklamak zorunda kalmasından korkuyordu.

Kapı açıldı. Odaya David girdi. Michael onu açıkça görüyordu.

«Küçük kardeşim,» dedi David yumuşak bir sesle.

Michael, David'in orada bulunmasına sevindi. Herşey kusursuzdu. David'e gülümsedi. Kendini öylesine iyi hissediyordu ki başını mutlu bir ifadeyle salladı. David de ona gülümsedi. Onları seyretmek için duvara yaslandı.

«Hey, Dave.» Michael, David'e bakıyordu. Artık onun yüzünden başka bir şey görmüyor, birkaç saniye sonra orgazma varacağından başka bir şey farketmiyordu.

onikinci bölüm

Biri şarkı söylüyordu: «Zamanım senindir.» Sonra, «Seni etimde hissediyorum,»a geçildi... Sonra bir başka ses, «Kırklardan şarkılar,» dedi...

Michael gözlerini açtı... Televizyon açıktı. Ama ekrandaki resimler kayıyor yuvarlanıyor gibiydi. Gözlerini kapadı. Yeniden uyandığında ortalık aydınlanmıştı. Resimler de düzgündü artık. Dave Garroway kameraya bakıyordu... ve de Michael'a... Sanki onu görebilirmiş gibi. Michael uzanıp televizyonu kapadı. Dave Garroway'i sildi. Riverside Drive'deki eski evlerindeydiler. Ama buraya nasıl geldiğini hatırlamıyordu Michael. Yüzüstü yatmıştı. Başı yataktan aşağı sarkmıştı. Yere bakıyordu. Aklına yaşlı adamın aşağı kattaki odası geldi. Perera ailesi birkaç yıl önce taşınmıştı buradan. Michael onların nereye gittiğini bilmiyordu.

Dave banyodan çıktı.

«Hadi, kalk giyin. Ben kahve yapacağım. Son vapur onda.»

Öylesine kötü bir şey yapmışlardı ki ülkeyi terketmek zorundaydılar. Balina avcılarıyla üç yıllık bir

kontrat imzalamışlardı. Son vapur ondaydı... «Ne vapuru?»

«Sheepshead körfezinden kalkıyor. Balığa çıkacağız.»

«Bir tek hafta sonunda bu kadar çok şey yapamayız.»

«Deneriz. Hadi, hadi, giyin.»

Michael, David kahvesini yudumlarken Kathy'e telefon etti. Kathy onun sesini duyunca telefonu kapadı.

Ikizler, yazın babalarıyla binmek adetinde oldukları aynı metroya bindiler. Oraya vardıklarında yine eskisi gibi bira, salamlı sandviçler aldılar. Michael iskeledeki bir telefondan hastaneyi aradı.

«Dr. Ross, Bayan Arland sizi sorup duruyor.»

David iskeleden balıkçı teknesine geçmişti.

«Önemli bir şey yok. Yalnızca sizi görmek istedi. Onunla konuşmak ister miydiniz?» Mag Stapleton'ın sesi, Michael'in Bayan Arland'la konuşmak zorunda olduğunu anlatıyordu. Oysa küçük teknenin düdüğü ötmeye David el sallamaya başlamıştı bile.

«Bayan Arland'ın iyi olduğundan emin misin?» diye sordu Michael.

«Evet. Bedenen herşey yolunda.»

«Evet gece orada olacağım. Kendisine söyle.»

Mag Stapleton telefonu kapamakta isteksiz görünüyordu.

«Dr. Gargan da sizi aradı.»

David, «Hadi gel,» diye bağırdı. Teknenin düdüğü yeniden öttü.

«Özel bir şey mi?»

«Hayır. Yalnızca nerelerde olduğunuzu merak etti.»

Boşver! Kardeşiyle yalnız kalabileceği bir tek hafta sonu. Neden onu bir tek öğleden sonra kendi haline bırakmıyorlardı? Bu kadarcık bir özgürlüğe hakkı yok muydu?»

Teknenin kaptanı David'e bağıra bağıra bir şey söylüyor, David elini salıyor, gülümsüyordu. Onları beklemeye zorluyordu. Şimdi David yine Michael'a bağırıyordu. Stapleton, «Bayan Pollack da aradı,» diyordu.

«Onun taburcu olacağını sanıyordum.»

«Yarına kadar burada. Ama vedalaşmak istiyor.»

Büyük vedalaşma. Ama Michael onu severdi. Bayan Pollack tatlı bir kadındı.

«Dr. Friedman da...»

«Özür dilerim, Bayan Stapleton, gitmek zorundayım.»

«Ama ne zaman...»

«Öğleden sonra ararım. Belki uğrarım da. Herşey yolunda gittiğine göre...»

«Herşey yolunda ama...»

Kaptan tekneyi iskeleden almaya başlamıştı. Tekne onsuz gidecekti. David teknenin ucuna koştu. Bağırıyor, el sallıyordu.

«Özür dilerim, Bayan Stapleton...» Telefonu kapadı, iskeleyi koşarak geçti. Tekneye atladı.

Dört küçük dilbalığı yakaladılar. Bunları kaptana verdiler. Yine metroyla eve döndüler. Soğuk ve güneş tenlerini yakmıştı.

«Son kez balığa çıkışımızı hatırlıyor musun?» diye sordu David, «Okula başlamazdan önceki yıl?»

«Elbette. Yine aylardan nisandı, değil mi?»

«Tamam. Nisandı.»

Sinarit avına çıkmışlar, üstelik bir sinarit sürüsüne de rastlamışlardı. Michael teknenin kenarından sarkıp dikkatle baksa milyonlarca sinariti görebilirdi... Milyonlarca diye düşünmüştü. Okyanusun dibine kadar sinarit...

Babalarına, «Bunlar bir yere gidiyorlar, doktor,» demişti kaptan McLaine, «Belki de bir şeyden kaçıyorlar. Yeme gelmedikleri kesin.»

Herşeyi denemişlerdi. Kalamar. Uskumru. Çamuka. Ama hiçbirinin de yararı dokunmamıştı. Kaptan başını şaşkın şaşkın sallamış, tam Montauk'u denemekten söz etmeye başlamıştı ki, David suların kaynamaya, dalgalanmaya başladığını, güneşte parlayan mavimsi - gümüş sırtlardan oluşan, bir adaya benzeyen şeyler görmüş, «Bak, baba, bak!» diye haykırınca öteki balıkçılar da ona koşmuşlardı.

Kaptan McLain, «Allah kahretsin! diye bağırmıştı. «Bunlar lüfer! Tanrım!»

Önce Michael olanların pek farkında değildi. Yalnızca mavimsi gümüş rengi adanın teknenin altını saran küçük balıklara doğru geldiğini görüyordu. Hepsi de paniğe kapılmıştı balıkların. Sonra Mavi balık saldırdı. Deniz kabardı. Michael'in oltası gerildi. McLain gelip oltanın ipini kesti. Yeme yakalanan balığı denize attı. Bir yandan da gülüyordu.

«Yeme gerek yok,» dedi. «Kanları kaynıyor bunların. Ne atsan kaparlar.» Gerçekten de öyle olmuştu. Çıplak oltaya bile gelmişlerdi. Onları birbiri ardı

sıra çekip güverteye atmışlardı. Bazılarının ağızlarında yarıya kadar yuttukları küçük istavritler vardı.

Bu görünüm Michael'in midesini bulandırmış, avlanmayı bırakmıştı. Onu gören David de oltasını sudan çekmişti. Ama büyüklerin keyfine diyecek yoktu. Bir yandan kafayı tütsülüyor, bir yandan da avlanıyorlardı. İkizlerin kendilerine şans getirdiğini düşünmüşlerdi. Onlara bir ad takmışlardı. Ama bunun ne olduğunu Michael şimdi hatırlamıyordu.

«İyi şanslar, Joanhs,» dedi David. Michael'in ne düşündüğünü biliyor gibiydi. «Hatırladın mı?»

Michael başını sallayıp gülümsedi. Ama tedirginleşmeye başlamıştı. David yıkanmaya girdi sonra. O gün Michael'i ilk kez yalnız bıraktı. Michael yine Kathy'e telefon etti. Ama Kathy cevap vermedi. League'yi aradı. Bayan Ross'un orada olduğunu söylediler. Bayan Ross önemli bir şey olmadıkça telefona çağrılmamasını istemişti. Bu acil bir durum muydu?

Michael 'evet' demek istedi. Korkmaya başlamıştı. Kathy'le konuşması gerekiyordu. Çünkü işler çığrından çıkıyordu. Kathy'nin o Boston'lu şivesiyle derdinin ne olduğunu sormasını istiyordu. Kathy'nin sesini duyduğu anda herşeyin yoluna gireceğinden emindi. Evine dönecekti. Birlikte yemek yiyeceklerdi. Sonra belki de sevişirlerdi. Hatta Michael ona gece olanları bile anlatırdı. Önemli değildi. Esrarlı sigara içmişti. Kendi de farkında olmadan orgazma ulaşmıştı. Bilerek olan bir şey değildi.

Bayan Stokes yine acil bir durum olup olmadığını sordu.

«Hayır, değil.» David ellerini kurulayarak içeri gir-

diğinde Michael terlemeye başlamıştı. «Hayır, acil değil.»

David, «Kathy mi?» diye sordu.

«Hayır. Kathy evde yok.»

«Demek evde yemek hazır değil, ocakta tencerede beklemiyor. Güzel. Haydi gel öyleyse.»

«Nereye?»

«Bana güven.»

David'in peşine takıldı. Broadway'e gittiler.

«David, nereye?...»

David parmaklarını soru sorma anlamına dudaklarına götürdü. «Güven,» dedi yine, «Bir parçacık güven.»

Broadway'de Yedinci Caddeye döndüler. Avis West Side bürosundan David mavi bir Ford Falcon kiraladı.

Altmış - beşten ikinciye, sonra Elli - Dokuzuncu Caddeden Queens'e geçtiler. Queens Bulvarından Long Island'a giderlerken uzun, ilkbahar akşamı çökmeye başlamıştı. Michael, kardeşi onu okyanusa doğru götürdükçe kendini daha bir boşlukta hissediyor, bekliyordu.

Artık zamanın, gittikleri yolun hesabını yapmıyordu. Queens sona erdi. Long Island başladı. Güneye, okyanusa doğru döndüler. Gitmeye devam ettiler. Michael Southern State, sonra Jones Beach, Fire Island levhalarını görmeye başlamıştı. Alacakaranlık çöktü. Acıkmıştı Michael. Ama bunu söylemek gereksizdi. Çünkü David'in durmayacağını biliyordu. Sonunda bildiği bir ad gördü. 'Haney' ve de nereye gittiklerini anladı.

David de onun anladığını farketmişti.

Haney'in çıkışına yöneldiler. Alacakaranlıkta Michael kumlu yolu görebiliyordu. Haney'in içinden geçtiler, Montefiore Mezarlığına döndüler. Mezarlıkta başka arabalar ölülerini ziyarete gelenler vardı. İkizler yumuşak, çimli yolda ilerleyip çakıl taşlarıyla dolu bir tarlaya geldiler. Buradan toplayabildikleri kadar taş topladılar. Yine mezarlık yoluna ve mezar taşlarının üzerine doğru yayılan ağaçlık yere döndüler. Hiç güçlük çekmeden anneleriyle, babalarının mezarlarını buldular. Ziyaretlerinin bir işareti olarak taşları mezarın üzerine dizdiler. Sonra soğuk nisan akşamında otların üzerine oturup konuştular.

«Ev hakkında bir karara vardın mı?» diye sordu David.

Michael başını olumsuz salladı. «Kathy oraya taşınmak istemiyor. Benim için kaygılandığından bunu açıkça söylemiyor. Aslında ben ne istersem onu yapar, sanırım.»

«Neden kaygılanıyor?»

«Bilmiyorum.»

«İşinden ötürü, değil mi?»

«Belki...»

«Hastalarından kurtardığın oldu mu?»

«Bir kadın rahim kanseriydi, hastalık oldukça da yayılmıştı... Bir şey oldu... Herkes onun öleceğini düşündüğü bir sırada hastalığı geriledi. Geçen hafta da taburcu oldu. Ama bir iki aya kadar yine döner hastaneye... Ölmek için. Belki de hastalığı gerçekten geri'edi. Kim bilir?»

«Ama ondan başka...»

«Hepsi de ölüyor.»

İkizler bir süre konuşmadılar.

Sonra David ona dönmek isteyip istemediğini sordu. Oysa Michael henüz hazır değildi.

«Biraz bekle, Davey. Burada bir süre oturalım.» David yeniden oturdu.

Sonunda karanlık iyiden iyiye çökmüştü. David, «Biliyor musun, Mike,» dedi, «Pazar günleri telefonda seni kasten iğneledim. Çünkü seni çok özlüyorum.»

«Biliyorum.»

«Ama söylediklerimin çoğu doğru. Orada daha iyi bir hayat var. Daha iyi iş. Daha iyi para. Kathy de kendini rahat hisseder orada. Ailesine daha yakın olur.»

Michael kardeşinin yüzündeki ifadeyi görmeye çalıştı. Ama ortalık bir şey göremeyecek kadar kararmıştı.

Sessizlik aldatıcı, kırlarda her çeşit bağdan kopmuş ve uzak oturmak geçiciydi.

Hava çok serin olmasına karşın Michael terlemeye başladı. Solunda kentin ışıkları vardı. New York'tan, kanser koğuşundan, Kathy'den yüz mil uzakta olduklarına inanmak güçtü. Michael kulak verse, David konuşmayı kesse, okyanusun sesini duyabileceğini düşünüyordu.

«Birlikte olurduk, Mike,» dedi David.

Michael çimenlerin üzerine uzanıp gökyüzüne baktı. Birlikte oluruz. Çok yorgundu Michael.

«Evi satar, Boston'da başka bir yer alırdık,» diyordu David, «Toplum hayatımız gelişirdi... Partiler veriyor herkes.» Sonra güldü. «Yemek odalarında cinsel ilişkide bulunamazsın... Duvarlardan atalarımız bakarken...»

Michael da güldü. Sonra David de kardeşinin yanına uzandı. Hemen yakınına. Ama ona dokunmadı. Başka bir şey konuşmadan iki kardeş gökyüzünü seyrettiler.

***

Otobüs durağında vedalaştılar. Şöför, «İçinizden biri La Guardia'ya gidecek mi, yoksa orada durup el peşrevlerine devam mı edeceksiniz?» diye seslendi.

Michael, ikizlerin orada birbirlerine sarılıp durmalarının öteki yolcuları tedirgin ettiğini görüyordu. David'den uzaklaştı.

«Seni herşeyle yalnız başına bırakmak istemiyorum,» dedi David. «Nefret ediyorum bundan.»

Kathy'i ve ölen kadınları kastediyordu. Michael başını kaldırıp saate baktı. Bir iki dakika sonra karısının yanına dönmek zorunda kalacaktı.

«Dave...» Nerdeyse söylüyordu.

David, beni terketme.

David bekledi. Kardeşiyle otobüs arasında duruyordu.

Michael gülümsemeye çalıştı. «İyi yolculuklar, David.»

David'in omuzları çöktü. «Teşekkürler, Mike.»

David otobüste yerini alınca çantasından **A Study in Scarlet** kitabını çıkardı. Çünkü Romer, Sherlock Holmes'i okumadıkça uygar bir kişi sayılmayacağını söylemişti. Kitabı açıp kucağına bıraktı. Pencereden Long Island City, ekspres yolun parkı geçip gidiyor-

du. Okumaya bile çalışmadı kitabı. Tam bir yıl beklemiş, sonra bir an için bu beklemenin sona erdiğini sanmıştı.

***

Eğer Kathy öfkeliyse, ona soğuk davranırsa, kendini suçluluk duygusunu kaptırırsa, Michael bir sonraki Allahın belâsı uçağa atlayıp soluğu Boston'da alacaktı. Kathy de ömrünün sonuna kadar beklesindi

Günlerden pazar, saat yarımdı. Kathy'i hemen hemen iki gündür görmemişti. Asansör geldi.

«Sizi özledik, doktor. Yolculuğa mı çıktınız?» Asansörcü onun buruşuk pantolonuna ve gömleğine baktı.

«Uzaklardaydım.»

«Sahi mi? Nereye gittiniz?»

«Greenwich Village'e.»

«Orası pek uzak değil.»

Michael ona doğru eğildi. Soluğunu yüzüne üfledi. Dişlerini fırçalamadığına sevinmişti. Adam geri çekilir gibi yaptı. «Sandığından da uzak,» dedi Michael. İnsan karşısındakine dokunmadan da sevişebilirdi... Öpüşmeden, el peşrevlerine girişmeden.

Koridorda ilerledi. Asansörcü durmuş ardından bakıyordu. Anahtarı yoktu. Kathy kapıyı açmadığı takdirde yeniden aşağı inmek zorunda kalacaktı. Peki, yaa Kathy kapıyı açtıktan sonra yeniden yüzüne kapatırsa? Ya da daha kötüsü, ya Kathy ondan öç almaya kalkışırsa? Ya Anders içerdeyse... Michael,

asansörcunun bakışları altında zili çalacak, kapıyı John Anders açacaktı. Herifin orgazma varan organı koridora uzanacak, nerdeyse karşı duvara değecekti.

Michael ne yapacağını bilemiyordu.

Asansörün kapısı hâlâ açıktı. Neden biri asansörü çağırmıyordu? Ama bugün pazardı. Apartmandakiler ya gezmeye gitmişler, ya uyumuşlar ya da ölmüşlerdi. Kendini zili çalmaya zorladı. Kathy'nin yaklaşan adım seslerini duydu. Sonra kapı açıldı.

«Daima 'kim o?' diye sormalısın kapıyı açmazdan önce,» dedi Michael. Asansörün kapısının kapandığını duydu. Kathy ağlamaya başladı.

«Hiç dönmeyeceksin sandım. Çok korktum.»

Michael içerdeydi. Kathy'i kollarına almıştı. Yüzünü onun boynuna gömmüştü. Sonra saçlarına. Karısını sakinleştirmek için onun sırtını okşadı. 'Nerdeyse gelmiyordum,' demek istiyordu ona. 'Ama geldim. Başardım. Buradayım.'

onüçüncü bölüm

Michael, Friedman'la kahvaltı etti. Ona geçirdiği geceden söz etti. Friedman gözlerini iri iri açıp, deviriyordu. «Peki, o şiltelerin üzerinde ne yapıyorlardı?»

«Bir türlü anlayamadım.»

«Aptal! Telefon numarası kaç?»

Michael sırıttı. «Sormadım.»

Friedman iki eliyle başını tuttu. «Önemi yok. Zaten öyle partilere katılamayacak kadar şişmanım. Bana bir bakarlar, sonra kapıyı yüzüme kaparlar. Hiç öyle bir partide şişman birinin bulunduğunu gördün mü sen?»

«Asla.»

«Yemekte üç kadeh Bloddy Mary'le bir tabak çorbadan başka bir şey içmeme izin verme. Söz mü?»

Michael elini kaldırıp, yemin etti.

***

Saat üçte herşey yolunda ve sakindi. Bayan Arland uyuyordu. Michael nerdeyse onu uyandıracaktı.

Çünkü kadının onu görmekten mutlu olacağını biliyordu.

Bayan Arland'ın yüzü sakin, rengi iyiydi. Michael karyolanın başucunda bir saniye kadar durup onun teninin ne kadar pürüzsüz, ne kadar güzel olduğuna baktı. Uykuda yüzü rahattı. Sakindi. Michael onun yaşayacağını düşündü. İçinde böyle bir duygu vardı. Yıllar sonra Michael'i yaşlı bir kadın olarak ziyarete gelecek, birlikte yemek yiyecekler ya da bir şey içeceklerdi. Onu uykuda bırakıp ölmesi için evine taburcu edilen bayan Pollack'la vedalaşmaya gitti. Bayan Pollack'ın kocası ancak saat üçte gelecekti. Michael ona eşyalarını toplamasında yardımcı oldu. Ciltleri yırtık birkaç kitap, eski bir eteklikle buluz, talk pudrasıydı bunlar.

«Bu kadar zamanda daha çok şey toplamalıydım, değil mi?»

«Farketmez,» dedi Michael. Sabahlığını katlayıp verdi. Çünkü kadının belkemiğinde çoğalıp yayılan kanser hücreleri vardı. Korse giymişti. Michael salatalığın dolaptaki bir iki parça eşyasını hatırladı. Şimdi onun ne yaptığını düşündü. Zavallı kadın dolabında Michael'in aldığı mantoyu görünce ağlamış, herkese; onu dolaba kimin koyduğunu sormuştu. Ama kimse bilmiyordu Daha sonra Michael onun bebeği evlâtlık verdiğini, tutuklandığını, uyuşturucu madde satıcılığından hapse girdiğini duymuştu.

Bayan Pollack hazır olduğunda Michael onunla aşağı indi. Çabucak vedalaştı. Karı kocanın dışarı çıkıp bir taksiye binişlerini görmek istemiyordu. Sonra hastanenin lobisindeki hediye dükkânına gitti. Küçük

çizgili kumaştan yapılmış bir köpek satın aldı. Bayan Arland'ın odasına götürdü. Köpeği karyolanın yanındaki masanın üzerine koymayı, Bayan Arland'ın gözlerini açar açmaz onu görmesini istiyordu. Ama hastanın kapısını açık buldu. Operatör Clark onu muayene ediyordu. Clark karyolanın perdesini örtmek gereğini bile duymamıştı. Bayan Arland koridordan gelip geçen herkes tarafından görülecek durumdaydı. Yaralar ve bunlardan çıkan iki tüpün görünüşü korkunçtu. Hatta ilk gün ameliyat masasında olduğundan da kötüydü. Clark'a bakmak zorunda kalmamak için zavallı kadın başını yana çevirmişti. Gözleri kapalıydı. Bu yüzden Michael'i görmedi.

Clark başını kaldırıp baktı. «Buraya gelsen iyi olur, Ross. Böylesini pek sık göremezsin.»

Adının söylenmesi üzerine Bayan Arland yüzünü buruşturdu. Michael'in onu bu biçimde görmesini istemiyor gibiydi.

«Şimdi olmaz, efendim... Birazdan gelirim.»

Michael gerileyerek koridora çıktı. Hastabakıcının masasına dayandı. Dinlenme odasından Friedman çıktı. . «Hey, Ross, o oyuncak köpek de nesi?»

Tam o sırada Michael koridorun köşesinde David'i gördü. O yana yöneldi.

«David?»

David karşılık vermedi. Yürümesini sürdürdü. Michael da ardından.

«Dave.» Cevap yok. David asansöre geldi. Düğmeye bastı.

Michael koşmaya başladı. «David! Bekle!»

Friedman onu kolundan tutmaya çalıştı ama başaramadı. «Mike, ne oluyor?...»

Yoluna bir hastabakıcı çıkmıştı. Michael tam onun üzerine gidiyordu. Kadın sıçrayıp duvara yapıştı.

Asansör kapısı açıldı. Asansördekiler yeni binecek kişi için yer açtılar.

«Daaaavid,» diye bağırdı Michael. Oyuncak köpek hâlâ elindeydi.

Friedman başını önüne eğdi. Hastabakıcı ürktü. Asansördekiler hayretle bakıyorlardı. Asansör hareket ederken Michael'in daha önce hiç görmediği esmer bir adam dönüp ona baktı.

***

Snyder, Michael Ross'u sabırsızlıkla bekliyordu. Neyle karşılaşacağını nasıl davranması gerektiğini, konuşmasiyle Friedman'ı ne denli etkilediğini biliyordu. Şu anda ikizler ve tarafgirlik üzerine bir yazı hazırlamayı bile düşünmeye başlamıştı.

Oysa Michael'i gördüğü anda bütün sevinci sabun köpükleri gibi uçup gitti. Neyse ki her zaman böylesine büyük bir budalalık yapmadığını geçirdi aklından. Bu adam hiç bir kurama uymazdı. Bir yazı için örnek oluşturamazdı. Kötü günlerinde onun sırtını okşayıp teselli edemezdi. Muayenehanesine şimdiye kadar gelenlerin hiç birine benzemiyordu. Yalnız, savunmasız ve belki de acı çeken biriydi bu. El sıkışırlarken Michael'a dikkatle baktı. 'Son derece savunmasız', diye düşündü Snyder. Çok, pek çok da yakışıklı. Başına belâ getirecek kadar yakışıklı. Onların iki tane olmalarını düşünmek güçtü. Benzerliğin

ne derece kesin olduğunu merak etmeye başlamıştı.

Michael tedirgindi. Durmadan su istedi. Dosdoğru Snyder'in yüzüne bakıyordu. Bakışları başkalarınki gibi kaçamaklı değildi. Bilinçliydi. Snyder bunun oldukça cesaret isteyen bir şey olduğunu kabul ediyordu. Ayrıca Michael Ross'un son derece şaşkın, tecrübesiz olduğunu da anlamıştı.

Michael hiç kesintisiz herşeyi anlattı. Snyder sigarasını tüttürerek dinledi.

Sonra Michael, «Kardeşimi bilirim,» dedi, «Yanılmış olamam. Onu gördüm.»

«Size inanıyorum.»

«Ama o değildi.»

«Bir kuruntuya kapıldınız, Michael.»

Michael ona, kendisine ilk adıyla hitap edebileceğini söylememişti. Snyder'in ilk adını hatırlamıyordu. O halde Michael ve Dr. Snyder diye konuşacaklardı. Bu da Michael'ı sinirlendiriyordu.

Snyder, «Bill ikiz kardeşinizle birbirinize çok yakın olduğunuzu söyledi,» dedi.

«Hâlâ da öyleyiz.»

«Ama siz evlendiniz.»

«Tamam.»

«Kardeşinizle birbirinizi sık sık görüyor musunuz?»

«Eh, sıkça...» Michael sustu.

«Sıkça... mı?»

Michael alçak sesle, «mümkün olduğu kadar sık,» dedi.

«Kardeşiniz yalnız mı oturuyor?»

«Hayır. Sevgilisi var.»

«Onunla evlenir mi dersiniz?»

«Sevgilisi... bir erkek.»

Snyder bu durumun Michael'i ne denli rahatsız ettiğini görebiliyordu. Konuyu açmaya karar verdi.

«Siz hiç eşcinsel ilişkide bulundunuz mu?»

Cevap yok.

«Bu çok olağan bir şey. Çocukken?...»

«Evet, bulundum.»

«Kardeşinizle mi?»

«Evet.»

Snyder sigarasını söndürdü. Bir başkasını yaktı. Ergeç başlamaları gerekiyordu. Ne kadar erken olursa o kadar iyiydi.

Snyder arkasına dayanıp çok rahatmış gibi görünmeye çalışarak, «olağanüstü bir deney olmalı bu,» dedi. «İnsanın kendi kendisiyle cinsel ilişkide bulunması gibi bir şey.»

Michael yine terlemeye başlamıştı.

«Ben bunu asla cinsel bir ilişki olarak düşünmedim,» dedi.

«Düşünmediniz mi? Ne olduğunu sandınız?»

«Eğlence.» Terden sırılsıklam olmuştu Michael.

«Anneniz sizi hep eş mi giydirirdi?»

«Evet.»

'Zavallı,' diye düşündü Snyder.

«Artık eş giyinmiyorsunuz, değil mi?»

«Hayır.»

Tam Michael'in rahatlayacağı bir sırada Snyder sordu: «Öteki erkek hakkında ne düşünüyorsunuz?»

«Sanki bundan üçlü bir aşk macerası gibi söz ediyorsunuz?»

«Değil mi?»

Michael ayağa kalktı. «Bill, sizi görmemi söyledi. Görüşmemi istedi. Bunu yaptım. Teşekkür ederim, doktor.»

«Michael, sinirlenme,» Snyder başını salladı. «Özür dilerim. Sana yanlış bir şey söylemek istemezdim. Kıskanıyorsun onu. Kardeşin de seni kıskanıyor. Bu ikizler arasında olağandır. Lütfen otur, Mike.»

Michael kımıldamadı.

Snyder başını kaldırıp ona baktı. «Bu ikizlik sorununu ergeç ele alman gerekir, Michael.»

«Gayet iyiyim.»

«Bir takım kuruntulara kapılıyor, gerçekte var olmayan şeyler görüyorsan iyi sayılmazsın.»

Michael oturdu.

«Uyumakta güçlük çekiyorsun, değil mi?»

«Bir hayli... evet.»

«İlâç alıyor musun?»

«Hayır.»

«Seksin yararı dokunuyor mu?»

«Bazen.»

«Sana bir ilâç yazacağım: Seconal. Yararı dokunur.»

«Ama Seconal alırsam ertesi gün çalışamam.»

«İşin senin için hâlâ önemli mi?»

«Elbette.» Michael sustu. Biraz düşündü. Sonra, «Işimin benim için anlamı büyük. Üstelik iyiyim de.»

Snyder başını salladı. Gülümsedi. «Neler hissettiğini anlıyorum. İşimden ben de iyiyim.»

«Hastalarınız...» diye başladı Michael. Nerdeyse, «Ölürler mi?» diye ekleyecekti. Uygun düşmeyeceğini düşündü. «Hastalarınız iyileşirler mi?» diye sordu.

«Hemen hemen hepsi.» Snyder ona yazdığı reçeteyi uzattı. «Bu ilâcı arada bir almanın zararı dokunmaz. Pek çok eczacı arkadaş bunun alışkanlık yaptığını ileri sürüyor, hatta uyuşturucu madde sayanlar bile var. Dikkatli kullanmalısın. Sürekli alınırsa ters etki yapabilir. Onun için zorunlu kalmadıkça kullanmayın. Tamam mı?»

Michael başını salladı.

«Her türlü yardımdan yararlanmaya çalışın, Michael,» diye ekledi Snyder. «Bundan bir zarar gelmez.»

İkinci seanstan sonra Snyder, Michael'a, kendisini 'Chick' diye çağırmasını söyledi. «Biliyorum, çok aptalca bir ad ama bana böyle hitap ediyorlar. Sigara içmiyorsun, değil mi? Ben içsem rahatsız olur musun?» Michael olmayacağını anlatmak için başını salladı. «Bu iyi işte.» dedi Snyder. Bir sigara yaktı. «David'le sen nerede büyüdünüz, Michael?»

«Yirmi - iki Riverside.»

«Tanrı aşkına! Ben de orada oturdum. Kırkikiden, kırkbeşe kadar. Ama ben senden büyüğüm.» Michael'in dosyasına baktı. «Sen otuz - iki yaşındasın. Bense kırk. Babam savaş sırasında zengin olmuş...»

1940 yıllarından söz etmek Michael'a yaşlı adamı anımsatmıştı. Snyder'e gördüğü düşü anlattı. O düşü hâlâ böylesine açık ve seçik bir biçimde anımsayıp anlatabilmesine şaşıyordu. Snyder büyülenmişti adeta. Michael anlatmasını bitirince Snyder başını hoşnutlukla salladı. «Hoşunuza gittiğine sevindim.» dedi Michael. «Ama bunu anlatmak ancak şu anda kolay oldu.»

Snyder güldü. 'Tanrım,' diye düşündü, 'Bu co-

cuğu seviyorum. İyileşsin, ne olur kendini kurtarsın.'

Sonra, «Bu düşü ne kadar zaman gördün, Michael?» diye sordu.

«Yıllarca.»

«Ve de babanla kardeşin yaşlı Perera'nın aslında ne demek istediğini sana anlattılar. Hep aynı şeyi söylediler, değil mi?»

«Evet, tam tamına.»

«Ama sen bu düşü korkunç, tehdit edici bir şey... bir lanetleme olarak kabul ettin?»

«Evet.»

«Bu düşle gördüğün hayal arasında bir pararellik görebiliyor musun?»

«Yalnızca ikisinde de David vardı.»

«Daha başka şeyler de var. Düşün biraz. İki olayda da ne yaptığını görmeye çalış.»

«İkisinde de gerçekte olan şey konusunda yanılmıştım.»

«Evet ama nasıl yanılmıştın?»

«Bilmiyorum.»

«Gerçekleri kendi arzularına uydurmak için değiştirdin. Ama arzular değişti.» Snyder sigarasını söndürdü. Bir tane daha yaktı ve gülümsedi. «Arzular, istekler hep aynı kalabilseydi, çok kolay olurdu. Bir isteğe saplanıp bütün ömrünü onu gerçekleştirmeye adardın.» Güldü. Sonra ciddileşti. «İlk olarak çocukluğunda, David'den kaçıp uzaklaşmak ihtiyacını gidermek için gerçekleri, dünyanı değiştirdin. Ama şimdi ondan uzaklaştın, değil mi?»

Michael başını salladı.

«Ne kadar zamandır?»

«İki yıldır ayrıyız.»

«Dünyanı yine değiştirdin, görüyorsun. Tamam mı?» Yeni gereksinmeleri karşılamak için yaptın bunu.»

Snyder bekledi. Ama Michael konuşmadı. Sonunda Snyder, «Kurallara göre bana herşeyi anlatmak zorundasın, Michael.»

«David'in geri dönmesini istediğimi söylüyorsunuz.»

«David olmadığı halde, David'i gördüğünü sanman bunu anlatıyor sanırım.»

***

Üçüncü buluşma saati geldiğinde Michael, Snyder'den hoşlandığını, onu görmek istediğini farketti. Geçen son iki haftadır uykuları bir dereceye kadar düzelmişti. Bu yüzden de Seconal'i azaltmak niyetindiydi.

Bu kez Snyder ağzında başaşağı boş bir pipo tutuyordu. Masasının çevresinde dolaştı, pencereye gitti.

«Sigarayı bırakmaya çalışıyorum,» dedi.

«Bu konuda pek başarılı görünmüyorsunuz.»

«Sana soran oldu mu?»

Snyder bir sigara aldı.

Michael bir an ona baktı. Sonra, «Bırakın onu,» dedi. «İsterseniz çıkıp bir şeyler içeriz. Ben ısmarlarım. Ya da size öylesine açık saçık, canlı bir seks

sahnesi anlatırım ki, sigarayı bir hafta aklınıza getirmezsiniz.»

«Bu sahneyi... Birlikte oynayalım mı? Yoksa yalnızca anlatmak mı istersin?»

Michael kıpkırmızı kesildi. Snyder güldü. Sandalyesine sırtını dayadı. Gülmesini sürdürerek sigarasını yaktı. «Utandın değil mi?»

Michael başıyla evetledi. Sonra güldü. «Ama sandığım kadar değil.»

«Büyüdüğünde hiç eşcinsel ilişkide bulundun mu?»

«Hayır.»

«Bulunmak istedin mi?»

Michael düşündü. «Sanmam,» dedi sonra. Bazen merak ettim ve...»

«Ve ne?»

«Belki de dediğiniz gibi David'i bir parça kıskandım.»

'Güzel,' diye düşündü Snyder. Michael bunu rahatlıkla söyleyebilmişti. Çekinmeden. Snyder bunu itiraf etmesinin daha uzun bir zaman alacağını sanmıştı oysa. Yine de dikkatli, çok dikkatli olması gerekiyordu.

**
*

Michael, kafeteryada istridyeli sebze çorbasının bir parça soğumasını beklerken, elindeki dergiyi tembel tembel ve ilgisizce karıştırdı. Yazıya, «Birbirini Bulan İkizler,» adı verilmişti... Gerçek hayattan alın-

mıştı. Michael genellikle ikizler üzerine yazılan yazıları okumaktan kaçınırdı. Ama bu hikâye yemek tarifleri, ev döşeme önerileri arasına sıkıştırılmıştı. Zararsız gibi görünüyordu.. İki sarışın, güzel kızın resmiyle de süslenmişti hikâye.

«Onlar doğduklarında birbirlerinden ayrılmışlardı...» Ama bir tanesi ikiz olduklarını biliyordu. Yalnızca biliyordu. Bu konuda düşler görüyordu. Düşler ergenlik çağında özellikle sıklaşmıştı. Öğrenim hayatı boyunca, hatta daha sonraları küçük bir reklam bürosunda yüksek bir maaşla çalışmaya başladığında da aynı düşleri görmekte devam ediyordu. Sonra iş arkadaşlarından biri ona geçen hafta Albany'e gidip gitmediğini sormuştu.

Hayır, oraya hiç gitmemişti... New Jersey'in Trenton kentinde doğup büyümüştü. Hâlâ da doğup büyüdüğü yerdeydi.

O halde Albany'deki bir reklam bürosunda ilâncılıkta çalışan onun bir benzeri vardı. Aynı yüz, aynı iş. Bu bir rastlantı olamazdı.

Genç kız kendisini evlat edinenlere gitmişti. Hayır, ikizlik hakkında hiç bir şey bilmiyorlardı. Doğduğu hastaneye gitti. Hayır, kimseye böyle bir bilgi veremezdi. Çocukları evlatlık veren büroya gitti. Onlar da yardımcı olamazlardı. Ama genç kız vazgeçmedi. Oradan oraya, bürodan büroya dolaştı. Yedi ay sonra araştırmalarının sonucunu almaya başladı. Gerçekten bir ikiz kardeşi vardı. Hatta adlarının ne olduğunu bile öğrenmişti. Yalnızca ikiz kardeşine şimdi ne ad takıldığını öğrenememişti.

Trenton'lu ikizin ısrarlı araştırmaları Michael'i tedirginleştirmeye başlamıştı. Ama okumasını sürdürdü.

Trenton'lu ikiz Albany'deki reklam bürosuna telefon etti. Evet, tarife uyan bir kadın yanlarında çalışmıştı. Ama bir süre önce işten çıkmıştı. Yedi ay kadar önce.

Yazmamışlardı ama Michael, Albany'li ikizin, Trenton'lu ikizin araştırmalarına başladığı aynı gün, aynı saatte işten ayrıldığını biliyordu. Kaçmaya çalışıyordu. Michael'in çorbası iyiden iyiye soğumuştu.

Sonra Trenton'lu ikiz de işini terkedip Albany'e gitmişti.

'Koş... Kaç... Acele et...' diye Michael, Albany'li ikize yakardı.

Albany'dekiler Trenton'lu ikize kardeşinin adını ve adresini verdiler. Trenton'lu ikiz oraya gitti.

Şimdi Michael heyecandan soluğunu tutmuştu.

Barbara oradan da ayrılmıştı. Ama apartmandaki kızlardan biri Barbara'nın erkek arkadaşını tanıyordu. Erkek arkadaş, Barbara'nın Glenns Falls'a gittiğini tahmin ettiğini söyledi.

Glenns Falls'daki PTT, Barbara'yı tanıdı. Ama dört ay önce gitmişti Barbara. Emin değillerdi ama Schron Gölüne gittiğini sanıyorlardı.

Schron'da herkes Barbara'yı sevmiş, ona yardımcı olmak istemişti. Ama işsizlik vardı. Herhalde kuzey bölgelerde iş bulması daha kolaydı. Barbara belki de oraya gitmişti.

Trenton'lu ikiz yorgundu. Tükenmişti. Korkuyordu. Ama eskisinden daha da inatçı olmuştu. **Kuzeye**

nereye? Omuz silkmeler... Plattsburg, Burlington, Montreal'e mi? Dur; Placid gölünü dene bir. Orada yeni bir iş yeri açıldı. Üstelik Whiteface Ski bölgesi de var. Orayı dene.

Keene vadisinden kuzeye doğru otuz mil daha, sonra da dağlara gidecekti. Isı sıfırın altında onbeşti. Kar yağıyordu.

Michael çorbasını içmeye çalıştı. Ama soğumuştu çorba. Artık aç da değildi. Trenton'lu ikizi arabasında yapayalnız, karlı yollarda giderken gözünde canlandırıyordu. Önönde kar fırtınası, ardında ise yalnızlık içinde geçecek bir hayattan başka bir şey yoktu. Acaba o sırada arabasını uçurumlardan birine sürmeyi hiç düşünmüş müydü?

Placid'de takip sona erdi. Evet, ikizi gerçekten oradaydı. Whiteface yolunda bir dağ kulübesinde oturuyordu. Üç mil kadar git, solda bir yol göreceksin. Bir erkekle beraber yaşıyor. Geldiğinde iyiydi. Sonra Tupper Gölünden bu adamla oturmaya başladı. Adam yazın kerestecilik yapıyor, kışın da Northway'de çalışıyor. Onunla ilgili başka birşey bilmiyoruz.

Trenton'lu ikiz bu yeri buldu. Anayoldan çeyrek mil içerdeydi... Karların içinde yürümek zorunda kalmıştı. Kulübe çam ağaçlarıyla çevriliydi. Bir de fener vardı.

Kızkardeşi... İkizi açtı kapıyı. Dergi, ikizlerin birbirlerini görünce nasıl bir tepki gösterdiklerini yazmıyordu. Ama Trenton'a birlikte dönmüşlerdi. Trenton'lu ikiz, birlikte çalışabilsinler diye aynı reklam ajansında iş bulmuştu kardeşine. Birlikte oturabilsinler diye

de bir daire kiralamışlardı. **Albany'li ikiz yakalanmıştı.**

«'Yakalanmak' senin kullandığın bir sözcük. Derginin değil, değil mi?» diye sordu Snyder.

«Evet.»

«Hikâye seni telaşlandırdı, tedirgin etti, değil mi?»

«Hem de nasıl?»

«Kendini Albany'li ikize benzettin. David'i de Trenton'lu ikize?»

«Evet.»

«Ve de onun seni 'yakalamasından' korkuyorsun.»

«Galiba öyle. Ama yine gerçeği değiştirdiğimi sanıyorum.»

«Sanmam, Mike.»

Michael kıpırdamadı.

«Anlattığın şeyden çıkardığıma göre,» dedi Snyder, «David de sana aynı şeyi yapmak istiyor. Dikkatli olmazsan başaracak da.»

«David beni üzmez.»

«Doğrudan doğruya değil elbette. Hayır, seni inciteceğini aklıma bile getirmiyorum. Ama seni üzen, tedirginleştiren şeylerden yararlanır.»

«Ne anlama geliyor bu?»

Synder başını kaldırıp dikkatle Michael'a baktı. Michael hâlâ sakin görünüyordu.

Ama çok yaklaşmışlardı. Bundan sonra konuşacakları herşey tehlikeliydi. Birer tehlike çanıydı. Snyder düşünmeye çalıştı. Ama yapamadı. Daha önce de

Michael Ross'un anlayabileceği bir kişi olmadığını kendi kendine yinelemişti. Yapabileceği tek şey içgüdülerine güvenmekti. Michael gibi biriyle her sözcük, her davranış tehlikeliydi. Yine de Snyder tehlikeyi er geç göze almak zorunda olduğunu biliyordu. Yoksa hem kendi vaktini, hem de Michael'in parasını boşa harcamış olacaktı. Derin bir soluk aldı. Michael'in bunu farketmemesini diledi. Sonra elinden geldiğince sakin sesle konuştu:

«Şunu demek istedim Michael: Seni yaralayan, seni hayal kırıklığına, yenilgiye uğratan herşey, herkes David'e, yardımcı oluyor. Onu sen terkettin, Kaçıyorsun ondan. O da seni geri istiyor. Ama kendini nasıl koruyacağını bilmiyorsun. Eğer, Carol Arland olayındaki gibi bir şey **olursa**, David'e dönmek zorundasın. Eğer onu bulamazsan bir başkasını ona benzetecek, ardından gideceksin.»

Michael bir şey söylemedi.

«İşte David'in olmasını istediği şey de bu... Senin kendi başına başarılı olamaman, yaşayamaman.»

Michael'in rengi solmuştu. Öfkeyle titriyordu. Snyder'in içgüdüleri ona yanlış yolda olduğunu söylüyordu. Ama geri dönemezdi artık. Geç kalmıştı.

Yumuşak bir sesle, «Senin başarısız olmanı bekliyor,» diye ekledi Snyder. «Sonunda ona ne denli gereksinme duyduğunu anlamanı istiyor.»

«Saçma.»

Snyder karşılık vermedi. Çünkü bu hastasına gerektiğinden fazla bağlanmış, onu sevmişti. Söyleyeceği herhangi bir şeyin hatalı olmasından korkuyordu.

Bu yüzden susup oturdu. Michael'in öfkesi de giderek derinleşti.

«Hep o orospu çocuğu Friedman'ın düşünceleri bunlar. Onun etkisinde kalmışsın.»

«O senin dostun.»

«David de kardeşim.»

'Bitir şunu,' diye düşündü Synder 'kardeşim, ikizim, kendim, benim benliğim de.'

«David bana kötülük etmez. Beni mutlu etmek için yapmayacağı şey yoktur. Bunu anlamıyorsunuz. Bu yüzden de onu kötü bir insan gibi göstermeye çalışıyorsunuz.»

«Mike, lütfen... Öyle demek istemedim...»

«Bunu demek istedin. Sen, karım, Romer, hepiniz bunu söylüyorsunuz, çünkü ikimizden birini kendiniz için istiyorsunuz. Sence Friedman benden ne istiyor? Gerçekten ne istiyor?... Hadi, söyle. Allahın belâsı büyücü doktorun biri değil misin, söyle!»

Michael bekledi. Snyder kendinde konuşmak cesaretini bulamadı.

Michael konuyu kesmedi. «Evet? Hadi, Chick, bana cevap ver. Friedman'ın istediği nedir? Hatta sen ne istiyorsun?...»

Snyder ona baktı. «Daha önemlisi var, Mike,» dedi, «Kardeşin senden ne istiyor?»

Michael ayağa kalkmış, kapıya yönelmişti.

«Michael gitme. Tanrı aşkına, Mike! Artık bu iş çığrından çıktı... Kuruntular, hayaller. Yeniden başlayacak. Michael!»

Ama Michael ona kulak asmadan odadan çıkmış, kapıyı ardından kapamıştı.

ondördüncü bölüm

Michael o gece uyuyamadı. Saat birde uyumaya çalışmaktan vazgeçip oturma odasına geçti. Bir süre gökyüzüne baktıktan sonra saat bir buçukta Friedman'a telefon etti.

«Seni uyandırdım mı?»

Friedman, «Sabahın bir buçuğunda midesine düşkün yaşlı Bill Friedman'ın ne yaptığını düşünüyordun?» diye terslendi:

«Bugün korkunç bir şey oldu, Bill.»

«Başka yeni bir haber yok mu?»

«Ciddiyim.»

«Gerçekten özel bir durum olmalı.»

«Öyle. Chick Snyder'i terkettim. Şey... Senin beni sevdiğini, özlediğini söyledikten sonra...»

Sessizlik. Sonra Friedman gülmeye başladı. «Yapardım vallahi. Yemin ederim ki yapardım... Ama nasıl yapılacağını bilseydim... Bu koca gövdemle o işi becerebileceğimi hiç sanmıyorum.» Michael'in böğürleri sancıyıncaya dek güldüler. Şimdi gülmekten ikisinin de gözleri yanıyordu. Sonra Michael yatağına dön-

dü. Gecenin geri kalan bölümünde deliksiz uyudu.

Ertesi gün Friedman onu Snyder'e göndermeye çalıştı.

«Gidemem, Bill. Sanki kardeşim bana kin besliyormuş gibi konuştu. Saçma. David'den hoşlanmadığını biliyorum.» Friedman ağzını açtı. Kapadı. Yine açtı. «Tıpkı bir balığa benziyorsun. Yalan söylemek zahmetinde bulunma. David'i sevmek zorunda değilsın. Ama hiç bir zaman David'i bir kötü kişi gibi göstermeye de çalışmadın.»

«Chick'in böylesine aptal olabileceğini sanmam.»

«David'i kötü bir kişi olarak görmemi istedi.»

«Ne demek oluyor bu?»

«David'in aleyhinde konuşacak hiç kimseyi dinleyemem, Bill.»

Bu bir uyarıydı. Friedman anlamıştı.

«Bir başka doktora gitsen, ha?»

«Hayır. Kendimi iyi hissediyorum.»

«Şimdi iyisin ama son olay seni çok korkuttu. Beni de. Aynı şeyin yinelenmeyeceğinden emin olabilir misin?»

***

Nisanın sonunda Carol Arland'ı evine yolladılar. «Şu anda durumu iyi,» dedi Gargan. «Kanserde bir ilerleme, yayılma yok.» Michael ona evi için bir saksı bitkisi aldı. Yanağından öptü, ve kocası gelmeden oradan uzaklaştı.

Bayan Pollack o ayın sonunda öldü. Sonra koğu-

şa yirmibeş yaşında bir kadın getirdiler. Aylardan beri akciğerlere kadar yayılan habis, yumurtalık kanserinden yatıyordu ve durumu umutsuzdu. Çünkü çok ender görülen ve kesinlikle öldürücü bir kanser türüydü bu. Gelişinden üç gün sonra da öldü. Patoloji baş stajyeri Alberts birkaç dakika sonra geldi. Michael genç kadının annesini bekliyordu.

«Bir otopsi izni koparmaya çalış. Bu gerçekten karışık bir iş. Teratoma.»

Michael bunu pek iyi bilmiyordu. Teratoma oldukça ender görülen bir tümördü. Genellikle de habisti.

«Çok kibar insanlar. İzni alacağımı sanıyorum.»

«Unutma. Biliyorsun, teratoma'nın gelişmemiş bir ikiz olduğu kuramı var.»

Michael bir şey söylemedi.

Albert bir şeyden habersiz konuşmasını sürdürdü: «Kurama göre, gelişme halindeyken embriyona bir şey oluyor... Gelişmesi, insan biçimine girmesi duruyor. Öteki ikizin bir parçası oluyor... Sonunda dünyaya gelen ikiz, onu içinde barındırıyor.»

Michael'in yüzü anlamsızdı.

«Doğumdan sonra genellikle gelişmesi duruyor ya da eğer yeniden büyümeye başlarsa çoğunlukla selim bir tümör oluyor.»

Michael, «Ama bu kez... dedi.

«Evet, bu kez habis çıktı. Çok ender görülen bir vaka. Bakmak için sabırsızlanıyorum. Üstelik yayıldı da, değil mi?»

«Evet,» dedi Michael. «Ciğerlerine kadar.»

Alberts, «Ne tür bir doku göreceğimizi öyle merak ediyorum ki,» dedi.

⁂

Artık Michael, Alberts'in yarın sabah inceleyeceği tümörden başka bir şey düşünemez olmuştu. Kendi kendine, 'bu bir ikiz olamaz, yanlış yola sapmış dokudan başka bir şey değil,' diye yineliyordu. Ama yine de gözünü uyku tutmuyordu.

Ertesi sabahki viziteden sonra dosdoğru Patoloji laboratuarına gitti. Alberts oradaydı. Kahvesini yudumluyor, sigara içiyordu. Otopsi odasının kapısı kapalıydı. Ama orada birisi çalışıyordu. Çünkü Michael'in kulağına sesler geliyordu.

Alberts gülümseyerek elini kapıdan yana salladı. «Bu sabah elimizde gerçek bir 'güzel' var. Akciğer tümörü. Sinai maddelerin sebep olduğunu sanıyoruz.»

«Ötekini bitirdin mi... Teratoma'yı?»

Alberts dosyalanmak için bekleyen kartları karıştırdı. «Margaret Alvarez,» dedi, «Teratoma. Habis. Başlangıçta yumurtalık kanseri. İki akciğere yayılmış. Son teşhis, tümöre bağlı olarak bronşlarda tıkanma.»

«Akciğerleri saran kanserli doku, yumurtalıktaki tümorla aynı mıydı?»

«Yani akciğerdeki tümörde saç ve diş dokuları var mı diye soruyorsun?» Alberts gülümsedi. «Teratoma ilk kez duyan herkesi heyecanlandırır.»

«Var mıydı?»

«Hayır. Ama yumurtalıktaki tümörün aynıydı.»

«O halde öteki yani yumurtalıktaki tümör ikizdi, değil mi?»

«Tam anlamiyle ikiz değil, Mike.» Michael onun bir ikiz kardeşi olduğunu bilip bilmediğini merak etti. «Yalnızca gelişen bir penetik madde... İkimiz de olabilirdi, eğer... Ama bu haliyle yalnızca gizlemli bir doku diyebiliriz. Görmek ister misin?»

Alberts, Michael'in cevabını beklemeden duvardaki rafta sıralanmış dosyalara yöneldi. Bir tanesini alıp geldi. Masalardan birine koyup içinden bir zarf çıkardı. Masanın üstündeki lâmbayı yaktı. «Mikroskoptan büyütülmüş fotoğraflarla ilgilenmiyorsun değil mi, Mike?» diye sordu sonra. Michael başını olumsuz anlamda salladı. «Çok fena.» Alberts ışığa doğru bir slayt tuttu. «Çok güzel çıkmış.» Michael bir şey söylemedi. «Tamam, tamam,» dedi Alberts, «Siz klinik doktorları hep kabasınızdır zaten.» Alberts kendi sözüne güldü. Michael da gülümsemeye çalıştı. Alberts zarfın içini karıştırdı. 'Yüzlerce kâğıt parçası,' diye düşündü Michael, 'Raporlar, tömör tanımlamaları. slaytlar. Oysa ölmüştü o. Neden böyle uğraşıyorlardı hâlâ?'

Sonunda Alberts renkli, polaroid bir resim çıkardı. «İşte,» dedi, «Yumurtalıktaki habis tümör, daha ilk kesişimizde ortaya çıkmış.»

Michael slayta ışığın altında baktı. Kendini tümüyle konuya vermesi bir kaç saniye aldı. Alberts'e, «Beyaz kürecikler nedir?» diye sordu. «Dişler,» dedi Alberts mutlulukla, «Bazıları gelişmemiş diş parçacıkları. Ama bazıları da tam anlamiyle teşekkül etmiş. Şuradaki koyu, halka biçimindeki şeyleri görüyor mu-

sun? Onlar saç... Hey, Mike, iyi misin?»

Michael masadan kapıya doğru geri geri gitmeye başlamıştı. «Geç oldu,» dedi, «Yukarı çıkmam gerek.»

Alberts dosyadaki slaytlara, resimlere dönmüştü. «Gerçekten ilginç olan şey,» diyordu, «Akciğerlerde bulduğumuz doku, tam tamına bunun gibi... bir şey olmaya hazırlanıyormuş... belki de bir karaciğer. Tanrım, ne berbat iş! Değil mi? Bunların bir kopyasını ister misin? Gerçekten ender bulunan şeyler. Markham dedi ki...» Alberts kapının kapandığını duydu. Başını kaldırıp baktı. Michael gitmişti.

**
*

Kanser az da olsa asalağa benzer, demişti Gargan. **Çünkü sahibiyle birlikte ölüyor.** Michael duvara yaslandı. Sanki olağan, sıradan bir şey düşünüyormuş gibi bir tavır takınmaya çalıştı. Ama gelip geçenler yine de ona garip garip bakıyorlardı. Yürüdü.

Unutamıyordu bir türlü; şimdi kadınla birlikte ölen teratoma'yı düşünüyordu... Ölmüş kadın, ölü ikiz. Yine durdu. Böyle anlarda yalnız olması, durumu güçleştiriyordu. Arkadaşa ihtiyacı vardı. Belki Friedman...? Ama Friedman'ın bürosunun kapısı kapalıydı. Evine gitmişti. Michael asansöre binip üçüncü kata indi. Ama Gargan da yoktu. Dinlenme odası bile boştu. Paniğe kapılmaya başlamıştı. Kendini bütün gün asansörle bir aşağı bir yukarı inip çıkarken hayal ediyordu. Ta ki biri... belki Kathy... polisi çağırana dek. Tükenmişti. Hiç bir şey yememişti. Eve gidip uyumayı, bir sandviç olsun yemeyi düşündü. Belki o

zaman kendini daha iyi hissederdi. Ama uyuyamayacağını biliyordu.... Şimdi uyuyamazdı... Bu gece de. Dayanabileceğinden emin değildi... ölen asalak... Uyku yoktu ona. Babasının uzun süre hasta olan, acı çeken hastalarından söz edişini anımsadı. 'Doğru değil, haksızlık bu' derdi. Michael onun sesini duyar gibi oldu: «Hiç kimse tek başına böylesi bir ıstarabı çekemez. Çekmemeli de.» Michael da çekmek zorunda değildi. Hiç olmazsa bir parçacık uyuyabilmeliydi. Erkekler tuvaletine girip Seconal için bir reçete yazdı. Kendini bir suçlu gibi hissetmesine gülümseyerek ve başını sallayarak tuvaletten çıktı. En alt kattaki eczaneye indi. Tam oraya varmıştı ki, hastaların ayakta tedavi edildiği kliniğin kapısı açıldı. Michael, David'in çıkış kapısına yürüdüğünü, hastaneden çıktığını gördü.

Michael fırladı. David'in Beşinci Caddeye döndüğünü gördü. Çisil çisil yağan yağmurda peşinden koştu. Sırtında spor ceketi vardı yalnızca. Çok geçmeden iliklerine dek ıslanmıştı. Saçları başına yapışmış, soğuğu iliklerinde hissediyordu.

David Doksan - Altı'da doğuya döndü. Michael'in peşinden geldiğini biliyormuş gibi daha hızlı yürümeye başlamıştı. Kaçmak istiyordu. Michael da adımlarını hızlandırdı. Ama David'e hiç yaklaşamıyor gibiydi. Aralarındaki uzaklık azalmıyordu. Madison'u geçtiler, sonra da Park'ı. Michael trafik işaretine aldırış etmedi. Arabaların arasından koşarak zikzak çizdi. David herşeyden habersiz Lexington'a yürüyordu. Michael kardeşinin metroya girmesinden korkuyordu. Onu orada kesinlikle kaybederdi. Evet, Da-

vid metronun merdivenlerini inmeye başlamıştı. Michael ardından gitti.

Tabelada, «Kent Merkezi,» işareti vardı. David o yana döndü. Michael koştu.

Tren bekliyordu. David bindi. Michael atıldı. Pembe mantolu bir kadına öyle sert çarptı ki, kadın bütün vücüdüyle olduğu yerde topaç gibi döndü. Michael trene atladı. Aynı anda da trenin kapıları kapandı.

Michael çevresine bakındı. David orada değildi. Kompartımanlara bakmaya başladı. Yoktu. Tren durdu. Michael inmek üzereyken kardeşini gördü. Hemen önündeydi. Şimdi bulmuştu onu. Artık Michael'dan kaçamazdı! Ama kardeşinin yanına gitmeye fırsat bulamadan tren yine durdu. David indi. Michael izledi. Trene binmeye çalışanları ite kaka merdivenlere ulaştı. David'i gözden kaybedeceğim diye çok korkuyordu. Ama O'nun siyah saçlarını, kareli paltosunu yine gördü. Yedinci Bulvar'a dek ardından gitti. Yanından geçtiği delikanlılar, kadınlar David'i tepeden tırnağa süzüyor, alaycı sesler çıkarıyorlardı. Sonunda David kırmızı trafik işaretinde durdu. O zaman Michael ona yetişti. Kardeşine ulaşmak öylesine uzun bir zaman almıştı ki, bir an ne diyeceğini bilemedi. Omuzuna dokundu: «David.»

David döndü... Şimdi Michael hayatında hiç görmediği bir adama bakıyordu. Yabancı pudra sürmüş, gözlerini boyamıştı. Michael'i görünce gülümsedi: «Kim? David mi? Elbette, şekerim... Bill ya da Fred de olabilir...»

Michael hemen oracıkta kusmak üzereydi.

Ruj adamın dudaklarından taşmıştı. Saçlarını

karga kanadı siyahına boyamıştı. Makyaj alnındaki, ağzının kıyısındaki kırışıklıkların içine tabaka halinde dolmuştu. Koyu renk gözleri zekâ ve küstahlık doluydu.

Michael karşılık veremedi.

«Ben David olurum, şekerim.»

***

Michael eczaneden Seconal'i aldı. İki tane içti. Sonra şişenin üzerindeki etiketi koparıp ilaç dolabının üzerine koydu.

Dolabın kapağını sessizce kapattı. Kathy belki bitişik odadadır diye tuvaletin sifonunu çekti. Ama yatak odası boştu. Telefona gidip David'in numarasını çevirdi. Karşı tarafta zil çaldı,. Cevap veren olmadı.

üçüncü kitap

onbeşinci bölüm

Rosa Scheib'in muayenehanesi, Colombus'la Amsterdam arasında, Seksen - Yedinci caddedeydi. Kathy için yenilikti bu. Muayenehanede sekreter ya da resepsiyon memuru yoktu. Kathy, Dr. Scheib'in kendisini çağırınca, içeri girdi. Doktor Kathy'nin elini sıktı. «Tebrikler, Bayan Barker,» dedi; «Bir çocuğunuz olacak.»

Lila Barker, Kathy'nin Middlebury'de oda arkadaşıydı.

«Peki, lekeler...» diye sordu Kathy.

«Kaygılanacak bir şey yok. Herşey yolunda.» Dr. Scheib masasına oturup yazmaya koyuldu.

«Demirli kuvvet şurupları vermeği hiç sevmem. Çünkü pek çok kadına iyi gelmiyor. İlâç şirketleri ne derse desin doğadan uzaklaşmamak gerek. Ciğer sever misiniz?»

Kathy başiyle onayladı.

«Güzel.» Dr. Schheib ona gülümsedi. Kathy kendini bir vatan haini gibi hissediyordu. «Haftada en azından iki kez ciğer yiyeceksiniz. Dayanabilirseniz

daha da fazla. Ispanak da. Eğer yemeğinden bıkarsanız salatasını yapın. Çiğken daha lezzetlidir.» Dr. Scheib yazmasını sürdürdü. «Tabii kocalar da ayrı bir sorundur.»

Kathy ona dikkatle baktı ama Dr. Scheib başını önüne eğmiş yazıyordu. Kathy'nin kocasının kim olduğunu bilmesi imkânsızdı.

«Eğer huysuzluk ederse bana yollayın. Ona karaciğerle ıspanağın yararlarını anlatırım.» İyi bir doktor diye düşündü Kathy. «Başınız ağırsa iki aspirin alabilirsiniz. Reçeteye yazmadığım ilaçları sakın almayın. Alka Seltzer bile. Bebeğe zararı dokunabilir. Hamileyim diye bir yığın olur olmaz şeyler yemek zorunda değilsiniz. Anlaşıldı mı?» Kathy başını salladı.

O zaman doktor ona alıcı gözüyle baktı. «Pek mutlu görünmüyorsunuz, Lila,»

«İyiyim,» dedi Kathy. «Yalnızca şaşırdım.»

Doktor Scheib güldü. «Neden şaşırdınız? Ne olacak sanıyorsunuz?»

Kathy günün geri kalan bölümünü Rosa Scheib'e, hamile kaldığını anladığı gün olacağını düşündüğü şeyi ve gerçeğin düşündüklerinden ne denli farklı olduğunu anlatmakla geçirebilirdi.

«Kaygılanmayın,» dedi Dr. Scheib, «Sorunlar kendi kendilerini çözerler. Bu gece kocanız ne denli kaygılanırsa kaygılansın, yarına hiç bir şeyi kalmaz. Baba olacağı için sevinmeye başlar.»

Kathy gülmek istedi. Çünkü Dr. Scheib yanlış anlamıştı. Michael memnun olmayacaktı. Üzülmeyecekti de. Hiç bir biçimde ilgi göstermeyecekti. Üste-

lik Kathy, son birkaç ay içinde ender olan o neşesiz, cansız sevişmelerinden birinde hamile kaldığını da bir türlü unutamayacaktı. Bundan emindi.

«Sonunda mutlu olmayan, sevinmeyen bir koca tanımıyorum,» dedi doktor Scheib. «Şimdi bunu kutlamak için birer schnapp içelim.»

Dr. Scheib masasının alt çekmecesini açtı. Bir termosla iki kâğıt bardak çıkardı.

«**L'chayim.**» Bardağını Kathy'e kaldırdı. Kathy de onunla beraber içti.

On dakika sonra Kathy elinde reçetesi ve gerekli önerilerin yazılı kâğıtla Seksen - yedinci Caddede bir taksi bulmaya çalışıyordu. Sokağın karşı tarafındaki evin merdivenlerinde iki kadın birer minder atmış soğuğa aldırış etmeden oturuyorlardı. Üzerlerinde, altından çiçekli basma eibiselerinin uçları görünen kürk taklidi mantolar vardı. Kathy'nin mink mantosunu görünce susup baktılar. Kathy gülümseyip başiyle selâm verdi. Ama onlar karşılık vermediler. Önünde oturdukları yapı temizdi. Yeni boyanmıştı. Kadınların ikisi de tombul, esmer ve sevimliydi. Kathy binanın perdeli pencerelerinden birinin oda havalansın diye aralık bırakıldığını, çocukların öğle uykusuna yattıklarını ya da televizyon seyredip arkadaşlarıyla oynadıklarını biliyordu. Biraz sonra kadınların evlerine gideceklerini, küçük mutfaklarında kocalarına yemek hazırlayacaklarını da biliyordu.

Onların bakışlarından kurtulmak için Columbus'a doğru yürümeye başladı. Köşeyi döner dönmez de kadınların artık onu göremeyeceklerini anladı. Dr.

Scheib'in yazdığı reçeteyle öteki bilgileri verdiği kâğıdı yırttı. En yakındaki çöp kutusuna attı.

***

Friedman kalktı. Nehre bakan pencereye gitti. «Kathy, benden en sevdiğim arkadaşımın bebeğini öldürmemi istiyorsun,» dedi, «Kocanın hamile olduğundan haberi bile yok daha. Bunu yapamam.»

«Peki, onun baba olabileceğini düşünüyor musun?»

Friedman karşılık vermedi.

«Evet, Bill, düşünüyor musun?»

«Kathy, ona bir şans tanı.»

«Ona üç yıllık bir şans tanıdım. Bu bebek bir hata. Michael onu istemeyecek. Ben de istemiyorum.» Yalandı. Doktorun sokağındaki evin merdivenlerinde oturan tombul, hayatlarından memnun kadınlardan biri olabilmek için vermeyeceği şey yoktu. «Artık uyuyamıyorum da.»

«Bu, kürtaj için geçerli bir neden değil, Kathy.»

«Michael de uyuyamıyor, Bill. Bazı geceler yanyana yatıyor, birbirimize tek bir kelime söylemeden sabahın olmasını bekliyoruz. Bütün bir gece öyle yattığın oldu mu hiç?»

Friedman pencereden dışarıya bakmayı sürdürdü. Çünkü Kathy'nin yüzüne bakmak istemiyordu. Geceleri uyuyamamak geriye dönüş demekti. Yani ilâcın geri tepmesi demekti. Bu da, Michael'in gerek-

tiğinden daha uzun süre kullandığı anlamına geliyordu.

«Evet, Bill?»

Uyku hapına alışan erkeklerden iyi baba olmazdı. «Evet, tamam... eğer eminsen.»

«Eminim. Ne zaman?»

«Ne kadar erken olursa, o kadar iyi. Beklemekte yarar yok.»

Kathy yalnızca bir gün istiyordu, bebeğin karnında olduğunu bileceği bir gün. Dersi asar, bir konsere ya da sinemaya giderdi. Yeni bir elbise satın alır ya da berbere gidip saçlarını yaptırırdı. Sonra da saçma, aptalca bir iş yapardı... Tanıdığı biriyle karşılaşması kesin olan Plaza'da yemek yerdi. **'Şekerim, harika görünüyorsun! Elbette,' derdi onlara, yarın sabah ilk işim kürtaja gitmek olacak.**

«Yarına kadar bekleyebilir miyiz, Bill?»

«Tabii. Ama yarın öğleden sonra üçte olabilir ancak.»

«Güzel. Yarın saat üçte.» Kathy gitmek için ayağa kalktı.

«Kathy, David pazar günleri hâlâ telefon ediyor mu?»

«Evet. Tabii Michael sabırsızlanıp daha önce onu aramazsa. Ya da David hafta sonlarında buraya gelmezse. David şimdi burada. Michael da orada... David'in yanında.»

«Eğer David olmasaydı, bebeği yine de aldırır mıydın?»

Kathy başını salladı. «David olmasa Michael boşka türlü mü olurdu?»

Friedman karşılık vermedi.

«Nesi var onun, Bill?»

«Bilmiyorum,» diye yalan söyledi Friedman.

onaltıncı bölüm

David Saul Ross, Tıp Doktoru.

Sonra Romer'in adıyla labaratuar yardımcısınınki geliyordu. Sıfatlar sona yazılmıştı. Hepsi de Boston Merkez Hastanesinden, hepsi de başarılı kişiler...

Michael konunun özetini yeniden okumaya çalıştı. Ama sözcükler gözlerinin önünde dalgalanıyordu. Bu yüzden kendini adlara verdi... David'in adına. Biri kürsüye çıktı. «Dr. David Ross... Tanımlama... sonuçlar... Konuşmacı oturdu. David ön sıradan kalktı. Michael oturduğu yere sindi. Yanında oturan buna dikkat etti... Dönüp baktı... Sonra Michael'a adeta bakakaldı. David'e döndü. Sonra yine Michael'a «Siz ikizsiniz,» diye fısıldadı; «Değil mi?»

Michael karşılık vermedi.

«Ross'un bir ikiz kardeşi olduğunu bilmiyordum.»

David, «Işıklar lütfen,» dedi. Işıklar söndü.

Michael'ın yanında adam, «Hayret doğrusu,» dedi.

«Birinci slayt.»

Michael görmeden önüne bakıyor, dinlemeye çalışıyor, başaramıyordu. Yalnızca duygular ulaşıyordu ona... David'in kendine olan güveni, dinleyicilerin ilgisi ve onayı. Sonra ışıklar yandı. Alkışlamalar oldu, Dinleyiciler ayağa kalktı. Michael, David kendisini görmeden çıkış kapısına ulaşmak istiyordu. Ama yanındaki adam durmuş yolunu engelliyordu. «Kardeşiniz güzel bir konuşma yaptı. Bu konuda uzman olacak, değil mi?»

Michael karşılık vermedi.

«Siz de doktor musunuz?» Michael başını salladı. Kabalık etmek istemiyordu.

Adam yerinden kıpırdamadı. «İkizler genellikle aynı mesleği seçerler, değil mi?»

«Evet, biliyorum. Ama biz ikiz değiliz,» dedi Michael.

Eve gitmeliydi... Kathy'e. Terlemişti. Bunalmıştı. Temiz havaya ihtiyacı vardı.

«Yalnızca kardeş misiniz? Ama benzerlik olağanüstü! Kardeşler arasında böyle benzerlik görmemiştim. Hatta ikizlerde bile az rastlanır.»

«Biz kardeş de değiliz,» dedi Michael.

Adam şaşkın şaşkın baktı.

«Akrabalığımız bile yok,» diye devam etti Michael, «Şu aldatıcı benzerliklerden biri bu da. Aslında ben ailemin tek çocuğuyum.»

Michael yanında birini hissetti. Gelenin David olduğunu biliyordu. Acaba onun son sözlerini duymuş muydu? Kalbi deli gibi çarpıyordu. Boğulacaktı sanki.

«Merhaba, Mike. Galiba gelemeyeceğini söylemiştin.»

«Çok güzel konuştun, Dave. Gerçekten iyiydin.»

David ona dikkatle baktı. «Hadi, gel, Mike. Sana bir içki ısmarlıyayım.»

«Olur, tabii.»

Yürüdüler. Michael'in yolunu kesen, onlara hayretle bakan adamın çevresinden dolaşıp geçtiler. Lobi kalabalıktı. Hepsi de onlara bakıyordu. Biri ötekinin biraz arkasından yürüyordu... Birbirlerinin tam bir benzeriydiler... Yalnızca David'in yüzü daha dolgun, yumuşaktı. Biçimli vücudüne yapışan iyi dikimli flanel bir takım elbise giymişti. Öteki çok zayıftı. Yorgundu. Michael'in gerçekten de başı ağrıyordu. Gözlerini David'in sırtından ayırmıyor, yürüyemeyecek kadar başı dönmezden önce bara ulaşmayı diliyordu.

Sonunda barın karanlık bir köşesine oturdular. David, Michael'a ne istediğini sormadan ikisi için de beyaz şarap ısmarladı. Sonra kardeşine doğru eğildi. Michael da geriye yaslanmamak için kendini zorluyordu.

«Şu haline bak, Michael!» Michael bu sözleri kelime anlamiyle aldı. Üstüne başına baktı. Tvid spor ceketi eskiydi, üzerinden sarkıyordu. Gülümsedi. Bardağını kaldırdı. «Şimdi sana bakıyoruz, evlât!» dedi.

David gülümsemedi. Bardağını da kaldırmadı.

«Berbat bir halin var, Mike.»

«Galiba haklısın,» Artık iştahı da yoktu Michael'in. Baş ağrıları hiç kesilmiyordu. «Beyin tümörü,» dedi. Alaycı bir biçimde inledi. «Bütün belirtileri tamam.»

«Hiç de komik değil.»

«Değil. Haklısın.» David'in kusursuz elbisesine, yeni kesilmiş saçlarına baktı.

«O burs yakında yenilenecek, değil mi?» dedi David.

Michael başını salladı.

«Alma, Mike.»

Michael gülmeye başladı. Çünkü gülmese, «Kanserin nesi var?» diye soracaktı nerdeyse.

David gülmedi. Gülümsemedi bile.

«Bir muayenehane açabilirsin, Mike. Bir doktordan beklenmedik bir şey değil bu.»

«Onkoloji ile muayenehane doktorluğu birlikte yürümez.»

«Ben de bunu anlatmaya çalışıyorum... Artık kanseri bırak. Beni dinle Mike, kadınların kendilerini öldürmeyen yüzlerce hastalığı var... Senin tedavi edebileceğin hatta iyileştireceğin hastalıklar. Yaptığın işten nefret etmek zorunda değilsin.»

Michael karşılık vermedi.

«Neden devam ediyorsun, Mike?»

Michael susuyordu. Nedenini bilmiyordu. Belki de yaptığı iş David'inkinin tam tersi olduğu içindi. Ama bunu ona söyleyemezdi.

«Bunu bir düşün sen.»

Michael şarabını bitirdi. Çantasına uzandı. Yarım saattir birlikteydiler. «Düşündüm, Dave. Tekrar, tekrar düşündüm.»

«O halde neden beni dinlemiyorsun?»

«Belki de dediğini yaparım.»

«Mike...» Michael oturduğu yerden kalkmak üzereydi. David onu koluna dokunarak durdurdu. Mic-

hael hareketsiz oturdu. «Bu yıl burada benim işim de bitiyor. Belki birlikte bir muayenehane açarız, Mike.»

Michael birden midesine kramp girdiğini hissetti. 'Şaraptandır', diye düşündü.

«Tuvalete gitmem gerek, Dave.» David'in bir şey söylemesine fırsat bırakmadan kalktı. Tuvalete vardığında çantasını, David'in yanında unuttuğunu farketti. Onu almak için David'in kendisini beklediği yere dönmek zorundaydı.

Öne doğru eğildi. Midesindeki kasılmayı rahatlatmaya çalıştı. Kolları incecik kalmıştı. Kasılmalar, ishal giderek kötüleşiyordu. Henüz durumu yeteri kadar kötüleşmemişti ama Sevonal'in onu yıprattığının farkındaydı. Bir iki yıl daha devam ederse, başka belirtilerin de ortaya çıkacağını biliyordu Böbrekler çevresinde sırt ağrıları, şişme. Eğer şimdiden bir takım önlemler almazsa, kırk yaşına girdiğinde başı gerçekten dertte olacaktı.

Tuvaletten çıkınca artık hep yanında taşıdığı ilaç zarfından iki kırmızı hap aldı. Avcuna doldurduğu suyla içti. Ellerini, yüzünü yıkadı. Birkaç dakika durdu. İçindeki titremenin geçmesini bekliyordu. İşte Secanal etkisini göstermeye başlamıştı... Herşey yavaşlıyor, açılıyor, düzleşiyor, içindeki kasılmalara yol açan gerginlik kayboluyordu. Artık tüm benliği yumuşacıktı. Başağrısı da geçmişti. Gözkapakları kendiliğinden kapanıyordu. Saçlarını taradı. Tarağı cebine koydu. Sonra David'in giderek tedirginlik ve öfkeyle beklediği masaya döndü.

***

«Bill, kardeşimin nesi var?» diye sordu David.

Friedman, 'neden sen varsın', demek istedi. 'Şu arıda bir uçup gitsen Michael'la karısı hayatlarını yaşarlardı. Hem de gerektiği gibi. Yarın öğleden sonra Kathy de çocuğunu aldırmazdı. Ben de geri kalan yaşamımı en iyi arkadaşıma yalan söylemekle, doğsaydı çocuğunun nasıl bir kişi olacağını merak etmekle geçirmezdim. 'David'e dikkatle baktı. Sonra da herkesin, ikizlerin neden birbirine benzediklerini ileri sürdüğünü anlayamadı. O kabul etmiyordu bunu... Bir kere David çok daha yakışıklıydı.... Kadınca bir yakışıklılık, diye Friedman hınzırca düşündü. Üstelik herşeyiyle bakımlıydı: Saçları, elbiseleri, hatta tırnakları bile. David'e öylesine öfkeliydi ki, konuşmuyordu.

David bekledi. Friedman kendini toparladı. «Michael çok çalışıyor,» dedi. «Bütün hastaları ölüyor, o da buna gerektiğinden fazla üzülüyor.»

«Sorun yalnızca işi mi?»

Friedman yine karşılık vermedi.

«İşi mi?» diye yineledi David.

Friedman çevresine bakındı. Saat nerdeyse üçtü. Kafetarya boş gibiydi. Yanındaki masalarda oturan yoktu.

Alçak sesle, «Hayır, değil,» dedi, «Hepsi bu kadar değil sanırım.»

David bekledi.

«Mike bir şeyler alıyor galiba.»

Friedman'ın anladığı kadariyle David'in yüzündeki anlam değişmemişti. Hatta şaşırmamıştı bile.

«Ne alıyor?»

«Emin değilim. Hem yatıştırıcı, hem uyarıcı... hepsini birbirine karıştırıyor.»

«Eğer tahmininde haklıysan yatıştırıcı ilerde gerçek bir sorun olabilir, değil mi?»

«Evet.»

«Sence ne alıyor?»

«Seconal olduğunu sanıyorum.»

Friedman ikizin yüzünde tike benzer bir hareket sezer gibi oldu. Ama iyice anlayamadı.

«Alışkanlık yapar, değil mi?» diye sordu David.

«Pek çok kişi öyle düşünüyor.»

«Ne kadar sürer?»

«Ben farmakolojist değilim, David.» Friedman avaz avaz haykırmak gereğini duyuyordu.

David onun öfkesini sezdi. Başka bir yol denedi. «Michale'a bursu almamasını söyledim, Bill. Muayenehane açıp çalışmasını istiyorum. Bence onun için tek çare bu.»

Friedman da aynı kanıdaydı.

Sonra David, «Hatta birlikte çalışmayı bile önerdim,» dedi. Friedman'ın yüzündeki ifadeyi gördü. Sustu.

Friedman ağır ağır kalktı. Bile bile, kasten elindeki kaşığı masaya bıraktı.

«Kardeşine yardım mı etmek istiyorsun, David? O halde onu kendi haline bırak. Uzaklaş ondan.»

David'in cevap vermesini beklemedi Friedmao. Kafeteryadan çıktı. Koridorda yürüdü. David'in, ardından baktığını biliyordu.

**
*

Friedman, David'in gösterdiği tepkiyi unutamıyordu. Kathy'i de, ertesi gün olacakları da aklından çıkaramıyordu. Ross ailesinin yaşamını etkilemeye başladığını düşündü. Karısına Kathy'den söz etmek istedi. Yapamadı. Ama David'den konuştu. David, Beth'in en sevdiği ikizdi. Onu her zamanki gibi savundu elbette.

«David'in başka ne yapmasını bekliyordun,» dedi Beth, «Ona kardeşinin uyuşturucu madde tutkunu olmaya başladığını söylemiştin.»

«Ona böyle birşey söylemedim ben.»

«Açık açık değil belki. Ama bu anlama geliyor işte. David de kardeşi için kaygılandı. «Beth yemek masasını ağır ağır topluyordu.

«İşte can alıcı noktaya parmak bastın...» Friedman sesini yükseltmişti... «Bence David, Michael için kaygılanmıyor... O yalnızca olup biteni öğrenmemekten, bilmemekten korkuyor, kaygılanıyor.»

«Böyle konuşma, Bill. Korkunç bir şey bu,» Beth elinde bir tabakla yemek odasının kapısında duruyordu. «David, Michael'i sever.»

«Ve Michael da David'i. Birbirlerini sevmeleri, birbirlerinin iyiliğini istemeleri anlamına gelmez ki.»

«David'in kardeşine zarar vermek istediğini gerçekten düşünmüyorsun, değil mi?»

'Ama Michael'a zararı dokundu,' diye düşündü Friedman.

«Kardeşi için ne isterse istesin, David verdiğim habere üzülmedi... Umduğun biçimde kaygılanmadı... Yüzündeki ifade kaygı değildi. Daha çok bir... hoşnutluktu.»

Beth ona aklını kaçırmış olduğunu söyledi. Kirli tabakları bulaşık taşının içine bıraktı. Briç kulübüne gitti.

Friedman tedirgindi. Sakin oturamıyordu. TV'yi açtı. Seyredemedi. Fırından yemekte bir lokma bile almadıkları rostuyu çıkardı. İstemediği halde biraz yedi. Sonunda Tv'i kapadı. Işıkları da. Koltuğa gömüldü. Karanlıkta Michael'i düşünmeye, yaptıklarının mantıklı bir açıklamasını bulmaya çalıştı. David'e kuşkulandığı şeyden söz etmişti. Bunu Michael'in iyiliğini düşünerek yapmıştı. Şimdi bunun hiç de iyilik olmadığını görüyordu. Amacı ne olursa olsun, Friedman David'e, kardeşinin aleyhinde kullanması için bir silah vermişti. Kathy'nin aleyhine de. Şimdi yapılacak bir tek şey kalmıştı: Michael'a telefon edip David'le konuştuğunu söylemek.

Kalkıp ışıkları yaktı. Ross'ların numarasını çevirdi. Kathy kocasının hâlâ hastanede olduğunu ama her an dönmesini beklediğini söyledi. David oradaydı. Michael'i bekliyordu. Saat yediden beri. «Nerdeyse gelir,» dedi Kathy, «David'in dokuz uçağına yetişmesi gerek.» Kathy'nin sesi bezgindi.

Bu kez Friedman, Michael'i hastaneden aradı. Michael'in sesi de yorgun, boğuktu. Friedman onun bugün kaç tane Seconal aldığını merak etti.

**
*

Friedman, Michael'in davranışlarından ötürü uyuşturucu madde aldığından kuşkulanmıştı. Hiç bir neden olmaksızın neşelenip canlanıyor, sonra bunu

amaçsız, sinirli davranışlar izliyordu... Sanki yüzünde bir şey dolaşıyormuş gibi elini yüzüne sürmesi, elinde uzun süre duran bir kâğıdı farkında olmadan parçalara ayırması. Ama Michael'da henüz kesin bir çöküş yoktu. Kafası eskisi kadar iyi işliyordu. Şimdi kahveleri getiren Michael'a daha da dikkatle baktı. Başka belirtiler gördü; Sol göz kapağı hafifçe sarkıktı, ellerinde inceden inceye bir titreme vardı. Michael aslında solgun yüzlüydü ama şimdi tenini kaplayan hafif ter tabakası hiç de sağlıklı değildi.

Michael oturdu. Friedman'a kahvesini uzattı. «Evde yemek yersin sandım.»

«Yemeğimi yedim. Bir tencere makarnayla kocaman bir et kızartması... Anlarsın ya perhizde olduğumuz için bu kadarcık yedim. Şimdi seninle kahve içerek yediklerimi bastırmaya çalışacağım.»

«Pekâlâ, Bill. Böylesine önemli olan şey nedir? Saat yedi buçuk. Kathy beni bekliyor» 'Yedi buçuk,' diye Friedman aklından geçirdi. Biraz sonra David uçağa yetişmek için yola çıkmak zorundaydı.

«Bugün sana iki pis itirafta bulunacağım, Mike.»

«Yalnızca iki tane mi?»

Friedman gülümsemedi. Kathy'i, ertesi gün öğleden sonra olacakları düşünüyor; Michael'i kollarından tutup sarsmak, o vampir kardeşinden kurtulmasını, kendini toparlamasını, karısına o çocuğu doğurması için bir şans tanımasını söylemek istiyordu. Oysa bakışlarını yerdeki cilalı muşambaya çevirdi. Bu hastanenin nasıl buz gibi soğuk, yalnız bir yer olduğunu, burada herkesin bir parça da olsa aklını ka-

çırdığını düşündü. Sonra başını kaldırıp arkadaşına baktı. Friedman'ın söyleyeceklerini bekleyen Michael'in kaşları çatıktı.

«Seconal aldığını farkettim,» dedi Fridman. «Başka bir şey de beraber... Amfetamin, uyarıcı hapları diyelim... Ikisinden de fazla miktarda alıyorsun. Birinci itirafım bu.»

Michael titremeye başlamıştı. Elindeki kâğıt bardak sarsıldı. Elinin üzerine kahve sıçradı. Friedman yerinden fırladı. Hastabakıcı masasına koşup kâğıt mendil getirdi. Kahve bardağını Michael'in elinden aldı. Karşısındaki bir çocukmuş gibi elindeki kahveyi siidi. Bir yandan da bunu neden yaptığını düşünüyordu. Bu ikiz neden onu duygulandırıyor da, öteki ikiz sinirlendiriyor, rahatsız ediyordu? Hayır, David'e karşı hiç kimse onun duyduklarını duymadı... David herkesin beğendiği ikizdi... Beth onu tutardı, Anders de. Üstelik David'in bir toplum hayatı vardı. Geçen ay Friedman ikisini bir ziyafete götürmüş, Michael'in bütün yaptığı kafayı çekip çekip tuvalete taşınmak olmuştu. Hiç olmazsa David insanlarla konuşmasını beceriyordu. 'Ama benimle değil,' diye içinden söylendi. Friedman, 'Benimle değil.'

Yüksek sesle, «Elini soğuk suya tutsan iyi olur,» dedi.

Michael başını salladı. Musluğa gitti. Kâğıt mendili soğuk suya batırıp elinin üzerine koydu. Sonra dönüp Friedman'ın yanına oturdu. Yalan söylemek gelmiyordu içinden. Susup bekledi. Zaten Friedman ondan cevap vermesini istemiyordu. Daha söyleyecekleri vardı.

«İkinci itirafım daha da berbat.»

«Acele et. Sabırsızlanıyorum.»

«David'e de kuşkularımdan söz ettim. Buna zorunluydum... Bana seni sordu. Durumu bilen tek kişi olarak sorumluluğu üzerime almak istemedim. Uyuşturucu kullandığını aylardan beri biliyordum... Kathy'e söyleyemedim. Çok üzülürdü. Eroin ya da morfin kullandığını düşünürdü. Ona göre bütün uyuşturucular aynıdır. Ama David senin kardeşin, üstelik de doktor. Onun anlayacağını sandım... Yardım edeceğini düşündüm.»

«David ne dedi?»

«Üçüncü itirafım da bu zaten. Hiç de kaygılanmış gibi görünmedi.»

Michael hareketsiz oturdu. Friedman duvardaki saate baktı. Nerdeyse sekiz oluyordu... David herhalde gitmişti artık. Michael hâlâ hareketsiz oturuyordu.

«Tanrı aşkına bir şey söyle!»

«Ne hissettiğini nerden biliyorsun? David sana bir şey söyledi mi?»

«İşte bir şey söylememesinden bunu çıkardım ya. Sana nasıl yardımcı olunabileceğini sormadı. Bütün söylediği birlikte muayenehane açıp çalışmayı düşündüğünüz oldu. Durumun ona bir üstünlük sağlamış gibiydi.»

«Nasıl böyle düşünebilirsin?...» Michael sinirlenmek istedi. «Nasıl?...» Ama öfkesi gerçek değildi. Durdu. Sonra öne eğildi. Başını ellerinin arasına aldı.

«İyi misin, Mike?»

Michael başını salladı.

«Seni yalnız bırakmamı mı istiyorsun?» Yine baş sallaması. Friedman dinlenme salonundan çıktı. Aşağı inip evinin yolunu tuttu.

**
*

Michael, Friedman'ın gerçeği söylediğini biliyordu. Yine sinirlenmek istedi. Ama bu kez David'e. Yine beceremedi. Çünkü Friedman ona David'in tepkisini söyler söylemez, bunu kendi de hissetmişti. Arkasına dayandı. Şimdi de hissediyordu. Gözlerini kapadı. David'in başına gelenler onunkine de geliyordu şimdi.

Michael, Romer'le beraberdi. Cambridge'de, evlerinin hemen köşesindeki lokantada yemek yiyorlardı. Burası dar pantolonlu, sarışın durmadan ona bakıp gülümseyen, her fırsatta masalarının yanından geçen erkeklerle doluydu. Hepsi de çilliydi. Hepsinin de uzun, ince bacakları, dar kalçaları vardı. Bir başka sarışın, Romer, anlayışlı görünmeye çalışıyordu.

Michael ona, «Kardeşimin nesi var?» diye soruyordu. «Aylardan beri kendinde değil. Bugün birine ikiz olmadığımızı söyledi... Hatta kardeş bile değilmişiz... Ailesinin tek çocuğuymuş. Bir şey var onda.»

Romer başını sallıyordu. Sonra sandalyesini Michael'a yaklaştırdı. Elini onun dizine koydu... Kalçasına doğru. Michael bunu farketmemiş gibi yaptı.

«Herşeyi denedim,» diyordu Romer, «Ama yararsız. Galiba bir şey alıyor. Morfin sanırım. Onu New York'a geri götürmelisin... istifasını istediler. Bütün

arkadaşlarla kavga etti. Artık onu istemiyorum.»

Romer'in eli giderek yükseliyor, Romer'in organına dokunabilsin diye Michael sandalyesinde yavaşça aşağı kayıyordu.

«Artık David'in senden başka kimsesi yok.»

Bu sözler Michale'da öylesine derin bir duygu patlaması yarattı ki, Romer'in elinin gerçekten oraya gittiğini, orgazma vardığını sandı.

Michael uyandı... Sandalyeye yarı uzanmış durumdaydı. Düşünün son bölümünü yaşıyor duygusu içindeydi... Friedman, kardeşinin durumunu, uyuşturucu aldığını söylediğinde David'in de böyle bir duyguya kapıldığını Michael biliyordu. Gerindi. O duygu hâlâ içindeydi. Bunu tanımlamaya çalıştı. Daha çok sevince benziyordu. Bu bile çok hafif bir sözcüktü. David, kardeşi başarısız olduğu için sevinmişti. Michael bunu şimdiye dek hiç böylesine açıklıkla düşünmemişti. Uyuşturucularla işi arasında herşeyin tıpkı Snyder'in dediği gibi olacağını anlıyordu artık. Yakalanacaktı. Kahvesini önünden itti. Anders'e telefon etmek için kalktı. Saat sekizi çeyrek geçiyordu. David artık gitmiş olmalıydı. Zaten Michael onu şu anda görmek istemiyordu. Verdiği karar, bir denemeye tabi tutulamayacak kadar yeni ve savunmasızdı.

'Evet,' dedi Anders; Michael'e birkaç dakikasını verebilirdi. «Ama buraya on dakika içinde gelebilirsen. Saat sekiz - buçukta randevum var.»

'Orospu çocuğu,' diye düşündü. Michael, «İyi, John. Burs hakkında görüşmek istiyordum. Uzun sür-

mez... Ben de eve gitmeliyim zaten.» 'Daha güzel bir randevuya', diye geçirdi aklından.

**
*

David, Kathy'i görür görmez onun hamile olduğunu anlamıştı. Üçüncü sınıf ders kitabında bununla ilgili paragrafı olduğu gibi hatırlıyordu: «Hamilelik süresinde yüz ifadeleri...» Kathy'de tüm belirtiler vardı... Gözlerin altında koyu halkalar; çökük yanaklar, yanakların kolayca kızarması. Genç kadının vücudüne baktı. Eğer Kathy elbiselerini çıkarmasına izin verse, memelerindeki ve kalçalarındaki ince, beyaz çizgileri görebilirdi. David'in kahvesini masaya koymak için eğildi. David onun boynundaki şahdamarın atışını görebiliyordu. Şahdamar Michael'in bebeğini beslemek için çalışıyordu. David bu damara dokunsa Kathy'nin ne yapacağını düşündü. Elini uzattı. Parmaklarının ucunu damara değdirdi. Kathy hareketsiz durdu.

«Bana dokunma, David.»

Kathy kıpkırmızı kesildi.

«Michael'a hamile olduğunu neden söylemedin?»

«Nerden biliyorsun?»

«Bu benim işim.» David'in parmakları genç kadının boynundan köprücük kemiğine doğru kaydı. Parmaklarını onun göğsüne doğru götürmek istedi ama kendine engel oldu. Kathy bir parça kımıldasa parmakları istemeden de olsa göğüslerinde hissedecekti. Ama genç kadın geri çekildi.

«Michael'a söyleseydin, o da bana söylerdi. Demek ki söylemedin. Neden?»

Kathy karşılık vermedi.

«Sen de ortada bir şeylerin döndüğünü biliyorsun değil mi? Michael'ımızla ilgili, kaygılandırıcı bir şey var?»

Kathy mutfaktan çıktı. David onu izledi. Şimdi Michael'ın çalışma odası olan eski odalarına geldiler.

«Ne olduğunu bilmek istemiyor musun, Kathy?»

Kathy dönüp ona baktı.

«Pekâlâ, David. Michael'ın nesi var?»

«Friedman onun Seconal aldığını söylüyor, Haklı da. Sen de böyle bir şeyden kuşkulandın, değil mi?»

Burada ışık mutfaktakinden daha yumuşaktı. Kathy daha da güzel görünüyordu. «Senin bunu herkesten önce hissetmen gerekirdi,» dedi David, «Michael da cinsel yetersizlik başladığını anlamadın mı?»

«Seconal nedir?»

«Bir tür uyku ilacı.»

«İyi ya. Michael geceleri uyuyamıyor.»

Friedman yine haklı çıkmıştı. Michael yakayı kaptırmıştı. «Çünkü oldukça uzun bir süre fazlaca Seconal almış da ondan. Artık o ilaçsız yapamaz.»

«Ne demek o?»

«Belki de uyuşturucu tutkunu oldu. Herkes bunu birbirine karıştırır ama aynı şey değildir.» Şimdi David ona çok yakın duruyordu. Kathy, David'in kolonyasını, gömleğinin ve saçlarının temiz kokusunu alıyordu. Şu anda David'in yüzü kardeşinden daha dolgun, vücudu daha gergindi. Kathy onu çıplak hiç görmemişti.

«Bu eskiden bizim odamızdı,» dedi David. «Karyolalarımızı ne yaptın?»

«Konuk odasında duruyor.»

Şimdi nerdeyse birbirlerine değiyorlardı. Kathy geri çekilmek istedi. Ama David koluyla onu sararak bunu engelledi. Kathy heyecanlandığını hissediyor, kıpırdamaktan korkuyordu.

«Söylemedin çünkü bebeği aldıracaksın, değil mi, Kathy?» diye fısıldadı David, «Değil mi?»

Kathy elinden geldiğince kıpırdamadan duruyordu.

«Çok akıllıca bir karar, Kathy. Yapabileceğin en akıllıca iş.»

Kathy öylesine heyecanlanmıştı ki bayılacağını hissediyordu. David'in de titrediğini farkediyordu. Kathy'i öpecekti. Genç kadın geri çekildi.

«Michael'a söylemem, Kathy.»

«Zaten fazla vaktin kalmadı.»

«Öyle mi?» David yine yaklaşıyordu.

«Evet. Saat sekiz buçuk. Dokuz uçağına yetişecektin.» Bebeğimle birlikte olacağım son günün saat dokuzu, diye düşündü Kathy. David bunu da berbat etmişti. Herşeyi olduğu gibi. David'in benliğinde uyandırdığı cinsel heyecanın yanında Kathy ondan ne denli nefret ettiğini unutmuştu.

«Sana bir sandviç hazırlıyayım.»

«Michael'ı görmeden gitmeyeceğim, Kathy.»

«Michael'ı gördün sanıyordum.»

«O sırada kendinde değildi.»

«Bu gece kendinde olacağını nerden biliyorsun?»

Kathy mutfağa doğru giderken, David onun yanına gelmişti. Kathy'nin ardından gitti. Aralarındaki uzaklığı nerdeyse kapatmak üzereydi ki, sokak kapısı açıldı. Michael eşikte durdu. Kathy güldü. Çünkü nasıl garip bir durumda olduklarını biliyordu. David'in cinselliğinin hâlâ istekli olup olmadığını, Michael'in bunu görüp görmediğini merak etti.

Michael ona bakmadı bile. «Boston'a gitmek için yola çıkmışsındır sandım,» dedi David'e.

Holün ışığında Michael'in görünüşü berbattı. Ama sesinde aylardan beri görülmeyen bir güç ve derinlik vardı. Kathy ona yaklaştı.

«Seninle konuşmak istedim, Mike.»

«Konuş! Çekinme. Friedman'la konuştun. Kathy'le de. Şimdi de benimle konuş, Dave. Hadi.»

David kıpkırmızı kesildi.

«Friedman'la, senin için kaygılarım olduğundan konuştum.»

«Gerçekten kaygılandın mı, David?»

«Mike, lütfen.»

«Önemi yok. Çünkü Friedman yanılıyor. Ben hiç bir şey almıyorum.»

David, «Buna memnun oldum,» dedi. Ama hiç de memnun olmuş bir hali yoktu.

«Sonunda seni dinlemeye karar verdim.» David kaskatı kesildi. Çünkü yaşamları boyunca Michael'in ancak birkaç kez ne diyeceğini tahmin edememişti. Bu da öyle anlardan biriydi.

«Andres'e istifa ettiğimi, özel muayenahane açacağımı söyledim.»

Michael bunu söylediği anda pişman olmuştu

bile. David'i çalışma odasına almak, onunla bira içmek, işinin kendisi için ne denli önemli, anlamlı olduğunu, istifa ettiğine ne kadar üzüldüğünü anlatmak istiyordu. Belki, belki de Holmes'in dediği gibi bu konuda bir türlü geliştiremediği bir yeteneğe sahipti. Şimdiyse çok geç kalmıştı. David onu anlardı. Michael kendini konuşmaya zorladı. «Aslında,» dedi, «Kathy'le ben yarın bir muayenehane aramaya başlayacağız, değil mi, yavrum?» Michael bakışlarını David'den hiç ayırmıyordu. «Aynen senin dediğin gibi Dave. Kendi hastalarım olacak. Sonunda ölmeyecek hastalar. Annemden kalan para var. Bu yüzden bir ortağa ihtiyacım olacağını sanmıyorum.»

Kathy oturdu.

David, «Ben sana paradan daha fazla şeyler öneriyordum,» dedi.

«A, biliyorum. Fazlasiyle yaparsın. Ama bunu kendi başıma denemeliyim, David.»

David olduğu yere kök salmış gibiydi. Kıpırdayamıyordu. Kathy'e baktı. Genç kadının gözleri yaşlarla doluydu. David bu gece, kendisi evden gider gitmez Kathy'nin Michael'a bebekten söz edeceğini, sevişeceklerini anladı. David, Kathy'i mutlu edebilmek için herşeyi yapabilirdi. Yalnızca bitişik odada yatabilse, onların konuşmalarını, hatta sevişmelerini dinleyebilseydi...

Herşey sessizliğe bürününceye dek beklerdi. Kathy'nin ağlaması, Michael'in konuşması bitinceye kadar. Sonra onların yatak odalarının kapısını yavaşça açar, bir zamanlar annesiyle babasının olan karyola-

da uyuyan Kathy'le Michael'e bakardı. Michael'in çocuğunu düşünür, Kathy'nin farkedemeyeceği kadar hafif ve yumuşak bir biçimde onun göğüslerine dokunur, dudaklarından şefkatle öperdi. Sonra Michael'ın yattığı tarafa gider, güneş doğuncaya kadar orada, kardeşinin yanında kalırdı.

Başını kaldırıp bakamadı David.

«Mademki öyle istiyorsun, Mike,» dedi.

«Evet, Dave. Tastamam böyle olsun istiyorum.»

David, Kathy'nin yanından geçip kapıya gitti.

«David, paltonu unutma.»

Kathy paltoyu holdeki dolaptan aldı. David'in giymesine yardım etmek için bekledi. Ama artık David onun kendine dokunmasını istemiyordu. Paltoyu ondan alıp giydi. Kathy şapkasını da uzattı. David kapıya gitti. Ama Michael ondan önce davrandı. Kapıyı açıp bekledi.

«Dave, üzgünüm.»

«Efendim? Neden?»

«Ben... Bir şey yok.»

«Seni pazar günü ararım,» dedi David.

«Bu pazar olmaz, Dave. Pazar gazetelerinde bol bol ilân çıkar... Bir iki hafta sonra ben seni ararım. Neler yaptığımı anlatırım.»

Michael kardeşinin koridorda yürüyüp asansör ziline basmasını izledi. David sanki fazla oturmaktan bacakları tutulmuş gibi yürüyordu. Asansörün gelmesini beklerken sırtı Michael'a dönüktü.

Bitişik dairede oturan Bayan Klein yemek pişiriyordu. Koridor sarımsak kokusuyla dolmuştu. Michael saatin dokuzu geçtiğini, henüz yemek yememiş ol-

duğunu hatırladı. Belki David de yememişti. Elbette yememişti. Karnı çok aç olmalıydı. Onu geri çağırmak istedi... Birlikte Schwartz'a giderlerdi... Yalnızca ikisi... yemek yerlerdi. Ama kardeşinin ardından seslenmedi. Bekledi. Asansör kapısı açılıncaya dek kardeşinin sırtına baktı. David dönüp arkasına bakmadan, Michael'a el sallamadan asansöre bindi.

**
*

David uçağı kaçırdı. Evden onu karşılamak için çıkmak üzere olan Romer'i aradı. «Bundan sonraki uçak saat onbirde,» dedi.

«Rezalet! Yatağa sabahın ikisinde girebileceğim ancak.»

«Sen rahatsız olma. Ben bu gece Boston'da kalır, sabahleyin otobüse binerim.»

«Gerçekten öyle yapar mısın?»

«Elbette.» Aslında David buna üzülmüştü. Romer'i istiyordu... Birini... Uçaktan indiğinde onu birisi karşılasın istiyordu. Özellikle bu gece.

«Konferans nasıl gitti?»

«İyi. Çok iyi.»

David havaalanında dolaştı. Boş rampalardan, dışında büyük, karanlık şekillerin beklediği boş çıkış kapılarından geçti. Staiyer adında Doktor bilmem kimin yazdığı bir kitabı, belki kendisini güldürür umuduyla satın aldı. Bara gidip oturdu. Kitabı açtı. Doktorun ancak kendinin anlıyabileceği sıkıcı, acımasız konulardan söz ettiğini gördü. Kitabı bir çöp sepetine

bıraktı. Bu kez bir Agatha Christie aldı. Bara döndü. Uçağının kalkış saatine kadar içkisini yudumlayarak okudu.

Küçük jet havalandığında David gözlerini kapadı. Yeniden açtığında kentin ışıklarını geçtiklerini gördü. Buraya bir daha ne zaman döneceğini merak etmekten kendini alamadı.

***

Michael, Kathy uyur uyumaz banyoya geçti. Kapıyı kapadı. Ecza dolabını açtı. Raftan üzeri etiketsiz şişeyi aldı. Sonra aynada kendine baktı. Şişe hâlâ elindeydi.

Bitkin bir hali vardı. Aynadaki hayaline başını salladı. «Hiç kimsenin babası olacak birine benzemiyorsun,» dedi. «Bakalım ne yapacağız.»

Şişeyi açtı. içindeki hapları tuvalete attı. Sifonu çekti. Yatağa döndü. Yapmaya çalıştığı şeyin çok tehlikeli olduğunu biliyordu. Ama işlerin yolunda gitmediğini anlar anlamaz Friedman'a gitmeyi kararlaştırdı. O gece, gözüne uyku girmemesinden başka bir şey olmadı... Zaten uyumayı beklemiyordu... Ertesi gece de. Kathy'i onun kan çanağına dönmüş gözleri, sallanarak yürümesi kaygılandırıyordu. Ama üçüncü gece Michael bir parça uyudu. Dördüncü gece daha fazla... Ve de haftanın sonuna geldiğinde geceleri deliksiz bir uyku çekmeye başlamıştı. Yürüyüşü düzelmiş, kilo bile almıştı.

onyedinci bölüm

David'in Danny Perera'yı tanıması uzun sürmedi. New York'un Riverside Drive yönünden gelen ses konuşmasını sürdürürken, David gözlerinin önünde bir yüz canlandırdı. Bir çocuk yüzü... Zarif, zayıf, açık renk saçlı. Sonra Danny'nin delikanlılık çağı geldi aklına. Yirmisine geldiğinde saçları dökülmeye başlamıştı... Gözleri zayıftı. Durmadan sulanırdı bu gözler. Danny'nin gözlerini anımsayınca aklına yaşlı adam geldi... Danny'nin büyükbabası. Onun gözleri zayıf değildi. Sulanmazdı da. Onda oğluna ya da torununa geçmeyen slav ırkının sağlamlığı vardı. David, Michael'in düşlerinde yaşlı adamı görüp görmediğini merak etti... Bir zamanlar olduğu gibi... Acaba yaşlı adam onu hâlâ korkutuyor muydu?

'Hayır,' diye geçirdi aklından. Artık Michael'i hiç bir şey korkutmazdı. Tümüyle Batı Yakalı Doktor Michael Ross olan kardeşi korkmuyordu artık. Sağlamdı... Altmış - Dokuzla, Seksen - Altıncı caddeler arasındaki Doğu Yaka'sında yaşayan kadınların kadın hastalıklarını tedavi ediyordu. Onların kurtarıcısı ol-

muştu. Perera konuşurken, David telefonu eline almış hastanedeki odasında dolaşıyor, düşünüyordu.

Michael, geçen gün,

«Yeni yerimi bir göreceksin,» demişti David'e, «Beş oda, iki de banyo var... Biri hastalar biri de benim için.» Gülümsemişti. «Sanırım ötekini Sally'e ayıracağım.» Sonra çevresine bakıp susmuştu. Gösteriş yapan biri gibi görünmekten korktuğu belliydi. Oysa Michael çok heyecanlıydı. Daha sonra fakülte lokantasında yemek yerlerken konu yeniden açılmıştı... «Yeri de kusursuz... Kathy orasını bir ilândan buldu... Bekleme odasının duvar kâğıtlarını da o seçti. Sally ve benim için de yeni masalar aldı. Hele bir perdeleri gör, bayılacaksın... halıya da.»

Bir an sustuktan sonra, «Ne düşünüyorum boyuna, biliyor musun David?» diye eklemişti. David bilmiyordu. «Bir gün çocuğumuz orayı görünce ne olacak diye merak ediyorum. Babamın bizi her fırsatta neden muayenehanesine götürdüğünü hep merak ederdim. Neden doktor olmamızı istediğini de. Şimdi biliyorum.»

Michael güldü. David çatalını masanın üzerinde evirip çeviriyordu. Harika Michael. Hayır. Danny Perera'ya göre pek harika değildi.

«Karımı hiç görmek istemiyor, David, telefonu yüzüme kapadı desem yalan olmaz.»

«Buna şaşırdım, Danny,» dedi David, «Ne de olsa birlikte büyüdük.»

«Ben de ona bunu söyledim, Dave. Ne söyledi beğenirsin, 'Senin karına bakamam' dedi. Artık kan-

ser hastalarına bakmıyormuş. Michael benim son umudumdu, Dave.» Perera'nın çaresizliği sesinden belliydi. «Artık ne yapacağımı bilmiyorum.»

«Mike'ın bu işle uğraştığını nasıl öğrendin?»

«Karımı ameliyat eden doktor söyledi... Matthew Gargan?.. Michael'in bu tür kanser hakkında bilgi sahibi olduğunu. hatta değil ülkede, dünyada bu konuda söz sahibi tek doktor sayılabileceğini anlattı. Yanlış anlama, Gargan, Mike'in karımı tedavi edebileceğini söylemedi, Dave... Böyle bir şey yok... yeni bir şeyler ileri sürebilirmiş.»

«Bunları bilseydi, Gargan'a söylerdi.»

«Louise'i görmedikçe kimseye hiç bir şey söyleyemez. Louise'i de görmek istemiyor. Korktuğunu söyledi. Öyle söyledi, Dave... Telefonda... bir doktor. 'Korkuyorum,' dedi. Yemin ederim.»

Demek, diye düşündü David, Michael'in hâlâ korktuğu bir şey var!

«Karının gördüğü tedaviyi bana anlatır mısın?»

«Elbette.» Danny Perera anlatmaya başladı.

Anlatması sona erince David, «Sanırım yapılacak bir şey kalmadığını sen de biliyorsun, Danny,» dedi.

«Biliyorum, Dave. Yalnızca karıma... Kendime... Yapılacak herşeyi yaptık diyebilmek istiyorum. Kendi kendime, daha sonra, 'Karımı bir de Michael görseydi?' diye yinelemek istemiyorum. Tanrım, ondan fazla bir şey istemiş değilim ki. Belki sen onunla konuşsan. Dave... Her zaman birbirinize yakındınız siz.»

Artık değiliz, diye düşündü. David.

«Bir denerim, Danny. Artık çocuk değiliz. Herkes kendi yolunu tuttu.»

***

Michael muayenehanesine geldiğinde saat dokuz buçuktu. Sally gelmişti. Michael istese zili çalabilirdi. Ama kapıyı kendi anahtariyle açmak hoşuna gidiyordu. Sabah viziteleri artık bir zevk olmuştu... Üç hamile, bir rahim sarkması, bir de yapılması kaçınılmaz olan kürtaj. Hafta sonunda herkes evinin yolunu tutardı. Gülümsedi. Düşük yapan kadın çok tedirgindi. Beş aylık hamilelikten sonra bebeğini neden düşürdüğünü ona kimse anlatmamıştı. Ama sağlığı yerindeydi. «Mükemmelsin,» dedi ona, «Altı ya da yedi ay sonra yine hamile kalırsın. Tabii istersen.» «Emin misiniz?» Michael gülmüştü... Bir hastayla gülmek! Sonra kadının elini tuttu. İlk kez onun ne kadar güzel bir kadın olduğunu farkediyordu. Kadın da ondan hoşlanmış gibiydi. Çapkın çapkın güldü. «Bahse bile girerim,» dedi. «Ya kocamın yardıma ihtiyacı olursa?» Kadın açıktan açığa davet ediyordu. Dikkatli ol, dikkatli ol. Tanrım, güzel kadındı da. Michael bunu yeni farketmişti. «Olmayacak.» Cömert bir gülümseme. Bir parça babacan bir tavırla. Omuzunu okşa kadının. Dikkat et, diye düşündü Michael. Hastalarla olmaz.

Aşağıdaki kalın, meşe kapıyı açtı. Koridorun pırıl pırıl parlatılmış parkesinde yürüdü. Üzerinde, Michael P. Ross, Doktor, yazan bir tabelânın bulunduğu, yeni boyanmış siyah kapıya yöneldi. Hâlâ gülümsü-

yordu. Çünkü bir hastası onunla yatmak istemişti. Kadına uyku ilâcı verilmemişti, ıstırabı yoktu ya da ölümü beklemiyordu... Aylardan beri ölen biri görmemişti... Michael'ı arzulayan sağlıklı, canlı, tam bir kadındı.

Sally'e el salladı.

Sally, «Kardeşin telefon etti,» dedi, «Gelir gelmez kendisini arayacağını söyledim.»

Michael durmadı. Kathy'nin döşemeyi nerdeyse bitirmek üzere olduğu bekleme odasından geçti. Duvarlar yumuşak renklerdeydi... Leylakla açık pembe karışımı...

«Bu renkler dinlendiricidir, demişti.

«Neden beyaza boyamıyoruz? Daha ucuz olurdu.»

David ne istiyordu? Bu kadar erken saatte neden telefon etmişti?

Michael'ın çalışma masasını da Kathy seçmiş, parasını kendi ödemişti. Michael'a hediyesiydi bu. Michael masanın fiyatını bir türlü öğrenememişti. Ama bir servet olduğunu tahmin ediyordu. Büyük, yekpare maundandı masa. Üzeri deri kaplıydı. Arkasında ve önünde öyle çok çekmecesi vardı ki, Michael daha açmadıkları bulunduğunu sanıyordu. Buraya her girişinde masanın güzelliği, büyüklüğü karşısında şaşırıyordu. Kathy genellikle fazla yer kaplayan, büyük eşyadan hoşlanmazdı. Ama bu Michael'in masasıydı. Kathy onu alırken Michael'in hoşuna gidecek bir şey bulmaya çalışmıştı. Haklıydı da. Michael masasını David'in de görmesini diledi.

Paltosunu yerine astı. Masaya oturdu. Saat dokuz kırkbeşti. Bayan Payne saat onda gelecekti. Ken-

dını hamile sanıyordu... Bayan Payne elli yaşındaydı... Doktorlara muayene olmaktan hoşlanıyordu. 'Özellikle genç doktorlara,' demişti Friedman. Onların kendisini muayene etmelerinden zevk alıyordu.

«Onu uzun uzun, inceden inceye muayene et,» demişti Friedman. Kadın son kez Friedman'a gitmişti. Ama sonra doktor değiştirmek istemişti. Çünkü Friedman çok şişmandı. Üstelik kadın Michael'ın çok yakışıklı olduğunu duymuştu. «Bol bol vazelin kullan. Her gelişinde de yirmi - beş dolar iste ki, kadının gözünde değerin artsın. Bir parça Valium versen zararı dokunmaz.» Michael herşeyi verirdi de Valium asla. Yatıştırıcı ilâçlara karşı hâlâ bir tedirginlik duyuyordu. Kimseye gereksinmedikleri bir şey vermeyecekti.

Sally elinde kahve fincaniyle içeri girdi. «Kardeşinizi aradınız mı, doktor?»

Michael irkilir gibi oldu. David telefonunu bekliyordu.

«Daha etmedim, Sally. Şimdi ederim.»

Sally'nin dışarı çıkmasını bekledi. Sonra kahvesine şeker koydu, bir yudum içti. Bayan Payne'nin gelmesine daha on dakika vardı. Biraz daha kahve içti. Sonra telefonu kendisine doğru çekti. Şehirlerarasını çevirdi. Santral memurundan David'in numarasını istedi.

**
*

Danny Perera, Matthew Gargan'ın muayenehanesini Michael'ınkinden daha çok beğenmişti. Gar-

gan'da sağlam, insana güven veren bir eskilik, oturmuşluk vardı. Burada herşey yeniydi. Burnuna hâlâ boya ve duvar kâğıdının zamk kokusu geliyordu. Gargan'ın görünüşünü de sevmişti... Elli yaşlarında iri yapılı bir erkekti. Çok pahalı ama ütüsüz elbiseler giyiyordu. Michael ise çok, gerektiğinden fazla yakışıklıydı... Delikanlılık zamanındakinden de yakışıklı olmuştu... Çok da uzun boylu. Elbiseleri ütülü, terlemizdi. Hiç de durmuş oturmuş bir havası yoktu Michael'in.

Yine de Perera buraya gelebilmek için bir hayli zahmete katlanmıştı. Konu dışı niteliklerin üzerinde durmaya hiç niyetli değildi.

Michael'la birbirlerini görmeyeli yıllar olmuştu. Perera ona David'in kullanmak adetinde olduğu adla hitap etti.

«Mucizeler beklemiyorum, Mikey. Louise'in öleceğini biliyorum. Bütün doktorlar öleceğini söylediler. Sonunda onlara inandım. Louise ölecek.»

Michael, ölüm lâfını bir kez daha yinelediği takdirde Perera'yı kapı dışarı edeceğini düşündü. Adam öylesine yenik düşmüştü, öyle acınacak bir hali vardı ki... Saçları hemen hemen tümüyle dökülmüştü. Çocukluğunda sulanan gözlerinde şimdi kalın camlı gözlükler vardı. Gömleğinin yakası çok büyüktü. Michael onun ceketinin kollarının içinde çok ince kolların, pantolonunun içinde de çok ince bacakların bulunduğunu biliyordu.

«Ama herşey olup bittiğinde,» diye Perara konuşmasını sürdürdü, «Louise için gerekli herşeyi yaptı-

ğımı düşünmek, bilmek istiyorum. Onu bir muayene etsen... Onunla bir kez konuşsan... Belki aklına bir şey gelirdi.»

«Danny, Gargan'ın yapmadığı, yapamadığı hiç bir şey bilmiyorum ben. O benden üstündür... Senin karının durumundaki kadınları otuz yıldır tedavi ediyor. Bense bu konuda yalnızca üç yıl çalıştım... O bile bana çok geldi. İnan baba, Louise'e bir yararım dokunmaz.»

«Ama karıma senden söz ettim. O da seni görmek istiyor. Belki yararı dokunmaz ama zararı da olmaz.»

'Evet, zararı dokunur,' diye düşündü Michael. Hem de nasıl... Çünkü benim artık bir tek ölen kadın daha görmeye tahammülüm kalmadı. Buna dayanamam. Neden beni rahat bırakmıyorsun? Yeni masasına, baktı. 'Cehennem ol git, Danny Perera.' Michael saat beş buçuğa kadar burada, masasında oturacaktı. Sonra da beş ve altıncı katlardaki hastalarını ziyaret edecekti. Yalnızca beş ve altıdaki. Daha sonra karısıyla oğlunun yanına gidecek, yemeğini yiyecek, televizyon seyredecek ve yatacaktı. Ölüm Gargan'ın hoşuna gidiyordu... Clark gibi, daha başkaları gibi Güzel, o halde bu işi onlar yapsınlardı. Kendisinin hiç bir ilgisi yoktu. Kalmamıştı.

«Özür dilerim, Danny.»

«Ama David seninle konuşacağını söylemişti. Bunu, onun hatırı için yapacağını söylemişti.»

«David'in böyle bir söz vermeye hakkı yok.»

«Sana telefon etmedi mi?»

«Etti. Ona da şimdi sana söylediklerimi söyledim. Karının kendisini tedavi etmek istemeyen bir doktor tarafından muayene edilmesi doğru olmaz.»

Bütün bir öğleden sonrayı 'hayır, olmaz' demekle geçirebilirdi... Zorunlu kalırsa bütün gece de. Ama Danny Perera ağlamaya başlamıştı.

Danny Perera başını önüne eğmedi ya da başka tarafa çevirmedi. Michael'la konuşurken göz yaşları yanaklarından aşağı sel gibi akmaya başlamıştı. Yanaklarını elinin tersiyle sildi. «Özür dilerim.» dedi, «Özür dilerim.»

Michael bir şey söylemedi. Yaşlar akmaya devam ediyordu. Sonunda Perera gözlüklerini çıkarıp gözlerini sildi. Hafifçe gülümsedi. Başını salladı. Mendilini atmak için elini cebine soktu. Sonra Michael'in gözlerinin içine baktı.

Gözyaşları Danny'nin gözlerinin aklarını temizlemiş, onlara mavimsi beyaz bir görünüm kazandırmıştı. Birden Salvatore... Danny değil... Salvatore Perera masanın karşısından Michael'a bakıyormuş gibi oldu.

Michael'ın masası, kitap rafları, bunlarla birlikte Michael'ın bu odada duyduğu güven, sabun köpükleri gibi uçup gitti. Michael gözlerini kapadı. Çevresini yaşlı adamın odası almıştı. Önünde yaşlı adam oturuyordu. Elinde çay bardağıyla ona doğru eğilmişti.

Gözlerini açtı. Danny Perera gözlerini siliyordu.

«Bana birden ne oldu bilmiyorum, Mikey. İnsan her şeye alışır gibi oluyor,' sonra birden bakıyorsun ki hiç alışmamışsın.»

«Bazı şeylere asla alışılmaz, Danny,» dedi Michael. Yaşlı Salvatore Perera'yla karşılaştıkları o günden sonra ikizler arasında hiç bir şey eskisi gibi olmamıştı. Yaşlı adam, ikizlerden başka hiç kimsenin bulunmadığı o çılgın cennetlerinden çıkış yolunu gösteren melekti. Yaşlı adam olmasaydı Michael'in karısı da, oğlu da olmazdı.

Perera gözlerini, burnunu sildi. Kendini toparladı.

«Büyükbaban öleli ne kadar oldu, Danny?»

«Babamın babası mı?»

Michael başiyle evetledi.

«Yıllar oldu... Yirmi yıl.»

«Neden sordun?»

«Merak ettim de.» Michael sustu. Sonra, «Karın hangi hastane de?»

«Manhattan'da. Oda numarası 306.» Danny sustu. Sonra heyecanla atıldı. «Onu görecek misin?»

Michael yine başiyle evetledi. «Ama yalnızca göreceğim. Bunun hiç bir anlamı olmayacak.»

«Tanrım... Mikey... Tanrım. Teşekkür ederim. Çocuklara da söyleyeceğim, Mikey? Seni dualarımızdan eksik etmeyeceğiz.» Michael'a neden fikir değiştirdiğini sormadı. Belki de onun ağlamasına dayanamamıştı.

Danny onun elini sıktı.... Hem de Michael'ın beklemediği bir güçle. Sonra öylece durup baktı... Michael bir an onun kendisini öpmesinden korktu. Ama Danny omuzunu okşamakla yetindi gitti.

Michael danışma servisini arayıp saat üç sıra-

larında üçüncü katta olacağını bildirdi. Sonra Sally'le vedalaştı. Merdivenlerden ineceğine asansöre bindi. Perera onu yormuştu. Şimdi üzerine aldığı görev de onu sıkıyordu. Oysa yaşlı adamın torununa birkaç dakikasını ayıracak kadar borçluydu. Louise Perera ancak bu kadarcık bir zamanını alırdı. Böyle bir borcu ödemeden bırakmak ilerde onu tedirgin edebilirdi.

Asansörün kapıları üçüncü katta açıldı. Michael aylardan beri ilk kez salonun aygıtlarının gürültüsünü duydu. Bunu unutmuş gibiydi. Kokuyu da. Ama şimdi hepsi de geri dönmüştü. Çevresindeydiler. Koridorda yürüdükçe de güçleniyorlardı. Bu kat için özel havalandırma aygıtları vardı ama koku bunların üstesinden gelmeyi biliyordu.

Buraya her gün geldiği dönemlerde kokuya da solunum aygıtlarının gürültüsüne de alışmış, ikisini de farketmez olmuştu. Şimdi yine hayretle irkilmekten kendini alamamıştı... Kanser kokusu. Ağzından soluk alıp vermeye başladı. Çünkü bu kokuya yeniden alışmaya hiç niyeti yoktu. Bu katta yalnızca yarım saat kalacaktı... Daha fazla değil. Bir daha da buraya adımını atmayacaktı.

Michael 306 nolu odanın kapısına kadar ağzını açık tuttu. Kapının pervazına vurdu.

Louise Perera ona baktı. Michael kapının eşiğinde durup gözlerini ona dikti. Danny Perera ellisinde gösteriyordu. Dazlak kafalı, soluk yüzlü, sıska ve kısa boyluydu. Eğer Michael, Danny'nin karısının nasıl biri olduğunu hayal etmeye çalışsa, Danny'e benzeyen bir kadın canlandırırdı gözünde. Belki de Louise

Perera bir zamanlar öyleydi. Şişman, renksiz, kişiliksiz bir kadındı. Oysa şimdi güzeldi... Hastalık fazla kiloları yiyip bitirmiş, yüzünün zarif çizgileri ortaya çıkmıştı. Pürüzsüz teni çıkık elmacık kemiklerini sımsıkı sarmıştı.

«Sen Michael'sın. Danny senden öyle çok söz etti ki, seni nerede görsem tanırdım.»

Michael onun görünüşü karşısında, cevap veremeyecek kadar şaşkın duruyordu.

«Gel. İçeri gir.» Louise Perera yatağının yanını gösterdi. Saçları, gözleri Michael'ınkiler kadar koyu siyahtı. «Hadi, gel..»

Michael odaya bir adım attı. Louise Perera yemek tepsisinin örtüsünü kaldırdı.

«Sanka ikram ediyoruz,» dedi, «Hardal, sütlaç, Bir de yumurtalı sütlü içki. Sanki kanser gibi değişik bir hastalığa değil de, ülsere yakalanmış gibiyim. Sanka için hakiki krema. Bu da ne... Çörek. Tereyağlı çörek. Eh, fena sayılmaz.» Sonra gülümsedi Louise Perera. Michael irkildi. Kadının dört üst dişi kırıktı. Michael'in irkilmesini farketmişti ama gülümsemesini sürdürdü. «Tüpü ağzımdan aşağı geçirmek için dişlerimi kırmak zorunda kalmışlar,» dedi, «Ne de kuvvetli çenem varmış. Açamamışlar. Çenemi sıktım mı sıkarım. Buradakilerin hiç biri bu işi kimin yaptığını söylemedi. Hiç biri kabullenmiyor. Onları suçlamıyorum. Baygın bir kadının dişlerini çekiçle kırmayı düşünebiliyor musun... Doktorlara yeteri kadar maaş vermiyorlar. Böyle bir şeyi yapmak yürek ister.»

Michael yaklaştı. Louise bardağına Sanka koy-

du. «Bana hep iki bardak verirler, Michael. Sanka'mı paylaşacak biri daima çıkar. Genellikle Margaret Stapleton gelir... Şu danışma masasındaki kadın. Tanıdığım en düzenli, neşeli insan o. Hiç terlemiyor. Elleri her zaman kuru ve serin. Üç torunu varmış. Oysa bana sorarsan otuzbeşinden fazla görünmüyor. Değil mi?»

Michael başını salladı. Louise Perera'nın otuzbeş yaşında olduğunu ama yirmi yaşında göründüğünü düşünüyordu. Hastalık yüzündendi yine. Haftalar süren dinlenme, bir gün daha yaşamaktan başka hiç bir kaygıya kapılmamak...

«Danny, buraya gelmekte isteksizlik gösterdiğini söyledi. Öleceğimi biliyorum. Bir mucize beklemiyorum. Yalnızca huzur içinde öleyim, yeter.» Louise gözlerini kapadı. Arkasına dayandı. «Gargan için ben yalnızca kanserli bir hastayım. Benimle ilgilendi gerçekten. Ama benden hoşlanmaktan da korkuyordu Onu suçlamıyorum. Ama Danny perişan. Daima benden söz edecek, yakınlık gösterecek birini arıyor.»

Bir bulut gelip geçmiş oda ışıkla dolmuştu. Michael havada uçuşan toz zerreciklerini, yastıkları, çarşafları, kullanılmış kağıt mendilleri görüyordu. Hava beyaz bir tozla doluydu. Louise artık konuşmuyordu. Oda sessizdi. Solunum aygıtlarının gürültüsü bile azalmış gibiydi. Bu odada da bir tane vardı. Louise Perera için... Hazır bekletiliyordu. Michael eğer şansı yaver gitmezse Louise'in ona çok yakında ihtiyaç duyacağını biliyordu. En iyisi, oksijeni kesecek bir pıhtının gece o uyurken, hissettirmeden harekete

geçmesiydi. Hastanedekiler durumun ancak sabah farkına varabilirlerdi. Çünkü Louise Perera'nın zili çalmaya bile vakti olmazdı.

Michael'in dünyada isteyebileceği en son şey Louise Perera ile ilgilenmekti.

Kadın onun pencereye bakmasına aldırış etmedi. Sonra sordu : «Sen de mi?»

«Ben de mi, ne?» Michael bakışlarını ona çevirmişti.

«Korkuyorsun.» Michael daha da yaklaştı. Gelip onun karyolasının kenarına oturdu.

«Evet.»

«Neden?»

«Çünkü kendimi olaylardan ayrı, uzak tutamıyorum.»

«Sorun da bu ya,» dedi Louise Perera, «Danny'le ben yeteri kadar uzağız. Bize duygulu, duruma ilgi gösteren biri gerek... Ya da öyle görünecek biri... Özellikle Danny'e. Birkaç haftaya kadar suçluluk duygularıyla dolu olarak yalnız başına kalacağını anlamıyor musun? Ona profesyonel biri gerek... Ben öldüğüm için üzüntülü görünecek biri.» Neden ağlamıyordu bu kadın? Bu sözleri böylesine soğukkanlılıkla nasıl söylerdi?

Michael, «Ama ben yalnızca üzüntülü görünmekle kalamam,» dedi, «Asıl sorun da bu. Danny'nin suçluluk duygusu benimkinin yanında hiç kalır. Çünkü seni kurtaramayacak kişi ben olacağım. Danny değil.»

İkisi de bir süre konuşmadı. Louise ona çörek tabağını uzattı. Michael bir tane aldı. Gözlerini kadın-

dan ayırmıyordu. Louise Perera da ona soğukkanlılıkla, çekinmeden bakıyordu. Birbirlerini inceliyorlardı.

Sonunda Michael, «Biliyorsun,» dedi, «Bir ikizim var.»

«Danny söyledi. Ama o Boston'daymış.»

Michael onun elini tuttu. Küçücük, kuru, ağırlığı hiç olmayan bir eldi bu. Üzeri iğnelerden delik delikti.

«Kardeşim bana telefon etti. Sana bir bakmamı istedi.»

«Genellikle onun her dediğini yapar mısın?»

«Hayır, genellikle onun dediğinin tam karşıtını yapmaya çalışırım. Hiç de iyi bir şey değil bu.Bana kanser araştırmalarıyla ilgili bursu alma demişti. Onu dinlemeliydim.» İkisi de birden doğan içtenliklerinde, senli benliliklerinde olağan dışı bir şey görmüyorlardı. Solunum aygıtlarının sesi, köşede bekleyen aygıt, kendiliğinden pek bir şey yiyemediği için vücude gereken gıdayı vermeye çalışan pırıl pırıl, saydam serum şişesi, bunların hepsi, onlara çok az zamanlarının kaldığını anlatıyordu.

«Neden o bursu kabul ettin?» diye sordu Louise Perera.

«Para, prestij. O önemli bir burs almıştı. Ben de David'den geri kalmak istemedim. Ama bana bunun ne kadar kötü olacağını söylemişti. Haklı da çıktı. Çünkü benimki klinik araştırmalar için verilen bir burstu.» Michael şimdiye dek kimsenin kendisini böylesine dikkatle dinlediğini hatırlamıyordu. Louise Perera yüzünün anlamını değiştirmeden, dinlediğini be-

kıpırdayacak hiç bir hareket ya da konuşmada bulunmadan dinliyordu.

Michael anlatmasını sürdürdü: «İyi iyileşme olasılığı bulunan hastaların klinik incelemelere ihtiyacı yoktur. Çünkü hastalıklarını kontrol altına alacak kadar bilgiye sahibizdir. Oysa bana gelenlerin durumu olumsuzdu.»

Louise Perera bakışlarını ondan kaçırdı. «Benim gibi mi?»

«Evet, senin gibi. Hepsi de öldüler. Dayanamaz hale geldim. Bir çeşit bunalım geçirdim. Bursu bıraktım.»

Louise bir süre konuşmadı. Sonra gözleri yaşlarla doldu. Michael ona bir parça daha yaklaştı. Onun gözlerini silmesini, gülmeye çalışmasını izledi.

«Eğer benim doktorum olmayı kabul etseydin bana bunları anlatmazdın, değil mi?» diye sordu.

«Hayır, sanırım anlatmazdım.» Zaten Michael neden anlattığını da bilemiyordu. Onun bir ay ya da altı hafta sonra öleceğini, bu odadan çıkar çıkmaz onu bir daha görmeyeceğini bilmesinden ötürü böyle konuşmuştu.

«Kararını değiştirmeyecek misin?»

«Kararımı değiştirmemi gerçekten istiyor musun? Neler hissettiğimi bildiğin halde mi?»

Louise Perera başını olumsuz anlamda salladı. Birisi onun saçlarını yıkamıştı. Çünkü öteki hastalarınki gibi donuk ve yağlı değildi bu saçlar. Yumuşacık ve pırıl pırıldı. Üstelik gözlerini ve dudaklarını da hafifçe boyamıştı.

«Saçların çok güzel,» dedi Michael.

«İsveçli bir hanım gelip saçlarımı gün aşırı yıkıyor. Özel bir leğeni var bu iş için. Ama sen onu tanırsın zaten.»

Michael tanımıyordu.

Louise Perera başını önüne eğdi. Michael onun yeniden ağlayacağını sandı. Ama kadın başını kaldırdığında gülümsüyordu. «Geçen pazar,» dedi, «Çocuklar beni görmeye geldiler... Ayda yalnızca bir kez gelebiliyorlar... Zavallı yavrucaklar kapıda durup baktılar, baktılar. Sonunda Sal... Onyaşındadır... 'Anneciğim, sana ne oldu? Çok güzelsin,' dedi. Altı yaşında olan Ira hiç konuşmadı. Ama gözlerini de benden ayıramadı. Hatta vedalaşmak için onu öptüğümde kıpkırmızı kesildi. Ailem geleneklerimize körükörüne bağlıdır. Başıma bir şey örter saçlarımı daima gizlerdim. Hiç makyaj yapmazdım. Şimdi insanları ürkütmemek için bir parça boyanıyorum.»

Michael artık onu dinleyemiyordu. Hızla yerinden kalktı.

Boğuk bir sesle, «Gitmem gerek,» dedi.

«Elbette. Seni meşgul etmek istemem.»

Louise Perera'nın başka bir şey söylememesini dileyerek kapıya döndü. Kadın bir şey söylemedi ama Michael kapıya gelince durup ona döndü.

«Yapabileceğim bir şey olursa...»

«Yapacağına eminim, Michael.» Hâlâ gülümsü-

yordu. Güneş saçlarını, düzgün, yumuşak tenini aydınlatıyordu.

Michael koridora çıktı. Asansöre adeta koşarak gitti.

onsekizinci bölüm

Ertesi sabah saat onda Michael, Bethesda'da Ulusal Sağlık Ensititüsünü oluşturan alanlar, parklar, ve yapılarla kuşatılmış 31 No'lu bina içinde buldu kendini. Koridorlar dört bir yana uzanıyordu. Bazı koridorlar tümüyle sessiz, bazıları boğuk gürültülerle doluydu. Sora sora Dr. Reales'in bürosunu buldu. Burada kravatsız genç bir adam ona beklemesini söyledi. Michael oturmuş beklerken adam daktiloda sürekli bir şeyler yazdı. Her yanlış tuşa basışında, «allah kahretsin,» ya da «hasistir,» gibi küfürler savuruyordu. Dergilerin çoğu aylar öncesine aitti. Yırtık pırtıktılar. Kül tablaları da kirliydi. Yerdeki halı eskimişti. Temizlenmesi gerekiyordu.

Kanser'in ilaçla tedavi edilmesi programının müdürü Benjamin Reales de tıpkı bürosuna benziyordu. Kısa boylu esmerdi. İncecik bir bıyığı, yağlı kıvırcık saçları vardı. Kazağını pantolonun içine şöyle bir tıkıştırmıştı.

Michael ona New York'tan getirdiği, içinde pa-

toloji bölümünün Louise Perera hakkında verdiği raporun kopyası olan dosyayı verdi.

Michael otururken Reales dosyayı inceledi. Sonra, «Şu anda size bir şey söyleyemem,» dedi, «Bir iki saat gerekli bana. Saat üçe doğru tekrar gelebilir misiniz?»

Michael geleceğini söyledi.

Reales, «Hastaya verilen ilâcın tanımlaması yapılmamış,» dedi.

«Biliyorum.»

Reales omuz silkti. «Bölümü dolaşmak isteyeceğinizi sanmıyorum.»

«İstemem, teşekkürler.»

«Çok iyi. Çok iyi. Kafeteryadan da uzak durun.»

«Olur.» Michael kapıyı açtı. Sonra Reales masadan başını kaldırmaksızın, «Çalışmalarınızdan haberim var,» dedi, «Ketosteroid düzeyleri... Özenli, yaratıcı, iyi bir çalışmaydı,» dedi. Michael yerinden kıpırdayamıyordu. Kapı açıktı. Bu yüzden Reales'in sözlerini duymuş olan resepsiyon memuru Michael'a bakıyordu.

Michael, Reales'e çalışmasını asla bitiremeyeceğini, en azından kendisi tarafından bitirilmeyeceğini söyleyecek cesareti bulamadı. Yalnızca başını sallamakla yetindi. Reales'e teşekkür etti. Çıktı.

Bir otobüse binip Washington'a gitti. Smithsonian'da dolaştı. Sam için resimli bir dinasorlar kitabı, Kathy için de bir dizi kızılderili boncuklarından yapılmış bir kolye satın aldı.

Tam dükkandan çıkacağı sırada küçük, pirinçten

yapılmış bir manta ray'in cam tezgâhın üzerinde durduğunu gördü. Hayvanın bakır kuyruğu; düz, üçgen gövdesinin üzerine doğru kıvrılmıştı. Boncuktan gözleri vardı. Bu gözler öyle bir biçimde konmuştu ki hafifçe şaşı gibi bakıyordu. Michael bunu satın aldı. Kâğıda sarılıp bir kutuya konmasını istedi.

Saat üçbuçukta döndüğünde Reales onu bekliyordu.

Hemen, «Mümkün,» diye konuşmaya başladı, «Çok mümkün: Yine de tehlikeli olduğunu, sonunda yine de ölebileceğini biliyorsunuz sanırım?»

Michael başını salladı. Duyduğu ferahlıktan güçsüz düşmüştü.

«Oysa bizim patolojist, hastanın tümöründe kesinlikle embriyolojik öğeler olduğunu sandığı bir şey bulmuş. Bu da tedaviyi bir dereceye kadar mantıklı kılar.» Bir dereceye kadar mı? Bir elle verilen ötekiyle alınacaktı demek?

Reales, Michael'ın ne düşündüğünü anlamış gibi gülümsedi. «Biliyorum, fazla bir şey değil,» dedi. «Bunu yapmazsak hasta iki, üç hafta daha yaşayabilir, yaparsak bir hafta daha, bir ay belki de bir yıl daha yaşar. Kim bilir?»

Ne saçma sapan şey, bu, diye düşündü Michael. Şimdi de omuzlarını dikleştir ve **Que sera sera**, de bakalım.

Reales birden masanın üzerine doğru eğildi. «Başka ne bekliyordunuz?» diye sert bir tavırla sordu.

«Bilmiyorum.»

«Ama daha fazlasını, değil mi? Bir sabah bura-

ya geleceksiniz ve öyle bir ilaçla döneceksiniz ki, kanseri tedavi edecek, hastalarınızı, arkadaşlarınızı şaşırtacaksınız, değil mi?» Benjamin Reales şimdi yorgundu. Bitkindi. Çaresizdi. Sesi yumuşadı. «Keşke size verebileceğim böyle bir ilaç olsaydı. Ama yine de bunu deneyin. Hastayı kanserden daha çabuk öldürmez... Üstelik bir de belkisi var... Yalnızca bir belkisi var... Yalnızca bir belki... Ama bunu hastaya sakın söylemeyin... Kendinize de bir iyilikte bulunun ve daha fazlasını umut etmeyin.»

Reales ona dosyayla, kâğıda sarılıp dikkatle bağlanmış bir paket uzattı. «Bunu Johnstone'a verin...» dedi, «O ne yapacağını bilir. Yalnızca ona trombositi hatırlatın... Her gün... Hastanın trombositi, kanın pıhtılaşma ögeleri ve durumu herşeyden önemli.»

**
*

Michael uçakta paketi kucağına koydu. Kendini, güvenlik için çantalarını bir zincirle bileklerine bağlayan kuryelere benzetiyordu. Paketi sıkı sıkıya bağladıklarına, buna özen gösterdiklerine emindi ama yanında ne taşıdığını unutamıyor, rahahtlıyamıyordu: Methotrexate... Geleceğin umudu.

Döner dönmez ilk işi paketi Johnstone'a götürmek oldu. Evet, Johnstone ne yapılacağını biliyordu... Orada tam bir yıl çalışmıştı. «Yine de güç zamanlara hazırlıklı ol,» dedi Michael'a, «Bu ilâç müthiş bir hücre zehiridir... Ama yalnızca kanserli hücreleri öldürmekle kalmaz. Onu feci biçimde rahatsız edecek.»

Michael trombositten söz edince Johnstone yüzünü tiksintiyle buruşturdu. Yoksa Reales onu bir eşek kafalı yerine mi koymaya başlamıştı? Trombosit! Hastanın trombositine ne olurdu ki. Zavallı. Belki de onu bu öldürecekti: Trombosit.

Michael, David'e telefon etti. David sıkılmış göründü. Boyuna, 'Öyle mi, ne kadar ilginç, ne kadar ilginç' deyip durdu. Ama telefonu kapatır kapatmaz David Romer'in Boston hastanesinin profesörler kanadındaki bürosuna gitti. Romer bu bölümün başkanıydı.

Aralarındaki ilişki hâlâ bir sır olarak devam ediyordu. Onlarla karşılaşanlar, «Günaydın Dr. Ross, günaydın Dr. Romer,» diyorlardı. Ne tür bir arkadaşlıkları olduğunu akıllarından, hayallerinden geçiremezlerdi. Bazen konferanslarda David saygı değer, iyi giyimli, düzenli, sarışın âşığına bakar, onu başka pozlarda hatırlardı: David'in saçlarını çekişini, bazen canını yakmasını, ateşli sarılışlarını... Bazen Romer öylesine kendisinden geçerdiki, eve gitmeyi bekleyemez, büroda ilişkide bulunmakta ısrar ederdi. Böyle zamanlarda David işi bir an önce bitirmeye bakardı. Çünkü birinin büroya girip kendilerini görmelerinden korkuyordu. O zaman ne skandal olurdu ya! Bölüm başkanıyla yetenekli, takdir edilen yardımcısı...

**
*

Romer oturmuş kahvesini içiyor, çöreğini yiyordu. David ona Michael'in yapacağı şeyi anlatınca,

ağızından çörek kırıntıları saçarak bir ıslık çaldı.

«Kardeşinin hayal gücü kuvvetli. Iyi, çok iyi. Ben olsam bunu düşünemezdim sanıyorum. Ya da uygulayacak yürekliliği gösteremezdim.»

«Yani başarılı olur mu diyorsun?» David'in sesinde Romer'in dikkatini çeken bir şey vardı. Başını kaldırıp ona dikkatle baktı.

«Başarılı olacağını sanmıyorum. Kadın iyileşmez.»

«Peki o zaman iyilik bunun neresinde?»

«Michael hastaya zaman kazandırabilir... Birkaç ay, belki daha fazla. Bunu daha hiç kimse denemedi. Ne olacağını bilemeyiz. Ama kuramsal yönden çok nefis bir fikir.»

«Ama yalnızca kuramsal olarak, değil mi?»

Yine bir gariplik sezdi Romer. David'e uzun uzun baktı. Sonra, «biliyor musun, Dave,» dedi «İlaç başarı kazanacak diye üzgün, kazanmayacak diye sevinçli gibisin. Kardeşini kıskanıyorsun, değil mi? Her çeşit takdiri, başarıyı kendine mal etmek istiyorsun. Senin işin apayrı, Dave. Michael da güç bir durumda. Bana dünyayı verseler onkolojiye girmezdim.»

David, ona, kardeşini kıskanmadığını anlatmayı düşündü. Ama duygularını nasıl açıklayacağını bilemiyordu. Bu yüzden hiç bir şey söylemedi.

***

Adale Samuelson güneşe konmuş bir deri gibi yayılmış, serilmişti. Sally muayene odasına gelip Michael'a, Johnstone'un telefonda olduğunu, sonuç-

ları anlatmak istediğini bildirdi. Michael bu telefonu sabahtan beri bekliyordu. Ama yine de her günkü gibi kendini işine vermeye çalışmıştı. Bayan Samuelson'ı muayene etti. O giyinirken de Johnstone'u aradı.

Johnstone, Maine'lıydı. Maine'lilere özgü bir davranışla işi ayrıntılarına inerek anlatmaya kalkıştı:

«Kan sayımını aldık, lökosit, lymfoktis, esonofil...» Johnstone bir an sustu. Sonra rakamları vermeye başladı.

«Tanrı aşkına Johnstone! Ben hemotolojist değilim. Normlardan anlamam. Sen bana kısaca tamam mı, değil mi söyle.»

«Evet... BUN tamam diyor. Zaten bu bir mesele değildi. SGOT, alkaline...»

«Piçlik etme, kısa kes n'olur!»

«Tamam, doktor, tamam,» Johnstone'un sesi mutlu, neşeliydi. «Bizi durduracak bir engel göremiyorum. Bir denemeye değer, Mike, kesinlikle değer.»

**
*

Friedman aynı kanıda değildi. Johnstone'dan hemen sonra telefon etti. Birlikte yemek yemelerini istedi, ısrar etti. İkisi de üçe kadar boşalamadılar. Kafeterya'da oturduklarında da yiyecek olarak tavuk kızartmasından başka bir şey kalmamıştı. O da beklemekten kurumuştu.

«Bill, bunu yiyebildiğine göre açlıktan ölüyor olmalısın.»

«Ölmek ne demek geberiyorum açlıktan.» Tavuğun yanına patates püresi de almıştı.

Michael her zamanki gibi peynirli tostla çay aldı. «Aferin, Ross, nasıl böyle ince kalabildiğini bana gösteriyorsun.» diyerek Friedman tavuğa yumuldu. O yemeğini bitirinceye dek konuşulmadı. Sonra ağzını peçeteyle sildi, üstüne bir koka kola içti. Geğirdi. Ve de arkasına yaslandı.

«Perera'ya ne yapacağını duydum, Mike.»

«Bu hastanede yerin kulağı var.» Michael, arkadaşının duygularını incitmemek için hemen atıldı: «Ben de sana anlatacaktım zaten. Bill... bugün öğleden sonra.»

«Neden sabah değil de öğleden sonra. Ya da dün?»

Michael utanmıştı.

«Nedenini biliyorum, Mike. Çünkü sana yapmamanı söyleyeceğimi biliyordun. Yine aynı öykü baştan başlıyor. Birinin ölüşünü izlemek için kendi kendini mahvediyorsun.»

«Yardımı olabilir. Bazı belirtiler var.»

«Elbette. Ama ne kadar yararı dokunursa dokunsun sonunda Louise Perera yine de ölecek. Herkes böyle söylüyor... Senden daha bilgili, tecrübeli olanlar... Ona yalnızca bir iki hafta kazandırmış olacaksın, o kadar. Bütün zahmetlerine karşılık eline yine de bir ölü geçecek. Ben artık bu işi kapadın sanıyordum.»

«Kapamıştım. Ama kocası eski bir arkadaşımdır.»

«Anan da olsa umurumda değil.»

«Kocası David'i aramış, o da bana telefon etti.»

«David'in de canı cehenneme.»

«Ben bunu onlar için değil, Louise Perera için yapıyorum, Bill.»

«Bu daha da tehlikeli bir neden.»

«Bunu söylemezden önce gidip bir hastayı görsene. Onunla birkaç dakika konuş. Sonra bana gel ve elinden geleni yapma de.»

«Greta Garbo'ya da benzese, Şarlo gibi de konuşsa umurumda değil, Mike... Ona dokunmamalıydın.»

«Onu bir gör, Bill... On dakikacık... Eğer yine bu biçimde konuşursan sana bir içki ısmarlayacağım.»

Friedman, «On dakikaya bir içki ha?» dedi.

Michael başiyle onayladı.

«Tamam.» Friedman onu kafeteryada bırakıp gitti.

Michael bekledi. Ama Friedman on dakika sonra dönmedi. O zaman Michael danışmaya bir yazı bırakıp Johnstone'un laboratuarına gitti. Friedman onu yarım saat sonra laboratuarda buldu.

«Bir kadeh birşey içmeliyim.»

Friedman içti. Yüzünü buruşturdu. Michael konuşmadan bekliyordu.

«Evet, tatlı bir kadın... Ön dişleri kırık olmasa çok da güzel. Sevimli ve neşeli. Oraya vardığımda örgü örmesini öğrenmeye çalışıyordu. Her yer yünlerle dolmuştu. Bütün parmaklarına yünleri dolamış, bir yandan da gülüyordu. Ona Stapleton öğretmenlik ediyordu. Ama yararsız olduğunu, öğrenmeyeceğini söyledi.» Friedman sustu.

Sonra ekledi: «Eğer çirkin ya da aptal olsaydı, dene derdim. Herşeyi dene. Ama o bunun üstünde bir kişi. Peki, Louise Perera öldüğünde neler hissedeceksin?»

«Onu kurtarmak için elimden geleni yaptığımı.»

«Emin misin?»

«Evet.»

«Yanılıyorsun, Mike. Korkunç bir hata işliyorsun. Neyse, içkiler benden.»

Michael hastaneye döndüğünde deftere imzasını atmadı. Çünkü rahatsız edilmek istemiyordu. Üçüncü katta asansörden indi. Koridorlardan kokuyu, solunum aygıtlarının gürültüsünü farketmeden geçti. Louise gözleri kapalı yatıyordu. Ama o odaya girer girmez gözlerini açtı. Louise'yi Michael bir tek kez görmüştü ama onu ömrü boyunca tanıyor gibiydi.

Louise Perera doğruldu. «Sandım ki...»

Michael parmağını dudaklarına götürdü. Louise sustu. Michael yine onun yanına oturmak istiyordu ama vazgeçti. Sandalyeyi karyolanın önüne çekti. Ondan uzak durmalıydı. Louise Perera'ya anlatacağı şey tam anlamıyla açık ve seçik olmalıydı. Kadının nasıl bir tehlikeyi göze aldığını bilmesi gerekiyordu.

Hemen ertesi gün ona methotrexate vermeye başladılar. Hafta sonuna doğru da hastanede birinin, yumurtalık kanserine karşı methotrexate kullandığını duymayan kalmamıştı.

Artık Louise Perera muayene edilir, rontgeni alınır, ilaçları verilirken odası stajyerlerle, doktorlarla doluyordu. Her sabah kan sayımı yapılıyor, her gece methorexate midesini bulandırdığı için compazine

veriliyordu. Önceleri Michael onu sabah ve akşam ziyarete geliyordu. Sonra olmadık saatlerde uğramaya başladı. Artık Louise Perera'nın her şeyiyle yakından ilgileniyordu.

Pazar günü Danny'i bekledi. Onunla konuşmak istiyordu. Ama o gün çocukları da aylık ziyaretlerini yapacaklardı. Michael bir kenarda durarak oğlanları izledi. İkisi de annelerine benziyordu. Yalnızca küçüğünün gözleri maviydi. Michael'la Danny'nin yanında duruyorlardı. Annelerinden bir parça korkuyor gibiydiler. Bu duygularını anlamak güç değildi. Anneleri onlardan uzun bir süredir ayrıydı. Şimdi de onlara bambaşka bir kadın gibi görünüyordu. Onların çekingenliği, başarıyla gizleyemedikleri korkuları Louise Perera'ya acı veriyor olmalıydı.

Michael, Danny'e karısının daha iyi olmamakla beraber kötüye de gitmediğini anlatmak istiyordu. Ama Danny onu dinlemiyordu bile. Michael'in elini tutmaya çalışıyor, ona neler borçlu olduklarını, borçlarını asla ödeyemeyeceklerini söyleyip duruyordu. Sonunda Michael daha fazla dayanamadı. Eve döndü.

Birkaç gün içinde Louise Perera'nın kırık dişlerini görmez olmuş, onu kusursuz denecek kadar güzel bulmaya başlamıştı.

ondokuzuncu bölüm

Pazartesi günü David telefon ettiğinde, Louise Perera'nın ilaca başlamasının üzerinden iki ay geçmişti. Hâlâ bir değişiklik yoktu.

«Hey, Mike, senin gözde hastan nasıl?» diye sordu David.

«Dayanıyor. Daha kötü değil.»

«Bu da bir şey, değil mi?»

«Ya.»

«Cuma günü Rye'de bir toplantıda olacağım. Sana gelip hafta sonunu orada geçireyim diye düşündüm.»

«Elbette, Dave. Gel. Özledim seni.»

«Moralin bozuk gibi, bebek,» David «bebek» sözcüğünü ne zaman kullanmaya başlamıştı?

«Kaygılanma. Herşey yolunda,» dedi Michael. Öyle de düşünüyordu.

O gece takviminin cuma gününe David'in adını yazarken nisan ayında olduklarını farketti Michael.

Muayenehanesini açalı sekiz ay olmuştu... Za-

man ne çabuk geçmişti... Hayatımın en güzel ayları, diye geçirdi aklından.

Doğu Yakasının Yahudi kadınları Michael'in yakışıklılığını, yepyeni muayenehanesini, şimdi de kanserle yaptığı mücadeleyi duymuşlardı. Bekleme odası her gün ağzına kadar doluyordu. Kadınların hemen yarısının hiç bir rahatsızlığı yoktu. Evlerinden birkaç saat için de olsa uzaklaşmak, arkadaşlarını görmek, dergilere bakmak... ve de genç, yakışıklı bir doktor tarafından muayene olmak için geliyorlardı. Bazıları bakıcıya para vermemek için çocuklarını da yanlarında getiriyorlardı. Michael sonunda Sally'e kapının üzerine asılmak üzere bir yazı yazdırdı: «Onaltı yaşından küçük çocuklar, hasta olmadıkları takdirde muayenehaneye alınmaz.» Böylece çocuklar gelmez oldu. Bazı Anneler de. Ama bunu olumlu karşıladılar. Gereksindiklerinde Michael'in orada olacağını biliyorlardı.

Nerdeyse yaza girmek üzereydiler. Michael'ın hastalarının çoğunun yazlık evleri vardı. Pılılarını pırtılarını toplayıp Long Island'a, Connecticut'a, ya da yukarı New York'a gittiler. Kocalarını sıcakta terlesinler, tanımadıkları kadınlarla yatsınlar, gerektiğinden fazla içip cuma gününü beklesinler diye geride bırakmışlardı. Yaz aylarında daha az hastası olacağından, Louise'le daha çok ilgilenebilecekti Michael. Bu tür düşüncenin ne denli tehlikeli olduğunu biliyordu. Reales onu bu konuda uyarmıştı. Michael da kendi kendini uyarmakta devam ediyordu. Ama elinde değildi bu.

Kathy duş alıyordu. Yatak odasında yalnızdı. Gözlerini kapadı. Yanağını yumuşak, serin yastıklara dayadı. Mevsimin yaz, Louise'in hâlâ yaşadığını hayal etti. O zaman bir peruk giymeye başlayacaktı Louise. Çünkü ilaç bütün saçlarını dökmeye başlamıştı. «Güzelim saçlarım,» diye haykırmıştı zavallı kadın. Michael karşısında çaresiz, ne diyeceğini bilmeden oturuyordu. Yalnızca saçların yeniden uzayacağını, bunun geçici olduğunu yineleyebiliyordu. «Ben öleceğim, Michael. Saçım nasıl yeniden uzar?»

Michael ona nerdeyse ölmeyeceğini söyleyecekti. İmkânsız sayılan şey gerçekleşmeye başlamıştı... İlâç etkisini gösteriyordu. Louise yaşayacak, evine gidecekti. Ama Michael bunu ona söylemeye cesaret edemiyordu. Böyle bir şeyi şimdiye dek kendi kendine bile itiraf etmekten kaçınmıştı. Ama artık alabildiğine hayal kuruyordu. Louise, yazın ve sonbaharda yaşayacak, yediklerini midesinde tutabilecek, saçları uzanıp eski halini alacaktı. Kendini güçlü hissederler hissetmez Michael onu bahçeye çıkaracaktı. Aylardan sonra bu ilk dışarı çıkışında Michael onun yanında olacaktı. Louise ona tutunacaktı. Parkta renk değiştiren yaprakları seyredecekti.

Bu gibi hayallere kapılmaktan vazgeçmeliydi. Yoksa çıldırırdı. Louise ölecekti. Gelecek hafta ya da gelecek ay.

«İyi misin, Michael?» diye sordu Kathy. Işıkları söndürmek üzereydi.

«İyiyim.» Michael sırt üstü yatmasını sürdürdü. Karanlıkta gözleri açık Louise'i düşünüyordu.

***

Pis, mavi sulara daldığında, beş kulaçtan sonra Michael'in ciğerleri patlayacak gibi oldu. Gözleri klordan yanmış, ağzı kurumuştu. Tam havuzun ortasına gelmişti ki sudan çıkmadığı takdirde boğulacağını düşündü. Hiç gücü kalmamış gibiydi. Kollarını bacaklarını kontrolsüz, bir çocuk gibi hareket ettirmeye başladı. Durdu. Havuzun dibine dokunmaya çalıştı... Yapamadı. Havuzun kenarı ona ulaşamayacağı kadar uzak görünüyordu. Kendini gevşek bırakması gerektiğini biliyordu... Soluğunu toplayıncaya dek. Ama davranışlarının kontrolünü yitirmişti. Burnu, boğazı suyla dolmuştu. Öksürmeye başladı, ardından da paniğe kapıldı. Birden David'in vücudünü sırtında hissetti. Kolu göğsüne sarıldı. Michael rahatladı... Kurtarılıyordu.

Soluk alıp verişleri rahatladı. Dönüp David'e baktı.

«İyi misin?» diye sordu David.

«Ya, evet.» Utanmış gibiydi. News gazetesinin ikinci sayfasında çıkacak haberi okur gibi oldu: **Doktor Doksan . İkinci Caddedeki Y havuzunda boğuldu.**

«Korkmuş gibi bir halin var.»

«Evet. Birden paniğe kapıldım.»

David elini Michael'in çıplak midesinin üzerine koydu. Havuzun çevresinde oturanlar onlara bakıyorlardı. Havuzda yüzenler bile ikizlerin ne yaptığını merak edip başlarını sudan çıkarmışlardı. David eliyle Michael'in karnını bastırdı:

«Yavaş şekerim... Rahat bırak bebeğim...» «Bebek...» Bunlar Beacon Hill'li David Ross'un yeni söz-

cükleriydi. Michael birden mantıksız bir öfkeye kapıldı. David'in ona dokunmasını önlemek için kendini yeniden suya bıraktı.

David omuz silkti. «Doğru söylüyorum, Mike,» dedi, «Bir parça idman yapmalısın. Artık eskisi kadar genç değilsin ki.»

Michael kardeşinin vücudüne, göğüs kaslarına, kollarına, sert, düz karnına baktı. David de kendini gururla süzdü.

Michael'in öfkesi geçmişti. «Sana bir kez daha söylemiştim,» dedi, «Tanıdığım en yakışıklı erkeksin.»

David sırıttı. Sırt üstü uzanıp havuzun en uzak köşesine doğru kulaç atmaya başladı. Sonra döndü. Daha sıkı yüzmeye başladı. Davranışında herkese, yaptığı şeyi ciddiye aldığını anlatan bir şeyler vardı. Havuzun kenarındakiler ona bakmaya başlamışlardı Öteki yüzücüler de onun yolunun üzerinden çekilmişlerdi. Michael havuzun kenarına yüzdü. Kendini dışarı çekti. David yüzmesini sürdürdü.

Michael yanında oturan kıza eğildi. Güzel bir kızdı. Bikini mayosundan soğuk suda dimdik olmuş göğüsleri görünüyordu. Kız buraya geldiklerinden beri onları seyrediyordu. Şimdi bakışları yalnızca David'deydi.

Michael, 'elimi uzatıp onu okşasam acaba ne yapar,' diye düşündü. Bu düşünceyle gülümsedi. Aylardan beri ilk kez böyle bir düşünceye kapılıyordu.

Sam'ın doğumundan sonra Kathy'le pek sevişmiyorlardı. Aslında son kez ne zaman yattıklarını bile doğru dürüst hatırlıyamıyordu. Herhalde birkaç hafta ya da bir ay önce.

Ama şimdi gerçekten tahrik olmuştu.

David iyi geliyordu ona... Louise de.

«Bir şey sorabilir miyim?,» dedi Michael.

«Evet?» Michael onun bacaklarını süzdü. Kız oturuşunu dikleştirdi ama Michael'a gülümseyerek bakıyordu.

«Havuzu kaç kez gidip gelmek gerekir?»

«Yirminin üzerinde herhangi bir sayıdır iyidir. Rekorun ne olduğunu bilmiyorum. Elli olduğunu duymuştum. Ama herkes on ya da onbeşde bırakıyor. O yirmibeş yaptı. Çok iyi. Siz kaç yaptınız?»

Michael onun havuzun ortasında kapıldığı paniği farketmemiş olmasına sevindi.

«Beş.»

«Formdan düşmüşsünüz, ha?» Kız tatlıydı. Michael onun kollarının ve bacaklarının adeleli olduğuna dikkat etti. Vücudü orantılıydı. Dizine parmaklarının ucuyla hafifçe dokundu. Kızın hafifçe titrediğini hissetti.

Üzüntüyle, «Hem hiç de formda değilim,» dedi.

«O halde çalışmalısınız.» Michael parmaklarını onun baldırının iç tarafına götürdü. Sanki ne yaptığını bilmeden yapıyormuş gibi bir hava takınmıştı. Herkes David'e bakıyordu. Kız kıpırdamadı. Ama yine titredi. Güzel, diye düşündü Michael. Bütün gün üzerlerinde ayakkabılardan ve bir örtüden başka bir şey bulunmayan kadınları muayene edip durmuştu. Şimdi de kalkmış bir kızın çıplak bacağından tahrik oluyordu. Parmakları kızın bileklerini buldu.

«Zaten çalışmak için geldim buraya,» diye kar-

şılık verdi, «Sen sık sık gelir misin?»

Belki giyinme odasında ya da duşta işimizi beceririz... Michael kendini ne zamandır hiç bu kadar iyi hissetmemişti.

Sonra kız Michael'in bileğindeki eline baktı. Bacaklarını kapadı. Michael daha sonra David'e bu hareketi anlatmak için, «tıpkı bir çene gibi,» dedi.

Kız, «Siz evlisiniz,» dedi. Onu kınar gibi konuşmuştu.

«Evet.»

Kız ayağa kalktı.

«O da evli mi?» Başını David'den yana sallamıştı. David hâlâ yüzüyordu. Michael da ayağa kalktı.

«Hayır evli değil. Ama o bir eşçinseldir.»

Kız havuza atlayıp öteki yana doğru deliler gibi yüzmeye başladı. Michael yerine oturdu. Hâlâ gülümsüyordu. Erkekliği uyanmıştı. Başkaları görmesin diye bacaklarını kapadı.

David ciddi yüzmeyi bırakmıştı. Yavaş yavaş Michael'ın bulunduğu yere geldi. Havuzun kenarına tutunarak soludu.

«Müthiştin, Dave. Kaç kez gidip geldin?»

«Yani... saymadın mı?»

«Yooo. Yanımda kırmızı mayo giymiş bir kız oturuyordu. Aklımı başımdan aldı.» David ona bakıp gülmeye başladı.

**
*

Y'den çıktılar. Michael Boston'u anlatan David'e yakın yürüyordu. «Kocasına, 'Yahudi olup olmadığı

beni hiç ilgilendirmez,' dedi kadın. 'Beni hamile bıraktı. Onu yemeğe davet edeceğiz. «Yemin ederim ki herife böyle söyledi,» diye anlattı David.

Michael güldü. «Kendine dikkat et,» dedi, «Bir gün biri ensene tabancayı dayayı verecek.»

«İster inan, ister inanma, herif de hayatından memnundu,» dedi David. «Birlikte güzel bir yemek yedik. Hayatında ilk kez herif Yahudiler aleyhine açık açık hiç bir şey söylemedi. Ondan hoşlandım bile.»

«Adamdan ne kadar para istedin?»

«Alt yüz,» diye David karşılık verdi.

Michael bir ıslık çaldı.

Beşinci caddeye döndüler. David'in gözüne Argus çarptı. Bir zamanlar Argus en sevdikleri barlardan biriydi.

«Hadi gel, David,» dedi Michael, «Eski günlerin şerefine kadeh kaldıralım.»

Barda onlara hayretle bakan pazar müşterilerinin önünden geçtiler. Locaların bulunduğu arka odaya geçtiler.

David iki tane viski ısmarladı. «İnsanların, kendileri için önemli olan şeylere nasıl para ödediklerini, harcadıklarını bilsen şaşarsın,» dedi Michael'a, «Örneğin bir çocuk sahibi olmak için. Özlemini çektiğin bir çocuk için ne kadar verirsin?»

«Yine de çok para vermiş, David.»

Michael yıllardan beri viski içmiyordu. Tad ağır ve yağlı gibi geldi.

«Hayır, değil. İstedikleri şey için zamanımı aldılar. Kafamı meşgul ettiler..: Sonunda bebeğe sahip oldular.»

«Tedaviye böyle şeyler de dahil mi?» Altı yüz dolar. David günde bir hastaya bile baksa kazanacağı para ona yeter de artardı bile. Michael kardeşinin yılda ne kadar kazandığını hesaplamaya çalıştı. Ama öğlenden beri bir şey yememişti. Viski başını döndürmeye başlıyordu.

«Bak, Mike, ben yalnızca reçete yazmakla yetinmem. Her bir kadının sorununu inceleyip çözmek haftalar alır. İçlerinden bazıları asla hamile kalamazlar. Çünkü yumurtalıkların faaliyeti tümüyle durmuştur... Bunları ayırmak gerekir. Onlara ilaç yazmanın bir yararı olmaz. Tabii gerçeği söylediğinde sana pek inanmazlar.» David içkisini bir yudumda bitirdi. Bir tane daha istedi. Ondan geri kalmamak için Michael da içkisinden bir yudum aldı.

«Genellikle bir başka doktora daha giderler. Sen de duyarsın... Küçük yer orası... Herkes birbirini tanır. Zaten doktor sana telefon edip eski hastanın kendisine geldiğini haber verir.» David içkisinden bir yudum daha aldı. Michael daha birinci kadehi bitirmemişken o ikincinin dibini bulmak üzereydi. «Doktorların hepsi de Harvard'dan. Sanırım tek Yahudi benim. Bir tane de İtalyan. Herifi tanıyorum. Adı Bardino, Frank Bardino. Bazen birlikte yemeğe çıkarız. Ama karısı Romer'le olan ilişkimizi duymuş. Şimdi kadın kent dışına çıktıkça buluşuyoruz.» David içkisinden yine bir yudum aldı. «Yine de herif tedirgin. Sanki ona pas vermişim gibi.» David güldü, kafayı bulmaya başlamıştı. «Böyle bir şey yapamam. Çünkü Frank Bardino kısa boylu ve şişman. Tepesinde kalan bir tutam saç da yağ içinde.»

«Orada Romer'le olan ilişkini bilen çok kişi var mı?» Bundan daha önce hiç söz etmemişlerdi. Ama şimdi rahatlıkla sorabiliyordu.

David omuz silkti. «Birkaç kişi. Küçük yerleri bilirsin. Doktorlar birbirlerini tanırlar. Bana aldırmayabilirler. Ne de olsa New York'lu bir yahudiyim. Zaten beni beş çayına çağıracak değillerki. Ama Romer... Romer böyle bir şeyi nasıl yapar? Annesi bir Adams, belki de Ely soyadını taşıyordu, şimdi unuttum. Böyle bir şey nasıl olur?»David yine bir kahkaha attı. Si'ye viski getirmesi için işaret etti.

«Kendini yalnız hissediyorsundur,» dedi Michael.

«Evet.» O zaman David kardeşine dikkatle baktı. Onun kendisine dönmesini söylemesini bekliyordu. Michael da bunu biliyordu.

David, «O kadar da fena değil canım,» diye konuşmasını sürdürdü, «Boston'da tek eşcinsel ikimiz değiliz.»

Michaeel alaylı bir ciddiyetle, «Bu iyi,» dedi. «Ama orada tek Yahudi olman fena.» David henüz yutmadığı içkisini püskürterek güldü. Michael mendille yüzünü sildi. O da gülmeye başladı.

Si viskiyi getirdi... Böylece dörder kadeh içmiş oluyorlardı. Michael, «Dave, neden?» diye soracak kadar sarhoştu artık.

. «Neden Romer mi demek istiyorsun, Mike?» Michael başıyle onayladı. David hıçkırdı. «Onu hamile bırakacağım diye bir kaygım olmadığından.» Bu kez kasıkları ağrıyıncaya, gözlerinden yaş gelinceye dek

güldüler. Sonra David sustu. Başını salladı. Ciddileşmişti. «O tür seks hoşuma gidiyor.» Michael bunun ne biçim bir seks olduğunu sormak istedi. Ama soramadı. O zaman, «seks seksdir,» dedi, «Ve de hepsi iyidir.»

«Evet, sanırım öyle.»

«O halde neden?»

David, «Çünkü beni hiç bir biçimde bağlamıyor.» diye açıkladı, «Çocuklar yok, karı yok. Özgür kalıyorum.»

«Ne için özgür?»

David öylesine sarhoştu ki, «Zamanı geldiğinde sana dönmek için,» diyecekti nerdeyse. Ama kendini zamanında tuttu. Omuz silkti. Elini belli belirsiz salladı.

«Bana Louise'i anlat,» dedi, «Herşeyi.» Michael'ın gülümsediğini gördü. Sanki kardeşi, ondan hep bu soruyu sormasını beklemiş gibiydi.

**
*

«Burası leş gibi kokuyor,» diye fısıldadı David. Michael başını ağır ağır salladı. «Bu ses ne?»

«Solunum aygıtları.» David omuz silkti. Sendeledi. Michael onu tuttu.

Üçüncü kat koridorunda dikkatle yürüyorlardı. Michael vaktin geç olduğunu şöyle böyle farkediyor ama saatini iyice göremediğinden kaç olduğunu bilemiyordu. Hastabakıcı masası boştu. Önünden geçip gittiler.

David'e, «Oda 306,» dedi Michael. «Eğer uyuyorsa şöyle bir bak. Uyandırma.»

«Bakılacak ne var ki?» dedi David; Michael'ı durdurup cevap vermesini bekledi.

«Göreceksin, göreceksin.»

Onlar içeri girince Louise gözlerini açtı. Michael kapının yanındaki duvara tutundu. David hafifçe sallanarak karyolaya yaklaştı.

«Bu mu?» diye sordu.

Michael başını salladı.

David tatlı bir sesle, «Merhaba güzelim,» dedi.

Louise tek bir ses duydu, gece lâmbasının alaca karanlığında aynı yüzlü iki erkek gördü.

«Michael?» Louise korkmuş gibiydi. Michael de duvarı bırakmaktan korkuyordu.

«Hayır değil güzelim» dedi David. Kadife gibi bir sesle konuşuyordu. «Ben David'im.»

Bu ışıkta Louise'nin saçları mavi mavi parlıyordu... Gözleri irileşmiş, koyulaşmıştı. Kaşları birer yarım ay gibiydi... Oh, Tanrım, çenesinde bir de çukur vardı. David bu çukura dokunmak için elini uzattı. Louise yastıklara doğru geri çekildi. David sinirlendi. Onun Michael'a böyle bir davranışta bulunmayacağını düşünüyordu.

Michael, «Yalnızca bak demiştim,» dedi.

«Canını yakmam.» Louise sevilecek küçük bir kedi ya da köpekmiş gibi söz ediyordu.

Michael'ın tüyleri diken diken oldu. David daha da yaklaşıp karyolaya oturdu.

Louise, «Michael, rica ederim,» dedi.

Michael başını salladı. «Korkacak bir şey yok,» dedi, «David o.»

«Canını yakmayacağımı biliyorsun, değil mi güzelim?»

Cevap yok. Oda karanlık, kapı kapalıydı. Stapleton her an gelebilirdi... Keşke gelse, diye yakardı Michael. Birinin içeri girip kendilerine engel olmasını neden istediğini bilemiyordu.

«Michael bana senin için yaptığı her şeyi anlattı. Belki de herşeyi değil... Gizli olanlarını herhalde anlatmadı. Bu, sizin ikinizin arasında... Ama öteki küçük şeyler... Hediyeler...» David masanın üzerinde pirinç manta ray'i gördü. «Bunun gibi örneğin. Bunu Michael'in getirdiğine eminim. Tamam mı? Ne kadar da şirin. A evet, sırtına masaj yaptığını, sana oje aldığını da anlattı. Hatta sana seçeceği peruktan bile söz etti. Bak, bana ne çok şey anlatmış. Bunda şaşıracak bir şey yok. Ne de olsa Michael benim ikizim.»

Louise soğukkanlılığını yitirmemeye çalışarak. «Lütfen,» dedi. «Çok yorgunum. Seninle yarın konuşmak isterim... Şeyden sonra...»

«Haklısın. Elbette. Şimdi konuşma yok. Şöyle bir bakıp sonra gözde hastamızı rahat bırakacaktık. Tamam mı, Mike?» Cevap yok.

«Şimdi yat ve rahat bırak kendini» David'in elleri örtüleri açmaya başlamıştı. «Biz Michael'la herşeyi paylaşırız. Herşeyi. Ah, hiç de zayıf değilsin...»

Michael duvarın yanından uzaklaştı. Başı dönüyordu. «David, onu rahat bırak.»

«Yalnızca bir dakika canım.» Şimdi David bir eliyle Louise'in ensesini okşuyor, öteki eliyle de sa-

bahlığının önünü açıyordu. Louise elini kaldırdı. Ama hastabakıcı zili uzaktaydı. Yetişemedi. David geceliği aşağı çekti. Louise'in memeleri ortaya çıktı. Michael masaya yaklaştı. Zile bastı.

David başını kaldırıp baktı. «Şu halimizi bir gören olsa kimbilir ne der!»

Louise titreyen elleriyle üzerini örttü.

«Senden özür dilerim, Louise,» dedi Michael, «Ikimiz de sarhoşuz. Onu şimdi eve götüreceğim.» Louise karşılık vermedi.

David titreyen kadına baktı. «Demek kardeşim artık paylaşmak istemiyor.» Tam o sırada içeriye Stapleton girdi. Lâmbayı yaktı. David'le Michael odanın ortasında durmuşlar, gözlerini kırpıştırıyorlardı.

«Her şey yolunda mı?» diye sordu Stapleton. Louise başını öteki yanda tutuyordu. Dönüp bakmadı.

«Özür dilerim, Mag,» dedi Michael, «Zilin kordonunu düzeltiyordum. Yanlışlıkla çaldım. Kaygılanacak bir şey yok... Bayan Perera kardeşimi görmek istemişti. David'i hatırlıyor musun?» Stapleton bir şey söylemeden bir David'in, bir Michael'ın yüzüne baktı. Michael onun ne denli içkili olduklarını anladığından emindi. «Bazı insanlar, bizim birbirimize ne denli benzediğimizi görmekten hoşlanır.»

Stapleton kuru bir sesle, «Bayan Perera da hoşlandı mı?» diye sordu.

«Hayır, hoşlanmadı sanırım.»

David hiç konuşmuyordu.

Michael, «Biz de gidiyorduk,» dedi.

«İyi edersiniz, doktor.» Stapleton ardlarından ka-

piya dek geldi. Sanki onların gitme düşüncesinden caymalarından korkuyormuş gibi asansöre varıncaya dek peşlerinden baktı.

David dosdoğru ileriye bakarak dimdik yürüyordu. Michael asansöre binmezden önce dönüp ona el salladı.

Ellinci caddede bir taksi bulup atladılar. David arabaya biner benmez sızdı. Eve vardıklarında Michael onu kanepelerden birine yatırdı. Evin içi sessizdi. Kathy uyuyordu. Michael kemerini çözüp gömleğinin yakasını açtı. David horlamaya başlamıştı bile. Michael koca dünyada Louise'le kendisinden başka uyanık kimsenin bulunmadığı sanısına kapıldı. Işıkları söndürüp evden çıktı

Bu kez üçüncü kata yük asansörüyle çıktı. Asansörün yakınındaki karanlıkta durup koridora baktı. Stapleton oradaydı. Michael duvara dayanıp bekledi. On dakika sonra Stapleton hastaları dolaşmaya başladı. Louise'e bakıp da bitişikteki odaya girince Michael harekete geçti. Koridorda hızla ve sessizce ilerledi. Louise'in kapısını açıp içeri girdi. Louise uyanıktı. Ona birkaç gün önce aldığı **Travels with Charley** adlı kitabı okuyordu. Michael'i görünce elindeki kitabı kapadı.

O'nun sormasına meydan bırakmadan, «Ben Michael'ım,» dedi.

«Sarhoş musun, ayık mı?»

«Daha az sarhoşum.»

Karyolaya oturdu Michael. Tıpkı David'in oturduğu gibi.

«Michael, kardeşinin nesi var?»

«Bir sürü şey. Seni kıskandı. Sinirlendi de. Çünkü öldüğün takdirde benim çok, pek çok üzüleceğimi biliyor.»

«Öldüğüm zaman.» Michael bunu duymazdan geldi.

«David, çoğunlukla benim yapmak istediğimi yapmaya çalıştı.»

Louise'de hiç bir tepki olmadı.

«Beni anlıyor musun?» diye sordu Michael. Louise eline, kapalı kitaba baktı. Sonra başını salladı.

«Gitmemi istiyor musun?» Yine cevap yok.

«İstiyor musun?»

«Hayır.»

Michael onun yanağına, ağzına dokundu. Sonra onu öptü. Louise'in vücudünün titrediğini hissediyordu. Michael doğruldu. Karyolanın çevresindeki perdeyi kapadı. Sonra gelip onu yine öptü. Geceliğinin önünü açtı. Sonra onu ürkütmemek için yavaş yavaş göğüslerini okşamaya başladı. Kendi gömleğini açtı. Ona doğru hafifçe yaslandı. Kadının onun etini hissetmesini istiyordu. Louise kollarını onun boynuna dolamıştı.

Michael, «Hayır,» dedi, «Bırak herşeyi ben yapayım. Sen kımıldama.»

yirminci bölüm

Ertesi gün Michael, kardeşini LaGuardia'ya gidecek otobüsün kalkacağı terminale götürdü. Fazla konuşmadılar. Michael, David'i şimdiden gitmiş gibi hissediyordu. Takside, sonra da terminalde yanında oturan kişi bir hayaldi sanki. Belki David de aynı duygular içindeydi. Belki de şimdiden Romer'le hiç bir Yahudi'nin bulunmadığı Boston'daydı. Uçak saat onda kalkacaktı. Michael bakışlarını büyük duvar saatinden ayıramıyordu.

«Dün gece...» diye başladı David.

«Unut bunu. Sarhoştuk.» Şimdi yalnızca beş dakika kalmıştı.

«Sen dün gece oraya döndün, değil mi?»

David bir karşılık alıncaya dek soracaktı. Biliyordu Michael.

«Evet gittim.»

David ona baktı. Neden Michael, kardeşinin gözlerini bomboş, anlamsız buluyor, karşısındakinin David olmadığını, ona benzeyen biri olduğunu düşünüyordu? David yine onun ne düşündüğünü biliyordu.

«Benim bir başkası olmamı, bir başka yerde bulunmamı istiyorsun, değil mi?» dedi, «Benim bilmemi bile istemiyorsun.» Michael karşılık vermedi. «Ama biliyorum,» diye devam etti David, «Oraya neden gittiğini, gittiğinde ne yaptığını biliyorum.» İşte saat sonunda on olmuştu. David ayağa kalktı. «İkiz olduğumuzu unutuyorsun, Michael. Seni herkesten daha iyi tanırım. Belki seni, kendinden de iyi tanırım.»

Michael'ın önüne eğik başına baktı. Louise'i unutması, onunla ilgilenmemesi için yalvarmak istedi. Bir hastanın ölmek üzere olup olmadığını hemen anlardı. Louise Perera'nın işi bitikti. Bunu izleyen acıyı da biliyordu David. «Yapma,» dedi kardeşine, «Yapma.» Ama bunu içinden yinelemişti. «Çok güzel bir kadın, Mike,» demekle yetindi. Kardeşinin elini tuttu. Yıllardan sonra ilk kez ona sarıldı.

David gider gitmez Michael bir taksiye atladı. Hastaneye geldi. Bütün asansörler meşguldü. Üçüncü kata merdivenlerden çıktı. Ter içindeydi. Soluk soluğa kalmıştı. Stapleton onu bir haberle bekliyordu... Gargan Michael'i görmek istiyordu... En kısa zamanda...

«A, Mag, ona David'le benim sarhoş olduğumuzu söylemedin ya?»

«Ne münasebet. Bundan bir zarar gelmedi ki. Aslında... İyiliği bile dokundu. Louise Perera bu sabah kahvaltısını silip süpürdü... Buraya geldiğinden beri ilk kez dört başı mamur bir kahvaltı yaptı. Eğer iki kardeş hastalar üzerinde böylesine bir etki bırakıyorsanız, hiç durmayın hastaneleri dolaşın.»

Michael, Gargan'ın mesajını cebine soktu. Stajleton'u öptü. Koşmamaya çalışarak Louise'nin odasına gitti.

Ondan nasıl bir tepki göreceğini bilmiyordu ama kapıyı açtığında Louise gülümsedi.

«Louise ben...»

«Eğer özür dilemeye kalkarsan kremayı yüzüne fırlatırım.»

«Canını yakmadım ya?»

«Elbette yaktın. Her yanım ağrıyor. Bacaklarımı açamıyorum. Allahtan kalkıp dolaşmak zorunda değilim. Buraya uzanmış krema yiyorum. Öğle yemeğinde balıklı kek, makarna istedim ama verecekler mi bilmem. Belki onlarla konuşursan...»

İçeriye Stapleton girdi. «Gargan yine aradı. Sizi istiyor doktor.»

«Peki.» Michael hastabakıcının çıkmasını bekledi. «Bu gece yine gelebilir miyim?»

«Akşam yemeğinde ne vereceklerini bilmiyorum »

«Louise çok ciddiyim.»

«Hata ediyorsun. Ne kadar seversem seveyim sonunda seni terketmek zorundayım.»

«Saat sekiz sıralarında gelirim.» Michael onun cevap vermesine meydan bırakmadan odadan çıktı.

Gargan ikinci kattaki bürosundaydı. Paltosunu giymişti. «Hangi cehennemdesin?»

«Louise Perera'la beraberdim.»

«Evet... Louise Perera.» Sonra gülümsedi Gargan. Paltosunu çıkardı. «Toplantının canı cehenneme... Bu kaçırılamayacak kadar önemli. Benimle gel.» Gargan başka bir şey söylemedi. Michael nereye git-

tiklerini bilmeden onun ardına takıldı.

Gargan onu gri boyalı arka merdivenlerden ayakta tedavi gören hastaların kliniğinin, biyoloji ve radyasyon laboratuarlarının bulunduğu alt kata indirdi. Bioloji laboratuarının önünden geçip Kahn'ın beklediği radyosyon laboratuarına girdiler.

«Bu saate kadar gelmeyince araba çiğnedi falan sandım, Ross. Acelem var, yemeğe davetliyim. Şuraya otur.» Sarkık ışık kutularının önündeki sandalyeyi işaret etti. Gargan da onun yanına oturdu.

«Şimdi Ross, nasıl bu?» Kahn ışıklı kutuların önüne dört tane röntgen filmi tuttu. «Bu altı hafta önce,» dedi, «Bu dört hafta... iki hafta... ve de bu... dün çekildi.»

Michael ayağa kalkıp yakından baktı. Kahn, Gargan'a bakıyor, ikisi de gülümsüyorlardı. Michael negativlerin altına yazılmış olan adı okudu... Louise Perera... Röntgenlerin hepsi de Louise'nin akciğerlerinindi. İlkinde tümörün yayıldığı yerler karaydı. Ciğerleri böyle olan bir kadının solunum aygıtına konması gerekirdi. Ama ikinci resimde kara lekeler küçülmüş gibiydi. Kesinlikle değil ama boyları kısalmıştı. Üçüncüde durum daha açıktı. Michael bir kara lekenin tümüyle kaybolmuş olduğunu görebiliyordu. Dördünde yalnızca bir teki kalmıştı. Bu da oldukça küçülmüştü.

Gargan'la Kahn'a döndü. Şimdi gülümsemeleri genişlemiş, tüm yüzlerini kaplamıştı. Doğruydu!

«Oh, Tanrım!» dedi Michael, «Ah, ulu Tanrım!»

«Ne büyüksün Tanrım,» dedi Kahn.

Gargan, «Amin,» diye atıldı. Elleri ve gözleriyle yapmacık bir tapınma içindeydi.

Michael, Kahn'ın kolunu yakaladı. «Şimdi ne yapayım?»

«Bilmiyorum. Doktor sensin.»

«Burada böyle bir şey olmamıştı,» dedi Gargan, «Reales'e telefon et. Şimdi et... Ben buradayken... Dinlemek istiyorum.»

Reales aldığı haberle adeta kendinden geçti. Michael onun, «Etkisini gösterdi!...» diye bağırdığını duydu. Sonra yardımcısına Michael'a, «Trombositi nasıl?» diye sordu.

«Dünkü gibi. Bugünkü durumunu bilmiyorum. Johnstone'la konuşman gerek.»

«O halde ne bekliyorsun? Johnstone'u çağır.»

Hiç biri de Johnstone'u nasıl bağlayacaklarını bilmiyordu. Reales çok heyecanlıydı. Ne yapacağını şaşırmış gibiydi. Avaz avaz, «Johntone!» diye bağırdı. Michael koridoru koşarak geçti; merdivenlerden çıkıp Johnstone'u buldu.

Johnstone her basamakta bir şeyler mırıldanarak geldi. «Ben Reales'in yapmamı istediği her şeyi yaptım. Yalnızca dört kan nakline ihtiyacı vardı.»

Michael ona bir şey söylemedi. Tıpkı Kahn'la Gargan'ın kendine yaptıkları gibi. Johnstone, Reales'in söylediklerini dinledikçe, gözleri irileşti, yüzünde ötekilerdeki gibi aptalca bir sırıtma belirdi. Sonra yazmaya başladı. Reales'e bir şeyi tekrarlattı. Sonra telefonu Michael'a uzattı.

«Başardın, Ross. Aferin.»

«Hadi, hadi,» diye Reales telefonda bağırıyordu.

«Buradayım,» dedi Michael.

«Tamam. Beni dinle, Ross. Trombosit hâlâ önemli...» Tanrım, trombosit adamın aklını almıştı. «Şimdi hayali bırakın... İşin en ağır, sıkıcı yanına geldik. Tümör... tümörler... ölüyor. Açlıktan ölüyorlar. Çok güzel! Ama onlar yok olurken yerlerinde dayanıksız doku bırakırlar... Boşluklar... Yani hasta da kan pıhtılaşması olur. Hasta her an kontrol altında bulundurulmalı... Ona çoraplarını giydir, yataktan çıkar, elinden geldiğince hareket ettir. Şimdi hastabakıcısının ona senden çok yardımı olacak. Johnstone de gerisini tamamlar. Ah, Ross, olağanüstü bir iş başardın. Cesur, hayal gücüne dayanan bir atılımdı bu. Eğer oradan bırakarsan, sana burada, Bethesda'da yer hazır.»

Michael holde Anders'i gördü. Birbirlerine öyle yakındılar ki, Michael onu görmemiş gibi yapamadı.

«Merhaba, John.» Michael bekledi.

«Tebrikler, Michael,» dedi Anders.

Michael, insan nasıl böylesine katı olabilir diye düşündü. Soğukluğu gülümseyerek yumuşatmaya çalıştı. Konuştukları Louise'in hayatıydı. Bu konuda batıl inançları vardı. Kötü düşünmek, konuşmak istemiyordu.

«Bugünlük işler yolunda, John. Öyle devam etmesini diliyorum.»

«Göreceğiz bakalım,» dedi Anders. Michael'in arkasından geçip koridorda ilerledi.

***

Michael güzel haberi Louise'e haber vermek istedi ama Gargan onu engelledi: «Kocasına bile söy-

leme, Michael,» dedi, «Ben bunu bilirim. Başıma geldi. Hayatın en güzel anlarından biri, öleceğini düşünen bir hastaya belki de ölmeyeceğini söylemektir. Bu fırsat birkaç kez elime geçti. Louise Perera ölüme hazır. Hastalık çok anlaşılmaz bir şey. Ne olcağını önceden kestiremezsin. Taman, hastalığı gerilettik... Hasta belki birkaç ay, belki de eceli gelinceye kadar yaşar. Bilemeyiz. Ona şimdi söylersen ve de hastalık yinelenirse, ki bu çok olağan, hastanın kendini ölüme yeniden hazırlaması gerekir. Louise Perera en kötü devreyi atlattı. Vakitsiz ölüme duyduğu öfkesini yendi. Kendi ölümüne yas tuttu. Ailesiyle vedalaştı... Herkesle vedalaştı.»

'Benim dışımda' diye düşündü Michael, 'Henüz benimle vedalaşmadı.'

«Hasta az çok huzur içinde. Belki de artık ölmenin pek kötü bir şey olmadığını düşünüyordur... Sen de bilirsin, bazı hastalar bu duruma girerler.» Gargan pencereden dışarı baktı. Parkta ve gökyüzünde ilkbaharın belirtileri vardı. «Ölmek için yılın en kötü zamanı,» dedi dalgın dalgın. Sonra Michael'a döndü. «Ama o hazır. Hastana umut vermenden hiç bir yarar doğmaz. Bunun için bol bol zaman var.»

Yerinde bir öğüttü bu. Çünkü Louise Perera iki ay sonra öldü.

***

Stapleton haber vermek için sabahın dördünde Michael'a telefon etti. O da olanı Kathy'e anlattı. Ne

kadar sakin olduğuna şaşıyordu. Giyindi. Bir taksiye atlayıp hastaneye gitti. Danny henüz gelmemişti. Louise'i birkaç dakikaya kadar odasından alıp aşağıya indireceklerdi ama henüz oradaydı. Michael ona bakmak için örtüyü açmayı düşündü. Sonra vazgeçti. Masanın üzerinden pirinç manta ray'i alıp cebine attı. Geri kalan herşeyi olduğu gibi bıraktı. Dışarı çıktı. Tam o sırada da Danny geldi. Zavallının gözleri ağlamaktan şişmiş, kıpkırmızı olmuştu. Günlerden beri yıkanmamış, traş olmamış gibi bir hali vardı. Kadınsız yapamayan erkeklerden o, diye düşündü Michael. Danny Michael'i görür görmez yeniden ağlamaya başlamıştı. Hıçkırarak, «Nerede?» diye sordu.

«Odasında. Ama içeri girme, Danny. Gereği yok.»

«Onu görmek istiyorum.»

«Neden? Gerçekten öldü o.»

Danny ağlamasını sürdürdü. Michael kolunu onun omuzuna attı. Birlikte dinlenme odasına yürüdüler. «Birer kahve içelim, Danny. Konuşuruz da.»

Michael ona kahve getirdi. Yanına oturdu. Adam pis kokuyordu. Michael, Louise'in onunla nasıl yatabildiğini merak etti. Ama Michael'a gelinceye dek başka erkek tanımamıştı ki. Louise dinine ve geleneklerine bağlı tam bir Yahudiydi. Yahudiliğin eski, geleneksel kurallarına göre yetiştirilmişti. Michael'a Danny'nin kendisi için büyük bir düşeş olduğunu söylemişti. Brooklyn'deki dar Yahudi çevresinden Manhattan'ın Riverside Drive'ine gelmişti. Üstelik Dannynin ailesi burada bir ev sahibiydi. Danny'nin İspanyol olması da çok önemliydi. «Danny Perera'nın herşeye

sahip olduğunu düşündümdü,» demişti Michael'a.

Sonunda Danny hıçkırmayı kesti. Michael, «Bir otopsi yapmamız gerek, Danny,» dedi.

«Bunun sözünü bile duymak istemiyorum.» Michael de otopsi istemiyordu. Ama vicdanını rahatlatmak için tartışması gerekiyordu. «Çok önemli olabilir. Louise'in ölümüne neyin sebep olduğunu bilmiyoruz.»

«Saçma. Kanserden öldü.»

'Hayır, kanserden ölmedi', demek istedi Michael. Kanseri yenmek üzereydiler. 'Ben üstesinden geliyordum kanserin. Başka bir şey... Reales'ın dediği kanın pıhtılaşması ya da bir kanama...'

«Louise'in otopsisinden başkalarının hayatını kurtaracak bilgiler edinebiliriz, Danny.»

«Özür dilerim, Mike. Biz dindar insanlarız. Biliyorsun. Üstelik sen onu severdin. Ona getirdiklerini gördüm. Louise de bana senin kendisiyle nasıl ilgilendiğini anlatmıştı. Onun için bütün yaptıklarını biliyorum.»

'Hepsini değil,' diye düşündü Michael, 'hepsini değil. Sana herşeyi anlatmamış.'

Michael öksürmeye başladı. Boğulur gibi oldu. Yerinden fırlayıp pencereye gitti. Danny ardından koştu. «Iyisin ya, Mike?»

«Evet, evet.» Michael pencereden dışarıya baktı. Hava ağarmaya başlamıştı. Pencerenin camından beyaz giysili iki kişinin tekerlekli sedyeyi iterek geçtiklerini gördü. Louise'in odasına gidiyorlardı.

«Bak, Mike, sen de Yahudisin... Belki dindar değilsin ama bizdensin. Louise senin arkadaşındı. Onun

parça parça edilmesini istemezsin...»

«Haklısın, Danny. Kimsenin ona dokunmasını istemem.»

***

David, özellikle mayıs ayında Cape Ann'deki evden nefret ediyordu. Hava soğuktu. Rüzgâr devamlı esiyor, herşey kuruduğu zaman tuzlu bir tabaka bırakan yapışkan bir şeyle kaplanıyordu. Günde kaç kez duş yaparsa yapsın kendini yine de yapış yapış hissediyordu.

Evde merkezi ısınma sistemi yoktu. Elektrikler düzenli çalışmıyordu. Kente gitmek de güçtü. Yollar çok bozuktu. Ama Romer'in hoşuna gidiyordu herşey. David buranın tam Yahudi olmayanlara özgü, kusursuz bir tatil yeri olduğunu düşündü. Babaları onlara, «Asla aklınızdan çıkarmayın,» demişti, «Yahudi olmayanlar değişik, bambaşka bir kuşaktır. Goyim (1) biraz rahatsız olmadıkça bir şeyin tadına varamazlar. Onlar için herşeyi kolaylaştırır, rahatlatırsanız ürkekler. Ya da sıkılırlar. Bir Yahudi kadınının muayene sırasında bir parçacık canını yakın, bir hasta kaybettiniz demektir. Öbürlerindeyse durum tam tersinedir: Yahudi olmayan bir kadının canını biraz yakmazsanız, onu kaybettiniz sayılır,» Tıp fakültesinden mezun oldukları gün söylemişti bunları. Jinekoloji ihtisası yapmaya karar verdiklerini duyduğunda da öylesine

(1) Yahudi olmayanlar

gururlanmıştı ki, ağlamaya başlamasından korkmuşlardı.

Şimdi David tıpkı onlar gibi hissediyordu Rahat olmak istemiyordu.

Bu ilkbaharda her gün kumsala inmişti David. Sabahları soğuk havada daha Romer uyanmadan dolaşmıştı. Tedirginliktendi bu. Onu yorgun düşüren, deliksiz bir uyku çekmesini engelleyen türden bir tedirginlikti bu. Karnını daima aç hissediyor ama ne yiyeceğini bilemiyordu. New York'tan döndüğünden beri haddinden fazla içiyordu. Geceleri düşlerinde Louise'i, onun açabildiği kadariyle çıplak vücudünü görüyordu. Louise Perera'nın vücudünün geri kalan bölümünün nasıl olduğunu tahmin edebiliyordu: Ameliyat yaraları, radyasyon yanıklarıyla doluydu herhalde. Ama memeleri bir genç kızınkiler gibiydi. David'in düşlerinde de hep beline kadar çıplaktı zaten. Michael ona en içten, en yakın biçimde dokunuyordu. Hatta David'in odada, onlarla birlikte olduğunu bildikleri halde hiç çekinmiyorlardı. Uykusundan hiç dinlenmemiş olarak yorgun argın uyanıyordu.

Öğleden sonra saat ikide içmeye başlıyordu. O zaman kafasındaki hayal de eski gücünü yitiriyordu. Bazen Romer'le kente iniyor, bazen de Paul'la Mark'ı görmek için kumsalda yürüyordu. İki âşıktı onlar... Romer'in dediğine göre, ikisi de zengin ve iyi ailelerdendi. Ama David onların soyadlarını hatırlamıyordu. Paul yemek pişirmeyi seviyordu. Mutfakta Paul sebzeleri yıkar, etleri doğrar, yemek tariflerini okurken, David kafayı çekiyordu. Yedi saat süren ağır ağır ama

sürekli bir biçimde içki içtikten sonra ancak o zaman David uyumayı denemeye girişebiliyordu.

Nedense bugün kendini daha iyi hissediyordu. Yıllardan beri olmadığı kadar huzurluydu... Michael'la birlikte olduğu çocukluk günlerinden beri ilk kez içinde bir hafiflik hissediyordu.

Bu duygu bütün sabah sürdü. Saat üç olduğunda daha henüz ağzına bir damla içki koymamıştı. Koymak da istemiyordu. Kumsala uzandı. Rüzgâr saçlarının, gömleğinin içine kum üfürüyor ama o aldırmıyordu. Acı, sert bir tokmak gibi vurduğunda, kumsalda öylece yatıp uyumayı düşünüyordu; öylesine derindi ki, bir anda dimdik doğruldu. Sonra acıyı yeniden, bir daha hissetti. Yerini kesin olarak belirleyemiyordu. Yinelemesini bekledi. Ama yinelemedi. Ama bir acı duyduğuna kesinlikle emindi: Ancak böyle güçlü acıların bıraktığı o iç bayıltıcı, titrek duyguya kapılmıştı. Sallanarak ayağa kalktı. Eve doğru yürüdü. Yarı yolda o acı yine başladı. Bu kez öylesine şiddetliydi ki, David dizlerinin üzerine çöktü. Bir an bayılacağını sandı. Sonra acı kayboldu.

«Michael,» diye fısıldadı David, «Ah, Michael.» Yüzüstü uzandı yere. Rüzgâr sırtına kırbaçlar indiriyordu. Üşüyor ama yerinden kımıldamıyordu. Orada ne kadar kaldığını bilemedi... Döndüğünde güneş alçalmış, hava daha da soğumuştu. Romer mutfakta yemek hazırlamaya başlamıştı. «David, ne oldu? Hasta gibisin.»

«Yo, yo, iyiyim.»

«Bir saat kadar önce kardeşinin karısı aradı. Pa-

ul'da olduğunu sandım. Ama Paul seni görmediğini söyledi. Nerede olduğunu bilmiyordum. Yengenin sesi heyecanlıydı. Titriyordu. Sana haber vereceğimi söyledim ona.»

«Teşekkürler.»

Saat beşti. Şimdi yola çıkarsa saat yedide New York'ta olurdu.

***

Bugün yardıma ihtiyacı vardı... Yalnızca bugün... Michael bunu kendi kendine yineliyordu. Yarın daha iyi olacaktı... Olmak zorundaydı. Hastaneden çıktı. Önünden sık sık geçtiği bir eczaneye girdi. İçerde müşteri yoktu. Tezgâhın gerisindeki adam da oturmuş gazete okuyordu. Michael reçeteyi yazmaya başlamıştı bile. Adama uzattı. Adam bir reçeteye, bir Michael'a baktı. «Kimlik kartınız var mı?»

Michael ona hastane kartını gösterdi.

«Neden Manhattan'daki eczaneden almadınız? Orada daha ucuzdur...» Adam kuşkuluydu. Michael bir daha buraya gelmemeye karar verdi.

«Kuyruk çok uzundu. Beklemek istemedim.»

Adam bunu daha önce de duymuş gibi başını salladı. Yine Michael'a baktı. Michael dönüp oradan uzaklaşmak isteğini duydu. Ama kendine hakim oldu. Adamın gözlerinin içine baktı.

«İyi misiniz, doktor?»

«Evet, evet.»

«Hiç de iyi görünmüyorsunuz?»

«Sen şunları ver, tamam mı?» Adam omuz silkti. Eczanenin arka tarafına geçti.

***

Michael ilk hapı almak için eve varıncaya dek bekledi. Öylesine yorgundu ki koridorda zor yürüdü. Anahtarı kilide güçlükle soktu. Çevirdi. Bir tanesini hemen orada holde, susuz yuttu. Sonra mutfakta bir tane daha, bir tane daha... Bu kez üstüne bir bardak su içmişti. Kathy'nin bir başka odada olduğunu, bebeğin ağlamaya başladığını duydu. Ama sesler uzaktan, çok uzaktan geliyordu. Yoksa Bayan Klein'ın bebeği miydi ağlayan? Michael sırıttı: Bayan Klein elli yaşındaydı. Onun nasıl bebeği olurdu? Oh, oh, elindeki bardağı düşürdü. Bardağın kırılması ne kadar da tatlı bir ses çıkarmıştı... Can gibi çıngır çıngır eden hoş bir ses. Acaba tabaktan da aynı ses çıkar mıydı? Tabağa uzandı...

Saat hemen hemen üç, tekerlekli sedye dışarda, onun odasının önünde. George gülümsüyor, çünkü Louise'i severdi. «Bayan Perera nerede?» «Afedersin, George...» Bunu söyleyen Stapleton olmalı.

Bütün bu cam kırıkları nereden gelmişti? Michael yerleri temizlemesi gerektiğini biliyordu ama elini kesmişti. Beklese daha iyiydi. Küçük bir kesik. Ama her yer kana bulanmış gibiydi. Kathy konuşuyordu... Ya da ağlıyordu. Kes sesini.:. O kadar kötü değil. Sabahleyin her tarafı temizlerim. Şimdi uyumalıyım.

Şişe cebindeydi. Doğruldu. Cam ve porselen kı-

rıklarının arasından banyoya gitti. Kathy peşinden geliyor, bir şeyler söylüyordu.

«Beni yalnız bırak,» diye bağırdı Michael.

Banyoya girip sevgili kırmızıları içti... Bir, iki, üç yoksa dört tane mi almıştı? Dört... saat dörtte hastanedeydi. Louise onu bekliyordu... Beş ya da altı tane hap içmişti, emin değildi.

Kathy telefondaydı... Bill, Bill'i istiyordu. Bill ne yapabilirdi ki? Kathy kimi çağırması gerektiğini biliyordu. Bunu yapmak zorundaydı. Michael ölmezden önce...

**
*

Michael kendinde değildi. Abuk sabuk bir şeyler söylüyordu. Ama David'i tanıdı. Bu da onu bir dereceye kadar sakinleştirdi.

Sırt üstü uzanıp tavana gözlerini dikti. David koryolaya yaklaştı. Kardeşinin yanına oturup ona baktı. Michael'ın gözleri boş, anlamsızdı. David bakarken, eliyle yanağından bir şey itti. Sanki ilk seferinde becerememiş gibi elini yanağına bir kez daha sürdü.

«Ne zamandır bu durumda?»

«Birkaç saattir,» dedi Kathy. «Önce çılgına döndü.»

«Bu öğleden sonra mı?»

Kathy onayladı. David kumsalda duyduğu acıyı anımsadı.

«Evdeki bütün tabak çanağı kırdı. Öyle korktum ki Sam'ı bitişik komşu bayan Klein'e bıraktım. Michael'i yalnız başına bırakmak da istemiyordum. Ne yapacağımı bilemedim. Bill Rochester'deymiş. Hastaneden birini çağırmayı da doğru bulmadım. Ne içtiğini bilmiyordum. Belki...»

Kathy sustu.

Genç kadın ağlıyordu. Yanağı şişmeye başlamıştı. Ya yüzünü bir yere çarpmıştı ya da ona Michael vurmuştu.

«Doğru hareket etmişsin,» dedi David, «Sonra ne oldu?»

«Sakinleşti. Bir saat kadar susup oturdu. Sonra birden ağlamaya başladı. Ah, David, kimsenin öyle ağladığını görmedim daha. Başka hastaları da öldü. Louise Perera'nın Michael için önemli olduğunu biliyordum. Ama anlayamadım ki...» Kathy başını öteki yana çevirdi.

David, elbette, diye üzüntüyle düşündü, «Elbette anlayamadın.»

David kardeşini doğrultup oturttu. Boynunu yokladı. Yüzünü Michael'ınkine yaklaştırıp gözlerinin içine baktı. Sonra parmağını onun gözlerinin önünde hareket ettirdi. Michael parmağı izlemeye çalıştı. David onun yüzüne şiddetli iki tokat attı. Michael'in başı tokatların şiddetiyle iki yana gidip geldi. David yeniden vurdu.

Kathy, «Yapma,» diye haykırdı.

David, «Merak etme,» dedi soğukkanlılıkla, «Duşun suyunu onun dayanabileceği kadar sıcak yap? Sonra her yeri ara... Elbiselerini, çekmecelerini, ça-

lışma masasını, herşeyi ara... Bir daha hap yutmamasına dikkat etmeliyiz. Bulabildiğin bütün ilaç şişelerini buraya getir. Ama önce duşu hazırla. Tamam mı, Kathy?»

Michael kendine gelmeye çalışırmış gibi başını sallıyordu. David elini çantasına sokup amonyak şişesini çıkardı. Kardeşinin burnuna tuttu. Michael'in gözleri sulandı. Öksürdü. Başını yine salladı.

Kathy yerinden kıpırdamamıştı. David ona döndü. «Hadi, Kathy,» dedi. David yorgundu. Michael'in başını okşarken gözlerini kapadı. «İyileşecek, Kathy. Sen duşu hazırla. Bütün ilaçları kontrol et. Tamam mı?»

Kathy başını salladı. Odadan çıktı.

dördüncü kitap

yirmibirinci bölüm

Michael, David'in ne söyleyeceğini biliyordu. «Hesaplı bir sindirme hareketi... Aldırma.» Michael aldırmamaya çalıştı. Uşak onu onbeş metre uzunluğunda bir salona almıştı. Salonun bir ucundaki büyük camlı kapılar, geniş basamaklarla dalga dalga nehre inen bir bahçeye açılıyordu.

«Benimle gelin lütfen.»

Uşak kapıda bekliyordu. Michael elindeki dergiyi bırakıp çantasını aldı. Merdivenin altındaki küçük asansöre gitti. Merdivenin duvarlarına yağlı boya tablolar asılmıştı ama Michael bunların ne olduklarını görecek kadar yakın değildi. David buraya birkaç kez gelmişti. Onu uyarması gerekirdi. Kathy da gelmişti ama onun tablolara dikkat ettiğini hiç sanmıyordu. Kathy'nin ailesi para yönünden Calhoun'lara denkti. Calhoun'ların sanat eserlerini aralarında hiç tartışmamışlardı.

Uşak, Michael'in peşinden asansöre bindi. Üçe bastı. Asansörde altı düğme vardı. David'in fısıldadığını duyar gibi oldu: «Korkma, yalnızca birinci ve

üçüncü katlar döşeli. Geri kalanı tozlu, bomboş yerler. Örümcekle kaplı.»

Asansörün kapısı açılırken Michael kendi kendine gülümsedi. Uşağın peşinden koridorda ilerledi.

«David, çocukluk ettiğim için üzgünüm ama öyle korktum ki...»

«Ben David değilim.»

Kadın yastıklara dayanarak oturdu. Örtüyü çenesine kadar çekmişti. «Oturmayın,» dedi Michael sert bir sesle. Kadın geri uzandı. «Ona da gitmesini söyleyin.» Kadın başiyle işaret etti. Uşak odadan çıktı. Michael karyolanın yanına küçük bir koltuk çekip oturdu.

«Kanama ne kadar?»

«David nerede? Ben David'i çağırdım.»

«David Paris'te. Onun geri dönmesine kadar beklemek mi istiyorsunuz?»

«Siz Michael'sınız.» Kadın bunu onu suçlar gibi söylemişti.

«Tamam. Şimdi bebeğinizi kaybedinceye dek gevezelik mi edecksiniz, yoksa bana kanamanın ne zaman başladığını söyleyecek misiniz?»

«Bu sabah başladı. Çok değil... Ciddi bir şey olmadığına eminim.»

«Kırk - iki yaşındasınız, Bayan Calhoun. Bu da sizin ilk çocuğunuz... Bizim için her şey ciddidir.»

Kadın dehşetle susmuştu. David onunla hiç böyle konuşmazdı. Tam bir diplomattı o... Hamileliğinin altı ayı boyunca David ona herşeyi uzun uzun açıklamış, anlatmıştı.

«Tamam, şimdi elinizden geldiği kadar gevşek durun.»

Michael yanında çarşaf kirlenmesin diye plastik bir örtü getirmişti. Oysa David daima onun havlularından birini kullanırdı.

Michael ona hafifçe, kibarca dokundu. Kadın rahatladı.

«Canınız yanarsa haber verin... Az da olsa. Cesur olmaya çalışmayın. Şimdi gevşeyin, hadi, hadi, bacaklarınızı açın... Tamam, öyle tutun.»

Michael'in parmakları kâh burada, kâh orada öylesine rahatlıkla ve hızla hareket ediyordu ki, Bayan Calhoun onun ne yaptığını anlamadı bile. Michael işini bitirince sanki tepeden tırnağa kirlenmiş gibi eldiveni çıkarıp ellerini yıkamak için banyoya koşmadı. Tersine eldivenleri ağır ağır çıkardı. Bir yandan düşünüyordu.

«Tamam... yeterli ...Ne demek istediğini anladınız mı?»

«Hayır.»

«Rahim çocuğu tutacak. Ama kanama var.»

«Bunu biliyorum.»

«Kanama sandığınızdan fazla.»

Bu kadını ürküttü. Michael onun korktuğunu anlamıştı. Geldiğinden beri ilk kez ona gülümsedi. «Bence korkacak bir şey yok. Gerçekten yok. Hayır, hayır, izin verin ben yapayım.»

Michael kadının geceliğini indirdi. Örtüyü çenesine kadar çekti, «Siz hiç bir şey yapmayacaksınız. Güvenebileceğiniz bir hizmetçiniz var mı?» Kadın başını salladı. «Güzel. Her işi ona yaptırın. Hatta kalkıp

tuvalete bile gitmenizi istemiyorum. Hastabakıcıya ihtiyacınız yok ama hastane karyolanız olsa iyi olur.» Cüzdanından bir kart çıkardı. «Bu yerden bir tane kiralayabilirsiniz...» Sustu. Çevresine bakındı. Güldü. Bayan Calhoun da gülmeye başladı. Ama Michael onun gülmesine kızdı.

«Gülmeyin. Gülmeyi, kıkırdamayı, bırakın. Bağırmayın da. Bir süre herşeyi oluruna bırakıp dinlenin.»

«Bazı kişilerle konuşup anlaşmayı pek bilmiyorsunuz, değil mi?»

«Evet. Ben o 'bazı kişileri' kardeşime bırakırım.»

«Neden?»

«Çünkü insanın başına belâ olurlar. Eğer kanama artarsa derhal bana haber verin.»

Michael ancak o zaman eldivenleri hâlâ elinde tuttuğunu farketti. Banyoya girdi. Eldivenleri tuvalete atıp sifonu çekti. Ellerini yıkadı. Bayan Calhoun'a başını salladı. Uşağı beklemeden odadan çıktı.

Kapı Michael'in ardından kapanır kapanmaz Bayan Calhoun John Anders'e telefon etti:

«Michael Ross hakkında ne biliyorsun? Şu David'in kardeşi, Kathy'nin ko...»

«Kim olduğunu biliyorum, Maggie.»

«İyi. Hakkında ne biliyorsun. Nasıl bir insandır?»

«Orospu çocuğunun tekidir.»

«Neden öyle söyledin?»

Anders bir an düşündü. Sonra gerçeği söylemeye karar verdi. «Çünkü sevgilimi çaldı. Yıllar önce Kathy'e âşıktım.»

Maggie Calhoun, onları birkaç kokteyl partide, bağış toplama kampanyalarında görmüştü. An-

ders'in Kathy'e hâlâ aşık olduğunu düşündü. Michael hiç karısıyle beraber olmazdı. İkizler birlikte çalışmaya başladıklarından beri onları hep David temsil ediyordu. Maggie nedenini bilmiyordu ama Michael'la tanıştığından beri, David biraz gözünden düşmüş, biraz kaypak gelmeye başlamıştı ona. Anders'e teşekkür etti. North Shore'dan Bill Friedman'ı aradı.

Friedman'la konuşmayalı hemen hemen bir yıl olmuştu. Onun Manhattan'dan ayrılmasına üzülmüştü. Çünkü pek severdi onu

Maggie selamı, hatır sormayı fazla uzatmadı. «Ross kardeşlerle çalışmıştın sen. Onlarla arkadaş mıydın, Bill?»

«Evet, Michael'la.»

«David'le değil mi?»

«Hayır.»

«Neden?»

Friedman güldü. «Çünkü ondan hoşlanmam.»

«Neden?» Hayret edilecek şeydi bu... Anders'in nefret ettiğini Friedman beğeniyordu. Maggie konunun yüzeyinde kalmak, derinliklerine inmemek niyetindeydi. Bütün toplumsal davranışları öyleydi zaten. Ama birden Friedman'ın sesi nefret ve kinle doldu:

«Çünkü David kardeşini canlı canlı yedi... Bildiğim kadariyla da bunu yapmayı hâlâ sürdürüyor. Ben Michael'i severim. Onun başına böyle bir şey gelsin istemezdim.»

«Michael kendini koruyabilecek birine benziyor.»

«Öyle mi? David'i ne kadar zamandır tanıyorsun?»

«Beş yıldır.»

«Onu toplantılarda falan da görmüşsündür, sanırım.»

«Evet, ama...»

«Sutton Place ya da Beşinci Bulvar'daki toplantı salonlarında doktorundan söz ettiğinde David'i herkes tanır, değil mi?»

«Genellikle.»

«Arkadaşlarının hiç Michael'dan konuştuklarını duydun mu?»

Maggie onun ne demek istediğini anlamıştı. «Yalnızca David'in ikizi diye bilinir.»

«Senin gibi önemli bir hastanın beş yıldır David'in ortağıyla ancak şimdi tanışması garip değil mi?»

«Neden şimdi bana o geldi?»

«Bunu sana ancak David söyleyebilir. Ama sanırım acil bir durum çıktı ortaya. Tamam mı? David gelinceye dek beklemeyecek bir durum.»

«Tamam.»

«İnşallah işler yolundadır.»

«İyi, iyi.»

Maggie, Doris Wayne'i aradı. Doris, Maggie'den daha zengindi. Kendini doktorlara adamıştı. Hatta kızının tıp öğrenimi yapmasını bile istemişti.

Evet, Doris, Michael Ross'dan söz edildiğini duymuştu... David'in ikiz erkek kardeşiydi... Ama onunla hiç tanışmamıştı. «Ya da bana öyle geliyor,» dedi Doris. Güldü.

«Ne demek istedin?»

«Bir birlerinin yerine geçtiklerine dair söylenti var... Biliyorsun... Muayenehanede David'le konuşu-

yorsun, eğer onun işi varsa, seni muayeneye 'öteki' geliyor. Bu yüzden Michael'la tanışıp tanışmadığımdan emin değilim.»

«Birbirlerine o kadar benzemiyorlar ki.»

«Yeteri kadar benziyorlar. Sonra, onlara gerektiği kadar dikkat etmiyorsundur, değil mi?»

Belki Doris alığın biriydi ama Maggie muayene olurken kimin kim olduğunu söyleyebilirdi. Şöyle bir düşündü. Michael Ross tarafından ilk kez muayene edildiğine karar verdi.

***

«Doktor, postaneden telgraf geldi. Kardeşiniz Paris'ten gelen sekiz - buçuk uçağında olacakmış.. Air France, 409... Karşılamanızı istiyor.»

Michael bir doğumu olduğunu, havaalanında bulunamayacağını bildiren bir telgraf çekmek istedi. Ama tersine Kathy'e telefon etti. Ona Kennedy havaalanında olması gerektiğini, yemeğe gelemeyeceğini bildirdi.

Kathy buz gibi bir sesle, «Hayret,» dedi, «Nasıl oldu tam beş gün kalabildi.»

Toplantı sekiz gün sürecekti. Gerçi David bütün toplantılara katılmakta ısrar ederdi ama hiç birinde de üç günden fazla kalmazdı. «Yeni hiç bir 'numara' yok, bebek,» derdi Michael'a, «Bir yığın eşek toplanmış herkesin yirmi yıldır bildiklerini yineliyorlar.»

«Peki neden gidiyorsun?»

«Ortada görünmek gerek, Mike. Üekenin en üm-

lü, büyük kişileri bu toplantılara katılıyorlar. Orada olmamız çok önemli.» Sanki Michael'da onunla beraber gitmiş gibi hep «biz» zamirini kullanırdı.

Michael o akşam saat sekizde havaalanındaydı. Birkaç dakikada bir uçaklar inip kalkıyordu. Her yer tıka basa yolcularla doluydu. Bir bardak votka için hemen hemen onbeş dakika bekledi. David'in uçağının geldiğini anons ettiklerini duyunca içkiyi bir yudumda içti. Yolcular uçaktan inmiş, gümrüğe doğru uzun bir kuyruk oluşturmuşlardı. David neredeydi? O kadar çok siyah saçlı erkek vardı ki. Adeta kum gibi kaynıyorlardı.

Sonunda David gümrüğe girdi. Michael ona el salladı. David yeşil bir kart çıkarıp havada salladı. «Ben geçebilirim,» diye bağırdı. Michael merdivenlerden inip gümrük çıkış kapısına gitti. Tam o sırada da David göründü. Artık el sıkışıyorlardı. Michael kardeşine son kez ne zaman sarıldığını hatırlamıyordu bile. Ama şu anda David öylesine bitkin, bakımsız bir haldeydi ki Michael ona sarılmak istedi. Uzanıp David'in bavulunu aldı. David ona doğru eğildi. Fısıldadı: «Şu kalabalığa bir gösteride bulunsak isterdim,» dedi. Her zaman olduğu gibi herkes onlara bakıyordu.

«Yorgun görünüyorsun, Dave.»

«Evet? Boktan bir toplantı. Boktan bir kent. Bir yemek fiyatına ev satın alabilirsin.»

Taksinin arkasında kente varıncaya dek anlattı durdu David. Gözleri yarı kapalıydı. Michael ona dikkatle bakıyor, bir yandan da acaba ben de onun gibi yaşlanıyor muyum diye merak ediyordu. David'in ya-

nakları çökmüştü. Teni grimsi bir renkteydi.

Michael'in canı eve gitmek istemiyordu. Kardeşiyle, David'in evinin köşesindeki Bell'de yemek yediler.

Michael da yorgundu. Bu yüzden fazla konuşmuyorlardı. Michael'in kendini konuşmak, bir şey söylemek zorunda hissetmediği tek kişiydi David dünyada. Hiç bir şey söylemeden yemek yemek insana ferahlık veriyordu.

Michael, Maggie Calhoun'u muayene ettiğini söylediğinde David pek ilgi göstermedi. Oysa Maggie Calhoun onun en önemli hastasıydı. Michael'dan da hoşlanmıştı demek. Ama bu hoşlanmanın seksle hiç bir ilgisi yoktu. Zaten Michael, Louise Perera öldü öleli kadınlarla seks yönünden hiç ilgilenmiyordu.

Kathy'le zaman zaman yatıyorlardı. Ama artık sevişmeleri sessiz, sakin bir hava almıştı. Bazen Michael onun kendisini bir zamanlar nasıl heyecanlandırdığını hatırlıyor, o günlere ne oldu diye merak etmekten kendini alamıyordu. Kathy'i çok az tanıdığını da anlamaya başlamıştı zaten. Evde iki yabancı gibiydiler.

Karyolanın yanında daima yığın yığın kitap bulunuyordu. Kathy haftada iki üç kitap okuyup bitiriyordu. Ama bunların üzerinde hiç konuştukları olmuyordu. Michael bazen bu kitapların adlarına bakıyor, hiç bir şey anlamıyordu. Kathy resim yapıyordu. Bir galeriye bağlanmıştı. Michael'ı şaşırtacak fiyatlarla tabla satıyordu... Daha geçen hafta bir tablosuna yedi

bin dolar vermişlerdi... Karısının sergilerine gidiyor, onunla birlikte tebrikleri kabul ediyor ama herkes kafayı çekmeye başladığında oradan sessiz sedasız ayrılıp eve dönüyordu.

Kathy'nin bir gün çekip gideceğini umuyordu. Bunu yaptığında... Evlilikleri sona erdiğinde, Michael ona Louise'den söz edebilir, neyin nerede yanlış gittiğini sorabilirdi.

David hiç düşünmeden, gelişi güzel bir biçimde Kathy'i sordu. Michael'in verdiği cevabı her zamanki gibi dinlemedi. Sonra Samuel'i sordu... Yine ilgisizdi. David çocuktan hep kaçıyordu. Samuel de çocuklara özgü bir içgüdüyle David'e hiç yaklaşmıyordu. Ikisinin birbirlerinden kaçınmalarını izlemek çok gülünçtü. Yalnızca Michael onların zamanla birbirlerini seveceklerini, birbirine bağlı bir aile olacaklarını umuyordu. İşin en acı yanı, çocuğun bazan ikizleri birbirine karıştırmasıydı. Michael'la David yanyanayken hangisinin hangisi olduğunu bilemiyordu. Kathy bütün suçu David'e yüklüyordu: «Çocuk David'in kendisinden nefret ettiğini sanıyor. David de Sam'i ürkütüyor. Babasının David'i kendisine yeğlediğini düşünüyor.» David'i yeğlemek, «David için herşeyi yaparsın,» «David senin için karından ve oğlundan daha değerli.» Son birkaç yıldır Kathy bunları söyleyip duruyordu. Tartışmaya girişilmeyecek kadar gülünç sözlerdi bunlar. Ama durum giderek kötüleşiyordu. Şimdi Sam babasından da kaçınmaya başlamıştı. David'in olmadığı zaman da Michael'a sokulmuyordu.

David garsona işaret edip bir viski daha istedi.

Sonra arkasına dayandı. Konuşmaya hazırdı. «Calhoun Armağanı için bir şeyler duydun mu?»

«Bu konuda tam bir suskunluk var,» dedi Michael.

«Söylenti bile yok mu?»

«Yalnızca senin kazanacağın sanılıyor.»

«İyi.»

«Bugün Maggie Calhoun'ı gördüm, Dave.»

«Ona ben olduğunu söyledin mi?»

«Hayır. Sana daha önce de söylemiştim bunu yalnızca muayenehanede yaparım... Bir de acil durumlarda.»

«Yani Maggie Calhoun muayenehaneye gelmedi mi?»

«Hayır.» Michael ona olanları anlattı.

«Demek evine gittin, ha? Nesi var?»

«Kanaması.»

«Tanrım! Neden daha önce söylemedin?» Bu bir suçlamaydı.

«Yemek için teşekkürler, Dave,» dedi Michael. Yorgun yorgun doğruldu. «Ona yarın telefon et. Eğer kadına bir zarar verdiysem sen nasıl olsa onarırsın.»

***

Oysa ertesi sabah Maggie onlardan önce telefon edip Michael'ı istedi. İç telefonun ışığı yandığında ikisi de muayenehanedeydiler.

«Bayan Calhoun arıyor, doktor.»

David telefonun düğmesine bastı: «Beni mi istiyor?»

«Dr. Michael. Dr. Michael Ross'u istedi.»

«Seni hâlâ Paris'te sanıyor, David. Onun için beni istedi.»

«Ama ben Paris'te değilim, değil mi?»

«O halde sen cevap ver.»

«Mag.» Ne kadar da düzmece bir içtenlik vardı David'in sesinde. David ancak ürktüğü, korktuğu zaman bu ses tonunu kullanırdı. Michael pencereye döndü. Kardeşinin dalkavukluğunu seyretmek istemiyordu.

«Ben David, şekerim. Evet, erken döndüm. Michael bana olanları anlattı. Kanama kötüleşti mi? Daha az mı demek istedin?... Evet, güzel... Evet, evet. ona söylerim... Oh, anlıyorum. Onunla kendin konuşmak istiyorsun. Elbette.»

Michael'a telefonu bir şey söylemeden uzattı. «Evet, Bayan Calhoun, size bir yardımım dokunabilir mi?»

Maggie'nin sesi sakindi: «1960'ların başlarında Benjamin Reales'i tanıyan Michael Ross siz misiniz?»

Michael bir an buna cevap veremedi. Çünkü soru ona Louise'yi hatırlatmıştı.

«Dr. Ross, orada mısınız?»

«Evet, Bayan Calhoun.»

«Bana Maggie deyin.» Bir emirdi bu.

«Demesem daha iyi.»

Sessizlik. Michael onun telefonu kapatıp kapatmadığını merak etti.

Sonra Bayan Calhoun, «Bana karşı çok kabasınız,» dedi.

Michael yumuşadı. Çünkü kadın birdenbire ağlamaklı bir sesle konuşmaya başlamıştı. Ağlamaksa kanamayı çoğaltırdı. Üstelik Michael ona karşı neden böyle soğuk davrandığını da anlamıyordu. Hastalarına karşı daima tarafsız, sert davranırdı ama kabalık etmezdi. Üstelik bu kadın onların... David'in... en önemli hastasıydı. Belki de soğuk davranmasının nedeni onun David'in hastası olmasıydı. Michael, Maggie Calhoun'ın kendisinden nefret etmesini sağlamaya çalışıyordu. Böylece kadın David'e dönecek, kardeşiyle arasında bir anlaşmazlık çıkmayacaktı.

Maggie'ye, «Haklısınız,» dedi, «Özür dilerim. Evet, Benjamin Reales'i tanırım. Louise'e verdiğim ilacı ondan almıştım. Neden sordunuz?»

«Dr. Reales bana yumurtalık kanserinde ilk kez methotrexate kullanan kişinin siz olduğunuzu söyledi. Daha önce yalnızca rahim kanserinde kullanılıyormuş...» Maggie Calhoun bir an durakladı. «Adı... chorio... olan rahim kanserinde...»

«Choriocarcinoma.»

«Tamam. Aldığınız sonuçlar ilacın başka kanser türlerinde de kullanılmasına yol açmış ...Bir çok başarılı uygulamalar yapmışlar.»

«Sonuçlarım pek etkili değildi. Hastam öldü.»

«Ama tümör küçüldü. Kadın beklenilenden daha uzun yaşadı. Tamam mı?»

«Evet.»

«Teşekkür ederim.» Maggie Calhoun rahatlamış gibiydi.

«Hiç anlamıyorum...»

«Anlıyacaksınız. Şimdi bana gelir misiniz? Ağlaşmak istemiyorum ama hâlâ kanama var bende.»

«Bu konuyu David'le konuşmak zorundasınız.»

«Anlamıyorsunuz. Bana sizin bakmanızı istiyorum.»

«Böyle bir şey söz konusu olamaz.»

«Buna hakkım...»

«İmkânsız.» David şimdi onu dikkatle dinliyordu. «Kardeşimden randevu almak istiyor musunuz?»

«Sizin yanınızda kendimi çok rahat hissettim. Fikrinizi değiştirmez misiniz?»

«Hayır.»

«Pekâlâ. David'le konuşayım.»

Michael telefonu kardeşine verdi. David'in hastasının beklediği küçük, muayene odasına geçti. Kadın başını ona çevirip gülümsedi.

«David, şekerim, Mary bana Paris'ten henüz döndüğünü söyledi. Orası çok pahalıymış, öyle mi?»

Michael eline ince, plastik eldiveni geçirdi. Kadına baktı. Bir spekülom aldı.

Ne zaman birbirlerinin yerini almaya başladıklarını hatırlamıyordu. Başlangıçta bu, oldukça zararsızdı. «Mike, yalnızca bu kez,» diyordu David. Ya telefonda biriyle konuşuyor, bir başka hastaya bakıyor ya da dışarı çıkmak üzere oluyordu. Michael da onun dediğini yapıyordu. Çünkü yapmamak aptallık gibi geliyordu ona... Ve de giderek David buna alışmıştı. Ama Michael rahatsız oluyor, tedirginlik duyu-

yordu. Kadınlar ona 'David' diye hitap ettikçe, delikanlılık günlerinde David'in kızıyla birleşirken, David'in de başkasıyle yatıp, kızların kimin David, kimin Michael olduğunu karıştırmalarını anımsıyordu.

«Gelecek cuma serbest misin, David? Yani bundan iki hafta sonra... Hayır diyemezsin... Arlene Vele de gelecek. Sonra...»

«Kıpırdama. Canın yanarsa haber ver.»

Kadın, «Azıcık» diye karşılık verdi. Sesi yumuşamıştı. Michael onların seslerinin tonunun nasıl değiştiğini izler, bundan hoşlanırdı. Kadınlar yumuşar, çaresizleşirlerdi. Michael da hastasından hoşlansın ya da hoşlanmasın aynı duygulara kapılırdı.

«Keskin bir acı yok mu?»

«Hayır.»

«Öylece kal. Kıpırdama.» Kadın koluyla gözlerini kapadı. Bir çoğu aynı davranışta bulunurdu... Çocukça bir davranış. Michael ışığı ayarladı. Spekülom'u soktu. Bastırdı. Kadın gözlerini kapadı.

«Tamam, oldu. Giyin. Büroya gelin sonra.» Muayenehaneden çıktı. David onu bekliyordu.

İçerdeki hastanın dosyasını David'e verdi. «Maggie'le bir hayli üstü kapalı konuşma yaptın,» dedi David.

«İçerdeki hastan seni iki hafta sonra cuma günü yemeğe çağırıyor. Ona evet ya da hayır demedim. Arlene Vale denilen biri de orada olacakmış.»

«Arlene Vale Matt Gargan'ın hastası... Mary'e bakılırsa, kadın aylardan beri ondan yakınıyormuş. Hiç şaşmam Gargan odanın karşı tarafını görmek için bile iki çift gözlük takmak zorunda. Şimdi benimle

Kerry Mathews arasında bir seçim yapmaya çalışıyor. Inan baba, beni seçerse işimiz iş demektir. Westair'in kontrolü onun ailesinin elinde. Mücevher koleksiyonu da dillere destan. Zümrütleri için...» Michael sırtını dönüp kapıya yöneldi.

David ardından, «Maggie Calhoun'la ilgileniyorsun,» dedi.

Michael durdu. Odadan çıkıp gitmenin bir yararı dokunmazdı. David ardından gelirdi. Bu işi burada, şimdi bitirmek daha doğru olacaktı.

«Bak David, ben Maggie Calhoun'a hiç mi hiç ilgi duymuyorum. Benden ne istediğini de bilmiyorum. Bildiğim kadarıyla o **senin** hastan.» David'in bir şey söylemesine meydan bırakmadan bürodan çıktı.

yirmiikinci bölüm

«Ne denli yanıldığınızı anlatacak sözcük bulamıyorum,» dedi Anders. Odadaki diğer üç erkek oturdukları yerde tedirgin tedirgin kıpırdadılar. Hepsi de Maggie'ye bakıyordu.

«Böyle konuşmanın nedeni, doktorun kendisiyle mi, yoksa karısıyla mı ilgili?»

«Böyle bir şeyin beni etkileyeceğini düşünebilir misin?»

«Elbette,» dedi Maggie.

«Siz ikiniz neden söz ediyorsunuz?» Tom Calhoun'ın hem sabrı, hem de zamanı tükenmişti.

«Tom, bence korkunç bir hata işliyorsunuz,» dedi Anders.

«Sen öyle düşünebilirsin. Beni bağışlayın, büroya geç kaldım. Maggie kime oy verirse benim için de geçerlidir.» Karısını öpüp odadan çıktı.

Gargan'la Weises birbirlerine baktılar. Anders gerçekten sinirlenmişti.

«Maggie,» dedi Gargan, «Eğer John'un bu konudaki düşünceleri böylesine kesinse, bizim de...»

«John'un böylesine şiddetle karşı koymasına bir anlam veremiyorum. Michael Ross bu konuda elinden gelen çalışmayı yaptı. Bunu hiç kimse yadsımadı. Fikri kimseden almadı, çalmadı. Sonunda da hiç bir iddiada bulunmadı. Aslında, Kramer'e göre, hiç bir şey istemedi. Sonuçları basıp yayınlayan siz oldunuz aslında.» Maggie burada başını Gargan'dan yana sallamıştı.

«Elbette. Bunu birinin yapması gerkiyordu. Ama ona bu konudaki bütün haklarını tanıdım.»

Anders, «İşte Michael Ross'un hatalı yanı bu,» diye atıldı. «Sonuçları neden kendisi yayınlamadı? Ne denli önemli olduğunu biiyordu. Neden?»

«Çünkü kendisi için önemli değildi.»

«Tamam. Çünkü kadının ölümü onu gerektiğinden fazla etkilemişti. Tıp biliminin ilerlemesi gibi sıradan bir şey için kendini yoramazdı. Calhoun Ödülü standarttır. Bunu kazanan bir insan ülkenin bütün klinik doktorlarına örnek olmalı.» Anders coşmuştu. Gargan mendiline burnunu sildi. «Ross nasıl bir örnek olur?»

«O yaratıcı, cesur bir klinik araştırıcıydı,» dedi Gargan.

«Bok gibi... Afedersin, Maggie.» Maggie elini salladı. Anders'e gülümsedi. Çok eğleniyordu. «Michael Ross bireyci bir doktordur. Eğer hastadan hoşlanırsa mucizeler yaratmaya çalışır. Eğer o hasta kadın çirkin ya da yaşlı biri olsaydı bakalım ne yapacaktı?»

«Belki de hiç bir şey,» dedi Gargan. Anders'in hastanın çirkin ve yaşlı olmadığını nerden bildiğini merak ediyordu. Kendinin de durmadan Michael

Ross'u savunmasına bir anlam veremiyordu. Michael'dan pek hoşlanmazdı. Çoğunlukla kardeşini yeğlerdi. David'le iki çift lâf edilebilirdi... Yatırımlardan, ayın en çok satan kitabından, Doris Wayne'nin ziyafetindeki ya da Maggie'nin kokteyl partisindeki konuklardan konuşabilirdi onunla. Oysa Michael tıp konusu dışında suskun bir insandı. Kısıtlıydı Michael Ross.

Ama iyi bir doktordu. Kardeşinden de, Gargan'dan da iyiydi. Perera konusu gerçekten olağanüstü bir başarıydı. Michael ödüle layıktı. Aslında bir parça çıkarını düşünen bir kişi olsa bu ödülü yıllar önce kazanırdı.

«Ne düşünüyorum biliyor musunuz,» dedi Gargan, «Bence kişilik üzerinde bir parça fazla duruyorsun, John.»

«Olabilir. Ama... Söylentilere ne dersin?»

«Bunları düşünmek bile istemem.»

«Neden? Michael Ross'un ödülü almasını engeller diye mi?»

Gargan, John Anders'i hiç böylesine kindar, acımasız görmemişti.

Gargan, «Hayır,» diye karşılık verdi. «Eğer söylentiler yalansa, buna zamanımı harcamam yazık olur. Eğer doğruysa, o zaman bunu düşünemeyecek kadar üzülürüm.»

«Ne söylentileri?» diye atıldı Maggie. Hiç böylesine tartışmalı, eğlenceli bir ödül toplantısı yapmamışlardı.

Gargan, Anders'e baktı, Anders arkasını döndü.

Maggie, «Ben de bu söylentileri başkasından öğrenirim,» dedi.

Gargan omuz silkti. «Michael'la tedavi ettiği Louise Perera arasında bir aşk macerası geçtiği söylentisi vardı.»

Maggie için işin bütün eğlencesi kaçmıştı. Sırtını yastıklara dayadı. Şimdi kendini gerçekten yorgun hissediyordu.

«Sanırım Michael Ross'un özel yaşantısını üzerine bütün söylenecekler söylendi. Calhoun Ödülü klinik araştırmalardaki başarıya verilir. Michael Ross'un çalışmaları üzerine başka söylenecek kaldı mı?»

«Yalnızca şunu söyleyeceğim: Michael Ross sekiz yıl önce başladığı çalışmanın bitirilmesini başkalarına bıraktı,» dedi Anders.

Gargan, «Genellikle böyle olur,» dedi, «Geçen yıl da aynı şey yinelendi.»

«Şimdi oylarımızı kullanabilir miyiz?» Weiss o gün bir arkadaşiyle golf oynayacaktı. İki saat geç kalmıştı.

Dört kişi Michael'in lehinde, biri aleyhinde oy kullandı. Bu yıl komite eskisinden daha kalabalıktı... On meslekten, on da halktan kişi... Ama hepsi de sıradan, düşünmeden oy kullanacak kişiydiler. Ödül Michael'a verilecekti.

***

«Merhaba doktor, sizin için ne yapabilirim?»

Adam dazlaktı. Biliyor muydu? Ama David bir başkasına sormaya utanıyordu.

«Şu saçların aklarını kapatan boyalar. Şimdi bu boyalardan erkekler için de var, değil mi?»

«Elbette var. Ya akları yavaş yavaş kapatıyor ya da bir defada hepsini boyuyor.» David rahatlamaya başlamıştı.

«Ben bir defada boyamak isterim.»

«Akların dışında saçınız çok siyah. Tam siyaha boyarsanız rengi donuklaşır. Ne demek istediğimi anladınız mı?»

David başını salladı.

«Yeni bir boya çıktı. Yalnızca akları boyuyorsunuz. Geri kalan saçlar tabiiliğini, parlaklığını koruyor. Akların az olduğu yerlere pamukla, çok olduğu yerlere fırçayla sürersiniz.» Bir örnek kartından David'in saç rengini buldular. «Mükemmel,» dedi adam, «Mükemmel.»

***

David saçını boyamayı bitirdiğinde eline bir başka ayna daha alıp saçlarına yandan, arkadan baktı. İyi görünüyordu. Rahatlıkla otuzbeşinde gösteriyordu şimdi... Belki de otuz. Uzun uzun banyo yaptı. Traş oldu. Paris'ten aldığı kolonyadan, pudradan deodorant'tan süründü. Açık mavi renkte bir süveter, gri pantalon ve siyah İtalyan malı makosenlerini giydi. Yatak odasının kapısının arkasındaki boy aynasına bir kez daha baktı. Kusursuzdu.

David daima erken giderdi. Delikanlılar daha

genç, daha güzeldiler. Saat ondan sonraki grup kaba, saldırgan oluyordu. David bunlardan ürkerdi. Hemen anında bir tane buldu... Yirmibeş yaşlarında görünen ama daha yaşlı olduğu kesin, ince yapılı, sarışın biriydi. Açık renk kirpikleri, yüzündeki çiller David'e Romer'i hatırlatmıştı. Sarışın gülümsedi. Sonra David'in yanına oturmak için geldi. David'e bakan başkaları da vardı. Birkaçı da yakında duruyordu. David fikrini değiştirdiği takdirde arkadaşlarının yerini almaya hazırdılar. Zamanı vardı David'in... Parayla bulması için daha yıllar vardı. Ötekilerden uzak bir locaya geçtiler. İçtiler. Oğlan... ister otuzunda olsun, ister daha genç David onu böyle düşünmekten hoşlanıyordu... David'e esrarlı bir sigara içmek isteyip istemediğini sordu. İstemiyordu. David iyice sarhoş olmadan oradan kalktılar.

Oğlanın yeri, Bleeker'in tam batısında ucuz kiralık apartmanlardan birindeydi. Sevimli bir yerdi. Küçüktü ama düzenliydi. Çarşaflar tertemizdi. Belki de bugün özellikle değiştirmişti.

Çocuk David'in istediklerini yavaş, tatlı bir biçimde harfi harfine yerine getirdi. David sonsuza dek devam edebileceğini düşünüyordu ki, gözü oğlanın karyolanın yanına koyduğu boy aynasına gitti. Ne kadar da yorgun görünüyordu! Göğsündeki kıllarda ne kadar da çok ak belirmişti! Yanındakine göre kendi vücudü çok yaşlıydı.

«Ne var?» diye çocuk kibarca sordu. «Yanlış bir şey mi yaptım?»

«Hayır. Fevkalâdesin. Gerçekten öyle. Ama Paris'-

ten daha dün gece döndüm. Yorgunum. Hava değişikliğine alışamadım.» diye David yalan söyledi. Paris'ten döneli bir haftayı geçmişti. Ama henüz kendine gelmemişti. Hep ödülün sonucunu bekliyordu.

«Elbette, anlıyorum.»

«Ben de aynı kanıdayım. Ama insan kendini... bir dereceye kadar... zorunlu hissediyor, değil mi?» David sanki çocuk kendisine özel bir anlayış göstermiş gibi konuşuyordu. Oysa bütün düşündüğü aynada ne denli yaşlı göründüğüydü.

Çocuk ona içki getirdi. Kalması için rica etti. Konuşmak istiyordu. David kendini zorlayarak oturdu. Dinledi, cevap verdi. Kendini çok yorgun ve pis hissediyordu. Eve gitmek istiyordu. Sonra çocuk yeniden yaklaştı. David ona karşılık vermeye başlayınca, ışıkları söndürdü. David şimdi kendini daha rahat hissediyordu.

**
*

Maggie Calhoun saat dokuzda Michael'a telefon etti. Kathy, Samuel'i yatağına yatırmıştı. Küçük odada resim yapıyordu.

«Umarım sizi rahatsız etmiyorum.»

«Yo, hayır.»

«Calhoun Ödülü için aradım.»

Michael gülümsedi. David üzerine bir konuşma yapmasını ya da onu konuklara tanıtmasını isteyecekti herhalde. Ödül Maggie ve Tom Calhoun tarafından evlerinde düzenlenen bir partide verilirdi. Yalnızca

seçkin kişiler çağrılırdı. David'in ısrariyle Michael da her yıl davet ediliyordu ama toplantılara hiç katılmamıştı. Bu yıl gidecekti. Kendine bir smokin kiralayacak, Kathy da bir elbise satın alacaktı. Kardeşiyle kadeh tokuşturacaklardı. Bu yıl törene gitmeyi gerçekten istiyordu. David çok beklemişti.

«Bugün öğleden sonra oylarımızı kullandık... Yalnızca yetkililer...» Kadın sustu. Heyecan mı yaratmak istiyordu? Sonra, «Seni seçtik, Michael.»

«Niçin?» Michael anlayamamıştı. Maggie Calhoun'ın şaka yaptığını sandı,

«Sekiz yıl önce yaptığın bir çalışma için... Daha önce hiç kimsenin o alanda kullanmadığı bir ilâcı Louise Perera üzerinde denediğin...»

Çılgınlıktı bu.

«...etkili bir klinik çalışmanın temeli olan yaratıcılığı, cesareti gösterdiğin için.»

Çılgın orospu.

«Ya kardeşim? David ne olacak?»

«Uzun uzun düşündük.»

«Hiç bir şey düşünmediniz siz. Eğer düşünseydiniz ben listenizin en altında olurdum. Benim sekiz yıl önce yaptığım şey, yarı şansa yarı da gereken raporu zamanında bulmama bağlıydı. Bunun klinik bir çalışmayla hiç bir ilgisi yok.»

Maggie sırtını yastıklara dayamış; içkisini de yanına almıştı. Şahane bir vakit geçiyordu.

«Bunu nasıl yaparsınız,» diye Michael telefona bağırdı, «Tanrım, nasıl yaparsınız? Elinizde, klinikle ilgili güç ve önemli bir konuda yıllarca çalışan biri var... Hem de başarılı biri!»

Kathy onun bağırdığını duymuş, oturma odasına gelmişti. Michael çılgına döndüğünün, konuşurken tükrükler saçtığının farkındaydı ama kendine hakim olamıyordu. Bu orospu karı David'e bunu yapamazdı. Salt Michael'ın kabalığı hoşuna gitti diye böyle davranamazdı!

«Eğer David olmasaydı...»

Michael, karısının yüzündeki ifadeyi gördü. Sustu. Calhoun ne yaptığının farkında değildi. Bu konuda bilgisi yoktu. Gargan'la Anders'in işi olmalıydı bu. Onun kardeşiyle arasını açmak istiyorlardı.

Telefona, «Özür dilerim,» dedi, «Bunları söylememeliydim. Ama bir hata ediyorsunuz.»

«Sanmıyorum,» dedi Maggie. «Bu zengin bir kadının kaprisli davranışı değil. Dr. Reales'le konuştum. Senin yaptığını, Huggins'in prostat kanserinde ilk kez estrojen kullanmasına benzetti. Gargan da çalışmanın yaratıcı, cesur bir nitelik taşıdığını söyledi.»

«Bakın, ben...»

«Ya Anders?»

«Komitedeki üyelerin oylarını ne yolda kullandıkları adaylarla tartışılmaz, Michael. Ama ben söylemesem de onun senin için neler düşündüğünü bilirsin sanırım...»

«Bakın, ben...»

«Karar vermezden önce Kathy'le konuş. Ne de olsa bunun Kathy için de bir önemi var. Elli bin dolar Kathy için fazla bir şey değil ama ödülün onurlandırıcı bir yanı da var. Kathy bu onuru ister. David'le de

konuş. İçtenlikle sevineceğini sanıyorum. Herşeyi düşün, yarın bana telefon et.»

«Düşünecek bir şey yok...» Ama Maggie telefonu kapamıştı bile.

Kathy kapının eşiğinde durmuş ona bakıyordu.

«Maggie Calhoun'dı,» dedi Michael.

«Biliyorum. Öğleden sonra beni aradı. Anlattı.»

«Ne garip, bana bir şey söylemedin.»

«Maggie'nin söylemesinin daha doğru olacağını düşündüm.» Demek Kathy de Maggie gibi düşünüyordu. Michael'a göre, kendinden yana olan tek kişi Anders'di.

Michael gülümsedi. Ama bunu Kathy yanlış anladı.

«Maggie'ye mesele çıkacağını söylemiştim. Ama senin mantıklı olacağından emindim.»

«David de mantıklı olacak mı dersin?»

«David umurumda bile değil.»

«Benim umurumda.»

«Eğer durum tersine olsaydı David aldırış eder miydi? Yıllardan beri toplantıdan toplantıya, seminerden seminere gidip David Ross'un ne denli büyük olduğunu; ne çok iş başardığını dünyaya ilân ederken sen burada kalıp hastalara baktın, onun angaryalarını, işin hamallığını yaptın. Hiç David'in umurunda oldu mu? Eğer bu akşam Maggie sana değil de ona telefon etmiş olsaydı, David senin konuştuğun biçimde konuşur muydu?»

«Sus, Kathy.»

Michael ona sırtını döndü. Koridordan çalışma odasına geçti. Kathy ardından geldi.

«Beni yalnız bırak, Kathy.»

«Neden? Sen bu ödüle lâyıksın. Maggie bana herşeyi anlattı. Ödülü çok eskiden almalıymışsın. Bunu yalnızca sen yaptın, başardın. Bu gerçeği kabul etmek sana neden güç geliyor?»

Kathy ona yaklaştı. Yüzüne dikkatle baktı. «Peki, ya David hiç olmasaydı da bu ödül sana verilseydi? O zaman ne olurdu?»

«Bilmiyorum.»

«Ben sana anlatayım. Şimdi bunu kutluyor olurduk. Şampanya içer, elli bin doları nereye harcayacağımızı düşünürdük. Annemi, Bill'le Beth Friedman'ı teşekkür etmek için Matt Gargan'ı, hatta John ve Al Weiss'i davet ederdik. Hep birlikte günün şerefine içerdik.» Kathy'nin gözlerinde yaşlar vardı. «Belki kutlamak için sevişirdik de. David olmasaydı bu gece hayatının en mutlu gecelerinden biri olurdu.»

Şampanya içip sevişmek, sonra Samuel'i uyandırıp ne kadar harika bir babası olduğunu söylemek. Michael gülümsedi. Bill donunu ıslatacaktı. «**Elbette sevindim. Ama kıskandım da. Hem de nasıl. Parayla bir yat satın al Beth'le beni de pikniğe çağır.**» Bill'le en son ne zaman konuştuğunu hatırlamıyordu.

Ödül kazandığı geceyi en doğal biçimde böyle geçirmesi gerekirdi. Ama parkın karşısındaki apartmanda David vardı. Şimdi David ya yemek yiyor ya da TV seyrediyordu. Ya da her cuma yaptığı gibi Village'a gitmişti.

Kardeşinin yıllardan beri çalıştığı... beklediği... Ödülü kazandığını söylediklerinde ne yaptın, Micha-

el? Hiç, şampanya içtim, kardeşimin nefret ettiği birini evime davet ettim, karımla seviştim.

Kathy öylesine yakın duruyordu ki Michael onun saçlarındaki limon kokusunu alıyordu. Hâlâ genç görünüyordu Kathy. Yalnızca gözlerinin çevresinde gülümsemekten ya da resimlere gözlerini kısarak bakmaktan birkaç çizgi belirmişti.

Onu parça parça ediyorlardı.

Oysa Kathy'nin ona yaptığından haberi bile yoktu. Konuşmasını sürdürdü: «Bugün öğleden sonra şampanya aldım, Mike. Istersen diye düşündüm... ve de şeftali. Sam'i Ada'yla bırakıp gittiğimiz geceyi hatırlıyor musun?»

Yanlarına şampanyayla şeftali almışlardı. Kathy bir kitapta okumuştu. Michael bunun çılgınlık olduğunu düşünmüş ama sonra pek lezzetli bulmuştu. Şampanyayla şeftali bir araya gelince başlarını döndürmüş, ikisi de çırılçıplak kabinden fırlamış, göl kıyısındaki çimenlikte sevişmişlerdi. Michael daha sonra Kathy'nin yerinin ayışığında ne kadar düzgün ve yumuşak göründüğünü hatırlamıştı.

«A, elbette... bir kadeh içerim... Şampanya severim.»

Michael saat onbir buçukta uyandı. Her yer sessizdi. Son şişeyi yatakta bitirmişlerdi. Hâlâ başucu masasının üzerinde duruyordu. Kathy'i rahatsız etmeden yataktan kalktı. Şişeyi mutfağa götürdü. Sonra holdeki banyoya girip bir duş aldı. Yatak odasına döndü. Kathy hâlâ uyuyordu. Michael onun vücudünden yayılan ateşi, odanın karşı tarafında bile hissedi-

yor gibiydi. Kathy sırt üstü döndü. Boynu ve memeleri serin, solgun ve yumuşak görünüyordu.

Çocuk odasına geçti. Sam de uyuyordu. Sırt üstü yatmıştı. Ağzı açıktı. Soluk alıp verirken hafiften horluyordu. Michael ona bakarken ödül parasını düşündü. 'Ne,' diye oğluna sessizce sordu, 'parayla ne yapmak isterdin?' Sam horluyordu. Elli bin dolar! Biliyorum, bir yazlık ev satın alırız.

Bahar gelmişti bile. Hemen yarın bir ev aramaya başlarlardı. Arabayla Montauk'a giderlerdi... Hamptons'a. Yarın akşamı bir Guerney'de geçirir, istakoz yerlerdi. Sam hiç istakoz yememişti. Michael karanlıkta mutfağa gitti. Pencereden parka ve nehre baktı. Kathy'i uyandırıp plân kurmaya başlasalar ne iyi olurdu.

Kathy, deniz kıyısındaki yazlık evleri ondan daha iyi bilirdi. Sanka yapıp, birkaç bisküvi bulsa, Kathy'i uyandırır, şafak sökene dek oturup evden konuşurlardı. Sanka'yı bardağa koydu. Telefon çaldığında bisküvi kutusuna bakıyordu. Mutfakta da bir telefon vardı. Michael telefon yeniden çalıp Kathy'i uyandırmasın diye atıldı.

«Dr. Ross. Dr. **Michael** Ross?»

«Evet.»

«Ben çavuş Kemper. Altıncı karakol. David Ross adında bir kardeşiniz var mı?»

«Evet.» Michael kendi kendine, 'bir şey sor.' dedi, 'öylece evet deyip durma.'

«Kardeşime bir şey mi oldu?»

«Ciddi bir şey değil. Bir kavgaya karışmış... Bir parça dayak yemiş. Burada gereği yapıldı. Galiba bir-

kaç kez böbreklerine vurmuşlar, belki yarın idrarından kan gelir. O kadar. Başka merak edilecek bir şeyi yok. Herhangi bir suç işlemiş değil. Bunu yapanı yakalayamadık... Kardeşiniz birkaç kişiydiler diyor. Hatta bir tanesi onu hâlâ pusuda bekliyormuş. Doğru olsun ya da olmasın işi şansa bırakmak istemiyoruz. Gelip kardeşinizi alın.»

«Neredesiniz?»

«Pardon. Onuncu Caddede. Burası oldukça tenha bir yer. Eğer kardeşinizin dediği gibi biri pusuda bekliyorsa... Bu bölge kavgacı bir yerdir.»

«Avukata ihtiyaç var mı? Ya da başka bir şeye?»

«Hayır, hayır. Ortada suç sayılacak bir durum yok... Yanınıza onun kardeşi olduğunu kanıtlayacak kimlik kartınızı alın, yeter.»

Michael, 'beni gördüğünde ona da gerek kalmayacak,' diye düşündü.

**
*

Sokaklar bomboştu. Yirmi dakika sonra Altıncı Karakol'un önündeydi. Karakolun giriş kapısı Onuncu caddeydi. Kaldırıma büyük kamyonlar sıralanmış, dokları ve nehri kapamışlardı. Dokların yanında küçük bir lokantayla benzin istasyonu vardı... ama ikisi de kapalıydı. Onuncu'da yalnızca karakol binası, birkaç tane de üstü açık meyve ve sebze pazarı vardı.

«Üçüncü kat,» dedi çavuş Kemper. Biraz ötede ışıklar asansörün yerini işaret ediyordu. Michael'ın

zararsız bir görünüşü olmalıydı. Çünkü masadaki polis ona başını salladı. Durdurmaya kalkmadı.

Michael üzerinde 406 yazan odanın kapısını açtığında David oturmuş Time dergisini okuyor, herhalde çavuştan kopardığı filitresiz bir sigara içiyordu.

David'in yanağında rengi sarıya dönmekte olan bir bere izi vardı. Üst dudağında kan kurumuştu.

«Yalnızca güldüğüm zaman canım yanıyor,» dedi.

Sarhoş bir hali yoktu.

«Ne oldu?»

«Kanlı bir burun, yara bereler, çürükler. Sanırım bir dişimi de kaybettim. Emin değilim ama durmadan kan yutuyorum.» Michael oturdu.

«Ağzını aç.» Michael David'in üst dudağının iç taraftan yarılmış olduğunu gördü. Yarıktan hâlâ kan sızıyordu. Sonra çenedeki bütün dişleri tek tek kontrol etti. Hepsi de sağlamdı. David gözlerini kapamıştı.

«Nazik Michael.» David gözlerini açtı. Kardeşine baktı. Sağ gözü şişmeye başlamıştı. Sabaha kadar iyiden iyiye şişip kapanacaktı. «İyileştirici dokunuşu olan Michael.» dedi tatlı bir sesle. Sesinde alay yoktu. Sonra yine gözlerini kapayıp arkasına dayandı.

«Çok iyi vakit geçirdim, Mikey... O herif içeri girinceye dek, herşey çok güzeldi. Oğlan harikaydı.»

Michael bir tuvaletin sifonunun çekildiğini, bir kapının açıldığını, açık mavi renk gözlü, kırmızı yüzlü birinin içeri girdiğini gördü.

«Evet, Dr. Ross, bu...» Sustu. «Galiba kimlik kartı sormama gerek yok, değil mi?»

«Çavuş Kemper, kardeşimi eve götürmek istiyorum.»

«Elbette. Dediğim gibi onu burada biz tutmuyoruz.» Bir David'e bir Michael'a baktı. Sonra Michael'da aşağıdaki masada oturan polisin gördüğü saygıdeğer havayı farketmiş gibi onunla konuşmaya başladı. David'e boşvermişti, ona bakmıyordu bile.

«'İki kişiydiler' hikâyesi ne kadar doğrudur bilemiyorum,» dedi çavuş Kemper. Sanki David orada değilmiş gibi konuşuyordu.

«Kardeşim öyle dediyse, öyledir.» David onlara bakıyordu.

«Pekâlâ doktor. Bir şey demek istemedim.»

«Belki ilginizi çeker, kardeşim de doktordur.»

David, sanki Michael onları birbirine tanıştırıyormuş gibi Kemper'e başını salladı.

«Biliyorum,» dedi Kemper, «Yalnızca kibar davranmaya çalışıyorum.»

«Kibar mı?»

«İyi bildiniz, doktor. Kim olduğunuzu, ne iş yaptığınızı bilmiyorum... Korkunç derecede kardeşinize benzediğinizden başka bir bildiğim yok... Ama kardeşinizin hiç de iç açıcı arkadaşları yok. Eğer o Doğu Yakasındaki adres, mektuplar düşündüğüm anlama geliyorsa, o zaman **News**'in gece muhabiri... kendisi biraz önce yanımdaydı... bu öyküyü dinlemeye bayılacaktır. Siz buraya gelinceye dek kardeşinizi sakladım. Çünkü ben iyi bir insanım. Ama dışarda onu bekleyen iki sapık kişi varsa, o zaman başınız dertte demektir. Gazetelere düşersiniz... Ki bundan kaçınmak istediğinizden eminim... İsterseniz sabaha kadar bu-

rada kalabilirsiniz... Öte yandan kardeşiniz yalan söylüyorsa, biz hiç bir suçlamada bulunmayacağız.. Evinize gidebilirsiniz. Ne demek istediğimi anlatabildim mi?»

Michael, David'e baktı. «Onun dediklerini duydun mu?»

«Evet.»

«Peki?»

David gülümsedi. «Yalan söyledim.»

Kemper rahatlamış gibiydi. «O halde artık gidebilirsiniz.»

Michael hiç bir şey söylemeden çıktı. Ardından gelen David kapıda durdu. Döndü. «Herşey için teşekkür ederim, çavuş.»

Michael adama teşekkür edemeyecek kadar utanmıştı. Oradan bir an önce çıkıp gitmekten başka bir şey istemiyordu. Alt katta David'i kolundan yakaladı. «Bu kadar palyaçoluk yeter. Herhalde yattığın yerde yaralanmadın?»

«Tam değil. Hayır, tam öyle sayılmaz.»

«O halde ne oldu?»

«Çok eski, bayat bir öykü bu, Michael. İyi giyimli, zengin, belki bir parça umutsuz, pek genç sayılmayan biriyim. İlişkiyi kurduğum biri belki de pek kötü biri değildi. «Bana iyi vakit geçirtti. Sonra, iri yarı herif girdi içeriye.»

David onu gördüğüne bayağı sevinmişti. İri yarıydı. Oğlandan daha uzun boyluydu. Herhalde çok da kuvvetliydi. Ama hareketleri ağır, kaba, bir parça da beceriksizdi. «Tamam,» dedi, «Ört şunu.» David'in giyinişini seyrettiler. Oğlan sırtına bir sabahlık atıver-

mişti. David ceketini giyerken kolu takıldı. İri yarı adam tam yüzüne bir yumruk salladı. David bütün ağırlığıyla yere yuvarlandı. Burnundan kan akıyordu. Adam yine üzerine geliyordu. David daha ceketini giyememişti. Herifin karnına başiyle, olanca gücüyle vurdu. Adam sendeledi. O sırada da David ceketi sırtına geçirdi.

«Sana para vereceğim,» diye haykırdı.

«Defol oradan, Allahın belâsı karı kılıklı herif!»

Karı kılıklı herif!... Bu adam aklını kaçırmıştı. Çocuk herhalde onun dostuydu. David bir ipucu elde edebilmek için çocuğa baktı. Ama o omuzlarını silkmekle yetindi. İri yarı adam ayakta sallanıyordu. David atıldı. Onun koca gövdesine sarıldı. Ama hata etmişti. Adam dirsekleriyle onun böbreklerine vurdu. David'in duyduğu acı öylesine keskindi ki bir an bayılacağını sandı.

Yana sıçradı. Kurtuldu. Yatağın üzerine çıktı. Bir yandan da ayakkabılarıyla oğlanın çarşaflarını kirlettiğinin farkındaydı. O ise pencerenin pervazına dayanmış olanları sakin sakin izliyordu. David buna memnun oldu. Çünkü o da işin içine karışırsa işinin bitik olduğunu biliyordu. İri yarı herifin kendisinden ne istediğini de anlayamamıştı. Para istemiyordu, bu açıktı. Işıklar hâlâ sönüktü ama David aynada kendilerini görebiliyordu. İkisi de iki büklümdü. Yüzleri ter içinde pırıl pırıl parlıyordu. David aynaya doğru gider gibi yaptı. İri yarı adam bunun bir numara olduğunu düşünerek karyolanın çevresini dolaştı. Ama David aynı yönden ayrılmadı. Aynaya gelince yumruğunu kasten vurdu. Ayna kırıldı. David bir yastık kap-

tı. Kılıfını çıkardı. Bunu eline sardı. Bulabildiği en uzun ve ince ayna parçasını aldı.

Adam çentikli, uzun cam parçasının midesine doğru tutulmuş olduğunu gördüğü an durdu.

David geri geri kapıya doğru gitti. Cam parçasını bir kılıç gibi tutmuştu. Oğlan da, adam da ona bakıyorlardı.

«Buradan iki metre bile uzaklaşamazsın, eşcinsel herif.»

David yutkundu. Yutkunduğunun kan olduğunu ancak farketti. İri yarı adama, «Biliyor musun,» dedi, «Başın belâda.» Konuşurken kapıyı açıyordu. Tanrıya şükür, kapının üzerinde bir tek kilit vardı. «Çok teci bir şey yapacaksın... Yani istemediğin bir şey...»

İri yarı adam onu susturdu:

«Benim Bebek dışarda. Onda bacağın uzunluğunda bir bıçak var, pis domuz. Kamışını kökünden kesecek!»

Kapı kilitli değildi. David dışarı fırladı. Koştu... Ama merdivenlerde dikkatli oldu. Düştüğü takdirde ayna kırığıyla kendi kendisini yaralayabilirdi. Karanlık sokakta köşeye kadar koştu, İri yarı herifin bebeği görünürde yoktu. Yine de David onun yalnız gelmediğinden emindi. Bir yere gizlenmişlerdi herhalde. David'in elindekini görünce sinmişlerdi. Sokak lâmbalarının altından koşarken ayna parçasından sevimsiz, tehdit edici ışıltılar saçılıyordu. Koşuyordu. durmadan. Bütün gece boş sokaklarda koşabileceğini düşünmeye başlamıştı. Bir blok, iki blok, üç blok... Koştu, koştu. Sonunda önünde ışık yanan bir kapı ilişti gözüne..

Köşeyi döndü. Karakol karşısındaydı. Harika! Ama bir an için karakola girmemeyi, o serserilerle karşılaşıncaya dek koşmayı, sonra da onları öldürmeyi düşündü.

Sonra durdu. Eline sardığı yastık kılıfını çıkardı. Kılıf şimdi kan içinde kalmıştı. Yastık kılıfıyla birlikte ayna parçasını da bir çukura attı. Sonra elinden geldiğince sallanmadan yürüyerek karakolun merdivenlerini çıkıp içeri girdi.

«Gerçekten bizi pusuda bekliyorlar mı?» diye sordu Michael.

«Evet. 'Bebek' denilen kişinin ne biçim biri olduğunu bilmiyorum ama iri yarı herif kafadan sakattı... Onu atlatabilmiş olmamı asla yediremeyecek kendine... Sanırım işin içine ustura, yanmış sigaralar da karışacak.»

Dışarı çıkmak istiyor musun?»

«Araba nerede?»

«Köşede. Karakolun ön tarafı acil olaylar için parkyeri olarak kullanılıyor. Ben de bunun acil bir durum olduğunu düşünemedim.»

«Köşe uzakta mı?»

«Çeyrek blok ötede... O kadar. Bak, Dave, belki de biz...»

«Ne?»

David gülümsüyordu. Biraz önce anlattığı kişi kadar çılgın bir hali vardı.

'Tanrım', diye düşündü Michael, 'saçına bir şey yapmış, David'. Gençleşmiş. Belki yara bere izlerinden, kandan ya da yüzündeki ifadeden o da çılgına dönmüş gibiydi. Çok da yakışıklıydı.

«Saçını boyamışsın!»

«Şşşşşş. Bir sır bu. Denemek ister misin?»

«Bütün gece burada duracak değiliz ya!»

Masada oturan adam ardlarından baktı. Dışarda Michael Batı Yakası Karayolundan bir arabanın geçtiğini duydu. Bunu bir ikincisi, üçüncüsü izledi.

David, «Ne yöne?» diye fısıldadı.

«Sola.»

Batı Onuncu Caddenin sonuna dek yürüdüler. Kamyonlar yolun iki yanına birer kara kutu gibi dizilmişlerdi. Köşeyi dönünceye dek bir şey olmadı. O zaman Michael kamyonların gölgelerinden iki şeklin geriye doğru çekildiklerini farketti... Araba birkaç metre ötedeydi. Michael koşmak istiyordu ama David aynı tempoyla yürüyordu.

Michael'a, «Işıkların altına gelir gelmez üzerlerine atılacağız,» diye fısıldadı.

İki adam şimdi koşarak onlara doğru geliyorlardı. İkizler de adımlarını açtılar. Sokak lambasına gelince aynı anda döndüler.

İri yarı adam onların yüzlerini görünce geri çekildi.

Daha ufak tefek, kıvırcık saçları, mavi boyayla gölgelendirdiği iri kara gözleriyle bir kız gibi güzel olan ötekl durup baktı.

«Sen Bebek olmalısın,» dedi David. Sonra adamın yüzüne şiddetli bir yumruk indirdi. Bu yumruk iri yarı herifi kendine getirdi. Michael'in boğazına atıldı. Michael havaya fırladı. Çünkü başka ne yapması gerektiğini bilmiyordu. Adamın yumruğu köprücük ke-

miğine indi. Şiddetli bir yumruktu bu. Sonra bütün ağırlığıyla sol dizinin üzerine düştü. Öylesine canı yanmıştı ki, soluğu kesilmişti. Kıpırdayamayacağını biliyordu. Oysa adam üzerine atılmaya hazırdı. Michael iki elini birleştirip yumruk haline getirdi. Adama doğru sağdan sola salladı. Ellerinin herifin yumuşak cinsel organına değdiğini hissetti. Sonra acı dolu bir feryat duydu.

«David! Gidelim buradan!»

David kolunu Bebek'in boynuna sarmıştı. Bebek çırpınıyor, dirseklerini David'in midesine gömüyordu. David dizini bebeğin sırtına dayadı. Onu iterek kendinden uzaklaştırdı. Sonra ikizler koşmaya başladılar.

Serseriler ayağa kalkıp ardlarından gelmeye başladıklarında onlar arabaya varmışlardı. Bebek arabanın camını yumrukladı. Ama araba hareket etmişti.

Yolda iki kardeş öylesine güldüler ki, David'in dudağındaki yara yeniden açıldı, ağzının kenarından kan aktı. David'in Doğu Yakasındaki apartmanının asansörün de gülmeleri kesilmemişti.

«Bebek'i her yere beraberinde götürmek zorunda kalacak,» dedi Michael, «Yoksa erkekliği uyanmaz. İnşallah Bebek de en olmadık zamanda hapşırmaz.»

Birbirlerini muayene ettiler. Michael'in köprücük kemiğinde kötü bir bere vardı. Şimdiden parlak bir kırmızılık göğsüne kadar yayılmıştı. Dizi de berbat. Ayağını hareket ettirmekte güçlük çekiyordu. Ama kırık olmadığından emindi. David, Bebek'in kaburga kemiklerinden birini kırdığını sandı. Ama öyle bir şey

yoktu. Üzerindekileri çıkardı. Tepeden tırnağa berelerle, morluklarla doluydu vücudü. Michael onun yara berelerini metanolla ovdu. Bir kırık olup olmadığını anlamak için her yanını muayene etti. Sonra kardeşinin sırtını ovarak acısını dindirmeye çalıştı. En sonunda da David'in kanepenin üzerine koymuş olduğu şalla onu sardı. Bunu anneleri yıllar önce örmüştü. David şalın altında yüz üstü yattı. Gözleri kapalıydı. Michael kendine bir içki hazırlamak için mutfağa gitti. Saat nerdeyse iki oluyordu. Kathy onun nerede olduğunu bilmiyordu. Ama hâlâ uyuyor olmalıydı o. Eğer şimdi eve dönerse Kathy bu gece olanları öğrenmezdi. Bardağa viski koydu. Bir yudum içti. Sonra mutfak masasına oturdu. «Bana da var mı?» David mutfak kapısında duruyordu. Hâlâ çıplaktı.

Birden bir şey... Belki aradaki uzaklık belki de, ışık, Michael'a kardeşini yıllardan beri çıplak görmediğini hatırlattı. Çocukluktan beri onu böyle görmemişti. Şimdi kendi vücudüne bakıyor gibiydi... Ama daha bakımlı, adaleleri gevşememiş bir vücudü. Hâlâ yüzse, tenis oynasa onunki de David'inki gibi olurdu. David kapıya dayanmıştı. Ama bu daha iki... hayır üç saat önce böyle değildi elbette.

«Bol bol var,» dedi Michael. Bakma öyle... Michael kalktı. Buz almak için buz dolabına gitti. Orada David'e arkası dönük durdu. Sonunda döndü. Ama David hâlâ orada öyle duruyordu. Sırıtıyordu.

«Hey, Mike, daha önce hiç çıplak erkek görmemiş gibi bir halin var.»

«Doğru. Bir hayli zaman oldu görmeyeli.»

«Hiç kendine bakmaz mısın?»

Cevap yok.

«Biliyor musun, Mike, bir parça üroloji çalışmalısın. Tek olan şu dünyada iki cins insan bulunduğunu unutmaman için. Jinekologlarda gerçek tehlike budur. İşle eğlence birbirine karışır. Benim durumumda...»

Michael gülüyordu. Aradaki gerginlik kaybolmuştu. İçkilerini içtiler. Michael arkasına dayandı. Yorgundu. Mutluydu. Gecenin geri kalan bölümünü de burada geçirmek istiyordu... Kentin öteki yakasına gitmek, yeniden soyunup yatmak zoruna gidiyordu şimdi.

David ışığı söndürdü. Mutfak alacakaranlık, romantik gölgelerle doluydu. Michael gözlerini kapamak üzereydi ki, duvarda David'in gölgesini gördü. Gölge uzuyor, bulaşık yıkanan yere kadar uzuyordu. Yalnızca şimdi erkekliği uyarılmış bir durumdaydı.

Michael doğruldu. Bu gölgeye bakmak istemiyordu.

Karanlık odaya, «David,» dedi, «Calhoun Ödülünü bana verdiler.»

Hiç bir şey olmadı. Michael ışığın geldiği kapıdan yana bakmayı sürdürdü.

«Ne zaman öğrendin?»

«Bu gece. Polisin telefon etmesinden birkaç saat önce.»

«Demek öye. Sana vermelerinin sebebi neymiş?» Michael kardeşinin yüzünü görmek istiyordu. Oysa David yanda, onun görüş açısının dışında duruyordu.

«Louise'ye methotrexate uyguladığım için. Anlaşıldığına göre onlara yepyeni bir çalışma alanı açmışım. Calhoun karısı öyle söyledi.» Calhoun karısı. Ondan nefret ediyormuş gibi konuşmaya çalışıyordu. David'i yatıştırmak için. «Yaptığım şeyin bir çeşit atılım olduğu kanısındalar.»

David cevap vermedi.

«Henüz kabul etmedim,» dedi Michael.

«Neden?»

«Sinirlendim. Böyle bir şeyi hak etmediğimi düşündüm. Ve ben... Ben bu ödülü senin almanı istiyordum.» David bir kahkaha attı. Michael ondan yana döndü.

«Eğer ödülü geri çevirdiğinde onu bana vereceklerini bilsem durmaz reddederdim,» dedi David, «Ama vermezler bana. Maggie inatçı bir orospudur. Benden hoşlanmamak için yeterli nedenler olduğunu düşünüyor.»

«Örneğin?»

David omuz silkti. Gelip Michael'in karşısına oturdu.

«Sanırım doktoru üzerine bir takım hayallere kapılmayı istiyor.»

«Sen tam ona göre bir doktorsun, Dave.»

«Ne demezsin! Ama sonunda cinsel ilişkide bulunamadığımı öğrendi. Erkekliği olmayan bir erkeği ne yapsın o?»

Michael dinliyordu. Ama David'in yanıldığını biliyordu. Kadın Michael'la cinsel yönden hiç ilgilenmemişti. David konusunda da durum aynıydı. David'e baktı. David gülümsedi.

«Çok saçma konuştum, değil mi, Mike?»

Michael da gülümsedi. «Galiba.»

«Romer'e, senin Louise'e ne yapmak istediğini anlattığımda bana ne söylediğini biliyor musun?»

Zavallı kadın. Sekiz yıl geçmişti aradan. Ve de Michael onu hâlâ unutamamıştı. «Senin kendisinden daha cesur ve yaratıcı olduğunu söyledi. Haklıydı da. Maggie zeki bir kadındır. Mike. Bu kez doğru bildiğini yaptı. Benim yalnızca kazanma şansım vardı. Çünkü akıllarına başka biri gelmiyordu. Tembel bir yıl geçirdik. Kanser de daima ilgiyi çeken bir hastalıktır... Çünkü ondan korkmayan yok...

«Ödülü ben almazsam, senin almanı isterim, Mike. Gerçekten isterim. Bizim için güzel bir reklam olur...»

«Ciddi misin?»

David ona şaşırmış gibi baktı. «Böyle bir şeyi istemeyeceğimi mi sandındı?»

«Ne sandığımı bilmiyorum.»

«Yalnızca bir şey var... Senin saçlarını da boyamalıyız. Herkes seni benim ağabeyim sanacak. Ödül gecesi, özellikle o gece herkesin bizi birbirimize karıştırmasını istiyorum...»

«Saçımı boyamak istemiyorum.»

«Benimkini beğenmedin mi?»

Michael güzel olduğunu kabullendi. Çok iyiydi.

«O halde neden istemiyorsun? Bizi birbirimizden ayırmalarını, kimin kim olduğunu bilmelerini mi istiyorsun?»

Michael böyle bir ayırım istiyor muydu? O gece,

Louise'in hayatını kurtarmaya çalıştığı için teşekkür edip para verdiklerinde belki de David'e benzemek istemiyordu.

David bekliyordu.

«Hiç hoşuma gitmezdi...»

«Hadi hadi. Yaşlı bir adam gibisin. Sana göstereyim.»

Michael onun ardından gitti.

Şimdi David banyodaydı. Elinde boya şişesi vardı.

«Şimdi buna bak,» dedi.

David haklıydı. Michael'dan daha genç, daha iyi görünüyordu.

«Belki yalnızca boyadan değildir, Dave... Belki de sen benden daha yakışıklısın.»

«Belki. Ama bir denemeden buna karar veremeyiz.» David pamuğu, boya fırçasını çıkarıp şişeyi açarken ikisi de gülümsüyordu.

yirmiüçüncü bölüm

Michael, Chick Snyder'in bürosunun bulunduğu Altmış - Dokuzuncu caddeye gitti. Kapıdan geçti. Ama görünürde hiç ışık yoktu. Kapı da kilitliydi. Ertesi gün yine gitti. Bu kez muayenehanenin ışıkları yanıyordu. Ama içeri girmek istemedi. Bekleme odasında oturup kapıyı gözledi. Snyder saat altı sıralarında ağzında yanmamış bir sigarayla göründü. Michael'i görünce durdu. Sonra ona yaklaştı. Yaklaşırken de sigarasını yaktı. Michael'a ne gülümsedi, ne de ona elini uzattı.

«Bunun bir raslantı olduğunu söyleme, Mike. İnanmam.»

«Değil.»

«Burada mı konuşmak istiyorsun? Yoksa bir randevu almak mı istersin?»

«İkisini de... Ben... Sıkıntılarım var...»

«Buna üzüldüm.» Snyder içten gibiydi. Michael bir parça rahatladı. «Yine kardeşin yüzünden mi?»

«Bilmiyorum.» Michael yere baktı. «Yorgunum.» Umutsuzcasına yorgunum demek istiyordu.

«Yorgun görünüyorsun, Mike. Sırtın, boynun, herşey, tamam mı? Gergin ve yorgunsun.»

Michael başını salladı. Bakışlarını yerden ayırmıyordu. Snyder, onun ne denli yakışıklı bir erkek olduğunu unutmuş gibiydi.

«Kardeşini birkaç kez gördüm... Toplantılarda, partilerde... Ama seni asla. Nasıl oluyor bu?»

«Ben gitmem.»

«Neden?»

«Bilmiyorum.»

Snyder sigarasını söndürdü. Cebinden randevu defterini çıkardı. «Benden randevu alman için telefonunu bekleyemem. Unutup aramaman gibi bir tehlikeyi göze olamam. Gelecek perşembe saat dörtte nasıl?»

«İyi.» Çok geç olacaktı, ama Michael bunu söyleyemedi. Sonra sordu: «Son görüşmemizden beri bana hâlâ kızgın değilsiniz, değil mi?»

«Yok canım. Sana o zaman da kızdığımı sanmıyorum, Mike. Seni severim. Tıpkı Friedman gibi. Bunu kendi psikiyatrıma bile söyledim.»

«Ne dedi?»

«Benim duygularını baskı altında tutan bir eşcinsel olduğumu söyledi.»

Michael ona bakakaldı. İnsanın kendisi hakkında böyle şeyler söyleyebilmesinin nasıl bir şey olduğunu merak ediyordu.

«Ne cevap verdiniz?»

«Öyle olmadığını söyledim. Sende başka bir şey

olduğunu ve bunun da seksle ilgisi olmadığını söyledim. Pek çoklarının sandığı gibi böylesi duyguların seksle ilgisi yoktur. «Michael kardeşinin duvara düşen gölgesini anımsadı.

«Peki, neyle vardır?»

Snyder onun koluna dokundu. Michael bir an hüngür hüngür ağlamaya başlayacağını sandı. «Bunu öğrenmen sana elli papele malolacak, Mike,» dedi Snyder. «Perşembe günü görüşürüz.»

**
*

Michael yıllardan beri vücudüne çıplakken bakmamıştı. Son kez ne zaman baktığını hatırlamıyordu bile. Parmaklarını saçlarının arasından geçirip fazla suyu akıttı. Yüzünü, göğsünü kuruttu. Sonra havluyu bıraktı. Şimdi çıplak vücudüyle karşı karşıyaydı. Yan dönüp baktı. Arkasını döndü. Başını çevirip omuzunun üzerinden baktı. Sonra yine önden. Öne eğildi, arkaya eğildi. Sonra yandan yana. Kaslarının hareketini izliyordu. Aynaya yaklaştı. Yüzüne ve göğsüne yakından baktı. Göğsündeki bere izi kayboluyordu. Ama dizi hâlâ iyileşmemişti. Artık genç değildi. Bu da vücudünün şurasından burasından belli oluyordu. Gözündeki ve karnındaki kıllar beyazdı. İdman yapmaması yüzünden karnı gevşemişti. Ama ince yapılıydı... David'den daha inceydi. Çok ince. Kolunu havaya kaldırdı. Derisi kaburgallarının üzerinde gerildi. Aynada kendi kendine bakmaktan hoşlandığını farketmişti. Kathy banyonun kapısını açtı. Eşikte durdu.

Michael havluya uzandı. Utanmıştı. Onun utanması Kathy'i de utandırdı. Ona bakmamak için banyoda bir şey aranırmış gibi yaptı.

«Giyinsen iyi olur, Michael,» dedi, «Saat nerdeyse sekiz oluyor. Üstelik sen şeref misafirisin.» Banyodan çıktı. Michael'a bir kez daha bakmadan kapıyı ardından kapadı.

***

Kathy'le Calhoun'ların kabul salonuna girdiklerinde Michael'in ilk gördüğü kişi Bill Friedman oldu. Galiba onları bekliyordu. Çünkü merdivenleri başında durmuştu. Elinde bir içki kadehi vardı. Gülümsüyordu.

«Michael, ah, Mike.» El sıkıştılar. Michael arkadaşının omuzuna vurdu. İkisi de gülüyorlardı. Birbirlerini görmekten böylesine hoşnutluk duymalarına şaşırmış gibiydiler, Bill nedensiz gülüyordu. Michael kıpkırmızı kesilmişti. Sonra o da gülmeye başladı. Çünkü ne diyeceğini bilemiyordu.

Friedman soluğunu toplamaya çalışarak, «Hay allah,» dedi. «Neden biz erkeklere, karılar gibi sarılıp öpüşmeyi yasaklıyorlar?»

Yanlarından geçen bir garsonun tepsisinden Bill şampanya alıp Michael'a verdi. «Tebrikler.! Tanrım, bomba gibi olay! North Shore'da herkese ünlü Michael Ross'u tanıdığımı söyledim. Hey, nasılım?»

«Şişman ve harika.»

«Ben de kendimi öyle hissediyorum. Artık kırk - iki yaşındayım... Biliyorsun. Ama herkes altmışından bir gün fazla göstermediğimi söylüyor. Bunun nedenini de biliyorum... Göbeğim... Kathy de harika görünüyor.» Michael karısının bej tuvaletli görüntüsünün kabul salonuna doğru kayarak gittiğini gördü.

«Kathy hâlâ en güzel kadınlardan biri...» Öyle miydi? John Anders büyük kabul salonunda ona doğru gidiyordu. Başka başlar da Kathy'den yana döndü. Kimi selâm verdi, kimi gülümsedi. Ama erkeklerin bakışları daha uzun sürüyordu. Bir kaçı Kathy yanlarından geçerken uzanıp ona dokundular. Şimdi Kathy, Anders'le beraberdi. Ötekiler geri çekildiler. İkisi birbirlerine bakıyor, gülümsüyorlardı. Anders daha yakından bakmak için eğildi.

«Ve sen,» diyordu Friedman. «Tamam, saçında bir tek ak bile yok.»

«Saçlarımı daha yeni boyadım.»

«Ne yaptın?»

«Çılgınca bir şey. David saçlarını boyadı. Öyle iyi oldu ki...»

«David nerede?»

«Buraya gelmek için saat dokuzu bekliyor. Ona göre bir yere erken gitmek görgüsüzlük, geç gitmek de kabalıktır.»

«Ne 'ince düşüncelidir şu David.»

«Siz ikiniz asla anlaşamayacaksınız, değil mi?»

Friedman ona dikkatle baktı. Oysa Michael iki kadeh şampanya içmişti. Öfkeli değildi.

«Siz ikiniz nasılsınız, Mike?»

«İşler yolunda. Sanırım bu ödül konusunda David kendini saf dışı bırakılmış gibi hissetti...»

«Bundan iyisi can sağlığı.»

Birden Michael ne diyeceğini bilemedi. Bill, David'i kastetmişti. Onun saf dışı bırakılmasına sevinmişti.

«Henüz Maggie'yi görmedim,» dedi Michael. Friedman'ın yanından uzaklaştı.

Maggie bir tekerlekli sandalyede oturmuştu. Elbisesinin eteği yerlere dökülüyordu.

«Tebrikler, Michael.» Kathy elinde bir şampanya kadehiyle onun dirseğinin dibindeydi.

Maggie, «Sonunda David konusunda ne denli aptallık ettiğini anladığına sevindim,» diyordu. «David sportmen ruhludur... iyi bir doktor da.» Maggie nazik olmaya çalışıyordu. «Nerede o?»

«Nerdeyse gelir,» dedi Michael.

Maggie'nin bakışları, sanki David o görmeden merdivenleri çıkmış gibi, kapıdan yana döndü.

Michael da David'i gördüğünü sandı. Kımıldadı. O zaman tavandan yere kadar uzanan bir aynanın önünde olduğunu farketti. Aynada kendine ve gerisindeki odaya baktı.

Kathy'nin Anders'le konuştuğunu görüyordu. Kathy gülüyor, Anders'in yüzüne bakıyordu.

'Sevimli bir çift,' diye düşündü Michael, 'kusursuz.' Bir bardak şampanya daha alıp karısının aynadaki görünümüne bakarak içti. Michael'da eğer karısı o açık renk saçları, sürekli bej renkleriyle, bej rengi duvarın yanında dursa gözden kaybolacakmış gibi geldi. Yine kendine baktı. Oysa Louise asla kay-

bolmazdı. Burada onun yanında, siyah ya da parlak kırmızı elbisesi, Michael'ın aldığı kulaklarındaki boynundaki, parmaklarındaki pırlantalarla durur, güneşteki bir kristal gibi ışıldardı. Kathy hiç pırlanta takmazdı. Bu mücevheri kendine yakıştırmaz, inci ve zümrütü yeğlerdi. Michael baktıkça onu haklı buluyordu. Pırlanta Louise'e yakışacak bir mücevherdi.

«Michael mı, David mi?» Uzun boylu, yakışıklı solgun yüzlü çok zayıf biri arkasında duruyordu.

«Michael,» dedi Michael. Bir bardak şampanya daha aldı.

«Tebrikler.» Adam gülümsedi. Ön dişleri altınla kaplanmıştı.

«Şey... Ben sizi...»

«Ben, Jeremy Clark.»

Jeremy Clark ona elini uzatmadı. Michael da onu suçlamadı. Değerli eller, yılda yarım milyon eden eller. Michael sigorta ettirilip ettirilmediğini düşünerek onun ellerine bakıp sırıttı. Rubinstein'ın elleri, Heifitz'ın elleri... ve de Clark'ınkiler. Carol Arland'ı bir kasap gibi doğrayan Clark.

Clark, Michael'ın yanında duruyordu. Elinde içi kırmızı bir içkiyle ve portakal, buz parçalarıyla dolu uzun bir bardağı gümüş bir kaşıkla karıştırıyordu. Michael, Clark'a uzun uzun baktı. Gümüş kaşık avizelerin ışığını yakalayıp yansıtıyordu...

***

Clark'ın bakışları onunkilerle karşılaştı. Clark başını sallayıp gülümsedi. Michael dönüp Friedman'ı

gördüğü yere doğru yürüdü. Friedman da kafayı bulmuştu. Michael'in tanımadığı, kendinden de şişman birine sırıtıyordu. Bahçeye bakan pencerelerin yanında duruyorlardı. erdeyse Friedman'ınN, onu Clark'dan koruyacak Friedman'ın yanına varıyordu ki, geç kaldığı için özür dileyen David'in sesini duydu.

David'in kendini görmesine fırsat vermeden döndü. Odanın öteki tarafına, kardeşinden uzağa, elinden geldiğince sallanmadan yürüdü. İlerde cam ve kromdan bir masa yüksek arkalıklı bir koltuğu gözden hemen hemen saklamıştı. Bu koltuğa oturdu. Arkasına dayandı. Böylece kısmen de olsa odadakilerden gizlenmiş oluyordu.

**
*

Masanın üzerinde yarıya kadar dolu bir içki kadehi vardı. Michael uzanıp bunu aldı. İçti. Kadehi yerine bıraktı. Minnie Lasker geçti masanın önünden. Öylesine sarhoştu ki, Al Weiss'in koluna abanmıştı. «Küçük serseri evde kalacak, David Ross'un tükürdüğünü yaladığını göremeyeceğiz sanmıştım,» diyordu.

Friedman'la Beth geçtiler. Michael karanlığa doğru çekilmişti. Onu göremediler. Onlar şişman, Gargan yaşlıydı. Al Weiss, Finchley stili elbisesi içinde yenik düşmüş bir koro şarkıcısı gibi duruyordu. Solunda bir yerde Michael, elinde o kırmızı içkisiyle Clark'ın dolaştığını, içkisini yudumladığını, gülümsediğini, herkesi açık gri gözleriyle incelediğini biliyordu.

Kathy'le Anders belki de hâlâ Cezanne tablosunun karşısındaki duvara dayanmış duruyorlardı. Anders, Kathy'e doğru eğilmiş onu dikkatle dinliyor, geçen haftanın konserinden, yeni açılan bir galeriden konuşuyorlardı. Arlene Wale henüz yirmibeşini geçmemiş sarışın bir gençle beraberdi. Onu bu gece evine götürecek yarın sabah da parasını ödeyecekti. Belki David'le de yatmaya çalışmış ama başaramamıştı. Böyle daha kimler vardı? Bir çok kişi, diye düşündü Michael. Bir yandan da konukların David'i izlemek, onun tükürdüğünü yalamasını seyretmek için tören salonuna girdiklerini görüyordu.

Hareketsiz oturdu bir süre. Bir garson daha geçti yanından. Bir bardak şampanya daha aldı. Ne kadar içtiğini bilmiyordu artık. Gözlerini kapatıp David'in çevresinde toplanan o sıkıcı, öldürücü, acımasız, soğuk insanları düşündü.

Kardeşinin yanında olması gerektiğini biliyordu. Ama oturduğu yerden kıpırdayamıyor, gözlerini kırpıştırmaktan bile korkuyordu. Parti sona erdiğinde tuvalete gidecek, sonra buraya dönüp oturacak bütün gece, ertesi, daha ertesi günler hep uyuyacaktı. Perşembe günü saat dörde kadar. Snyder'in karşısında smokiniyle çıkmasında bir sakınca yoktu. O buna aldırmazdı.

«Birinden mi saklanıyorsun?»

Michael kardeşinin önce kravatını gördü. Kravatı hafifçe çarpılmıştı. David bu kravatı daha bir saat önce o ultra-modern yatak odasında kendi başına bağlamıştı. Dudağındaki yara iyileşiyordu. Michael birlikte dövüştükleri geceyi düşündü. Dün gece miydi?

Hayır, daha önceki gece. Michael doğruldu. David'in elini tuttu. Sonra herkes kendilerine bakarken David'e sarıldı. Bir an şaşıran David kendini toparladı. O da kardeşine sarıldı.

Michael'in kulağına, «Sarhoşsun,» dedi.

«Hem de küfelik,» dedi Michael, «Eğer bu işi bir an önce bitirmezsek ya kusacağım ya da bayılacağım.»

David geri çekildi. Ama Michael onu bırakmadı.

«Eğer beni tutmazsan kıçımın üzerine otururum»

«Pekâlâ,» dedi David, «Şimdi ne yapayım?»

«Yalnızca beni tut... Yeter.»

«Ama kürsüye çıkıp bir konuşma yapman gerek.»

«Yapacağım. Yalnız sen beni bırakma.»

Pencerelerin önünde küçük bir yer açtılar. Konuklar bunun çevresinde yarım daire biçiminde toplandılar. Maggie tekerlekli sandalyesinden ikizleri takdim etti. David kardeşini konukların önüne çıkardı. Şimdi ikizler yanyanaydılar. Konuklar haraketsiz durmuş, iki erkeğe bakıyorlardı. David konuşmaya başladı:

«Maggie benden kardeşimi size takdim etmemi istedi...» Michael kürsüye tutunmuştu... «...Onu en uzun zamandan beri ben tanıdığıma göre, bundan daha doğal bir şey olamaz.» Çekingen gülüşmeler. Herkes Michael'ın nasıl sarhoş olduğunu görüyordu. David ona baktı. Başını salladı. Gülümsedi. Kolunu omuzuna doladı. Michael dönüp kardeşine baktı.

«Michael başarısını kendi kendine kutluyor. Çünkü bu gece Amerika'nın önde gelen klinikçilerinden biri olduğu kabul edildi.» Michael kürsünün üzerine abandı. Kathy kalabalığı yararak yaklaşıyordu. An-

ders de ardındaydı. Michael'ı alıp eve götürecekti. Michael onun bu çabasını takdir etti. Bu yüzden onu daha bir sevdi. Kalabalık taş gibi hareketsiz duruyordu. Kimse kıpırdamıyor, bir şey söylemiyordu. Sinek uçsa duyulacaktı. Michael'ın ödülü kardeşinden almasını bekliyorlardı... İkizinden.

Michael onlara bu zevki tattırmayacaktı.

Bir eliyle mikrofonu tutuyordu. Ötekiyle de kardeşinin elini.

Yumuşak bir sesle, «Bir hayli içtim,» diye Michael alçak sesle başladı. Ama mikrofon sesini büyültü. Sözcükleri salondan dışarı, öteki odalara taştı.

Garsonlar ellerindeki tepsilerle durup olacakları izlemek için beklediler. Michael, David'in elini öylesine sıkıyordu ki, onun canını yaktığından emindi. Ama David elini çekmeye kalkışmadı. Michael devam etti:

«Şimdi kardeşim Michael'dan beni eve götürmesini isteyeceğim. Burada, daha sonra utanacağım bir şey yapmaktan çekiniyorum.» Birden salona öylesine derin bir sessizlik çökmüştü ki, Michael kimsenin soluk alıp vermediğini sandı.

Sonra biri kımıldadı. Kathy değildi bu. O da ötekiler gibi donup kalmıştı. Maggie'ydi bu. Yaklaştı. Michael'la baktı. Gülümsemeye çalışıyordu. Öyle şaşkındı ki Michael ona acıdı.

«Ama sandım ki...» dedi Maggie. Sözünü bitirmedi.

Michael ona doğru eğildi. Düşmemek için hâlâ David'in elini tutuyordu. «Özür dilerim,» dedi Micha-

el. «Daha önce söylemeliydim. O Michael, ben David'im.»

***

Michael, David'in smokininin dolabın kapısına asılı durduğunu gördü. Gözlerini kapatıp başını çevirdi. Kardeşinin yatak odasındaydı. Ceketi, kravatı, ayakkabıları çıkmıştı. Üzerine ince bir battaniye örtülmüştü.

Göremiyordu ama David'in odada, onunla beraber olduğunu biliyordu.

«Herşeyi rezil ettim, değil mi?»

Kathy'nin bir yerde ağladığını da biliyordu... Anders rahatlatmak için onun sırtını ovuşturuyor, Kathy'e farkettirmeden elbiselerini nasıl çıkartacağını düşünüyordu. Michael güldü. David gelip onun yanına oturdu.

«Hâlâ sarhoşsun.»

«Bir parça.»

«Kaygılanma, Mike,» dedi David, «Gerçekten harikaydın. O, Michael, ben David'im. Tam bir hafta bundan konuşacaklar. Şimdi Maggie Calhoun da sana bir parça aşık. Bizi de deliler gibi kıskanıyor.»

Gerçekti bu. Onları kıskanmışlardı. Kardeşine tutunarak aralarından yavaş yavaş geçişini hatırladı...

«Ödülü yine de bana verirler mi?»

«Elbette.» David ayağa kalktı. Üzerinde uzun bir elbise vardı. Işıklar söndürülmüştü. Oda dün gece

mutfakta olduğu gibi alacakaranlık ve gölgelerle doluydu. Michael yine yalnız olduklarını farketti. Terlemeye başladı. David karyolanın yanında durmuş ona bakıyordu. Michael başını pencereden yana çevirdi.

«Bana bak, Mike. Dün gece baktığın gibi.»

Michael başını kardeşine doğru çevirdi. David elbisesinin önünü açtı. Çıplaktı David. Michael yine başını çevirmek istedi.

«Yapma, Michael.» Michael kıpırdamadı.

«Lütfen Michael, bana bak.»

Michael baktı. Bir süre sonra kardeşinin vücuduna bakarak orada sonsuza dek yatabileceğini düşünmeye başladı.

«Neye benziyor?»

«Kendi kendime bakıyor gibiyim.»

«Ama herşeyin böyle mi?» David gülmeye başladı. Michael gülümsedi. Sonra o da gülmeye başladı.

«Ben de sana bakayım,» dedi David. Michael üzerinden örtüyü çekti. «Canını yakmam.»

«David'in canını yakabileceğini düşünüyor musun?» diye sormuştu babası. Michael'in gördüğü düşten konuşuyorlardı «Düşünebiliyor musun?» «Hayır,» demişti Michael.

Michael rahatladı. David onun kemerini açmak için uzandı. Michael yine gülmeye başladı. «Bu işe yaramaz şeyleri çıkartman bütün geceyi alır: Ben de yardım edeyim.»

Ikisi birden elbiselerini çekiştirip çıkarmaya başladılar... «Dur, gömleğin kolunu yırtacaksın... Yavaş ol, kolumu kıracaksın.» Böylece Michael'i üstünde yalnızca falina kalmıştı. Ama David kardeşinin fani-

lasını da sıyırıp da göğsünü açtığında Michael kendine hakim olamadı. Yüzü kızarıyordu.

Çıplak kaldığında da David'in kendisine bakmasına dayanamadı. Gözlerini kapadı.

Michael gülümsedi. Çünkü bu biçimde yatıp uyuyacaklardı. Sabaha kadar. Bütün olacak buydu. Dizlerinden, göğsünden gelen sızıları yeniden duydu. David'e bu yaptıkları şey için artık çok yaşlı olduklarını söylemek istiyordu. David daha kravatını bile doğru dürüst bağlayamaz durumdayken bu çılgınca, karanlık şeyleri yapamayacaklarını söylemek istiyordu ona. Bunu söyler söylemez gülmeye başlayacaklar, birer kadeh bir şeyler daha içeceklerdi. Ama Michael bunların hiç birini söylemedi. Bunu yapmakla arkadaşlarını, dostlarını aldattığını biliyordu... David'le çocukken bu işi yaptıklarını düşündü... Ama bütün gücünü kullanarak bunu düşünmemeye, unutmaya çalışmıştı.

Michael da ona uzanabilsin diye David durumunu değiştirdi. Michael sessiz sedasız ötekilerine, Kathy'e, Sam'e, Friedman'a, Snyder'e, artık bunu yapamayacağını, bu işin birbirlerine duyduklarının bir anlatımı olduğunu söylüyordu sessizce... İnledi... Sonra haykırdı.

yirmidördüncü bölüm

Kathy'nin onunla yalnız bir gece geçirebilmek için bir bahaneye ihtiyacı vardı. Bunun için onikinci evlenme yıldönümlerini seçti. Bir ayı geçkin bir zamandır hiç yalnız kalmamışlardı: Calhounların partisinden beri ortada bir şeyler dönüyordu. Kathy bunun ne olduğunu bu akşam öğreneceğini umuyordu. Michael partiden beri Kathy'le hiç yatmamıştı ama ona karşı daha sevgi dolu davranıyordu. Eve döndüğünde Kathy'i öpüyordu. Hatta ona hediyeler bile getirmeye başlamıştı. Ama Kathy onun uyumakta, yemek yemekte eskisinden daha fazla güçlük çektiğini görüyordu.

Önce gece için plânlar kurmaya başladı. Dikkatli olması, Michael'ı ürkütmemesi gerekiyordu.

Sally'e telefon ederek Michael'nın ayın yirmi - dokuzunda, saat altıda işinin bitmesini sağladı. Sonra herkesin çok beğendiği **Sleuth** için bilet aldı. Bildiği en romantik yer olan Cafe Nicolson'da yer ayırttı. Kathy serin, havuzlu restoranda yemek yedikten son-

ra belki de tiyatroya gitmekten vazgeçeceklerini umuyordu.

Hatta yeni bir elbise bile satın aldı... 'Sakın beş olmasın,' demişti, Beth Friedman, 'ne renk olursa olsun, ama beş olmasın.' Yine de parlak renklerin kendisini sönük göstereceğinden korkuyordu. Bu yüzden açık mavi renkte bir elbise seçti.

Gün hiç bitmeyecek gibiydi. Sam bardak çanak kırıyor, onu bunu döküyor, nasılsa annesinin acelesi olduğunu anlıyordu. Yemeğini eskisinden iki kat daha ağır yedi. Önemi yok, diye düşündü Kathy. Saat daha dört buçuktu. Uzun uzun yıkandı. Yeni aldığı Chantilly şişesini açtı. Annesinin antika işlemeli küpelerini taktı.

Hazır olunca Kelly beğendiğini başını sallayarak belirtti. Sam televizyonun önüne oturmuş, saat beşteki çizgi filimlerini izliyordu. Annesinin onu öpmesine izin verdi, ama o annesini öpmedi. Kathy, çocukların anne - babalarının heyecanlı olduklarını nasıl anladıklarını, bundan neden hoşlanmadıklarını merak etti. Sonunda saat beş buçuk oldu. Artık Sally herhalde evine gitmişti. Michael da ya son hastasına bakıyor ya da raporları hazırlıyor olmalıydı. Muayenehaneden asla saat altıdan önce çıkmazdı.

Evden çıktı. Bir taksiye atladı. Saçları dağılmasın diye arabanın penceresini kapadı. Şöförün dikiz aynasında yüzüne baktı. Kendini harika buldu. Çünkü oniki yıldır Michael'la evliydi ve onunla yalnız kalmak için sabırsızlanıyordu.

Kapıcı ona gülümsedi. Michael'ın zilini çalmayı gereksiz buldu. Kathy, Michael'i şaşırtmak istediğin-

den kapıyı kendi anahtarıyla açtı. Yeni mavi elbisesiyle ona apansız görünmek istiyordu.

Dış büro ve bekleme odası karanlıktı. David'in bürosu da karanlıktı. Michael'ınkinin ışığı yanıyordu ama içerde kimse yoktu. Ceketi sandalyenin arkalığına asılmıştı. Kravatı masanın üzerindeydi. Kathy kravatı eline aldı. Michael kravatını bütün gün hiç çıkarmazdı. Belki de banyodaydı Michael. Ama orası da boş ve karanlıktı. Sonra bir hışırtı duydu. Ardından bir daha. Kathy bu seslere bir anlam veremedi. Gürültü David'in bürosundan geliyordu. Kathy oraya yöneldi. Aralık kapıyı itti. Alacakaranlığa gözlerinin alışması ancak bir saniye sürdü. Mayıs ayındaydılar. Hava iyice kararmamıştı.

Yerde kıvranıyorlardı. Tek bir hayvan gibi kusursuz bir uyum içinde hareket ediyorlardı. Bunlardan biri kocasıydı. Oysa biri başına bir silah dayasa da hangisinin kocası olduğunu sorsa söyleyemezdi.

Kathy ne bir şey söyleyebiliyor, ne de yerinden kıpırdayabiliyordu. Ama böyle seyredemezdi de. Kapıyı çarptı... Herşeyin kesintiye uğraması... şok... kendine geliş gülünç bir biçimde uzun sürdü. Ama sonunda Michael doğrulmuştu. Kathy'nin karşısında duruyordu. David yerden, yattığı yerden kıpırdamamıştı. Sanki Kathy'nin gitmesini bekliyordu.

Michael yalnızca bakıyordu. Kathy de ona. Michael'ın o anda David'i düşünmediğini biliyor, bu da Kathy'e sevince benzer bir duygu veriyordu. Sonra Michael dönüp yerde yatan kardeşine baktı. Sanki herşeyi yeni anlamış gibydi.

«Ah, Tanrım,» diye fısıldadı. «Ah, Kathy, hayır.»

Hayır ne? Michael onun orada durmasına mı hayır, diyordu? Ama bu değildi. Michael'a bakarken Kathy'de şaşkındı. Bu sahneye yalnızca yerde yatan adam uygun düşüyordu.

David alçak sesle, «Michael,» diye seslendi. Ama Michael ne başını ona çevirdi, ne de yerinden kıpırdadı. Ancak Kathy bakışlarını ondan çevirince, Michael'in kendi gördüğü şeyi gördüğünü anladı.

Michael ikizlerin artık çocuk olmadıklarını; burasının da bir bahçe olmadığını, şimdiye dek karşı koyduğu, mücadele ettiği şeye yenik düştüğünü görüyordu.

Sanki onun yenilgisini perçinleştirmek istermiş gibi Kathy kapıya doğru dönerken David, «Michael,» diye seslendi.

***

John Anders'in oniki blok ötedeki apartmanına yürüdü Kathy. Anders'in konuğu vardı. Kathy'nin daha önce hiç görmediği bir kadın. Uzun boylu, güzel vücütlu biriydi. Kathy'i görünce kadın somurttu. Kathy daha önce hiç kimsenin yüzünü böyle astığını görmemişti.

Kathy oturma odasından geçerek yatak odasının bulunduğunu sandığı yere doğru yürüdü. Anders ardından geliyor, bir şeyler söylüyordu. Yatak odasına gelince Kathy, «Onu başından sav,» dedi, «Ben seni burada bekleyeceğim.»

«Bunu yapamam.»

Kathy omuz silkti. «Sana onbeş dakika veriyorum. O zamana kadar buraya gelmezsen giderim.»

«Ne var? Ne oluyor? Tanrı aşkına söyle, Kathy!»

Kathy ona cevap vermek gereğini duymadı.

Kathy saatine baktı. O zaman Anders öteki odaya geçti. Kapıyı ardından kapattı. Kadının ceketini de beraberinde almıştı. O gider gitmez Kathy soyundu. Anders'in bunun için yıllardır beklediğini, öteki kadını, öldürmek zorunda kalsa bile başından savacağını biliyordu.

Üzerinde ne var ne yok çıkardı. Chantilly kokusu elbisesine çamaşırlarına sinmişti. Yatağa uzandı. Gözlerini kapadı. Hayalinde Michael'i canlandırdı... Şoke olmuş, şaşırmış, yenik düşmüş Michael'ı.

Kendi kendini okşayarak tahrik etti. Anders'le aralarında sevgiyle, şefkatle ilgili bir şeyler olsun istemiyordu. Sonra hareketsiz kaldı. Ellerini başının altına sokmuştu. John Anders içeri girince soluğunu tuttu. Sonra gelip onun yanına oturdu.

«Kathy...» Ona uzanmak istedi.

«Hazırım,» dedi Kathy. Anlamsız bir sesle konuşmuştu. Anders adeta dondu. «Hazır olmak için sen de de istersen yap.»

John Anders'le birleştiklerinde Kathy ikizlerin birbirinin üzerine uzanmış vücutlarından başka bir şey düşünemiyordu. Sonra intihar etmeyi düşündü... Ama bunu yapamayacağını biliyordu. Ailesi, oğlu vardı... Bunlar olmasa bile yapamazdı. Sinirli sinirli güldü.

«Gülünecek ne var?» Anders dişlerini sıkmıştı. Öfkeliydi. Öylesine heyecanlıydı, öylesine tahrik olmuştu ki.

«Eğer bana bir şey olursa resimlerim ne kadar eder?» diye düşünüyordum.

O zaman John Anders'in sesi sevgiyle doldu.. «Sana hiç bir şey olmayacak, sevgilim.» Ağırlaştı.. Durdu. Bekledi. «Böyle bir şeye izin vermem.»

Sonra genç adam yeniden hareketlendi. Acele etmiyordu. Kathy istemediği halde ona karşılık vermeye başladı. Şimdi o da kendini, Michael'ın hissetmiş olabileceği kadar yenik hissediyordu.

yirmibeşinci bölüm

Michael kendine yemek pişirmeye çalıştı. Yumurtaları pişirirken elini yaktı. Konserve çorbayı yere döktü. Temizlemeye çalıştı. Beceremedi.

Herşeyi olduğu gibi bıraktı. Dışarı çıkıp bir şişe votka aldı. Bütün şişeyi içmeye çalıştı. Başının dönmesine, midesinin bulanmasına karşın evin sessizliğini bir türlü unutamıyordu. David'in numarasını çevirdi. Ama bir şey söylemeden kapadı. Ertesi gece sessizlik onu evden kaçırttı. Renkli TV'si olan Carr'ın yerine gitti. Bir basketbol maçı seyretti. İçti. Yanındaki masada oturan kız ona durmadan göz süzüyordu. Michael kalktı. Masaya bir on dolarlık bırakarak çıktı. D'Agostino'nun Supermarketine girdi. Saat sekizbuçuktu. Market hemen hemen boştu. Kathy'le her cuma akşamı yaptıkları gibi sepeti yiyecekle doldurdu. Taze et, sebze, evliliklerinin ilk yıllarında aldıkları özel yiyeceklerden aldı: Ançuez, içi biber dolu yeşil zeytin, soğuk mezeler. Birden yanakları gözyaşlarıyla ıslandı. Tekerlekli sepeti çabucak marketin arka tarafındaki et tezgâhına sürdü. Orada başını duvara da-

yayıp durdu. Sessiz hıçkırıklarla ağladı.

Sonunda mendilini çıkarıp gözlerini sildi. Yeniden dolaşmaya başladı. Bu kez bütün taze sebzeleri, eti raflarına bıraktı. Yerlerine dondurulmuş konserve yiyecekler aldı: Konserve çorba, konserve makarna, konserve sebze.

Gişeye geldiğinde kasiyer sepeti boşaltmada ona yardımcı oldu. «Sanki bir kuşatmaya hazırlanıyor gibisiniz,» dedi.

«Ne?»

«Bütün bu konserve yiyecekler... Bir sığınak hazırlıyor gibisiniz.»

***

David'e, Kathy'nin gittiğini söylememişti.

Her gece eve dönüyor, konservelerle karnını doyuruyor, içiyor, evde ses olsun diye televizyonu açıyordu. Telefon daima saat yedi buçukta, ikinci bir kez de dokuzda çalıyordu. Michael telefon edenin David olduğunu biliyor, cevap vermiyordu. Bir hafta kadar sonra bir gece kapı çaldı. Michael gelenin David olduğundan emindi. Allahtan televizyonu açmamıştı. David onun evde olup olmadığını bilemezdi. David zili çaldı. Birkaç dakika bekledi. Yine çaldı. Gitti.

Ertesi sabah David onu muayenehanelerinin bulunduğu apartmanın girişinde bekliyordu. Michael'ı konuşabilecekleri sakin bir yere götürecekti. Böyle bir yer ancak iki blok ötedeki David'in evi olabilirdi. Bir kez yalnız kalınca Michael oradan bir daha ayrılama-

yacağından korkuyordu. Dönüp evine gitti. O gece pek çok içtiği halde gözünü uyku tutmadı. Ertesi gün Sally'e telefon edip hasta olduğunu söyledi. Telefon çaldığında da arayanın David olduğunu bildiğinden cevap vermedi. Yine uyuyamadı.

Kalkıp Seconal için bir reçete yazdı.

**
*

Kathy'e telefon etti. Kathy onun sesini duyunca telefonu kapadı.

Sonra Kelly'i aradı. Gelip evi temizleyip temizleyemeyeceğini sordu. Kelly o gün Bayan Ross'a gideceğini söyledi.

Michael onun daha fazla konuşmasına meydan vermeden telefonu kapadı.

Yatak takımını değiştirdi. Battaniyenin altına bir çarşaf sermeyi unutmuştu. Ama böylesi de hoşuna gitti. Artık üzerine yalnızca battaniye almaya karar verdi.

Çamaşırhaneyi bulmaya çalıştı. Ama bulamadı. Uyanmak, canlanmak için bir yığın Desoxyn almıştı o sabah. Her yanı titriyordu. Çamaşırhane aramaktan vazgeçti.

**
*

Ertesi gün David, Michael'in muayenehanesinin açık kapısı önünde gidip geldi bir süre. Sonra içeri

girip kapıyı kapadı.

«Michael, Kathy seni terk mi etti?» Michael ellerini kucağında kavuşturmuştu. Cevap vermedi. Dosdoğru karşıya bakıyordu. Kafasında akşam eve giderken yapması gereken şeylerin listesini çıkarmaya çalışıyordu. David yaklaşıp onun yanağına dokundu. Michael onun ayakkabılarına, sonra yine duvara baktı. Sütle kahve almalıydı. Sanka alacaktı. Çünkü kafeinlisi uykusunu kaçırıyordu. David onun omuzuna hafifçe dokundu.

«Neden mücadele ediyorsun?» Michael yine cevap vermedi.

David devam etti: «Durumu yalnızca kötüleştiriyorsun. Bana geldiğinde kaybettiğin hiç bir şey yok. Bunu anlamıyorsun?» Parmaklarını kardeşinin dudaklarına götürdü. «Mike, lütfen,» dedi. Öylesine kırık, incinmiş bir sesi vardı ki Michael geri çekilemedi. Tam kapı açılırken David ona doğru eğildi. Michael, David'in sırtının üzerinden Sally'nin eşikte durduğunu gördü. Michael doğrulmak istedi. Ama David onun bu davranışını yanlış anladı. Onu öptü. Michael'ın gözleri açıktı. Çok geç kalmıştı. Sally herşeyi görmüştü. Michael, Sally'nin yüzündeki anlamı görmemek için gözlerini kapadı. Gözlerini yeniden açtığında Sally gitmişti. Michael onu bir daha hiç görmeyeceğini biliyordu. Acaba Sally gördüklerini başkalarına anlatacak mıydı? Belki annesine ya da oğluna söylerdi.

David doğruldu.

«Kapıyı kilitleyeceğim,» dedi. Michael sırıttı bu-

na. Çünkü çok geç kalmıştı David. Bir şey söylemedi. David kapıyı kilitleyip geri geldi.

Michael ona dokunmak istiyordu. Ama tersine ayağa kalktı. «Gitmem gerek.»

«Mike, lütfen.» Michael kardeşinin ne denli heyecanlı olduğunu görüyordu. O da heyecanlanmıştı. Ama buradan çıkıp gitmezse yine aynı şey olacaktı, hem de burada pencerelerden güneş ışıkları girerken, yerde... Michael bu ışıkta herşeyi görecekti. Kardeşinin vücudünun aynı kardeşininki gibi olduğunu.. Kardeşinin kalçalarının biçimi bile kendininkiyle aynıydı. Sesi de. David heyecanla inler, haykırırken, sesi Michael'ın sesi olacaktı. Eğer Michael zevk anında yüzünün nasıl olduğunu görmek istese kardeşininkine bakması yeterdi.

Michael kapıyı açtı. Hol boştu.

«Rica ederim, Mike,» diye yakarır gibi seslendi David.

Kardeşini odanın ortasında yalnız başına bırakarak dışarı çıktı. Sally'nin boş masası önünden geçti... Sally geri dönmeyecekti... Masanın üzeri bile boşaltılmıştı.

Michael eve varınca yine Kathy'e telefon etti. Cevap alamadı. Telefonun başında birkaç dakika oturdu. Sonra Boston'dan Field'lerin evini aradı.

Telefona Kathy'nin annesi cevap verdi. Michale'dan beklemesini istedi. Michael onun Sam'i çağırması için dua ediyordu. Oğlunun sesini duymak bile ona iyi gelecekti. Ama telefona Kathy'nin babası geldi.

«Beni dinle, Ross, benim için daima... ayak ta-

kımından biriydin. Elimden gelse senin boynunu kırardım...»

«Bay Field, oğlum sizde...»

«Torunum güvenlikte. Benim yanımda. Durumu böylece bırak, hiç kurcalama. Yoksa seni doktorluktan attırmasını da bilirim... Ne olduğunu bir düşünürsen...»

Michael ne diyeceğini bilemedi.

«Eğer durumun ortaya çıkarsa büyük bir rezalet kopar. Acaba bu durumda hangi kadın sana tahammül edebilir?»

Michael mücadele etmesi gerektiğini mesleğini yitirdiği takdirde Kathy'e de bakamaz olacağını söylemek istedi ama Kathy'nin onun parasına ihtiyacı yoktu ki. Sam'ın da. Field senetleri, Field vakıfları, kutular dolusu tahviller, topraklar vardı.

«Kızım bana bazılarının muayenehaneye gelen hastaların olduğunu anlattı... Sana güvenen; senden yardım isteyen kadınlar...»

Michael güldü. «Kathy size böyle mi söyledi? Hastalarımla mı yattığımı söyledi?»

Michael'in güldüğünü duyan Field boğulur gibi oldu. Telefonu kapadı.

Michael, Kathy'e mektup yazmaya, öz oğlunu görüp konuşmaya hakkı olduğunu söylemeye karar verdi. Kesin sözcükler kullanacaktı ama nazik de olacaktı. Yalnız çok sinirliydi. Bu telefon konuşması onu altüst etmişti. Bir kırmızı hap daha aldı. Ne yazması gerektiğini düşünecek kadar sakinleştiğinde ise, kalemi elinde tutamadığını gördü. Yazmaya çalıştı: «Sevgili Kathy...» Bunu üç kez yineledi... Sonunda yalnız-

ca Kathy yazdı... Ama vazgeçti. Satırlar ona pek anlamsız geliyordu. Bir sigara yaktı. Kanepeye uzandı. Ağzından burnundan çıkan dumanların havada çizdiği halkaları izlemeye başladı. Gözlerini kapadı.

Uyandığında sigara parmaklarının iç tarafını yakmış, küller göğsüne dökülmüş, tişörtünde küçük bir delik açılmıştı. Göğsündeki kıllar bile yanmış, yanık derisine geçmişti. Öylesine titriyordu ki kalkıp yanık yerlere penisilinli bir merhem sürmek istediğinde banyoya doğru yürürken duvarlara yaslandı, tutundu. Artık daha fazla yalnız kalamazdı.

Sonra tişörtünün üzerine rüzgârlığını geçirdi. Evden çıktı. Hava çok sıcaktı. Ceketin ince olmasına karşın ter içinde kalmıştı. Güneş yüzünü, ensesini yakıyor, onu parka doğru itiyordu. Nehre doğru yürüdü. Oysa nehir onu serinletmekten çok uzaktı. Parktan çocuk sesleri geliyordu. Başını kuzeye, nehrin doğduğu yöne çevirdi. O yandan serince bir esinti geliyor gibiydi... Gözlerini kıstı... Seksen - Altıncı Caddede bir şey güneşin ışıklarını yakalıyordu... Nehirden aşağı doğru kayıp gelen bir şeydi bu... Adaya benziyordu... Belki millerce uzaktaydı, belki de Adirondacks taraflarındaydı. Michael hayalinde birbirine dolanmış ağaç dalları, çam yaprakları, çalılar, kır çiçekleri canlandırdı. Bunlar yosunlarla birbirlerine bağlanmışlar, Albany'den, Bear Dağları'ndan, köprünün altından geçip denize açılıyorlardı. Adanın yolculuğu Montauk'da son bulacaktı... Belki daha da ötede... Bermuda'da, hatta Newfoundland ya da Greenlan'da. Orada yolunu buzlar kesecekti. Adanın yaklaştıkça sandığından daha da büyük olduğunu gördü. Hemen hemen

çeyrek mil uzunluğundaydı. Neredeyse nehrin ortasına dek uzanıyordu. Ama iyice yaklaşınca parlayan gümüş gibi şeyin balıkların sırtına vuran güneş ışıkları olduğunu gördü. Binlerce balık vardı... Hepsi de ölmüştü... Akıntıda döne yuvarlana gidiyordu. Nehrin yukarısında bir şey onları zehirlemişti.

Parktan birkaç çocuk gelip ölü balıklardan oluşan adanın kayıp gitmesini izlediler. Michael'in yanında sessiz sedasız durdular. Bir tanesi yığına bir taş attı. Taşın düştüğü yerde berrak su göründü. Ama balıklar o deliği yeniden hemen kapadılar. Sonra bir taş daha atıldı. Ama taş balıklara ulaşamadı. Sonunda hepsi de konuşmadan durup baktılar. Sonra çocuklar oyunlarına döndüler. Michael de eve gidip David'i aradı.

***

«Hangi cehennemdesin, Mike? Florence Henderson saat ikiden beri seni bekliyor.»

«Boşver sen onu.»

«Yine kafayı buldun, değil mi?»

«Evet. Kutluyorum.»

«Neyi kutluyorsun?»

«Bir miktar kırmızıyla biraz Desowyn getir anlatayım.»

David'den cevap çıkmadı.

Michael, «Hadi, David, sen istediklerimi getir, ben de sana kendimi neden böylesine iyi hissettiğimi anlatayım,» diye ekledi.

David saat altıda kapının zilini çaldı. Michael meyve suyu, bira şişelerini toplamış, banyo yapmıştı. Üzerinde Kathy'nin geçen Noel'de hediye ettiği kaftan vardı. David'i içeri aldı. Oturma odasına geçti. Kardeşinin ne kadar iyi giyimli olduğuna dikkat etmemeye çalışıyordu. David ardından geldi.

«Getirdin mi?»

«Evet.»

David cebinden şişeleri çıkarıp masanın üzerine bıraktı. Bakışlarını Michael'dan bir an olsun ayırmıyordu. «Bana neyi kutladığını söyle.»

«Tahmin edemiyor musun, David? Bu saatte yalnız başıma ne yapıyorum... Bir aydan beri temizlenmemiş bir evde?» David çevresine bakındı.

«Kathy gitmiş.»

«Tamam, David. Gitti ve bitti... Çocuk ve herşey.»

David ona bir adım yaklaştı.

Michael kıpırdamadı. «Belki sen de buraya taşınmak istersin diye düşündüm.» Michael bekledi. David konuşamayacak kadar heyecanlanmış gibiydi. «Annem hep bunu isterdi, David... İkimizin burada birlikte olmamızı. Babam buna ne derdi bilmiyorum. **Sevgili babacığım, David'le ben beraber yaşıyoruz. Tamam, oğulların her şeyde beraberler. İster misin burda kalmayı?»**

«İsterdim,» dedi David.

«Güzel. İki yere kira vermenin anlamı yok, değil mi?» Michael Desoxyn'i eline aldı. Hareketsiz kaldı. David'in kolunu omuzuna atmasına ses çıkarmadı.

«Haydi, David. Aradan çok, zaman geçti.» David

soyunurken. Michael ona bakıyordu. Desoxyn şişesi hâlâ elindeydi.

David tümüyle soyununca yine kardeşine sarıldı. «Michael, oh, Michael.»

Bazen Kathy de ona aynı biçimde seslenirdi. Sanki Michael'ı göremeyecek kadar uzaktaydı da onun sesini duymak istiyordu.

Michael geri çekilip Desoxyn şişesini açtı. «Olmaz. Şimdi değil. Benimle gel,» dedi David. Ama Michael şişeden iki tableti avcuna aldı.

David, «Bunlara ihtiyacın yok,» dedi.

«Elbette var. Müthiş şeyler onlar. Bir tane al.»

David başını olumsuz anlamda salladı. Birden Michael onun da Desoxyn almasının şart olduğunu düşünmeye başladı. Neden yalnızca o alıyordu? Onlar herşeyi paylaşmazlar mıydı? Kathy bu yüzden gitmemiş miydi? Şimdi burada birlikte olmalarının nedeni de bu değil miydi? Michael'in uyuyamamasının, kardeşi olmadan bir şey yapamamasının nedeni hep bu değil mi?

Michael elini uzattı. «Hadi, David, al.»

David kıpırdamadı.

«Hadi, hadi. Al. Birlikte bitirelim. Sonra senin eve gider eşyalarını toplar buraya getiririz, Dave. Telefon şirketine, postaneye de haber veririz! Bu yıl tatil yapmadık biz, değil mi?» Michael yıllardan beri tatil yapmamıştı. Kaç yıldan beri yapmadığını bile hatırlamıyordu. «Ama bu yıl tatile birlikte çıkacağız... Paris, Londra. Bu gece biletleri alırız. Belki de daha sakin bir yerlere gideriz... Örneğin Karayip adaları, Bahama. Belki de vapur gezintisi yaparız. Sen nasıl ister-

sen. Hadi, iç şunları. Harikadırlar. Hadi, Dave; hava kararmak üzere.»

Michael tabletleri avcunun içinde tutuyordu. Yerde, diz çökmüş duruyorlardı. Hava batan güneşin ışıklarıyla kıpkırmızı, tozlu ve sıcaktı. Terliyorlardı.

Michael, «Iç şunları,» diye fısıldadı.

«Onları neden sen içmiyorsun, Mikey?» diye fısıldadı David.

«Yapamam.»

«Bir dene.»

Michael David'in neden almak istemediğine bir anlam veremiyordu... David anlamıyordu... Sevgili yatıştırıcı kırmızı tabletler ve uyarıcı Desoxyn hapları... Bunlar insana acı vermez, tersine rahatlatırlardı.

«Deneyemem,» dedi Michael. Babasının sözlerini anımsamıştı: «Hiç kimsenin bunca ıstırabı tek başına çekmesi gerekmez.»

David sonunda anlamıştı galiba. Bütün söylediği, «Emin misin, Mike?» demek oldu.

«Elbette.»

David ona gülümsedi. Sonra kardeşinin avucunu açtı. «Üç tane mi?»

«Beş tane.»

David eğildi. Tabletleri dudaklarıyla aldı. Sonra çevresine bakındı.

«Tükrüğünle yut,» dedi Michael.

David ağzında tükrüğünü biriktirdi. Desoxyn haplarını yuttu.

Sonra, «Seni seviyorum, Michael,» dedi.

yirmialtıncı bölüm

«Lütfen heyecanlanmayın, Bay Silver. Şimdi karınızın yanında başka biri var.»

«O aşağılık yaratığı buraya nasıl alıyorsunuz? Size söylüyorum, sarhoştu ya da daha beter! Karım kanlar içinde orada yatarken Ross gelip duvara dayanıyor... Çünkü kendi başına ayakta duracak hali yok... Karıma isterse evine gidebileceğini söylüyor.»

«Bir doktora hastanın tanıdığı ayrıcalıkları kaldırmak çok ciddi bir önlemdir, Bay Silver.»

«Mahkemeye verilmek de öyle, Anders. Eğer karım o ne dediğini bilmez keş yüzünden bebeğini kaybederse...»

Keş mi? Anders sonunda bunu birinin açık açık söylemesinden ferahlık duymuş gibiydi «...bu hastane aleyhine dava açacak, bir milyon dolar tazminat isteyeceğim... O orospu çocuğu Ross'dan iki milyon.»

«Dr. Berger'le konuştum, Bay Silver. Aslında Dr. Ross bir parça acele etmiş.»

«Acele etmiş!»

Andres sanki o hiç bir şey söylememiş gibi konuşmasını sürdürdü. «... hepsi bu kadar, Silver. Bebek sağlam. Berger'e göre de karınızın bebeği düşürmesi olasılığı yok. Ross acele etti, o kadar.»

«Sarhoştu... Ya da başka bir şey almıştı. Bunu rapor ediyorum.»

«Kime?»

«Size. Eğer beni dinlemezseniz dinleyen birine giderim. Buna gazeteler de dahil.»

Anders, Michael Ross'dan nefret ederdi. Ama birden bu adamdan daha da çok nefret etmeye başlamıştı. «'Dinlemek' sözcüğüyle neyi kastediyorsunuz Bay Silver?»

«Onu buradan atın.»

Andres adama sırtını döndü. «Bana geldiğiniz için teşekkür ederim, Bay Silver. Bu anlattıklarınız üzerinde elbette düşüneceğim.»

«Yalnızca düşünmek yeterli değil, Anders.»

«Sanırım, şimdilik bundan fazlasını yapamam.»

Adam Andres'in sırtına baktı. Anders kıpırdamadı. Sonra Silver'in yerinden kalktığını, kapıya gittiğini duydu.

«Söylediğimi yapacağımdan kuşkunuz olmasın. O bilgiç tavrınızı başkasına satın. Siz yanlış adama çattınız.»

Silver bir muhasebeciydi... Yılda on beş bin dolar kazanan bir muhasebeci. Anders'e göre, bir kapıcıdan iki basamak yüksek. Ondan yana dönmeyi gerek duymadı bile. Silver dışarı çıktı. Anders'in düşündüğü gibi de ardından kapıyı çarptı.

Anders, Lorraine'nin zilini çaldı.

«Michael Ross'u çağır. Onunla görüşmek istiyorum.»

Andres yarım saat bekledi. Sonra Kathy'e telefon edip öğle yemeğine çıkamayacaklarını söyledi.

Kathy ne olduğunu sordu. Anders ona herşeyi anlatmak isterdi. Michael'dan ne denli nefret ettiğini ona haykırmak isterdi. Ama bunu bir iki kez yapmış, o zaman Kathy suratını asmış, ondan günlerce kaçmıştı.

Kathy telefonu kapatır kapatmaz Lorraine aradı.

«Dr. Ross, Acil serviste, Dr. Anders.»

«Nerede olduğu umurumda bile değil. Onu görmek istiyorum. Acil'de dört başka doktor daha olmalı.»

«Hayır, efendim. Dr. Ross hasta bakmıyor. Hasta olan kendisi.»

Anders Acil Servis'e giden koridorlarda yarı koştu, yarı yürüdü. Adını hatırlayamadığı genç bir stajyer doktor onu bekliyordu. «Düştü. Kırık çıkık yok ama durumu iyi değil.»

Michael masada hiç kıpırdamadan yatıyordu. Gözleri kapalıydı. Benzi öylesine sarıydı ki, Anders onun bir an için öldüğünü düşündü. Sonra göğsün hafif hafif inip kalktığını gördü.

«Mike. Ben John Anders.» Hiç bir şey olmadı. Anders masanın yanında durup eski düşmanına baktı. Michael'in tişörtünün altından kaburga kemikleri sayılıyordu. Kalça kemikleri de bıçak gibi fırlamıştı iki yandan.

«Mike?» Michael gözlerini açtı. Gülümsedi. An-

ders'in içini hiç istemediği bir acıma duygusu doldurdu.

«Dave'ye telefon edeceğim. Gelip seni alsın Mike.» Michael'in yüzündeki gülümseme silindi. Başını olumsuz anlamda salladı.

«Lütfen çağırma.»

«Ama burada kalmak istemezsin.»

«Yalnızca birkaç dakika. Birazdan 'iyi olurum. Belki bir şey verirsen... biraz Desoxyn iyi gelirdi.» Anders, Michael'i acımasız gözlerle süzen genç stajyere baktı. İşte şimdi başları dertteydi.

«Evet,» diyordu Michael, «Desoxyn beni kendime getirir. Ama lütfen David'i çağırma. Lütfen. Çağırmayacağına söz ver.»

«Elbette, Mike, söz veriyorum. Kaygılanma.»

Anders'le stajyer doktor masadan uzaklaştılar.

«Ne oldu?» diye sordu Anders.

«Yere düştü. Bunda şaşılacak bir şey göremiyorum. Öylesine kendinden geçmişti ki.»

«Neyle?»

Genç adam omuz silkip Michael'a baktı. «Kim bilir?» dedi, «Herif aylardan beri uçuruma doğru bir çığ gibi yuvarlanıyordu. Yara bere izleri, kesikler bütün bedenini kaplamış... Tam bir keş... Şu haline bakın bir...»

Andres başını salladı. Genç doktor, «Umarım onun burada hâlâ doktorluk yapmasına üzülüyorsunuzdur, Dr. Anders. Eski bir dostunuz diye değil.»

Genç stajyer doktorun sakalı, uzun, kıvırcık saçları vardı. Açık renk gözleri heyecanla doluydu. Bu işin burada bitmesine herhalde izin vermeyecekti.

Anders gülümsedi. «Dost değil o,» dedi, «Aslında ondan nefret ederim ben. Ama bir zamanlar iyi bir doktordu...»

«Ne olursa olsun, şimdi işe yaramaz halde.»

İşte o kadar. Michael Ross'a acınmayacaktı. Ama çocuk haklıydı. Anders de bunu biliyordu. İçini çekti. David'in bürosunun telefon numarasını bir kâğıda yazdı. Masadaki adama dönüp baktı. Michael'in gözleri kapalıydı.

«Bu onun kardeşinin telefon numarası. Onu ara, buraya gelmesini söyle. Ne almış dersin?»

«Bence hepsi aynı kapıya çıkar... Nembutal, Seconal, belki de Demerol almıştır.»

«Hayır, hepsi aynı kapıya çıkmaz. Sen bu konuda inceleme yapacak uyku ilâcıyla uyuşturucu arasındaki farkı öğreneceksin. Eğer yanılmışsan, ve de ona bir şey olursa, kendini Pakistan'daki bir hastanede çalışıyor bulursun. Anladın mı şimdi sivri kafalı.»

Stajyer doktor yüzündeki o kendini beğenmiş, bilgiç anlamı silmeye çalıştı ama başaramadı. «Nerden anlayayım?» diye kuşkuyla sordu. «Hepsi aynı biçimde tedavi olmaz ki.»

Gördün mü? demek istedi Anders, insanın korkması, çekinmesi ne kadar kolay oluyor.

«Kendisine sor bir.» dedi Anders. Çıkıp gitti.

David yarım saat sonra Anders'in bürosundaydı.

«Kardeşim nerede?»

«Yavaş ol, Dave. Acil Servis'te. Doktorlarla konuştum. Durumu iyi. Onu eve götürebilirsin.»

David kapıya döndü.

Önce biraz konuşsak iyi olur, David.»

David durmadı. O zaman Anders sesini yükseltti. «Onu hastaneden atıyorum, David.»

«Ne sebepten?»

«Sen hangi nedenden başlamak isterdin?»

«Raporları yazmakta, bazı randevulara geç kalıp gitmemekte hatalıyız, John. Ama bunun için...»

«Evet, bunun için atabilirim. Biliyorum, henüz kimseye bir zarar gelmiş değil. Ama dedikodular, söylentiler hergün daha kötüye gidiyor. Ve de bugün kardeşin altı aylık hamile, kanaması olan bir hastaya evine dönebileceğini söyledi... Hem de kocasının önünde. Sonra da merdivenlerde düşüp bayıldı. İşin kötü tarafı, kardeşine bakan stajyer doktor çok genç, tecrübesiz ve görevine çok bağlı biri. Kardeşin her ne alıyorsa, bu konuda susacağını sanmıyorum. Yakında yönetim kurulu haberi alacak... Gazeteler de. Eğer hâlâ kadroda çalışıyor olursa, başkalarının da başı belâya girer. Bu yüzden onu buradan uzaklaştırıyorum. Hastalığını öne süreriz... Süresiz olarak...»

David sapsarı kesilmişti. Bir süre konuşmadı. Sonunda adeta fısıldıyarak, «O halde beni de işten at, John,» dedi. «Burada onsuz çalışmam.»

«Neden?»

«Çalışmam işte.»

«Neyle geçineceksiniz?»

«Muayenehanemiz var ya.»

«Kaç hastayla çalışacaksınız?»

David karşılık vermedi.

«Burada kal, Dave. İstifanı kabul etmeyeceğim. Başka bir yol bul. Michael anlayış gösterecektir.»

David doğruldu. «Kardeşimi görmek istiyorum.»

«Dave...»

«Kardeşimi görmek zorundayım.» David'in ürkütücü bir hali vardı. Anders tartışmayı bıraktı. Öne düştü. Stajyer doktor onları bekliyordu. David'i görünce gözlerini kırpıştırdı. Ama bir şey demedi.

«Nasıl?» diye sordu David.

«Daha iyi.» Genç doktor Anders'e bakarak cevap vermişti. David'e bakmaktan kaçınıyordu. «Seconal aldığını söyledi. Ben de kusturmak için ipeka verdim. İlâç kliniğinden Reddy'le konuştum. Bana ne yapmam gerektiğini anlattı.»

«Reddy'e bir şey söylemedin ya?»

«Hayır. Sırrınızı saklıyorum.»

«Nerede?» David'in sesi gergindi.

«Naklettirdim.»

«Nereye?» Şimdi David'in sesinde tehlikeli, tehdit edici bir ton vardı. Genç doktor Anders'e baktı.

«Nereye naklettiğini söyle.»

«Oda 804. Yanından ayrıldığımda televizyon seyretmeye çalışıyordu.»

Bu kez Anders, David'in ardından gitti. Stajyer de yanlarında geldi. Anders, işin keyfini çıkarmak için geliyor, diye düşündü. Ama odaya girdiklerinde Michael daha iyi görünüyordu. Rengi eskisi kadar solgun değildi. TV açıktı. Gürültüden Michael onların içeri girdiğini duymadı. David'in kardeşini gördüğü anda gözlerini sevinçle, rahatlıkla kapadığına Anders dikkat etti.

«Mike,» dedi David yumuşak bir sesle, «Mikey.»

Michael gözlerini açtı. «Dave, düştüm.» Elini tit-

reyerek kaldırdı. Kardeşinin yanağına dokundu.

Stajyer doktor bakışlarını başka tarafa çevirdi. Anders de.

David kendi elini kardeşinin elinin üzerine koydu. «Yaralandın mı?»

«Yalnızca dizlerim ağrıyor.»

David örtüyü aşağı çekti. İkizinin bacaklarına baktı. Sonra ağrıyan yerlere dokundu.

«Canın yanıyor mu?» diye sorduğunda Anders onun sesinin çok yumuşak ve tatlı olduğuna, David'in her dokunuşunda Michael'ın gülümsediğine dikkat etti.

Sonunda David sargıları muayene etti. İncik kemiklerindeki yara berelere baktı.

«Yürüyebilir misin?» diye sordu kardeşine. «Caddeye kadar? Sonra bir taksi tutarım.»

«Sanırım.»

David kardeşinin elbiselerini yatağın yanına getirdi. Anders'le stajyer doktorun bakışları altında kardeşinin giyinmesine yardım etti.

Michael ayağa kalkınca, «Nasılsın?» diye sordu.

«Tamam. İyi.» dedi Michael. Kıkırdadı. Anders'le genç doktor birbirlerine baktılar. «Harika,» dedi Michael.

Ama Michael Anders'in yanından geçerken durdu. Anders'in nefret ettiği o melankolik, alaycı, iğneleyici kişi bir an için geri döner gibi oldu.

«Onu çağırmayacağını söylemiştin, John.»

Michael yürüyüp ağır ağır odadan çıktı. David düşmemesi için ardından gidiyordu.

yirmiyedinci bölüm

David'in her gün gideceği bir yer vardı. Muayenehaneye hâlâ birkaç hasta geliyordu. Hâlâ hastane personelindeydi. Ama yakında atılacağı belliydi. Çünkü David artık hapları yalnızca sabahları ve akşamları almakla yetinmiyordu. Bütün gün havada uçar gibiydi bu da halinden belli oluyordu. Yakında Anders, David'in de ardına düşecek, iş yönetim kuruluna kadar gidecekti. Ama şimdilik bir işi vardı. Elbiselerinin temiz ve ütülü olmasına dikkat ediyor, hergün de gömlek değiştirmesine özen gösteriyordu.

Oysa Michael'ın gidecek hiç bir yeri yoktu. Bir gün öğleden sonra uyandığında hemen hemen bir aydır kalkıp giyinmemiş olduğunu farketti. Kendi kendine, 'dışarı çıkmak için hava çok sıcak', dedi. Pencerenin perdesini açtı. Park'ta herşey toz toprak içindeymiş gibi görünüyordu. Insanlar yüzlerine birer gazete örterek yerlere uzanmışlardı. Herkeste, herşeyde Michael'ı ürküten bir hareketsizlik vardı. Yine de giyinmeye karar verdi. Dışarı çıkmayacaktı. Ama pantolonuyla gömleğini giyince fikrini değiştirdi. Yetmiş

- İkinci caddeden Broadway'e yürümeye, aynı yoldan da dönmeye karar verdi. Dışarda sıcak ona iyi geldi. Birkaç kişi baktı ona ancak Broodway'e gelince çarşıya gitmeyi kararlaştırdı. Otuz - dördüncü caddeye otobüsle geldi. Burada indi. Serinlemek için Macy'den geçti. Ceketini çıkarmaktan korkuyordu. Altıncı caddede metroya bindi. Hattın sonuna kadar gidip okyanusu görmeyi istedi. Ama tren Delancy'de durunca, babasının onları üst baş almak için buraya getirdiğini hatırladı. Trenden indi. Orchard'a yürüdü. Caddeler kalabalıktı. İnsanlar bağıra çağıra konuşuyordu. Sokağın iki yanı kutu kutu elbiseler, metreyle satılan kumaşlarla doluydu. Michael dükkânların tentelerinin altından, gölgeden gitmeye çalışıyordu. Dükkanların içi karanlık ve serin görünüyordu. İçgüdüsel bir kararla, metreyle kumaş satan bir dükkâna girdi. Dükkânın kapısını kaparken çıngırak çaldı. Başında kep bulunan yaşlı bir adam Michael'a kapalı olduklarını anlatmak istermiş gibi başını sallamaya başladı. Sonra arkadan daha genç biri geldi. Yahudice ona ne istediğini sordu. Michael da aynı dilde cevap vermek istedi. Annesiyle babası evde Yahudice konuşurlardı. Ama Michael en basit tümceleri bile unutmuş olduğunu farketti. Bir Yahudi değildi o. Artık bir doktor da sayılmazdı. Kardeşinin ikizi olmaktan başka bir işlevi yoktu hayatta. Birden kendini öylesine yalnız hissetti ki, tezgâhın üzerindeki yığılı kumaşlara dayadı. Başını önüne eğdi. Genç adam ona bakıyordu.

İngilizce, «Bir fincan çay içer misiniz?» diye sordu.

Michael başını salladı. Adam onu kolundan tutup

dükkanın arkasındaki küçük mutfağa götürdü. Yer ovulmuş, pırıl pırıl cilalanmıştı. Michael'ın burnuna temizliğin kokusu geliyordu. Adam ona oturması için yağlı boya bir sandalyeyi işaret etti. Yaşlı adam da köşede oturmuş, Michael'ın her davranışını izliyordu.

Michael, «Burada mı oturuyorsunuz?» diye sordu.

«Yo, hayır,» dedi genç adam, «Rego Park'ta iki katlı bir evimiz var. Annemle babam üst katta, karımla ben alt katta oturuyoruz. Bahçeyi de paylaşırız.»

Bir tek soru böylesine çok bilgi sağlamıştı. Bir insan nasıl böylesine açık sözlü olabilirdi?

Genç adam beyaz bir peçeteyle tuttuğu çay fincanını getirdi, Michael'ın önüne koydu. Michael tam bardağı eline alacağı sırada birden burada oturmasının, onların örtülerine değmesinin , çaylarını içmesinin çok çirkin bir şey olduğunu farketti. Onları varlığıyla lekeliyor gibiydi. Yerinden fırladı.

«Özür dilerim, bir şey unuttum.» Kapıya koşup dükkana geçti.

«Hiç olmazsa çayınızı içseydiniz!» diye genç adam ardından seslendi. Ama Michael durmadı. Dükkânın içinden geçip kapıdan çıktı. Can yine şıngırdadı. Şimdi sokaktaydı. Işık ve sıcaktan gözleri kamaştı.

Gerisin geriye koştu. Ama bu kez duraklar aynı değildi. Michael kayboldum diye korkmaya başladığı sırada Yetmiş - Yedinci caddeye geldi. Burada indi. Doğu Yakasındaydı. Kendini güvenlikte hissetmesi için kenti baştan sona geçmesi gerekiyordu. Uzaklık bitmez tükenmez gibiydi. Yürümeye başladı. Çünkü

Batı Yakasına geçecek olan otobüse nerden bineceğini bilmiyordu. Sonra Madison'la Yetmiş - Altıncı caddenin köşesindeki uzun, yarı aydınlık, serin bir galerinin vitrininde oğlunun bir tablosunu gördü. Hayal gördüğünden emindi. Vitrinin önünden iki kez geçti. Sonra durdu. Yalnızca Sam'in yüzünü görmek istiyordu... Gerçek olsun ya da olmasın. İçerdeki masada oturan adam onu gördü. Michael vitrinin önünden çekildi. Boş bir taksi bulup eve döndü.

Ertesi gün oraya gitti. Tablo hâlâ vitrindeydi. Bir hayal değildi demek. İçerden aynı adam bakarken, o vitrine yaklaştı. Portreye dikkatle baktı. Sam'di. Tablonun köşesinde de Kathy imzası vardı: Kathy Field. Demek Kathy artık onun soyadını kullanmıyordu. Acaba Sam'e babası için ne demişlerdi? Öğrenmesi gerekiyordu. Buna hakkı vardı... Sam onun oğluydu.

Eğer telefon etse Kathy'nin konuşmayacağını biliyordu. Bu yüzden batıya yürümeye başladı. Parkın yarı yolunda başaramayacağından korkmaya başladı. Kanepede yarım saat kadar oturdu. Sonra yeniden harekete geçti.

Kapıcıya kim olduğunu söylemek zorunda kaldı. Ama adam zaten onu hatırlıyordu. Yukarıya haber vermek gereğini duymadı. Michael asansöre bindi.

Kathy kapının zincirini vurmuştu. «Kim o?»

«Ben, Michael.»

Kathy kapıyı zincirin elverdiği kadar araladı. Michael onun görünüşü karşısında nasıl şaşırdığını anlıyordu.

«Lütfen içeri gireyim. Şimdi geri dönemem.» Doğruydu bu. Duvara dayandı. «Lütfen, Kathy.»

Kathy zinciri çekti. Kapıyı açtı. Michael duvara yaslanmış durdu. Sonra Kathy'e tutunarak odayı geçti. Kanepeye gitti. Kathy onun ceketini çıkarmaya çalışırken, Michael kanepeye yarı oturur, yarı yatar biçimde uzandı.

«Oh, Michael, sevgilim.» Michael'in gömleği kaburgaları bir bir sayılabilen gövdesini terden sırsıklam yapışmıştı. Kathy yanına oturmuş gömleğinin yakasını açmaya çalışıyordu. Michael ona yardımcı oldu. Şimdi ona sarılmış, Michael'ı göğsüne bastırmıştı. Michael onun gözyaşlarını yanağında, boynunda hissediyordu. O sabah duş yapıp yapmadığından emin değildi. Pis kokmaktan çekiniyordu. Traş olmuştu ama.

«Ne oldu?» diye sordu Kathy. Onu kollarından bırakmamıştı.

«Ne mi oldu?»

«En son ne zaman yemek yedin?»

«Dün. Hayır, belki de dün değildi...»

«Burada kal, Michael.»

Michael yerinden kıpırdamak zorunda olmadığına seviniyordu. Kathy'nin yanından kalkmasına sevindi. Böylece onun ağırlığını duymuyordu. Bütün bir duvarı kaplayan camdan giren ışık yumuşaktı. Çevresine baktı. Sonra gözlerini kapadı. Burası ne kadar da temizdi. Derin bir soluk aldı. Burnuna hiç bir koku gelmedi. Kathy burasını böylesine temiz ve ferah tutmasını nasıl beceriyordu.

Ayakkabılarının bağlarını çözmek için eğildi. Ama başı döndü. Doğruldu. Ayaklarını yerde tuttu. Kanepenin kadifesini lekelemek istemiyordu. Kathy geri

geldi. Yere, onun yanına diz çöktü. Kendisine dokunmadığı için ona minnettardı; Kathy getirdiği tepsiyi küçük masanın üzerine koymuştu.

«Soğur soğumaz biraz çay iç. Bunu da ye.»

Tost ya da bir şey getirmişti... tost. Michael gülümsedi. Kremli tosttu kesinlikle. Kathy'e kanserli bir hastasını kremayla iyileştirdiğini hiç söylememişti. Kathy onu doğrulttu. Bir parça tost yedirdi. Çay içirdi. Tatlar dilini yakıyordu ama Michael'in hoşuna gitti bu. Artık Kathy'nin kendisine dokunmasına da aldırmıyordu. Hattâ ona bir parça daha sokuldu. Gözlerini kapadı. Uykuya dalmazdan önce, «David telefon ederse, burada olmadığımı söyle,» dedi.

Uyandığında ayakkabıları çıkmış, üzerine ince, yumuşak bir örtü örtülmüştü. Kendini pek halsiz ve küçük hissediyordu Michael. Sanki bütün gövdesiyle kanepenin yastıklarından birinin içine sığabilirdi. Yalnız olduğunu düşündü. Güneş batmak üzereydi. Oda portakal pembesi renkler içindeydi. Kathy'i göremiyordu.

«Kathy.»

Genç kadın aynı anda yanında belirdi.

«Beni terketmeyeceksin değil mi?» diye sordu Michael.

Hayır, hayır, Kathy onu terketmeyecekti. Bir parça tost daha yedi. Bu kez Kathy tosta bir parça da peynir eklemişti. Michael bunu da yedi. Çayını içti. Sonra banyoya gitmek için Kathy'nin yardımıyla kalktı. Kendisini daha güçlü hissediyordu. Yine de kanepeye dönüp yatmak istedi canı. Üstelik titreme de gelmeye başlamıştı.

Kathy'e, «Biraz ilâca ihtiyacım olacak,» dedi.

Kathy hiç bir şey söylemeden onun istediğini ceketinin cebinden alıp geldi.

«Demek biliyorsun?»

Kathy başını salladı.

«Anders söyledi, değil mi?»

«Evet. David'i de anlattı.» David'in başının dertte olmasına Kathy'nin hiç üzülmediğini sesinden anlıyordu Michael. Ama yorgundu Kathy. David onu hiç bir bakımdan ilgilendirmiyordu. Michael rahatladı.

«Onları bana ver.» Kathy şişeyi ona verdi. Michael şişenin ağzını açamadı. Bunu da Kathy yaptı. Genellikle bir defada üç tablet alıyordu. Şişeden avucuna üç tane aldı. Kathy'nin baktığını gördü. Bu kez tabletlerin ikisini şişeye geri koydu. Hapları içmesi için Kathy ona biraz daha çay verdi.

«Işten atıldığımı da biliyor musun?»

«Sanırım herşeyi biliyorum, Michael.»

«Yine Anders, değil mi?»

Kathy karşılık vermedi.

«Anders âşığın değil mi? Olsun, umurumda bile değil. Demek istiyorum ki, umurumda... ama anlıyorum.» Kathy yine cevap vermedi. Michael onun ne zarif ve güzel bir kadın olduğunu unutmuştu. Kathy'nin kolunun iç tarafına dokundu. Genç kadın karşılık vermedi. Sonra Kathy'nin elini açtı. Avcuna baş parmağını sürdü.

Kathy'e en son dokunuşunun üzerinden ne kadar zaman geçtiğini hatırlamıyordu. Bir kadın vücudunun nasıl bir duygu vereceğini bile unutmuştu... Yalnızca yabancı geleceğini düşünüyordu. Kathy elini

onun üzerine örtüyü örtmek için çekti. Sonra doğruldu. Michael onun beline, kalçalarının çizgisine baktı. Gözlerini kapadı.

Telefon çaldı. Kathy'nin John adını söylediğini duydu. Gerisini anlamadı. Sonra, çok sonra telefon yine çaldı. Michael uyandı. Arayanın David olduğunu biliyordu. Kathy telefona koştu.

Michael dikkatle dinledi. Korkmuyordu. Çünkü David'e nerede olduğunu söylemeyecek tek kişi Kathy idi. Bundan emindi.

«Hayır,» diyordu Kathy, «Onu ne gördüm, ne de konuştum. Eğer bir haber alırsam seni ararım.»

Gökyüzü karanlıktı. Michael yıldızları görebiliyordu. Büyük Ayıyı tanıdı. Onu gösterebilmek için Sam'in burada olmasını diledi.

Ama Sam Eaglebrook'da, David'le onun asla gidemeyecekleri türden bir okuldaydı.

Kathy yanına geldiğinde, «Sam'in cenaze törenime gelmesine izin verecek misin?» diye sordu.

«O kadar hasta değilsin, Michael.»

«Değilim. Ama insanlar ölebilirler. İzin verecek misin?»

«Evet.» Kathy bu konuda tartışmanın yersiz olduğunu düşünmüştü. «Sam cenaze törenine elbette gelecek.»

Michael gülümsedi. Yine gözlerini kapadı. Ama uyumadı.

Kathy ona haşlanmış tavuk çorbası içirdi. Beyaz etlerini küçük küçük lokmalar halinde yedirdi. Michael'in midesi bulanmıyordu artık. Üstelik kendini çok iyi hissetmeye başlamıştı.

Kathy'den Seconal istedi.

«Seconal almayı sürdürmeliyim,» dedi. «Almamak tehlikeli olur.»

«Biliyorum. John söyledi.»

«Ona burada olduğumu söylemedin ya?» Paniğe kapılmıştı Michael. Anders, David'e söylerdi. David de dosdoğru buraya gelir, Michael'in da eski apartmana dönmesi şart olurdu. Bu temiz havadan o pisliğe dönmek istemiyordu. Boğulurdu orada...

«Söylemedim,» dedi Kathy. «John bana uyku haplarını bırakmanın sonuçlarını uzun bir zaman önce anlatmıştı. Bu konuyu ilk... öğrendiğinde.»

Michael bir hap daha aldı. Kathy onu yıkanması için banyoya götürdü. Michael üstündekileri çıkarınca Kathy bakışlarını ondan kaçırdı.

«Dizlerine ne oldu?» Kathy yere, bacaklarına bakıyordu.

«Düştüm. Andres söylemedi mi?»

«Hayır.»

«Bak, herşeyi bilmiyorsun, Kathy, değil mi?» Kathy başını salladı. Michael'in yüzü, vücudu öylesine zayıftı ki, tıpkı bir çocuğa benziyordu. Kathy ona karşı acımadan başka bir şey hissetmemeye çalışıyordu. Yine de doğrudan doğruya yüzüne bakamıyordu.

«Seninle uyuyabilir miyim, Kathy?»

«Olmaz, Michael.»

«Lütfen.» Güldü Michael. «Bir şey yapamam ki.»

«Yapmanı da istemiyorum.»

Michael kanapede yattı. Kathy onun ertesi gün

de kalmasına razı oldu. Michael'i besledi. Michael öğlende muayenehaneye telefon edip yeni gelen kıza ve kardeşine iyi olduğunu söylemesini tenbihledi. David kaygılanmasındı. Ama daha birkaç gün eve dönmeyecekti. Kathy konuşmayı dinledi. Michael onun bu «birkaç gün» sözüne itiraz edip etmeyeceğini merak etti. Ama genç kadın bir şey söylemedi. David öğlenden önce Kathy'i üç kez arayıp Michael'dan haber alıp almadığını sordu. Son defasında oraya geleceğini şöylemiş olmalı ki, Kathy evde bulunmayacağını belirtti. Saat birde yine aradı. Bu kez Kathy ona Sam'i görmeye Eaglenbrook'a gitmek üzere olduğunu söyledi. Pazartesiye kadar dönmeyecekti. Telefon saat ikide yine çaldı. Ama Kathy cevap vermedi. Michael günü ona bir tuval hazırlamakta yardım ederek geçirdi.

O gün bir haftada yediğinden daha çok yemek yedi. Kathy ona hep beyaz tavuk eti, kızarmış ekmek yediriyordu. Buna haşlanmış pirinç de ekledi ama Michael yüzünü öyle bir buruşturdu ki Kathy gülmeye başladı.

Saat dörtte apartman içi telefon çaldı. David aşağıdaydı. Michael'la Kathy öylece oturup birbirlerine baktılar. Kathy, ikizinin durumunun Michael kadar kötü olup olmadığını merak ediyordu. Olmadığından emindi... David daima herşeyin iyisini kendine almıştı: Daha büyük muyanehane, daha iyi iş, daha iyi elbiseler, daha zengin hastalar. Hâlâ hastanedeki işinde çalışıyordu. Demek bir işi vardı. Michael'in yoktu. Michael'in... Nesi vardı? Kathy'si. Kathy ona gülümsedi. Michael da ona. Telefon hiç susmayacak-

mış gibi çalarken de birbirlerine gülümsemeyi sürdürdüler. Sonra Kathy apartmanın kapısını aradı. Rahatsız edilmek istemediğini, kim ararsa arasın evde olmadığının söylenmesini istedi.

Michael o gece ve ertesi gün orada kaldı. Öğleden sonra Kathy başına bir eşarp bağlayıp iri güneş gözlükleri taktı. Onun bu kıyafetine birlikte güldüler. Kathy arka kapıdan çıkıp Michael'a çamaşır, gömlek almak için çarşıya gitti. Geri döndüğünde paketleri, sanki hediye gelmiş gibi açtılar. Michael onun aldıklarını giyip odada bir manken gibi salınarak gezindi. Kathy pantolonun Michael'in üzerinden sarktığını görünce ağlamaya başladı. Michael onu kollarına alıp avutmaya çalıştı. O gece Kathy onu karyolada yatırdı. Kendisi de kanepede yattı. Michael daha sonra uyandığında Kathy'i yanında buldu. Bir an aklı karıştı. Onun David olduğunu sandı. Çünkü Kathy'nin elleri onun en duyarlı yerlerinde geziniyordu. Önce korktu Michael. Onun durmasını, kendisini başarısızlığın utancından kurtarmasını istedi. Ama Kathy sabırlıydı. Michael rahatlamaya başladı. Sonunda da daima David'le bağdaştırdığı o garip, derin huzuru hissetmeye başladı. Şimdi Kathy ona daha da yaklaşmıştı. Michael ona tutunmuş, zevkle, istekle karşılık veriyordu.

⁂

Kathy onun gitmek istediğini anladığı zaman ağlamaya başladı. «Geri dönme. Burada kal. Ben onu

görür, herşeyi anlatırım.»

«Bunu yapamam, Kathy. Onunla karşı karşıya gelip konuşmam gerek. David'e bu kadarlık bir borcum var.»

«Seni bırakmaz, biliyorsun. Bırakmaz.»

Ama David ona nasıl engel olabilirdi ki? «Beni nasıl engelleyebilir?»

«Çünkü o...» Michael Kathy'i kollarına aldı. Onu sevdiğini söylemek istiyordu. Ama bunu söylemenin uygun düşmeyeceğini düşündü. Sonra Kathy'e, 'sen benim hayatımsın' demek istedi. Ama böyle bir açıklamanın ürkütebileceğinden çekindi. Hiç bir şey söylemeden ona öylece sarılıp oturdu.

«Bir gün daha kal,» diye yakardı Kathy.

«Ne kadar erken gidersem, o kadar erken dönerim.»

«Gideceğinde telefon et.»

Telefon etmek. Bunu yapabilir miydi? 'David, üzgünüm. Yaşıyorum. İyiyim. Ama şimdi gelemem. Kaygılanma. Ben iyiyim,' diyebilir miydi?

Hepsi bu kadardı işte. Kathy'i bıraktı. Telefona gitti. Belki de o pis kokulu yere gitmek zorunda kalmayacaktı. Belki de David'i yeniden görmek zorunda değildi:.. Ya da başkasını. Numarayı çevirdi. 'Beni koru Kathy,' dedi içinden. 'Beni koru,' diye ona yakardı. 'Burada seninle beraber kalayım. İkimiz, yalnız. Uzun bir süre kimseyi görmek zorunda değiliz, değil mi? Ben evi temizlerim, sen eve döndüğünde ben yemeği hazırlamış olurum. Alışverişten başka şey için dışarı çıkmak zorunda olmam, o zaman bile

karanlığı beklerim... Korkak Michael, karanlıkların içine saklanan Michael. Ah, Kathy, beni terketme.'

Michael bekledi. Telefon karşı tarafta çaldı, çaldı. Michael cevap alamayacağını biliyordu. Almadı da. «Cevap vermiyor.»

«Belki dışarı çıkmıştır.» Kathy telâşlıydı. Caresizdi.

Bu kez Michael apartmanın yöneticisi aradı.

«Tom, ben Dr. Ross. Kardeşim dışarı çıktı mı?»

«Bugün çıkmadı, doktor.»

«Teşekkürler.» Michael telefonu kapatıp döndü.

«Gitmek zorundayım...»

«Ne zaman dönersin?»

Michael gülümsedi. «Eğer bir haftaya kadar dönmezsem, polise haber ver.»

Kathy bir parça daha tartışacakmış gibi başını salladı. Michael buna engel olmalıydı. Çünkü Kathy herşeyi mahvedecekti.

«Başka türlü davranamam, Kathy,» dedi, «Kardeşimi hiç bir şey söylemeden, bir açıklamada bulunmadan terkedemem orada.»

yirmisekizinci bölüm

Caddeleri artık temizlemeyeceklerdi, hiç temizlemeyeceklerdi. Belki de bayramdı. Michael düşünmeye çalıştı. Dört Temmuz bayramı mıydı? Caddenin iki yanma parketme yasağı konmuştu. Çöpler toplanmıyordu. Dört Temmuz sona ermişti ama sokaklar yine de pislik içindeydi. Park eskisinden de berbattı. Özellikle bu korkunç sıcakta. Esinti yoktu. Park baştan aşağı köpek pisliği kokuyordu. Kapalıydı. Perdeler çekilmişti. Yapının yan tarafından aşağı soğutma aygıtının suları damla damla akıyordu.

«David.» David orada bekliyordu. Michael bir esintiyi hayâl etmeye çalıştı. Ama hava kupkuru, ölüydü. Yüzünü nehre çevirdi. Ama nehir de ölmüştü. Bir yağlı boya tablodaki boyalar gibi sızıyordu adeta. Artık geciktirmenin bir anlamı yoktu. Caddeyi geçti. Apartmana girip yukarı çıktı.

David'in göğsü çıplaktı. Yüzü de kırmızı-sarı ve yağlı. Michael durgun, serin havada ağzından soluk aldı. Çünkü koku aklında kaldığından da berbattı: Sokaktakinden de, Park'takinden de berbattı. Çöpler du-

varlara kadar yığılmıştı.

David ona sırıttı. «Geleceğini bilseydim ortalığı toplardım,» dedi.

«Yüzüne ne oldu?»

«Evde güneş yanığı yapmak istedim. Miami'de yanmışım gibi olacaktım. Hoşuna gitti mi? İster inan, ister inanma, bu sabahkinden çok daha iyiyim.» Konuşmasını sürdürerek Michael'a doğru geliyordu.

«Duruşmam için kravat takmam, hattâ ceket giymem gerek Mike.» Yaklaşıyordu. Basamaklara kadar gelmişti. Michael trabzana tutundu. «Bugün, Mike, bir saate kadar onların önüne çıkıp iyi çocuklar olduğumuzu, düşünmekten bile hoşlanmadıkları bütün o kötü şeyleri yapmayı bıraktığımızı anlatacağım. Bize yardım edecekler... Anders söz verdi... 'Sizin yardıma ihtiyacınız var.'» Michael'in yanına gelmişti. Onun önünde durdu. «Ama şimdi... seni görünce... gitmeyeceğimi anladım, Mike. Oraya asla gitmek istemedim zaten. Onlardan kurtulmamızı istedim hep. İkimizin de.»

Michael'a uzandı. Onun yanağına, boynuna dokundu. Elini sırtına doğru kaydırıp Michael'i kendine çekti. Sesi titriyordu: «Öldüğünü sandım, Michael.» Soluğu Michael'in yüzüne yumuşacık vuruyordu. «Bu sabah yine sensiz uyandım. Ve de öldüğünü düşündüm.»

Michael'in burnuna güneş yağı kokusu geldi.

Kumsaldaydılar. Kiamesha Gölü. Yılın en sıcak günü. İkiz oldukları için kızlar onları seyrediyor, onlar da birbirlerinin vücuduna güneş yağı sürüyorlardı.

Anneleriyle babaları ilerde, çimenlikteki şemsiyenin altında oturuyorlardı. Yanlarında bir termos buzlu çay vardı. Genç bir kızın her geçişinde babaları başını kaldırıp ona bakıyordu. Bakmamaya gayret ediyordu ama elinde değildi. Michael babasının yüzündeki o yitik duyguyu hâlâ görür gibiydi. Sanki bir şey ondan o farkına varmadan uzaklaşıp gitmişti. Sonra koşan, birbirini kovalayan ikizlerine bakıyor, yüzündeki o duygu daha da derinleşiyor, kıskançlık, sevgi, gururla karışıyor, bir anda hissedilemeyecek kadar çok duygular gidip geliyordu.

«Şimdi benimle gel,» diye fısıldadı David. «Öyle uzun zaman oldu ki.» Michael'i çekti. Michael kurtulmaya çalıştı. Ama David bırakmadı. Michael onun bu gücü nerden bulduğunu merak etti. Öylesine kuvvetle çekiyordu ki, Michael'in gömleğinin bir düğmesi koptu. David güldü. Elini gömleğin içine soktu.

«Dinle bak, duruşmalarını yapsınlar, beni işten atsınlar. Hep istediğin gibi kuzeye gideriz.» Michael gözlerini kapadı. «Vermont'a gideceğiz,» diye fısıldadı David. İnsanlar Vermont'ta başka eyalettekilerden daha uzun ömürlü oluyorlar... Teksas'ta ise en kısa ömürlü.»

«Giyin, David. O toplantıya gideceksin. İşini elinde tutabilmek için ne söylemen gerekiyorsa, söyleyeceksin.»

Cevap yok.

«David!»

«Newfounland daha da iyi,» dedi David, «Newfounland'de doktorların hastalarına helikopterle git-

tiklerini biliyor muydun?... Ta kuzeye... Kuzey Kutbuna...»

Michael elinde olmadan gözünde canlandırıyordu. Buz gibi, tertemiz, bomboş bir dünya, hiç bir şeyin yetişmediği ya da ölmediği, yeryüzü küresinin yuvarlaklığına dek uzanıyordu.

«Yararı yok, Dave, seni terkediyorum.»

Hiç bir hareket, bir tepki yok.

«Cumadan beri Kathy'nin yanındaydım.»

Yine sessizlik.

«Bir başka yerde olmam gerekiyordu,» dedi Michael. «Burada kalmaya korkuyorum. Kalamam. Şu hale bak, David. Tanrı aşkına bak.» David söylenileni yaptı. Başını önce sağa, sonra sola çevirerek bir zamanlar güzel, hâlâ da zarif olan odaya baktı. Şimdi burası, on, on - beş santimlik bir çöp yığınıyla kaplanmıştı. Yerdeki halı dökülüp saçılan sulu maddelerle yer yer ıslanmış, nem duvar kâğıtlarından tavana kadar yükselmişti. Herşey parti vermeye başladıklarında daha da berbatlaşmıştı... Yalnızca ikisinin bulunduğu partiler. Entenman'ın keklerinden, çok sevdikleri İtalyan dondurmasından alıyorlardı... Odanın bir bölümünü piknik yeri olarak seçiyorlardı. Ama daha sonra asla temizlik yapmıyorlardı. Kutular, şişeler oldukları yerde kalıyorlardı. Temiz tabak kalmayınca kâğıt tabaklar, plâstik çatal kaşıklar almaya başlamışlardı. Onlar da kullanıldıktan sonra olduğu gibi bırakılıyordu. Odada tekrar tekrar kullanılmadık hiç bir yer kalmamıştı. Geçen ilkbaharda odanın ortalık yerinde, kanepenin önünde haşlanmış bir yumurta ve hamursuz ekmekle Fısıh bayramını kutlamışlardı.

Sonra Desoxyn içmişler, tekrar tekrar sevişmişlerdi. Hem de buz gibi rüzgâr üzerlerine eserken...

Yemek pişirecek bir şey ya da kap kalmayınca dondurulmuş yemekler almaya başlamışlardı. Şimdi Yetmiş - Ikinci Caddedeki Schwartz'ın yerinden ısmarladıkları hazır yemeklerin yaldızlı kapları odanın alacakaranlığında pırıldıyordu. Bay Schwartz'ın yolladığı salamura sığır eti sandviçleri küflenmişti. Hattâ sandviçlerin içine konduğu kâğıt torbalar bile dört bir yana saçılmıştı... Bazıları boştu... Bazılarının içinde sandviçler hâlâ duruyordu.

Herşeyi kutlamışlardı. Bayrak Gününde David eve dondurmadan yapılmış bir bayrak, Purim bayramında da geleneksel üç köşe pasta getirtmişti. Her partinin sonunda aynı çılgınlığı tekrarlamışlardı. Bazen acele etmek istememişler, birbirlerine kitap okumuşlar, ya da birbirlerine dokunmazdan önce daha bir şeyler yemek gerektiğine karar vermişlerdi. Michael, David'in parmaklarının dudaklarına ya da gözkapaklarına ilk dokunuşunu asla unutmayacağını biliyordu.

Bir gece Michael kafayı gerektiğinden fazla bulmuştu. Hem de çok fazla. Tuvalete gitmek için kalkmaya çalıştığında, ayakta duramayacağını anlamıştı. David ona gülmüş, «sandelyeye yap,» diye haykırmıştı, «Bayan Field'in Bloomingdale sandalyesine... İçine.» Michael da gülmüştü ama farkına varmadan kardeşinin dediğini de yapmıştı. Bu arada da David onu kaşlarını hafifçe çatarak seyretmişti.

Daha sonra Michael evin içindekiler gibi çürüyeceklerini düşünmüş, bu düşüncenin kendini hiç tedir-

gin etmediğini anlayarak şaşırmıştı. Başlangıçta David muayenehaneye gitmelerinde ısrar etmişti... Gerçi doktorluk edecek pek zamanları kalmıyor gibiydi... Michael hastasını muayene ederken bütün bu süslü püslü kadınların doktorlarının nasıl yaşadıklarını, birlikte ne yaptıklarını bilseler ne yaparlar diye merak ediyordu. Vücutlarının, elbiselerinin temiz olmasında ısrar ediyor, Seconal için eczaneye telefon ettiğinde sabun, diş macunu ve Arpej pudra getirmelerini de istiyordu. Schwartz'ın çırağına da tuvalet kâğıdı, bol bol kâğıt havlu getirmesini söylüyordu.

Bir seferinde David hastalandı. Öyle ki, bir hafta yataktan kalkamadı. Michael ona baktı. David hareketsiz yatıyor, Michael onu yıkıyor, el ve ayak tırnaklarını kesiyordu. David'in kulaklarının kıvrımları dikkatini çekti. Kendininkinin de aynı olup olmadığını merak etti. Hattâ eski bir tencereyi yıkayıp içini suyla doldurdu. Yatak odasına getirip David'in saçlarına şampuan yaptı. Parmakları kardeşinin başına masaj yaparken ikisinin başında da aynı miktar saç olup olmadığını düşünüyordu...

«Beni terkedemezsin, Mike,» diyordu David. Yalvarmıyordu. Sesi mutsuz bile değildi. Yalnızca bir gerçeği yansıtıyordu.

Michael'in başı zonklamaya başlamıştı. «Elbette terkederim.»

David başını olumsuz anlamda salladı. Heyecanı geçmişti. «Gidersen istesem de istemesem de ardından geleceğim. Bunu yaptığımda da sen benimle geleceksin. Bunu bilmiyor musun? Aynı biçimde davranacak kadar aptal değilsin sen.»

«Aynı biçimde mi? İlk seferinde ne yaptım?»

«Onunla evlendin.»

«Ya evlenmeseydim?»

David karşılık vermedi. Michael'a daha da yaklaştı. Koluyla onu sardı. «Yatmama yardım et, Mike. Gerektiğinden fazla ayakta kaldım.»

«O toplantıya gitmek zorundasın.»

«Sen telefon et. Hasta olduğumu söyle.» David gerçekten de hasta görünüyordu. İkisi de hastaydılar. Michael'in oraya gelişinin üzerinden daha bir saat bile geçmemişti ama temiz hava, temiz ev kafasında bir hayâl olmaya başlamıştı bile. Gözleri yine yanıyordu. Terlemeye başlamıştı. David ona yaslanmış, yarı baygın durumdaydı.

«Lütfen, Mike. Beni yatır.» Michael onu yarı yürütüp yarı taşıdı. Yatağa yatırdı. Kendi de yanına oturdu. Kathy'nin hayali belirsizleşmeye başlamıştı.

David yatağa uzanmış, Michael'in elini tutuyordu. Sonra bu elin üzerini, içini öptü. Michael'a sarıldı. «Gitmene izin verebilsem, vereceğim,» dedi, «Ama veremem.»

Michael, «Neden?» diye fısıldadı.

«Yapamam işte.»

'Yapamam' yeterli bir sözcük değildi. Ama David daha iyisini düşünememişti.

«Üstelik,» dedi David, «Ben bıraksam bile sen gidemezsin.»

Michael soracak başka bir şey bulmaya çalıştı. Bulamadı. «Neden bir denemiyoruz?» dedi.

«Yararı yok,» dedi David. Söylediğinden kesinlikle emindi. «Ben yaşadıkça yararı yok.»

David gözlerini açtı. Ne söylediğini farketmişti. Bir an birbirlerine baktılar.

O zaman Michael, «O halde ya sen ya da ben, David,» dedi, «Çünkü seninle beraber kalırsam öleceğim.»

*
* *

David o serserilerle kavga ettikleri gecedeki gibi coşkuluydu. Enerji doluydu. Yatağın içinde gülüyor, kıpır kıpır ediyordu.

«Asla tahmin edemezler.» David şarkı söyler gibi konuşuyordu. «Kusursuz cinayet.»

«Yapmayacağım.»

«Öyle söyleme.» David birden ciddileşmişti. «Yapmak zorundasın.» Sonra yine gülmeye başladı. «Tanrı şahidim olsun ki, yapmazsan hayâl kırıklığına uğrarım.»

«Yapamam. Rica ederim, David. Lütfen.»

David onun kolunu yakaladı. «Sen söylemedin mi? Kalırsan öleceğini söylemedin mi?»

Michael sustu. Bir şey söylemedi. David konuştu: «Öyle demedin, mi Mike?»

Michael alçak sesle, «Evet,» dedi.

«Ben öleceğim. O halde ne konuşuyoruz?» Babalarının cümlesi: «O halde ne konuşuyoruz?»

«Ölmek zorunda değilsin.»

«Evet, ölmeliyim. Sensiz bir hayat olamaz.» David onu bıraktı. «Şimdi yapman gereken herşeyi hatırlıyorsun, değil mi?»

Michael başını salladı.

«Önce?» dedi David.

«Dilantin alacağım. Başka bir yerden... Broadway'den... Orada beni tanımazlar. Sonra Sustagen ya da protein hydrolysate...»

«Tamam. Sonra da buradan uzak dur. Kathy'e git... Nereye olursa git. Ama buraya geri gelme.»

«Gelmem.»

«Güzel,» dedi David. «Hattâ burada polisleri çağıracak kadar bile kalma... Çık git. Kapıyı açık bırakmayı da unutma...» David sırıttı... «Kapıyı kırmak zorunda kalmasınlar.»

«Peki.»

«Korkmuş gibi bir halin var, Michael.»

«Korkuyorum.»

«Sanırım ölüm belgesini de sana imzalatırlar. Çünkü otopsi yapılması için ısrar edebilecek kadar bana yakın tek kişi sensin. Tabii imzalamayacaksın. Ama biri gerçekten kuşkulanırsa bile hikâyemiz aynı kalacak. Unutma, uyandığında ben komadaydım. Beni kendime getirmek için zorla seconal içirmeye çalıştın... Yeterli öldürücü dozaj enjekte edildikten sonra, sıradan bir otopside hiç bir şey ortaya çıkmaz... Bunun için özel testler yapmaları gerekir. Onu da yapmazlar, zaten.»

«Ama iğnenin yerini görürler.» Michael sonunda onları engelleyecek bir şey bulduğunu sanmıştı. Ama David'in buna da cevabı hazırdı:

«İlâcı bir emoroide yap. İğne yerini asla bulamazlar.» Güldü. «Bunu Harvard'da bir adli tıp patolojistinden öğrenmiştim.»

Plânlar yaparlarken... David'in plânını... nasılsa doğuş sıraları meseleyi çözümledi. David önce doğmuştu, daha büyüktü, daha zekiydi, herşeyi daha iyi bilirdi. Hayır, demişti David, intihar değil... Bu ikimiz için de bir leke olur... Sonsuza dek. Hattâ Sam için bile bir lekedir.»

Bu şekil daha iyiydi. Dilantin almakla uyuşturucu alışkanlığından kurtulmaya çalıştıkları izlenimini vereceklerdi. Birisi bunu başarıp yaşayacak, biri başaramayıp ölecekti.

«Benim için kimse ağlamayacak,» dedi David, «Sonunda ben de iyi olacağım.»

Birlikte yattılar. Uzun yaz ışıkları güçlerini yitirinceye kadar öylece kaldılar.

Michael'in yüzü gözyaşlarıyla ıslanmıştı. David bu yaşları sildi.

«Yapmalısın,» dedi yumuşak bir sesle, «Mutlaka yapmalısın.»

Hava kararmak üzereyken David kardeşini kaldırdı. Iğneyi ve Seconal'i hazırlattı. Üç 1000 mg'lik şişeyi herhangi bir aksiliğe karşı ayırdılar. Michael onları yatak odasına getirdi. İçinde beş kırmızı tablet bulunan, ellerindeki tek şişeyi boşalttı. Bu da sancıyı bir dereceye kadar kesmeye yeterliydi... David'in sancısını, Michael'in değil. David bir süre anneleriyle, babalarından konuştu. Ölümlerinin ne denli rahat olduğundan, daha uyurken öldüklerinden, öleceklerini asla bilmediklerinden söz etti.

«Canın yanmayacak, Dave...»

«Biliyorum, Michael, biliyorum. Yanmayacak.»

Rezil olmuş odaya, sonra da Michael'a baktı. Sonra tabletleri avuçlayıp yuttu.

«Çok bekleme, Michael.» Sırt üstü dönüp kardeşine baktı. Şimdi gözlerini pek kırpıştırmıyordu. Birkaç dakika içinde ilâç etkisini göstermeye başladı. «Daha uzun sürecek sanmıştım,» dedi. Gülümsedi. Gözlerini kapadı.

Michael yatağın kenarında kırkbeş dakika oturup kardeşinin soluk alıp verişlerini izledi. Daha fazla beklerse David'in midesindeki kapsüller parçalara ayrılacak, o zaman durumda bir gariplik olduğunu anlayacaklardı. David'i yan çevirdi. Enjektöre David'in dediği gibi şişelerdekini çekti. Sonra iğneyi elinden geldiğince hızla yaptı. David'in vücudu kasıldı. Çekilmeye çalıştı. Ama Michael şırınga boşalıncaya kadar onu bırakmadı.

Michael, son nefesini verinceye dek kardeşini kucağında tuttu. Bu da ancak yirmi dakika aldı. Sonra Kathy'nin satın aldığı pantolonla gömleği giydi. Zayıflığını bir dereceye kadar saklasın diye gömleğini dışarda bıraktı. Sokağa çıktı. Hava karanlık ve sıcaktı. Broadway'la Yetmiş - Üçüncü cadde arasındaki eczane serin, alacakaranlık bir mağara gibiydi.

Reçeteyle ilâç satılan tezgâh kalabalıktı. Adam Dilantin'i Michael'in yüzüne bile bakmadan verdi. Sustagen de aldı. Dükkândan çıktı. Broadway'ın karşısında yaşlı insanlar, uyuyan ya da anlaşılmaz şeyler söyleyen keşlerin, ayyaşların yanı sıra sessiz sedasız oturuyorlardı. Arkalarında Needle Park kâğıt, teneke kutu ve şişelerden oluşmuş bir üçgendi. Kathy'e gitmesi gerektiğini biliyordu. Ona telefon etmek,

kendisini Yetmişinci caddede bulmasını, eve dönmesine yardımcı olmasını, bunu tek başına başaramayacağını söylemek üzere telefon kulübesine girdi. Sonra da polisi arayacaktı. Onlara kardeşine bir şey olduğunu söyleyecekti.

Telefon kulübesi idrar kokùyordu. Içerde kalırsa midesinin bulanacağından korktu. Yürüdü. Saat do kuzu geçiyordu. Ama Yetmiş - Üçüncü caddede çacuklar hâlâ sokaklarda oynuyorlardı. **Stavisky**'nin oynadığı sinemanın önünden geçti. David ona bu filmi anlatmıştı. Michael da görmek istiyordu.

Başını sallayıp yürüdü. Yürümek niyetindeydi... Yetmiş - Ikinci caddeyi geçecek, Broadway'deki yeni apartman bloklarına yürüyecek, MacDonald'ı geçecek, sonra caddenin daha karanlık doğu yakasında ilerleyecek Altmış Yedinci caddeye, Kathy'e ulaşacaktı. Ama hiç düşünmeden ya da karar vermeden batıya döndü. Farkına bile varmadan Yetmiş - İkinci caddede parkla nehirden başka bir şey yoktu.

***

Dosdoğru yatak odasına gidip kardeşinin yanına oturdu.

Kesinlikle başarmalıydım, diye düşündü. Kathy elinden geleni yapmıştı. «Ama yeterli değildi,» dedi ona Michael. Kardeşinin ölü yüzüne bakarak yumuşak bir sesle söylemişti bunu. «Hemen hemen, ama tam olarak değil. Kusura bakma.»

Sonra şortlarından birini buldu. Bunu kardeşine

giydirdi. Belki de ona yaptığım şeyi örtmek için giydirdim, diye düşünüyordu.

Tekrar sokağa çıkmak söz konusu değildi. Aslında, diye düşündü, buraya dönmek içime rahatlık verdi... Karanlıkta odanın pisliği, karmakarışıklığı yumuşuyor, dalgalar gibi duvarlara dek kabarıyordu. Koku sıcak bir gecede çekilen çamurlu sularınkine benziyordu.

Kapıya gidip kilitledi. Bir yandan da birinin kapıyı ne zaman açacağını, açtığında da ne bulacağını merak ediyordu. Hiç bir şey, diye düşündü. Toz, zaten isle dolu havayla yapıdan ve pencerelerden uçup gidecekti. Sonra Dilantin şişesini alıp banyoya gitti. Tabletleri tuvalete döktü. Sifonu çekti. Birkaçı suyun üstünde kaldı. Sifonu yine çekti. Bu kez gözden kayboldular.

Sonra bekledi. Telefon çaldı. Michael cevap vermedi. Bir parça gezindi. Ama zamanın çoğunluğunu yataklarında, David'in yanında geçirdi. İlk şiddetli kriz ancak bir ya da iki gün sonra geldi. Bu geçtikten sonra Michael kardeşinin yanı başına uzanıp ikinci krizi bekledi.

Ondan sonra ancak bir kez kendine geldi. O zaman da krizlerden birinin etkisiyle karyoladan yere düşmüş olduğunu gördü. Kardeşine yakın olmak için karyolaya çıkmak istedi, ama çok halsizdi...

SON

kapak düzeni ve fotoğraf / oral orhon

Bir tıp dergisinin yayın yönetmenliğini yapmakta olan Bari Wood, tıp dünyasından edindiği bilgi ve izlenimleri romanlarında kullanmakla ün yapmıştır.. Wood'un romanlarında yazdıkları bir yerde gerçeklerin yansıtılması da sayılabilir. Kimi eleştirmenlere göre roman kişileri yakın çevresinde gördüğü insanlar arasından seçilmiştir.

New York City'de yaşayan Bari Wood, öğrenimini Northwestern Üniversitesi'nde yapmıştır.